Název originálu:
Knock Out

Přeložila: Zdeňka Vaničková

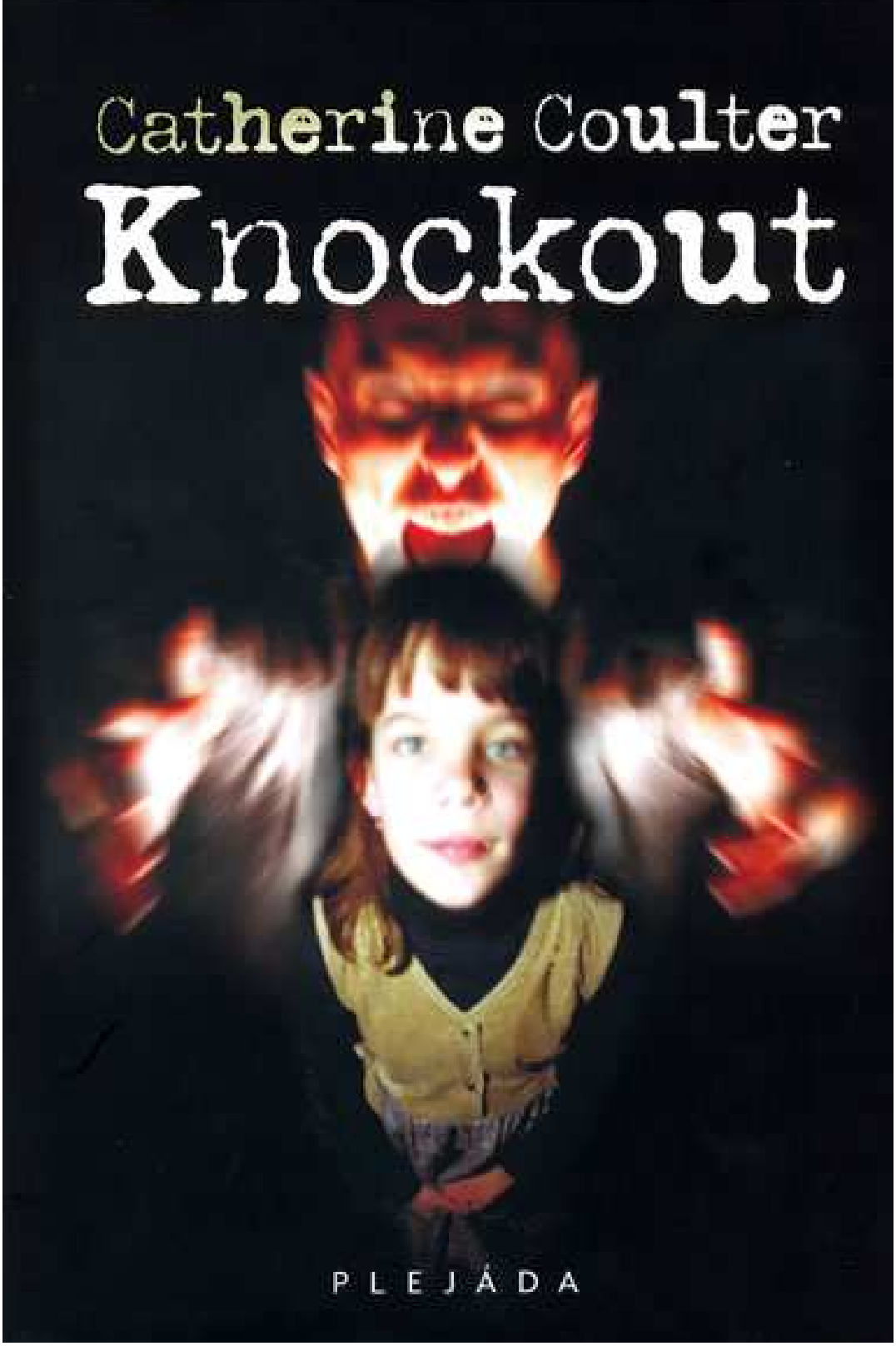
Catherine Coulter

Z anglického originálu Knock Out,
vydaného nakladatelstvím Putnam Adult, USA, 2009,
přeložila Zdeňka Vaníčková
Obálku navrhl Martin Zhouf
Odpovědný redaktor Jan Novotný
Technická redakce Martin Zhouf
Sazba Petr Čihák
Vydalo nakladatelství Plejáda publishing, s. r. o.,
Lobezská 1629/58,
326 00 Plzeň,
jako svou 8. publikaci.
Tisk a vazba Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Stran 240
První vydání
Plzeň 2009

Copyright © 2009 Catherine Coulter
Copyright © 2009 for the Translation by Zdeňka Vaničková
Copyright © 2009 Plejáda publishing, s. r. o.
ISBN 978-80-904369-7-8

Catherine Coulter

Knockout

PLEJÁDA

Mému švagrovi Larrymu Hortonovi,
který má to nejširší srdce,
s jakým jsem se kdy setkala,
a laskavost až do morku kostí.

Mám tě moc ráda.
Catherine

1

„Všichni buďte zticha! A všichni na podlahu a obličejem k zemi!“ Muž zdůraznil svůj rozkaz půltuctem výstřelů z poloautomatu do vzduchu. Sprška omítky ze stropu se sesypala na mramorovou podlahu. Během pár vteřin leželi všichni bez pohnutí přitisknuti k zemi a ve vzduchu se chvěla ozvěna jejich vyděšených výkřiků.

První, co Saviche napadlo, bylo: *Díky bohu, že tu se mnou není Sean.* Pomaličku vsunul ruku do kapsy saka, stiskl dvě tlačítka mobilu a zůstal ležet stejně tiše jako ostatních dvacet lidí v hale První Unionbanky ve Washingtonu, D. C. Zaslechl pár vzlyků, ale většina z nich ležela na břiše v děsivém, strnulém tichu, s tváří na mramoru podlahy.

Uslyšel, jak Lacey opakuje: „Haló? Haló?“

Muž zakřičel: „Hele, vy pilný včeličky tam za přepážkou, ať vás ani nenapadne chtít šáhnout na alarm! Ty – no jo, ty, maníku vod půjček – sežeň mi ředitele banky a hezky rychle! Rychle, nebo to odskáče tenhle chlápek!“ Savich opatrně zvedl hlavu a uviděl Buzze Rileyho z bankovní ochranky – bývalého policistu, kterého Savich znal dobrých pět let – s krátkou hlavní osmatřicítky u ucha, a tu osmatřicítku držel v ruce chlapík o dobrých pět centimetrů vyšší než Riley, s vyčouhlou postavou a velkými tlapami, ve kterých osmatřicítka vypadala jako hračka pro děti.

Savich věděl, o koho jde, a to nebylo dobře. Tisk jim dal přezdívku Gang čtyř a svou pověst si vysloužili tím, jak v posledních čtyřech týdnech postupovali přes státy Kentucky a Virginie; teď právě uskutečňovali svou premiérovou bankovní loupež tady ve Washingtonu, D. C. To, co tuhle bandu dělalo zvláštní, byl fakt, že z těch čtyř byly dvě ženy. Tohle a pak taky to, že to byli zabijáci. V každé bance, do které vtrhli, lidé umírali. Do dneška zabili šest osob – čtyři členy bankovní ochranky a dva klienty. Riley je určitě k smrti vyděšený.

Další z lupičů vypálil dávku ran do vzduchu, kulky zabušily do vysokého staromódního stropu a dolů se sypala další omítka; výstřely

se zarývaly do elegantní dřevěné římsy ze třicátých let a odštíply sérii třísek. Tentokrát se neozvaly výkřiky, jen několikeré prudké nadechnutí a pak ticho. Nikdo se ani nepohnul. Letmým pohledem Savich poznal, že používají devítimilimetrové poloautomaty Colt, smrtící a rychlé, dvaatřicet ran v zásobníku.

Další z lupičů, tentokrát žena, zaječel: „Kde je ten ředitel?“

Mac Jamison – byl pyšný na svůj výrazný knír a měl pěkně přes váhu, ale zrovna se chystal začít cvičit, jak řekl Savichovi – prošel pozvolna zadním vchodem, s rukama sepjatýma za hlavou. „Já jsem Jamison, ředitel.“

Žena řekla: „Mysli si, že jsem tvůj roztomilej velikonoční zajíček a přišla jsem si vysbírat vajíčka“, a zasmála se. Podobně jako ostatní tři, i ona byla celá v černém a stejně černá lyžařská kukla jí kryla hlavu a obličej. „Víme, že si dostal zásilku z federálních rezerv, takže nám nechtěj namluvit nějakej přiblblej žvást, jako že tady žádný prachy nejsou. Teď si spolu uděláme pěknou procházku do trezoru a penízky vybereme.“

„Ale –“

„Hni sebou!“ zakřičela a vypálila tucet kulek ze svého koltu, ani ne třicet centimetrů vedle Jamisonovy hlavy. Savich zaslechl, jak se roztříštilo okno. Žena přistoupila těsně k Jamisonovi a dloubla ho hlavní do břicha. „Hned!“

Jeden z lupičů se vydal za ní, koltem mířil na všechno kolem sebe a kryl jí záda. Ta druhá žena a muž, který držel Rileyho v šachu, zůstali v hale. Žena stála v Savichově zorném poli, drobná a neustále v pohybu mířila na zaměstnance banky i klienty. Nad řadou nehybných těl se vznášel strach, vzduch byl zhuštěný pachem střelby.

Savich uviděl, že se její šněrovací boty, černé a odřené, k němu přibližují. Zastavila se. Vnímal tíhu jejího upřeného pohledu a slyšel, jak se prudce nadechla. „A hele, že vim, kdo seš?“

Tohle nebyl ženský hlas; byl to mladistvý, vzrušením zvýšený dívčí hlas. Šťouchla ho špičkou do žeber. „No teda, jestli já nemám dneska svůj šťastnej den. Jeffe, koukni, koho sme tu dostali. Todle je ten maník od FBI. Pamatuješ, viděli sme ho před pár tejdnama v telce?“ Znovu do něj kopla, tentokrát silněji. „Je to důležitej federální zkurvenej policajt. Že seš to ty, co uzemnil ty starý chcípáčky?“

Jeff, ten, co držel Rileyho, ji napomenul: „Dávej bacha, kotě. Máš hlídat všechny tyhle lidi a zajistit, aby se nechtěli nějak vypařit nebo udělat něco slabomyslnýho. Hleď si svýho. Tenhle není důležitej.“

Pronikavě vykřikla, hlasem ještě vyšším. Kolik jí tak asi je? „Neslyšel si mě? Říkám, že tenhle tady je superman mezi agentama FBI!“

„No jo, ale koho to zajímá? Leží tu na břiše, tak co?“ A Jeff se zasmál. A jen z rozmaru kopl jednu z bankovních úřednic do nohy. Škubla sebou bolestí, ale nevykřikla.

Hlasem napumpovaným adrenalinem opakovala: „Hele, ty srabe, tak seš to ty, nebo ne?“

Savich vzhlédl k její zamaskované tváři. Vypadala křehce, štíhle a nejspíš by se musela povytáhnout na špičkách, aby měla něco přes metr šedesát. Zadíval se do jejích divokých, vzrušených očí, které zářily v černi kukly. „Jo, jsem ten srab,“ odsouhlasil.

Radosti skoro zavýskla: „Mám vopravdickýho agenta FBI, tady u mejch nohou. To je úžasný. Už se třeseš, ty supermane? Vodprásknu si vopravdickýho agenta!“

Jeff ji krotil: „Dokavaď nemáme svý prachy, nikoho nevodpráskneme.“ I jeho hlas zněl vzrušením, věk tak asi čtyřicet, možná padesát: je to hlas kuřáka a zdá se, že podobně jako dívka je v neustálém pohybu.

Savich zaslechl, jak Mac Jamison vykřikl: „Ne!“ Následoval jediný výstřel, nesnesitelné násobeny ozvěnou v trezoru. Dva lupiči vyběhli s plátěnými vaky nacpanými penězi. Dívka vyjekla nadšením a kulminovanou radostí: „Máte pro mě narozeninoví dáreček?“

Žena odpověděla: „To víš, že jo, drahoušku! Ale teď vodsud radši vypadneme. Jeffe, postarej se vo svý!“

„A já tu mám taky svý!“ protáhla dívka a hlas jí přeskočil vzrušením. Jeff, který pořád ještě držel Rileyho, vykřikl: „Tak se měj, ty prase…“ Savichovi zbývala vteřina, ne víc a neměl na vybranou. Překulil se k dívce, podrazil jí nohy a silněji nakopl do břicha. Vyjekla bolestí, zavrávorala zpět, a jak se snažila udržet rovnováhu, upustila kolt. Když padala, Savich vytáhl SIG z pouzdra u opasku, převalil se a střelil muže, který držel Rileyho, přesně doprostřed čela.

Riley se hbitě vyškubl, otočil se, srazil muže dozadu, přitom popadl jeho osmatřicítku a začal pálit na ty dva, kteří nesli peníze. Žena vykřikla a opětovala střelbu, mířila kolem sebe a pálila do nábytku a do stěn; výstřely rozbíjely okna a mramor. Lidé křičeli, někteří se snažili postavit na nohy, jiní se choulili a rukama si chránili hlavu. To není dobré; lidé budou umírat.

„Všichni zůstaňte na zemi!“ zakřičel Savich. Kryl se za stolem, protože kulky prolétly monitorem počítače ani ne dvacet centimetrů nad jeho hlavou a lavina skla se rozlétla vzduchem. Salva zasáhla klávesnici, vyhodila ji do vzduchu a úlomky umělé hmoty dopadaly všude kolem.

Moc blízko, to bylo moc blízko. Překulil se ke vzdálenější stěně, zvedl se na loktech a vypálil na lupiče, který na něj mířil. Zasáhl ho do paže. Lupič vykřikl bolestí a vztekem a vystřelil zpět dobrý tucet ran. Když byl zásobník koltu prázdný, zdálo se, že si to nejprve neuvědomuje a dál horečně tiskl spoušť a klel. Zahodil zbraň a dal se na útěk hlavním vchodem, s pytlem peněz přes rameno, stejně jako Santa Claus nosí pytel s dárky. Z bundy vytáhl revolver a zavelel: „Padáme vodsud, hned teď!“

Žena odmítla: „Ne! Jayi, vrať se zpátky! Pomoz Lissy! Dostali ji!“ Ale Jay se nezastavil. Začala znovu střílet, ne na Saviche, ale tentokrát na Jaye, který utíkal.

Savich slyšel výkřiky a nářek, šílenou disharmonickou kakofonii zvuků, mužských a ženských hlasů, viděl lidi, jak se tisknou k sobě s rukama chránícíma hlavu. Modlil se, když se rychle zvedl a vypálil. Trhla sebou, jak ji kulka udeřila do boku. Mísila kletby s výkřiky, ale výstřel ji nezastavil. Znovu divoce vypálila, bez sebe bolestí a vztekem. Zbývalo jen pár momentů, aby začali umírat lidé. Savich na ni znovu zamířil, ale minul, protože uskočila stranou. Vtom na ni zavolal Riley. Když se k němu otočila, Riley vystřelil jedinou ránu. Zasáhl ji do krku a krev se vysokým obloukem rozstříkla do všech stran. Upustila zbraň i pytel s penězi a popadla se za krk. Savich viděl, jak jí krev crčí mezi prsty. Jak padala, její kolt odletěl po podlaze až k pokladní přepážce, a ona sténala a chroptěla, jak se zalykala vlastní krví. Pytel s penězi sklouzl po podlaze na opačnou stranu, narazil do stolu, rozevřel se a stodolarové bankovky se rozlétly a snášely se na schoulené lidi a na podlahu. Savich viděl, jak

se dívka, kterou nakopl do břicha, plazi po podlaze k zasažené ženě, smeká se v kalužích krve a znovu a znovu opakuje: „Ne, ne, ne – todle měla bejt zábava, měla to bejt naše super akce –“

Šlápl jí doprostřed zad a přitiskl ji na místě. „Zůstaň ležet. Je konec.“ Plakala, vzlykala bolestí a pokoušela se zvednout, ale držel ji pevně.

„Dillone!“

Otočil se za nejkrásnějším hlasem, jaký v životě slyšel, za hlasem Lacey. Povolil tlak a dívka sáhla pod černý svetr a vytáhla dvaadvacítku. Zahlédl záblesk a uslyšel její výkřik: „Zhebni, parchantě!“ Ucítil závan vzduchu, který rozrazila kulka, jen pár centimetrů od ucha. Zasáhl ji pěstí do spánku a do úderu se vložil plnou vahou svého těla.

Rozezněl se bankovní alarm.

Savich uslyšel další výstřely a zatajil dech. Pak ke své úlevě uslyšel doširoka otevřenými vchodovými dveřmi hlas agentky Ruth Warnecké: „Zastavte palbu! Dostali jsme ho!“ Zasáhli lupiče, kterému se podařilo vyběhnout z banky.

Agent Ollie Hamish zavolal přes všechen hluk a divoce vřeštící alarm: „Je to dobrý, lidi. Tady je FBI. Je někdo zraněný?“

Savich odpověděl: „Ollie, ředitel je v trezoru. Střelili ho. Riley, vypni ten alarm!“

Lacey poklekla vedle něj. „Jsi v pořádku?“

„Jo, já jsem v pořádku.“

„A kdo je tohle?“

Savich se sklonil nad dívku, otočil ji a stáhl jí kuklu. Uviděl mladou tvář, smrtelně bledou, zakrvácená ústa, rty rozkousané ve snaze vzdorovat bolesti, tmavé vlasy přilepené potem k čelu. „To je jedna z nich, Lacey. Je to ještě dítě.“ Dívka zasténala, zachvěly se jí řasy. Pak otevřela tmavé oči, plné bolesti. Sklonil se níž: „Jak se jmenuješ?“

Plivla na něj.

Zopakoval: „Jak se jmenuješ?“

Dívka zavrčela: „Zabiju tě, prostřelím ti hlavu a budu se koukat, jak se rozprskne.“

„Je okouzlující,“ zhodnotila Lacey.

„Nakopl jsem ji pořádně do břicha. Potřebuje záchranku.“

Dívka začala naříkat, polykala slzy, které jí stékaly po tvářích, a znovu a znovu opakovala: „Mami, mami, já chci mámu.“

„Ředitele střelili do prsou. Tlakujou mu to a záchranka je na cestě,“ ohlásil Ollie,

Savich odpověděl: „Bude potřeba ještě jedna.“

Agent Dane Carver pomáhal lidem na nohy, zjišťoval zranění a povzbuzoval vyrovnaným a uklidňujícím hlasem: „Už je všechno v pořádku. Všichni jsou v pořádku – uklidněte se. Všichni si tamhle sedněte, budeme to vyšetřovat. Jen klid, dýchejte zhluboka. Už je po všem.“

Nad vším se rozlehl hlas Buzze Rileyho, zdůrazněný jeho autoritou seržanta: „Sherry, Anne a Tim shromáždí všechny v oddělení účtů. Nikdo se nevzdalujte. Je po všem. Slyšíte sirény? To jsou další posily. Všechno máme pod kontrolou.“

Savich mluvil se zvláštním agentem Raymondem Marleym, už čtyři roky velícím vyšetřujícím agentem washingtonského oddělení, zatímco několik dalších agentů se rozmístilo v bance a uklidňovalo přítomné. „Myslím, že to je Gang čtyř, dva muži, dvě ženy. Tohle byl jejich první podnik v D. C.“

Ray se zeptal: „Savichi, jak se ti povedlo být tak rychle na místě?“

„Byl jsem tu jako jeden z klientů.“

„Neměli moc šťastný den, když takhle narazili na vlka mezi beránky. Zrovna dobře to pro ně nedopadlo.“

Ale mohlo, pomyslel si Savich, *mohlo to pro ně dopadnout úplně jinak.*

Do banky vběhli záchranáři, doprovázeni asi tuctem policistů v uniformách.

Netrvalo ani minutu a zdravotníci měli Jamisona přivázaného na nosítkách. Savich a Lacey se k nim rozeběhli. Jamison měl zavřené oči a na obličeji kyslíkovou masku. Jeden ze záchranářů přidržoval tlakový obvaz na jeho poraněné, zakrvácené hrudi. „Přežije to?“

„Už je na tom líp,“ odpověděl muž. „Opravdu mě vždycky dopálí, když to někdo koupí, zrovna když mám službu.“ A o vteřinu později byli pryč.

Další skupina zdravotníků se věnovala dívce, jejíž matka ležela mrtvá pár metrů od ní, zalitá krví z roztržené tepny na krku. Krev se

rozlévala všemi směry po mramorové podlaze; několik lidí strnule sledovalo klikaté krvavé stopy.

Zaměstnanci banky postávali vedle klientů, všichni ve stejné situaci. Určitě prošli školením, jak v takové situaci reagovat, asi jako letušky, ale Savich si byl jistý, že žádné školení se nepodobalo téhle děsivé skutečnosti. Obdivoval jejich statečnost. Přešel ke skupině. „Kdo je zástupce ředitele?“

„Já, agente Savichi,“ řekla jedna z žen. „Bude Mac v pořádku?“

„Záchranář mi řekl, že to dokáže.“ Trochu přeháněl, ale úleva na tvářích kolem něj ho omlouvala. „Opravdu ocením, když se vám ještě chvíli podaří udržet lidi v klidu.“

Čtyři agenti FBI s několika místními policisty stáli kolem ležící ženy. Nedalo se přesně říci, jak moc byla potřísněná vlastní krví, protože byla oblečená kompletně v černé. Někdo jí stáhl černou kuklu. Mohlo jí být pětatřicet, pomyslel si Savich, měla tmavé vlasy a tmavé oči jako její dcera, jemnou světlou pleť a doširoka otevřené oči, teď bez života.

Buzz Riley přišel blíž. „Určitě už jsem o téhle partě slyšel, o jejich akcích se napsaly celé romány. Onehdá jsme o nich mluvili během oběda s Macem. Povídal, že oni vždycky věděli, kdy do banky dorazí hotovost z federálních rezerv. Četl jsem, že pokaždé cestou z banky zabijí všechny z ochranky, ale to ti řeknu, Savichi, nikdy jsem netoužil po tom, aby dorazili sem to Georgetownu. A stejně tak Mac. Nikdo z nás si s tím nikdy nelámal hlavu, i když Mac mluvil o té tvojí přestřelce u Barnese a Noble. Přiznávám, že když mi ten chlápek vrazil osmatřicítku do ucha, myslel jsem si, že je po mně.“ Buzz se na chvíli odmlčel a těžce polkl. „Díky, Savichi. Božínku, až povím dětem, jak jsi jednoho z těch lupičů složil a zachránil mi život, můžeš čekat tucet děkovných telefonů.“

„Na výsledku jsme se podepsali stejným dílem, Buzzi.“

Buzz mávl rukou. Řekl, pořád ještě rozrušeným hlasem: „Víš, když jsem se dozvěděl, že v té partě jsou ženské, nevěděl jsem, jestli tomu mám věřit. Chci říct, že Bonnie Parkerová se na scéně objevila dávno předtím, než jsem se narodil. Ale že tahle, Savichi, přivede svoje dítě, aby udělali banku? Umíš si to srovnat v hlavě?“

Ne, tohle Savich neuměl.

„To děvče – byla děsně brutální a jako zfetovaná. Řek bych, že teď mám mnohem víc bílých vlasů, než kolik jsem jich měl pět minut před tím, než tahle parta vtrhla do banky.“ Buzz položil Savichovi ruku na rameno. „A víš co? Když jsem najisto myslel, že jsem vyřízenej, viděl jsem svoji babičku, to je zvláštní, že? Zdálo se mi, že jsem malej prcek a ona na mě něco volá.“ Polkl a zavrtěl hlavou.

Savich odpověděl: „Bylo to o chlup, ale zranili jen Maca, to je k neuvěření, po tolika salvách.“

„Měli jsme štěstí. To najisto.“ Buzz se zazubil na Lacey, která se bavila se zástupkyní ředitele. „To je tvoje žena? Mac mi o ní povídal, říkal, že to je kus pěkný ženský a že se těší na to, až ji potká v posilovně.“

Po třech hodinách vyčerpávajícího hodnocení v Hooverově centru zastihl Saviche telefonát Jumbo Hardyho z The Washington Post. Jumbo řekl jediné slovo: „Proč?“

„Jeden z těch zabijáků držel zbraň u hlavy ostrahy. Chtěl ho zabít jen tak, z legrace.“

Jumbo chviličku mlčel. „To byl Buzz Riley, že jo? Bejvalej policista?“

„Jo.“

Zase pauza, pak: „Já jsem s ním mluvil. Pověděl mi, že to děvče chtělo zabít i tebe. Člověče, Savichi, to byl strašnej risk, co jsi podnikl.“

Bylo strašný ležet tam a dívat se, jak Buzzovi vystříkne mozek z hlavy, pomyslel si Savich, a věděl, že tak mohl dopadnout i jeho mozek. Dodal, co říkal už mockrát, naposledy samotnému řediteli Muellerovi: „Neměl jsem ani na vybranou, ani čas. Musel jsem něco udělat.“ Savich slyšel, jak Hardy pracuje na klávesnici laptopu.

„Jo, už jsem se vyptával v nemocnici. To děvče, co jsi nakopl do břicha – kromě jiného jsi jí poškodil dvanácterník, a taky možná slinivku, to prý doktoři vídají jen u dopravních nehod. Moji známí v nemocnici mi řekli, že leží na chirurgii. Prý asi přežije, ale nějakej čas to nebude nic moc. Víš, jak se jmenuje?“

Samozřejmě že už znají jména všech lupičů. „Dobrý pokus, Jumbo. Víš dobře, že to ti ještě nemůžu říct“

„Doslechl jsem se, že agenti FBI, co zrovna dorazili k bance, dostali toho čtvrtého banditu, právě když se pokoušel utéct. Je to tak?“

Je, pomyslel si Savich, ale řekl: „Pořád ještě vyšetřujeme. Jsem si jistý, že podrobnosti ti dá pan Maitland.“

Další datlování na laptopu. Pak: „Ty, Savichi, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tě nějaký klient té banky zažaloval kvůli ohrožování života.“

To by mě taky nepřekvapilo, pomyslel si Savich, když vypínal mobil; když zvážíme ten smrtelný strach a člověčí potřebu najít viníka, když se něco semele. A lupiči jsou všichni mrtví, s výjimkou té mladistvé. Když si oblékal sako, vzpomněl si na stodolarové bankovky rozházené na mramorové podlaze, některé ve stružkách krve z krku Jennifer Smileyové. Zavřel dveře své kanceláře, uviděl Lacey a došel k ní.

„To byl dobrý tah s tím mobilem,“ pochválila a objala ho. Dotýkal se jí opatrně, stalo se to pro něj zvykem od její operace před dvěma měsíci. „Už jsem to povídala každému, jen tobě ne, Dillone. Netrvalo ani minutu, a vyrazili jsme. Všechno jsme slyšeli hlasitým odposlechem. Riley mi říkal, že to děvče tě chtělo zabít, Dillone, že se tě už právě chystala zastřelit a vypadnout z banky.“ Objala ho těsněji.

Agentka Ruth Warnecká řekla: „Ale je naživu, Lacey, a já bych řekla, že si za to zaslouží pizzu.“ Odmlčela se a pak se obrátila na Saviche. „Lacey je možná už zvyklá na to, že si často zahráváš se životem, ale já ne. Dillone, že už to víckrát neuděláš?“

Pokusil se zašklebit. „No, já jsem šel do banky, jen abych ověřil, že je zaplacené Seanovo školné. Byla tam nějaká chyba na vstupním kódu, takže jsem to nemohl vyřídit online.“ Potřásl hlavou a usmál se nepravděpodobnostem života. „Máš pravdu, Ruth, ta pizza by se hodila.“

V jedenáct hodin té noci mu zavolal pan Maitland, aby mu sdělil, že našli auto, jehož podobu zachytily kamery na pobočce banky. Byl to černý Dodge 2008 Grand Caravan, s otočnými sedadly a televizorem vzadu. Ukradli ho o čtyři dny dříve v Cranstonu ve Virginii jakémusi zubaři a nalezen byl na vedlejší silnici nedaleko

Laddervillu v Marylandu. Nebylo tam ani stopy po řidiči, ale spousta otisků prstů.

„Řekl bych, že by se jim mělo spíš říkat Gang pěti, protože někdo musel to auto řídit," podotkl Savich.

„Můžeme jen doufat, že otisky toho chlápka jsou v systému."

2

GEORGETOWN, WASHINGTON, D. C.
Čtvrtek v noci, o tři dny později

Poprvé se mu ozvala o půlnoci.

Jste to vy, jste to opravdu vy. Vidím vás. Slyšíte mne?

Byl to hlas dítěte, vysoký, vzrušený, lehce přerušovaný dechem.

Uslyšel její hlas v polospánku. Zprvu nerozuměl, myslel si, že to je asi Sean, ale pak ji uviděl – obrys její malé hlavy, pak chumel dlouhých, tmavohnědých vlasů, a pomyslel si: *Ano, jsem to já. A kdo jsi ty?*

Já vás doopravdy vidím, stejně jako někdy vidím tátu. Víte, táta umřel. Jmenujete se Dillon a já vás viděla v televizi, jak stojíte před tou bankou, a slyšela jsem lidi z televize vyprávět, co jste udělal.

Savich nejdřív nevěděl, o čem to mluví. *Tys mě viděla v televizi?*

No jistě. Řekla jsem mámě, že jste hrdina. Vyřídil jste ty bankovní lupiče a dal jste jim co proto. Povídala, že jste blázen, říkala, co kdyby byly v bance děti?

Zvedni hlavu, ať tě vidím. Kdo jsi?

Shrnula si vlasy dozadu a zpříma se na něj podívala. *Já jsem Autumn.*

Autumn. Viděl teď její malý, trojúhelníkovitý obličej, její dětsky světlou pleť, nádherné oči – světlejší modř, než má Lacey – s neuvěřitelně dlouhými řasami, pihy na nose, ale něco nebylo v pořádku, něco – *Ty mě vidíš, Autumn?*

No ano. Jste celý v tmavém.

Jak ses ke mně dostala?

Nezkoušela jsem se někomu ozvat od tě doby, co táta umřel. Včera v noci jsem hodně přemýšlela a zkoušela si vás představit, ale nešlo to. A pak dneska v noci jsem vás v duchu viděla, jak stojíte před bankou a teď jste tu. Myslím si, že jste bohatý, Dillone, opravdu bohatý.

Ne, já nejsem bohatý.

Jste vnitřně bohatý a otevřený citu, aspoň dneska v noci. Máma se bojí, ona se pořád bojí; no, já se taky bojím, protože jsem jediná, kdo je viděl. Máma povídala, že se musíme opravdu dobře schovat, nebo nás najdou. Může se pominout strachem, kdykoli se někdo přiblíží. A já taky. Oni jsou opravdu strašliví. Řekla jsem mámě, že se vás zeptám, co máme dělat. Máma začala vrtět hlavou, jako že ne, jak to dělá vždycky, ale pak přestala. A já vím, že ji táta řekl, že spolu mluvíme.

Řekla jsem jí, že možná poznám, až budou blízko, a myslím si, že mi věří. Ale já si nevěřím. Zrovna teď si nejsem jistá ničím. Všechno je po Bricker's Bowl tak děsivé.

Tvoje máma se bojí něčeho, co jsi viděla? A co jsi viděla, Autumn?

Já nemůžu, nemůžu – Hlasem se jí prořízl strach. Lekla se, že prozradila moc.

Autumn, to je v pořádku. Ne, neztrácej se. Zůstaň tady. Můžeš mi říct, kde jsi?

Máma říká, že je těžké se schovat, protože existuje internet, ale já si nemyslím, že Belial potřebuje internet. Ona říká, že proto jsme v tomhle zapadáku. Je to nikde, říká, a snad nás tady hledat nebudou, možná že ani Zatracený nás tu nenajde. Je tu docela hezky, spousta stromů, a dokola jsou hory a táhnou se až do nekonečna, ale dneska bylo dost horko. Máma věří, že nám strýček Tollie pomůže, jenže ještě není doma, a tak na něj čekáme. On zná lidi, jako jste vy, říká máma.

Povíš mi, kdo se to snaží vás najít, Autumn? Ten člověk, kterému říkáš Belial a Zatracený? On je z Bricker's Bowl?

Ano, jmenuje se Belial. Je to hezké jméno, ale on je ošklivý. Máma říká, že to je proto, jakou má povahu. Já si myslím, že ten dům v Bricker's Bowl je ještě ošklivější. To je tam, co jsou všichni pochovaní – ne, máma říká, že to nesmím nikdy říct, protože to zní moc šíleně a nikdo by nám nevěřil. Ještěže máme nějaké peníze. Máma je našla v tátově bezpečnostní schránce. Není to jenom Belial, Dillone, jsou to oni všichni. Co myslíš, že bychom měly udělat?

Nejprve mi řekni, kde jste. A jaké máš příjmení?

Její obličej se rozplýval. *Nemůžu –*

Ale ano, můžeš, Autumn! Ne, počkej –

Zaslechl vzdálenou ozvěnu jejího hlasu, jako by na něj mluvila z hluboké studny. *Nevidím tě!*

To je v pořádku. Jen se uvolněte a zkuste to znovu.

Její hlas byl ještě vzdálenější, jako by šeptala, a její tvář se rozplynula. *Zkusím se vám ozvat znovu, abyste mi mohl říct, co máme dělat.*

Ale kdo jsi? A kde jsi?

Holčička byla ta tam, jako by někdo zmáčkl vypínač. Tam, kde byla jasná barva a světlo a dítě tak blízko, že by se ho mohl dotknout, byla najednou úplná tma a jeho těkající myšlenky. Savich ji znovu a znovu volal, ale byla pryč. Zjevně to bylo jednosměrné spojení. Ona se nedokáže v duchu spojit s každým, kromě vlastního otce, teď mrtvého, takže se bude muset naučit ovládat psychickou komunikaci se Savichem. Autumn a její matka mají velké potíže – a on je tady a je bezmocný, protože nemá ani ponětí, o koho jde a kde jsou.

Ale to není úplně přesné. Jmenuje se Autumn a je v nějakých horách, pravděpodobně Appalačských horách; doufal, že blízko, snad ve Virginii. Zítra bude muset zkusit zavolat policejním velitelům a šerifům, které ve státě zná, a přimět je, aby zavolali dalším. Ona a její matka nejsou zdejší. To by mohlo pomoci. Strýček Tollie? Naláduje tohle jméno do počítače a uvidí, co vypadne. Je v důchodu? Ale jak se doopravdy jmenuje? Určitě ne Tollie. Povzdechl si, zavřel oči a ještě jednou se ji pokusil zavolat.

Žádná odpověď. Ani náznak její podoby.

Ležel s rukama za hlavou a zíral do temného stropu. Jak se Autumnina matka s jejím úžasným darem vyrovnala?

Vedle jeho hlavy se ozval ospalý hlas Lacey: „Dillone? Proč jsi vzhůru?“

Přisunul se ramenem k její tváři a políbil ji na nos. „Spi dál, miláčku. Ráno ti to povím.“

3

TITUSVILLE, VIRGINIE
Sobota večer, o dva dny později

Ethan Merriweather cítil, že ho beznaděj zaplavuje jako tsunami. Rozhodně neprospívá věci, že obloha už je černější než začouzené dno kotle – žádný měsíc, žádné hvězdy, jenom těžké mraky jako černé klobouky nízko nad zalesněnými vršky kopců. Jeho děda by mu poklepal na rameno a řekl mu, že už zase řeční jako nějaký romantický básník. Jeho děda by to řekl s trošku skotskou melodií v hlasu, poznamenaném výrazným akcentem – Ethanovi to vždycky připadalo jako rapová báseň – a s obočím, hustým bílým obočím vysoko povytaženým tak, jak to Ethan u nikoho nikdy neviděl. Hodiny pak trénoval před zrcadlem, ale nikdy se mu to jako dědovi nepodařilo.

Věděl, že se dá ještě mluvit o dnu. Nebo už o noci.

Kde jsi?

Ozval se Ethanův mobil a metalový vyzváněcí tón melodie „Blood on Your Hands“ probral jeho mozek lépe než dvojité espreso. Rychle zmáčkl příjem a vychrlil ze sebe s bušícím srdcem: „Řekni, že jste ji našli.“

„Sorry, šerife, zatím ani stopa,“ řekl Ox, jeho první zástupce. „Volám, abych vám řekl, že ti tři rangeři z okrsku Thunder Ridge se chystají to pro dnešek utnout, nemůžou už víc udělat, teď když je tma.“

„Tak jo, mají pravdu. Řeknu Faydeen, aby obvolala všechny kolem, ať jdou domů. Pustíme se do toho zase zítra ráno. Jak je, Oxi?“

„Vězím až po krk v kaši vašich starostí, šerife. Ani večerní dávka dehtu z cigaret mě z toho nevytáhla.“

Ethan si povzdechl: „Téhle kaše je víc než dost, tak tě vítám v partě. Nashle ráno.“

„Jedete taky domů, šerife?“

„Jo, musím nakrmit zvířectvo a pak ve městě navštívit paní Backmanovou, aby věděla, co děláme. Po hranici jsem objel skoro celou divočinu.“ *Zase*. „Krucinál, kde může být, Oxi? Projeli jsme všechny cesty, rangeři znovu prošli stezky a tábořiště, a nikde po ní nenašli ani stopu, nikdo neviděl její stín ani vlas, ani ve městě, ani mimo město. Nedá se nic dělat, dokud nebude zase den. Jdi domů, Oxi, a pozdravuj Bellu.“

„No, moje láska a já si zasloužíme pořádný steak a pak se projdeme v lese.“ Ještě tři míle, pomyslel si Ethan, když vypínal mobil, a budu na Rural Route 10, která se klikatí krajinou, a dostanu se na dálnici 41 a po ní do Titusvillu.

Divočina Titus Hitch. Vyrostl tady, zná každý kousek těch čtyř tisíc a padesáti čtyř akrů. Mockrát vylezl na nejvyšší vrchol Titus Punch a od svých čtyř let s dědou rybařil v řece Sweet Onion. Jídal sendviče se salátem z tuňáka na hřebeni Sod Drummer’s, který jako rozeklaný zubatý řetěz skal přetíná divočinu napůl, a v každém ročním období maloval nekonečné kopce porostlé stromy. Prozkoumal ošidné strouhy, jakoby vyřezané nožem vzteklého obra, alespoň tak to říkal děda, přespal skoro ve všech jeskyních. Jako účastník ultramaratonů si krajinu proběhal, dokud ho před rokem nevyřadila přetržená achillovka. Teď už byla skoro v pořádku.

Ale nic z jeho znalostí mu nepomohlo. Jeho rodiště, jeho svatyně se k němu stavěla jako hluchá. Byla mu zima a projel jím závan strachu o jedno malé děvčátko. V noci se zdá, jako by se stromy a kopce kolem člověka svíraly a dusily veškeré světlo, jako když ďábel svírá pěst.

Sedmiletou malou holčičku, nezvěstnou od dnešního rána, nenašel. Nechtěl si tu myšlenku připustit, ale nedala se odehnat. Možná leží někde zraněná a nedokáže zavolat o pomoc, a možná, že je mrtvá. Někdo ji mohl odlákat a možná dokonce zabít, zahrabat ji nebo ji nechat napospas zvěři. Tu myšlenku nemohl snést.

Vyťukal číslo šerifovy kanceláře a zastihl Faydeen. Její hlas zněl unaveně, jak by taky ne, určitě poděkovala všem, kdo se přidali k pátrání, a připomněla jim, že ráno začnou znovu. Začal vytáčet penzion Gerald’s Loft, kde holčička s matkou bydlely, ale pak si to rozmyslel. Bude lepší, když jí všechno vyloží osobně. A má pro ni i pár otázek.

Ethan je vídal během minulého týdne na různých místech v Titusvillu – Mavis mu je před pár dny ve frontě v Blinkerově tržnici představila jako letní hosty. Matka se mu nepodívala do očí. Zatočila svůj vozík jinam. Nechtěla být tam, kde byl on, a jemu nešlo na rozum proč. Protože je muž? Nebo protože je šerif? Jen krátká dovolená, to bylo všechno, co z ní dostal. Uvědomil si, že o ní neví vůbec nic, protože chtěl co nejdřív vyrazit a najít její dítě. Podala mu fotografii, aniž se mu podívala do očí. „Zdřímla jsem si. Autumn si hrála s panenkami – říká jim tři princezny. Spala jsem asi jen hodinu, ne víc, tím jsem si jistá.“ Slyšel v jejím hlase strach a sžíravý pocit viny.

„Když jsem se probudila a volala ji, neozvala se. A nebyla nikde kolem.“ Selhal jí hlas, prudce vstala a začala přecházet po malém pokoji. „Prostě nebyla ani tady v pokoji, ani si nehrála v hale. Běžela jsem dolů k paní Dailyové, a ta ji taky neviděla, jenže ona má samozřejmé pořád co dělat. Šly jsme se spolu vyptávat lidí, ale nikdo ji neviděl.“ Pořád ještě se mu nepodívala do očí, proč asi? Byl tím víc zvědavý. „Když jsme ji nemohly najít, přišla jsem za vámi.“

„Měla jste přijít hned,“ namítl Ethan podrážděně, protože zbytečně promarnila čas. Zavrtěla hlavou a stále uhýbala očima. Přemýšlel o černých medvědech a rysech, o více než čtyřech tisících akrů divočiny, hustě porostlých duby, ořechovci, javory a borovicemi. Vybavoval si průrvy, strouhy a řeku, dost hlubokou na to, aby se v ní utopil dospělý, a obával se o malé děvčátko, samotné a ztracené; ale rychle ty myšlenky zahnal. To nepomůže. Pak řekla: „Autumn je nemocná. Nevzala si dnes své prášky. Bude v pořádku, ale nutně potřebuje ten lék. Dnes a zítra.“ Zmlkla a znovu zavrtěla hlavou. Chtěl se zeptat přímo, co její dceři je, ale uviděl v jejích očích zalesknout se slzy, všiml si, že svírá a uvolňuje prsty, a tak ji nechtěl nutit. Ptal se na jiné věci, ale nebyla schopná mu říci cokoliv užitečného. Anebo nechtěla; nepoznal, co je pravda.

Je čas promluvit si vážně.

Samozřejmě, holčička nemusí být v divočině. Může být kdekoli, ale to se mu nezdá, protože to by si jí někdo musel všimnout. Prohledali v Titusvillu každý dům, každé stavení. Po dítěti ani stopy. A tak zbývala jen divočina. Má si vzít svůj lék – jeden pro dnešek,

jeden zítra. Zamrzelo ho, že se paní Backmanové nezeptal, co děvčátku je.

Že by zabloudila? Tahle myšlenka ho vrátila k otázce, co když ji někdo odlákal?

Je mrtvá.

Ne, nemůže, nesmí si tohle ještě myslet. Ještě ne.

Celý den bylo horko, ale teď, skoro v devět večer, když konečně padla večerní tma, se teplota začala propadat k deseti stupňům. Každou minutou se ochlazovalo. Ethan zapnul topení v autě a pocítil na tváři závan horkého vzduchu.

Když zajel na příjezdovou cestu ke svému domu, ukrytému mezi borovicemi asi kilometr za Titusvillem, první, co uslyšel, bylo hlasité, zoufalé mňoukání Luly a Mackieho, přerušované ostrým štěkotem Velkého Louieho.

Vrchovatě naplnil kočičí misky, zatímco se mu obě kočky horlivě pletly pod nohama a bez přestání vyprávěly. Nakrmil i trpělivějšího Velkého Louieho a vzal ho na rychlou procházku. A pak, rovných osm a půl minuty po tom, co přijel, vyrazil zpátky do Titusvillu, aby oznámil matce Autumn, že ji zatím nenašli. Chtěl od ní získat další informace, jako například co je s děvčátkem, jaké je její příjmení a kde je její manžel.

Už pomyšlení na to se mu nelíbilo.

4

Všechna světla v penzionu Gerald's Loft svítila. Rychle se z něj stalo centrum pátrání, kde Ox trpělivě vydával pokyny, shromažďoval hlášení a pravidelné informoval Ethana.

Uvnitř Ethan zahlédl sourozence Geralda Ransoma a paní Dailyovou, jak znovu doplňují obrovský zásobník vody na čaj a přidávají spousty čokoládových koláčků, kterými je zásobovala Mavis z Blinkerovy tržnice. Pořád tu ještě byly dobré dva tucty lidí, kteří přecházeli po viktoriánské vstupní hale – tmavé obložení stěn a květované tapety na stěnách s motivy dračinky – nebo po obývacím pokoji naproti recepci, kde byla spousta titěrnůstek; o takovém prostoru říkávala Ethanova matka, že je jednodušší kráčet po vodě než utírat prach v takovém pokoji a nic při tom nerozbít.

Pete Elders, majitel obchodu s outdoorovým vybavením, si ho všiml a postupně se k němu otočily tváře všech přítomných: mnohé z nich vrásčité nebo opálené, ale na všech byl stejný výraz – naděje. Hovor utichl.

Ethan jen zavrtěl hlavou a naděje z těch tváří vymizela. Připadalo mu, že vzduch najednou ztěžkl. Rozhlédl se, aleji nikde neviděl.

„Kde je paní Backmanová?" obrátil se na paní Dailyovou, vysokou, robustní ženu, pozoruhodnou v pánském černém obleku a kravatě, která svého bratra Geralda převyšovala.

„Poslala jsem ji nahoru, šerife, než se nám tu složí na podlahu. To děvče je na dně a není se co divit. Chtěla jsem, aby se najedla, ale zvracela. Hledala venku, dokud ji Tommy Larkin nepřivlekl zpátky."

Obrátil se ke skupině. „Všem vám díky za dnešní kus práce. A kdo může zase zítra ráno zahájíme pátrání."

„Kafe je tady, a zadarmo," nabídla paní Dailyová a sjela pohledem svého spořivého bratra, který se chystal protestovat.

Ethan zamířil ke schodišti a jen přes rameno řekl: „Najdeme ji."

Zaslechl, jak Cork Thomas, majitel prodejny s vínem, říká: „Abych ti odpověděl, Dolly, neviděl jsem Autumn dobré tři čtyři roky. Když naposledy byla na návštěvě u Tollieho, bylo to ještě

batole, roztomilá jako křepelka. Tollie ji nosil všude pořád na ramenou. Vyrostla a je bystrá. Ty její oči se dokážou člověku podívat rovnou do srdce. Je chytrá. Určitě by si nesedla do auta k nikomu cizímu. Kde zatraceně může být?“

„Smůla, že Tollie je až do příštího úterka pryč,“ řekl Tuber Willis, provozovatel místní školky a nadšený pěstitel tulipánů.

„Jisté je, že kdyby tu Tollie byl, tohle by se nestalo,“ souhlasil Pete Elders.

Ethan zůstal zaraženě stát. Skoro tomu nemohl uvěřit. Copak všichni – kromě něj – paní Backmanovou a její dceru znají? V jakém vztahuje k Charliemu Tolbertovi? Proč mu nikdo nic neřekl? *No, teda, možná že z jednoho prostého důvodu: mysleli si, že víš všechno to, co oni, protože ses tu narodil a vyrostl. Zapomněli, že jsi zpátky teprve o trochu dýl než tři roky.* A že jsi odešel dost dlouho předtím a vracel se jen na krátké návštěvy. Ovšem pravda je – zamračil se – že paní Backmanová na něj beze sporu zapůsobila dojmem, že je tu v Titusvillu poprvé. Byla to úplná lež, nebo jen něco po špičkách obcházela? A proč?

Jak vystupoval po schodech s berberským běhounem, slyšel za zády tlumené rozhovory.

Otevřela dveře dřív, než k nim došel. Joanna Backmanová byla bledá, stejně jako srpek měsíce, který konečně osvítil kopce, oči měla zarudlé a opuchlé pláčem a vypadala, že čeká to nejhorší. V pohledu neměla ani jiskřičku naděje. Ruce zaťaté v pěsti měla volně podle těla.

„Paní Backmanová,“ přistoupil až k ní, „zatím jsme Autumn nenašli, ale určitěji najdeme, musíte mi věřit. Rozumíte mi?“

„Rozumím,“ odpověděla monotónním, unaveným hlasem a ustoupila o krok zpět do pokoje. Otočila se a šla před ním. Když došla až k posteli, sedla si a sklopila hlavu. Došel až k ní a díval se jí na temeno hlavy. Měla matné, tmavě hnědé vlasy, jeden pramen jí spadal podél krku, zbytek měla stažený do neuspořádaného ohonu. Na sobě měla staré džíny a pomačkanou bílou košili, štíhlé nohy byly bosé. Byla vysoká a vypadala zlomeně. *Jistě, není se co divit.*

Řekl: „Poslyšte, musíte být optimista. Já ji najdu. No, určitě jste o tom hodně přes den přemýšlela.“ Zaváhal a hledal správná slova. „Co

mi ještě můžete říct, co by nám pomohlo najít vaši dceru, paní Backmanová?“

„Nic, šerife, nic. Řekla jsem vám už všechno, co bylo možné.“

Jeho policejní instinkt proti očividné lži zaprotestoval, ale měl už leccos za sebou, a tak jeho hlas zněl klidně. „Aha. To bychom měli začít od začátku. Povídejte, paní Backmanová.“

Rychle se na něj podívala. „Co si myslíte, že jsem vám o Autumn neřekla?“

Přitáhl si velký ušák s kašmírovým potahem k posteli a posadil se naproti ní. Pronesl trpělivě: „Řekla jste mi, že Autumn je nemocná, že měla užívat jeden prášek denně celý týden. A taky jste řekla, že dnešní měla ráno. Takže zbývají ještě dva dny. Co se stane, když léky nedostane?“

„Myslím, že infekce v uchu nebude úplně vyléčená, a pokud jde o symptomy, může zase mít bolesti hlavy, bolest v uších a vysokou teplotu.“ Otřásla se. „Opravdu nevím, ještě to nikdy neměla.“

Podívala se za něj, na chvilku se očima střetli. V jejích zahlédl zoufalství a něco víc, něco ukryté hluboko, něco, co ji k smrti děsilo.

„Říkali mi, že jste pořád s Autumn. Přemýšlejte, nevšimla jste si někoho, kdo by o ni měl extrémní zájem?“

„Ne.“

„Všichni se shodují, že je velmi společenská a přátelská, opravdu roztomilá.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasila a sepnula ruce.

Ethan se zvedl z křesla a poklekl si před ní. „Podívejte se na mě.“

Pomalu zvedla hlavu a zadívala se na něj očima, které zářily modře jako obloha uprostřed léta. „Myslím, že je tu jedna důležitá věc, kterou jste mi zapomněla říct.“

Strnula jako Lotova žena; nepohnula jediným svalem, ani nezamrkala.

„Přijde mi, že všichni tady, až na mě, znají vás a znají Autumn. Proč jste se mnou mluvila, jako byste byla v Titusvillu poprvé?“

Našla odvahu pokrčit rameny. Chtěl ji popadnout a zatřást s ní. „Neřekla jsem vám to, protože by to nebylo nic platné. A kromě toho vám do toho nic není.“

Aby zahnal chuť ji probudit, vstal a udělal krok zpět. „Nic mi do toho není? Pomátla jste se? Přemýšlejte, paní Backmanová. Někdo

vám odvedl dítě a vy mi tvrdíte, že není důležité, že ji lidé tady v Titusvillu znají? Že k ní mohl někdo přijít a říct: ‚Že ty jsi Autumn? Já si tě dobře pamatuju, nějakou dobu jsme se neviděli, a teď jsi už velká slečna, viď?‘ Nestalo se vám to?“

„Ne. Tohle se nestalo.“

Chtělo se mu ji zaškrtit. „Proč mi věšíte bulíky na nos? To, o co tu teď jde, je život vaší dcery.“

Vyskočila z postele a pokusila se ho uhodit přes tvář. Zachytil jí ruku. „Není chytré stavět se proti zákonu, paní. To nemáme rádi. Vřele vám doporučuju, abyste mi teď řekla pravdu. Kvůli vaší dceři. Já ji chci najít, paní Backmanová. A chci ji najít živou.“

Vyškubla se mu, založila si ruce na prsou a přejížděla prsty po pažích, jako by jí byla zima. Snad byla. Někde uvnitř.

„Tak povídejte, paní Backmanová.“

5

Otevřela ústa, ale pak pomalu zavrtěla hlavou. Pořád ještě se mu nepodívala zpříma do obličeje.

Uvědomil si, že se bojí, nejen o své dítě – je v tom ještě něco. A je horší, že ten strach ji ovládl. Věděl ze své zkušenosti dobře, že mu neřekne nic; možná nedokáže své obavy vyslovit, alespoň ne dnes večer.

Ethan vytáhl z kapsičky košile lístek papíru, napsal na něj číslo svého mobilu a podal jí ho. Nechtěla si ho vzít, ale zůstal stát a trpělivě čekal. Přijala. Řekl: „Víte, i když vám to teď připadá nepravděpodobné, můžete mi věřit“, a otočil se a vyšel bez dalších řečí z pokoje. Když zavíral dveře, zaslechl ji, jak zhluboka a hlasitě dýchá.

Chvíli se zdržel na chodbě a modlil se, aby vyšla z pokoje, aby ho zadržela, ale nic se nedělo.

Mávl na zbylé lidi u recepce a kývl na rozloučenou paní Dailyové, která stála vedle teď už prázdného tácu od koláčků.

Domů dorazil za sedm minut. Když procházel vstupními dveřmi, hnali se Lula a Mackie jako o závod k němu a mňoukali ze všech sil, Lula se pokusila šplhat mu po noze. Klekl si k nim a nechal Louieho, aby mu nadšeně olizoval tvář, pak došel do kuchyně a přinesl pro ně pamlsky.

„Louie, tady máš kostičku. Mysli si, že to je tvoje dentální nit.“ Začal jim házet keksíky ve hře, kterou hráli každý večer. Kočky si mohly uběhat tlapky, aby zachytily pochoutky ve vzduchu, jako by to bylo frisbee. Házel jim kousky dál a dál a pozoroval, jak Lula kličkuje po dřevěné podlaze, smeká se a lapá pamlsky, a pak je chroustá přímo z tlapek. Mackie rád skákal do vzduchu a chytal ty svoje. „Proč se mnou ta ženská nemluví, kamarádi? Představuju přece zákon, měla by mi věřit. Dobře, vím proč ne, teď to vím, že jo? Je vyplašená k smrti. Jen bych rád věděl, jaký ten její problém je.“ Povzdechl si, hodil dalších pár keksíků a poslouchal, jak Louie hryže a drtí svou kost. Hodil poslední pamlsek Lule – vysoko a skoro dva

metry za místo, kde se krčila, a kočka vyskočila, aby ho zachytila ve vzduchu. „Tak dost, bando," řekl, otřel si ruce o džíny a vstal. „Víte, co? Najdu Autumn třeba jí naschvál."

Něco zaslechl, slabé zaštrachání, a nebyl to jeden ze zvuků jeho domu v noci. Ethan nepohnul ani svalem, pak pomalu vytáhl berettu a změřil s ní prostor kolem sebe, oči a uši v pohotovosti.

Nic.

Zeptal se tlumeným a klidným hlasem: „Je tu někdo?"

Chvilku nic, pak tiché: „To jsem jenom já. Dívala jsem se na vás a na kočky. Jsou báječné a tak rychlé. Mohla bych si s nimi hrát?"

Otočil se a uviděl Autumn Backmanovou ve dveřích, měla dlouhé hnědé vlasy neuspořádaně stažené do ohonu, džíny a tričko pomačkané. Na nohou měla oranžové tenisky. Za dvacet let, pomyslel si, z ní bude věrná kopie její matky.

„Jsi v pořádku?"

Přikývla.

„Jak dlouho tu jsi?"

Podívala se na něj velkýma modrýma očima. Že by se ho taky bála? „Jak můžu něco vypátrat, když se mnou nebudeš mluvit?!

Dívala se dolů na tenisky a mračila se. Všiml si, že jedna tkanička je rozvázaná. Autumn se nepohnula. Řekla: „Vy jste šerif."

„No, to jsem, a dneska jsem tě hledal celé hodiny s asi padesáti lidmi. Bál jsem se o tebe. Pokusil se tě někdo odvézt a ty jsi mu utekla?"

Pomalu zavrtěla hlavou. Ještě pořád se na něj nedívala. Stejně jako její matka. Ale aspoň mu věřila natolik, že přišla do jeho domu, aby se tu schovala. Před kým? Před čím?

Ethan se pomalu k děvčátku přibližoval a věděl, že Velký Louie, Mackie a Lula se drží zpátky a pozorují je. Věděli, že tu je, a přesto se nesnažili schovat, jako to obvykle dělávali, když se objevil někdo cizí – všichni tři zalézali pod jeho postel a vyčuhovaly vždycky jen jejich nervózní ocásky. Klekl si před ní tak opatrné, jak jen to šlo, aby ji nepoplašil.

„Proč jsi sem doopravdy přišla?"

„Protože tu není strýček Tollie, tak jsem se rozhodla přijít sem, abyste mě mohl chránit."

Jenže kdyby sem někdo přišel v době, kdy jsem tě hledal, neochránil bych tě. Ale ne, nekomplikuj to. „Před kým bych tě měl chránit?“

To uspěchal; poznal to okamžitě. Stáhla se zpátky, schovala se za založenýma rukama. Vypadalo to, jako by se chtěla zabalit sama do sebe. Lula zamňoukala. Děvčátko vzhlédlo. Mackie zamňoukal, Velký Louie se ozval, všichni tři teď stáli v řadě za jeho zády.

„Ti jsou milí,“ řekla.

„Jsou to lumpové,“ odporoval Ethan s úsměvem a ulevilo se mu, když viděl, že Autumn spustila ruce k bokům. „Lula je americká želvovinová – jen si všimni těch černých a zlatých skvrn na bílém podkladu. Je úplné samostatná, skoro abych si s ní sjednal rande, než mi věnuje chvíli svého času. No, a pokud jde o Mackieho, to je velký oranžovobílý mourek, tak velký, že by si mohl obstarat jídlo sám, ale je to taky pěkný lenoch, žije, aby mohl spát a jíst a nechat se drbat za ušima a přitom poslouchat, jak je miloučký. A Velký Louie, to je černý labrador, a je otužilý a tak roztomilý, že by ses s ním pořád jen mazlila. Kočky a on spolu vycházejí – je to k podivu, ale je to tak.“

Zavolala: „Lulo? Mackie?“ Ethan je pozoroval, jak se přestali plížit a přidali se k ni. Nezávislá Lula se k jeho překvapení sama začala otírat o dívčiny nohy. A Mackie se vůbec nestyděl. Natáhl se v celé své výšce a opřel se tlapkami o její hruď. Zasmála se a zdvihla ho do náruče – zavrávorala, dřív než ji Ethan mohl podepřít. „Proč mi neříkáš jménem?“ vyzvídal.

Zavrtěla hlavou: „Máma říkala, že se mám od vás držet dál. Hodně dál.“ To nebylo zase takové překvapení. „Vysvětlila ti proč?“ Holčička zašeptala: „Říkala, že byste nám určitě nerozuměl.“

„Ale přesto jsi přišla.“

„Ano,“ souhlasila, a on si všiml, jak natáhla ruku k Louiemu. „Je větší než já.“

„No, to je, ale neublíží ti, dokud mu nebudeš chtít vzít jeho kost. To by byl konec. Chceš, abych zavolal tvojí mámě, Autumn?“

„Jestli to uděláte a máma sem přijde, on přijde taky a máma se ho bude snažit zastavit a to by pak mohlo být zle.“

Drbala kočku, která se jí hrbila pod rukou a intenzivně předla. Mackie na Lulu zaútočil. Lula se po něm ohnala a zasyčela na něj.

Ethan řekl: „Ale no tak, kamarádi, nepošťuchujte se kolem Autumn. To je hezké jméno – Autumn.“

„To můj táta chtěl, abych se tak jmenovala. Už umřel.“

„To je mi líto. Byl nemocný?“

Zavrtěla hlavou. „Bylo to ošklivé, opravdu ošklivé.“ Pomaličku natáhla ruku k Mackiemu, který se začal lísat a otáčet se kolem ní a tak trošku s ní koketoval. Velký Louie ji šťouchl do ramene. Ethan je krotil: „Heleďte, zvířátka, jak se můžu seznámit s Autumn, když si ji zaberete pro sebe?“

Usmála se; byl to sice jen maličký úsměv, ale nicméně úsměv. Nedokázal se neusmát. „Máš hlad? Tahle trojka rozhodně hladová byla. Dívala ses, jak jsme hráli frisbee?“

Přikývla: „Jsou fajn.“ Zmlkla a vypadala velice ustaraně.

Chtěl se jí zeptat, proč se neukázala už dřív, ale věděl proč. Byla příliš vystrašená. Nabídl jí: „Umím dobrou horkou čokoládu. A tady mám pár fíkových sušenek.“

Olízla si rty, dostal ji. Nabídl jí ruku. A čekal. Vypadalo to jako věčnost, ale nakonec mu přece položila ruku do dlaně. Vstal. Šla vedle něj do kuchyně. „Mohla by sis pohrát s těmi darebáky, zatímco já budu vařit. Máš hlad?“ Přikývla.

Ethan přemýšlel o její matce. Ještě pět minut, napadlo ho, a ta malá mu řekne, co se stalo. A byl si úplně jistý, že ať už se její mámě stalo cokoli, nebylo to nic dobrého. „Vlastně mám taky hlad. Co takhle podívat se do ledničky?“

Našel zbytek pizzy s feferonkami, čtyři velké kusy. Na celém světě rozhodně to nejlepší jídlo pro děti. „Hele, co jsem našel.“

„Bála jsem se to sníst,“ přiznala. „Nechtěla jsem vás rozzlobit.“ Co na to mohl říct? „To jsem rád, žes ji nejedla studenou. Sýr by se ti přilepil na zuby. Ohřeju to.“

Zapnul troubu na maximum a dal díly pizzy na pečicí plech, tak starý, že první sušenky na něm pekli nejspíš za dob prohibice.

Udělal jí čokoládu ze starožitné plechovky s kakaem. Když naléval mléko, zeptal se: „Jak ses dostala do mého domu?“

Nečekal, že mu odpoví, ale ona pak skoro šeptem přiznala: „Měl jste tak trochu otevřené okno do ložnice. Velký Louie se strašně zlobil. Zůstala jsem stát a on mě popadl za rukáv a stáhl mě dovnitř.“

„Ale, ty jsi ostrý hlídač, Louie, že jo?“

Velký Louie zavrtěl ocasem. Ethan ho sledoval, jak se lísá čumákem k rukám děvčátka, které sedělo vzpřímeně a upjatě na kuchyňské židli.

Nalil jí čokoládu do hrnku. „Tumáš, ochutnej. Není to horké, zkoušel jsem to prstem.“

Díval se, jak ochutnala a pak se usmála. Má nádherný úsměv, napadlo ho, není v něm strach, alespoň pro tuhle chvíli ne. „Ty jsi malá bojovnice, Autumn, viď?“ Naklonila hlavu na stranu a zadívala se na něj. Přikývla. „Musím být.“

„Proč?“

Soustředila se na hrnek čokolády. Mackie zamňoukal a vyskočil jí na klín. Kocour měl něco kolem sedmi kilogramů svalstva a zlatobílé srsti. Kdyby se natáhl napříč přes její nohy, dosahoval by na obou stranách tlapkami na podlahu.

Zpátky k věci. „Potřebuju zavolat tvé mámě. Bojí se, Autumn. Přece chceš, aby se dozvěděla, že jsi v pořádku, je to tak?“

Zvedla hlavu a ukázala mu čokoládové vousy. Byla bledá a poplašená. „Nechci, aby umřela.“

6

Trochu se mu rozbušilo srdce, ale promluvil klidně, beze stopy nejistoty v hlase. „Neumře. Proto jsi přišla za mnou, věděla jsi, že se o tebe postarám a postarám se i tvou mámu, víš? Věříš mi?“

„Vy nic nevíte,“ namítla a prsty se probírala v Mackieho hustém kožíšku. Intenzita předení se zvýšila. Lula se natáhla vedle Louieho, který ležel na podlaze vedle Ethana, ocasem tepala do dlaždic a očima hypnotizovala holčičku s kocourem na klíně.

„To bys mi to asi měla říct, ne?“

Zavrtěla hlavou, soustředěněji hladila Mackieho a pak mu zabořila obličej do srsti.

„No dobrá,“ uklidňoval ji Ethan. Vstal a vytáhl pizzu z trouby. „Už je akorát. Pojď jíst.“

Zeptal se jí, až když si ukousla obrovské sousto: „Líbí se ti v Titusvillu?“

Ukousla si znovu a pomalu žvýkala. Mackie, teď už na podlaze, na ni mňoukl.

„Dej si pohov, Mackie, žádná pizza pro tebe,“ odbyl ho Ethan. Mackie ještě několikrát zamňoukal, bylo to jeho jasné poselství „mám strašný hlad“, a odkráčel se přidat k Lule, která ještě pořád ležela vedle Louieho.

„Máma mi řekla, že už jednou mě sem přivezla, ale já si to nepamatuju. Říkala, že to jsem byla ještě malý prcek.“ Žvýkala sousto. „Řekla mi, že mě sem přivezla, abych se podívala do tří jeskyň, které objevila, a já jsem si myslela, že kdybych se opravdu snažila, tak bych si na ně vzpomněla a našla je. Ale nepovedlo se mi to.“

„A tak jsi místo toho přišla sem. Jak jsi věděla, kde bydlím, Autumn?“

„Slyšela jsem jednoho výletníka, jak mluvil s paní Dailyovou o tomhle hezoučkém domě, který s manželkou viděli. Popsal ho opravdu dobře a ptal se, jestli je k pronajmutí. Paní Dailyová mu

řekla, že tady bydlí šerif a že ten dům patří vaší rodině už od doby před velkou válkou. A říkala, že vaše maminka zde bydlela, než se přestěhovala na Floridu, a že vaše starší sestra žije v Baltimoru.“

Přikývl a podal jí další kus pizzy, sám si pořádně ukousl ze svého, protože si najednou uvědomil, že má stejně velký hlad jako ona. Díky bohu, že jeho občasná hospodyně Maggie tuhle pizzu přinesla a zapomněla ji odnést s sebou, když odcházela. Ale možná že ji tu nechala pro něj. Pokud šlo o Maggie, nemohl si být nikdy jistý. „A co vaši, Autumn?“

„Mámina maminka umřela loni kvůli velkému R. Nevím, co to je, ale je to ošklivé.“

„To je mi líto,“ odkašlal si, „teď zavolám tvé mámě. Nepřijde mi fér nechat ji, aby se o tebe bála, tobě ano? A přitom si tu sedíš a cpeš se mou skvělou pizzou.“

Zase se trošku usmála. Jak vytáčel číslo do penzionu Gerald’s Loft, usmál se i on.

Když se mu ozvala Joanna Backmanová, řekl jenom: „Je v pořádku. Je se mnou u mne doma. Baští pizzu a hraje si s mými kočkami.“

Neřekla ani slovo. Telefon se odmlčel a on si dokázal představit, jak běží z pokoje, pak si asi vzpomene, že v noci je tady v Titusvillu zima, a běží zpátky pro bundu a doklady. Vsadil by se, že tu bude dřív než za pět minut. Zavolal Faydeen a požádal ji, aby začala všechny obtelefonovávat a řekla jim, že poplach končí a že holčička je zdravá a v bezpečí. Když zaklapl mobil, zjistil, že Autumn se pustila do další porce pizzy a máji plnou pusu. Hladové mrně.

Pořád neznám ani jeden zatracený detail.

Položila najednou pizzu na papírový talíř a ztuhla, celá napjatá.

„Co se děje?“

„Řekl jste jeho jméno,“ zašeptala. „Jak to, že znáte jeho jméno? Řekla jsem o něm jenom Dillonovi.“

Já že jsem řekl jeho jméno? Čí jméno? Kdo je Dillon? Nechápavě se na ni díval s hlavou tázavě nakloněnou.

„Vyslovil jste jeho jméno. Proč jste je vyslovil?“

Pořád neznám ani jeden zatracený detail. Zatracený? Ne, to jí asi nerozuměl správně. Ten člověk se opravdu jmenuje Zatracený? To by

bylo to nejpodivnější jméno, jaké kdy slyšel. Zeptal se zdánlivě všedním tónem: „Kdo je Zatracený?“

Přerývaně dýchala. Odstrčila židli od stolu a sklouzla z ní. Chtěla se podle něj protáhnout, ale podařilo se mu ji zachytit. Prala se s ním, slzy jí tekly po tvářích, celá se třásla a vzlykala. Ethan nepřemýšlel, jen si ji přitáhl do náruče a pevně ji držel. Do vlasů jí zašeptal: „To bude v pořádku, maličká, slibuju, že to bude v pořádku.“

Zaslechl, že přijelo auto. Odhrnul jí vlasy z tváře. „Vsadím se, že to je tvoje máma. No tak, už se nikoho neboj. Dám tomu Zatracenému co proto, jestli se ukáže někde blízko tebe, dobře?“

„Vy ho neznáte, vy ho vůbec neznáte.“ Ještě se třásla, ale už s ním nezápasila. Slyšel, že se otvírají vchodové dveře, jak Joanna Backmanová běží dovnitř a volá: „Autumn? Autumn?“

No, nebylo to od něj prozíravé? Nezamkl ani dveře. Odpověděl: „Jsme v kuchyni. Pojďte dál, paní Backmanová.“

Když vběhla do místnosti, zvýšila hlas: „Panebože, co se jí stalo? Co jste jí udělal? Co se děje?“

Zřetelné v jejím hlase slyšel narůstající hysterii, a tak řekl velice pomalu a velice klidně: „Všechno je v pořádku. Autumn se bojí nějakého Zatraceného. Pokouším se ji přesvědčit, že si to vyřídím s každým, kdo by se pokusil ublížit jí nebo vám.“

„To sotva,“ nesouhlasila. Vzala děvčátko z jeho náruče a přitiskla si ji pevně k sobě, houpala ji, líbala do vlasů a na tváře, mluvila na ni a pokoušela se neplakat úlevou. Zvířecí trojice se kupodivu moc nehýbala, nehnala se jako o závod do ložnice, jak to obvykle dělávala, když se v domě objevil cizí člověk. Všichni tři seděli na podlaze kuchyně, jako by se vůbec nic nedělo.

Konečně se Ethan zeptal: „Nedala byste si trochu horké čokolády, paní Backmanová?“

„Co – cože?“ Nepřítomně se na něj podívala a přitiskla si dcerku ještě pevněji.

„Uvařil jsem jí horkou čokoládu. Autumn chutnala, že jo, Autumn?“

Holčička se trochu uvolnila z matčina objetí. „Je dobrá, mami, opravdu dobrá.“

„Dal jsem jí netučné mléko. A abych to napravil, dala si pizzu s feferonkami.“

Autumn vysvětlovala: „Omlouvám se, mami, ale musela jsem je dostat od tebe a věděla jsem, že tohle je bezpečné místo, i když ty Ethanovi nevěříš. Dal mi najíst, mami, a jeho kamarádi mě mají taky rádi.“

„Děkuju, šerife.“

„Rádo se stalo, paní Backmanová.“

„Myslím, že mi můžete říkat Joanno.“

Ethan přikývl: „Joanno, kdo je ten Zatracený?“

Sklonila hlavu a vlasy jí zakryly tvář. „Musíme už jít. Neměla jsem vůbec jezdit to Titusvillu a neměla jsem tu čekat, až se vrátí Tollie. Jsem idiot.“

Velký Louie došel až k ní, jednou štěkl a zůstal před ní stát. Ethan ho popadl a prohrábl jeho hustý černý kožich. „Ale že ti to trvalo, Velký Louie. Klídek. Autumn se jen vítá se svou mámou, a tak je na chvíli v zajetí, kámo. Musíš zůstat u mě.“

Autumn se zasmála.

Ethan prohodil: „Získala sis moje zvířátka, Autumn. To jsi je krmila tak dlouho, až jsi je dostala?“

„Vůbec ne, znám něco lepšího.“

Ozvalo se zaklepání na domovní dveře. Dvakrát rázně, ticho a pak dvakrát ještě důrazněji. Joanna a Autumn ztuhly.

„To je v pořádku, hned jsem zpátky.“

„Ne, šerife, nechoďte tam, prosím –“

„To bude v pořádku, vy dvě tu zůstaňte.“ Když vycházel z kuchyně, vytáhl berettu. Zavolal: „Kdo je?“

Žádná odpověď.

Otevřel vchodové dveře – uvědomil si, Že to nebyl ten nejlepší nápad, ale nikdo tam nebyl.

Znovu zavolal, vyšel až na kraj verandy a zůstal tiše stát, jen zaostřoval oči v nočním světle. Neslyšel žádný jiný zvuk než větřík v listí stromů, cvrčky, sovu, a pak hlas svého zástupce.

Zavřel a zamkl dveře a vracel se do kuchyně – tam uviděl Oxe, svého prvního zástupce, Člověka, kterého znal tři roky, jak drží Joannu zády k sobě a má pistoli přitisknutou k jejímu krku.

„Takže teď už jsem si jistý, že to došlo dost daleko, šerife.“ Byl to Ox, ale dosud nikdy ho Ethan neslyšel mluvit takovým vysokým, pronikavým hlasem. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže na pažích.

7

Autumn zašeptala: „To je mi líto, opravdu líto.“

Co to bylo, čeho bylo té malé dívence líto? Ethan zíral na Oxe, uvědomoval si, co vidí, ale nechtělo se mu uznat, že rozrušený hlas, který slyší, že tenhle šílený hlas patří tomu Oxovi, kterého znal. Zůstal stát úplně tiše: „Co se děje, Oxi? Co to děláš? Polož sakra tu pistoli, slyšíš? Pusť paní Backmanovou a řekni mi, co se děje. Hned.“

Ox pootočil hlavu na stranu a plivl na dlaždice na podlaze kuchyně. Přitiskl ústí pistole Joanně na krk ještě těsněji. „Nemám moc času, takže položte pistoli na podlahu, šerife, a odkopněte ji ke mně. Jestli ne, tak tuhle mrchu zastřelím.“

Mrchu? Ethan nikdy neslyšel, že by Ox vyslovil něco takového o ženě.

„Já nejsem žádná mrcha, ty nestvůro!“ Joanna udeřila loktem zpátky Oxovi do žaludku tak rychle, že Ethan si stěží uvědomil, co dělá. Ox hekl a Joanna ho znovu udeřila vší silou, které byla schopná. Zaklel, když ho udeřila potřetí. Se skučením zavrávoral zpět a zvedl zbraň.

„Oxi, podívej se na mě!“ vykřikl Ethan a zvedl berettu. Zastavilo se mu srdce, když Autumn nakopla Oxe do holeně a pověsila se mu na ruku, ve které držel zbraň.

„Uteč, Autumn!“

Ale Autumn zůstala a držela se pevně, aby zachránila matčin život.

Joanna vykřikla: „Nech ji být!“ Když se Ox obrátil k ní, nakopla ho do rozkroku.

Ethan zavelel: „Seskoč, Autumn! Hned!“ A holčička seskočila a odkulila se stranou. Ox zasténal a jak padal na kolena, upustil pistoli a ta prolétla vzduchem. Joanna vykřikla znovu jméno své dcerky, když viděla, jak pistole klouže po podlaze a odráží se od židle.

„Držte se od něj dál,“ varoval Ethan Joannu. Popadl Oxe za krk, škubl s ním a zakřičel mu do obličeje: „Oxi!“

Ox sténal a klel: „Tu mrchu zabiju, zabiju ji, zabiju, a tu malou vezmu a –“

Ethan zakřičel znovu: „Nezabiješ a nevezmeš“, popadl ho za límec a zvedl ho.

Ox se po něm zuřivě ohnal, ale Ethan se otočil na podpatku a nakopl Oxe přímo do žaludku. Ox upadl bez výkřiku na zem a rukama si svíral břicho. Ethan ho znovu nakopl do čelisti.

Zůstal stát nad Oxem a díval se, jak se mu zavřely oči; zůstal nehnuté ležet.

Nikdo se nepohnul. V kuchyni bylo ticho, kromě Ethanova těžkého dýchání a vzlyků Autumn. Joanna sledovala přimhouřenýma očima Oxe, připravená ho znovu kopnout.

Uběhla minuta – spíš celý prašivý rok, připadlo Ethanovi –, než Ox otevřel oči. Vzhlédl na Ethana. Najednou už nevypadal jako šílenec umanutý vraždit, vypadal velice polekaně. Ethanovi se chtělo zařvat úlevou, protože teď zase v těch očích viděl Oxe, a taky viděl jeho zmatek. Ox – ten Ox, kterého Ethan znal – byl zpátky. Probral se tou brutalitou a tou bolestí?

„Je v pořádku?“ zeptala se Joanna.

„Jo, už je to zase on.“

„Ta bolest, to ho probralo,“ řekla. „Bolest někdy uvolní sevření.“

Probralo z čeho? Jaké sevření? Co se s ním stalo? Udělal mu to někdo? Ten Zatracený?

Ethan si klekl, pozvedl Oxe a lehce s ním zatřásl. „Oxi? No tak, prober se. Jsi v pořádku? Už jsi zpátky?“

Všem v kuchyni se zdálo, že uplynul další rok, než Ox odpověděl těžkým a nevýrazným hlasem, jako by byl příliš dlouho hlasitě křičel a pohmoždil si hlasivky. „Jo. Ethane – co se stalo? Čelist a žaludek mě bolí, jako by mě nakopla mula starýho Hestuse. Proč jsi mě tak ztloukl? A paní Backmanová mě nakopla do kou…, nakopla mě a mně se chtělo zvracet a zhebnout. A ta žabka, zaútočila na mě. Co se to tu děje, Ethane? Proč?“

„Už je to pryč, všechno je v pořádku.“ Což byla parádní lež. Když Ethan pomáhal Oxovi vstát a oprášit se, podíval se mu zblízka do rozjasňujících se očí. „Sedni si a dej se dohromady.“ Usadil Oxe na kuchyňskou židli a pak rychle vytočil číslo na Faydeen. „Pošli hned všechny moje zástupce ke mně domů. Je to *bona fide*

pohotovost. Nevím přesně, oč jde, ale někde tu určitě je hodně nebezpečný chlápek, tak jim řekni, ať jsou všichni ozbrojení a hodně opatrní. Pospěš si, Faydeen… Jo, jo, mám tu paní Backmanovou a Autumn. Jsou obě v pořádku. Pusť se do toho, Faydeen, hned.“ Obrátil se na Joannu, která držela Autumn vedle sebe. Viděl, že malá dělá, co může, aby neplakala. Klekl si před ni.

„Tos udělala moc dobře, Autumn. Pověsila ses mu na ruku a zachránila tak mámu. Jsem na tebe hrozně pyšný.“

Trochu popotáhla a pak se na něj slabě usmála.

Poklepal jí na rameno a vstal. Joanna byla v obličeji stejně bledá jako její dcera. Ovládla ji panika a byla připravená utéct. Požádal ji tiše: „Řekněte mi, co se stalo s Oxem.“

Popadla ho za paži a zatřásla jím. „Vysvětlím vám to později, šerife, ale teď to není důležité. Viděl jste, co dokázal udělat s vaším zástupcem. Je tu někde blízko, možná rovnou venku před oknem. Dokáže kohokoli přinutit dělat to, co chce on, strašné věci, které si umane, šílené věci.“

„Kdo je blízko?“

„Hrozně zlý člověk,“ řekla a snažila se netřást strachy, nepřiznat své obavy před dcerou. Ztišila hlas. „Musíme se odsud dostat.“ Pak si položila dlaň na čelo. „Ne, to jsem ale idiot. Je tady někde venku a já nemůžu riskovat, že dostane Autumn. Jak ji dostaneme odsud pryč, pryč od něj?“

Joanna se natáhla pro Ethanovu berettu na kuchyňském stole. Zadržel jí ruku. „Ne, počkejte. Musíte mi sakra říct, o co tu jde. Co se to stalo s Oxem? Říkáte, že tenhle člověk ho přinutil jednat šíleně? To je dost možné, ale jak? Jak dokázal Zatracený přinutit Oxe to udělat? Jak mohla bolest uvolnit Oxe ze sevření? Povězte mi to, Joanno, přestaňte se bránit. Jestli je tu někde nějaký šílenec, musím o něm vědět všechno a hned.“

Joanna byla tak vyděšená, že se bála, že začne zvracet. Viděla ho kuchyňským oknem, viděla ho možná jen v duchu, protože si uvědomovala, že to jsou jen stíny, větve stromů, které se pohybují nočním větříkem. Ale to nevadí, musí dostat tu zbraň a zabít ho. Nebo ji donutí obrátit hlaveň proti sobě a vypálit do obličeje?

Ethan s ní zatřásl a pak si všiml, že Autumn je připravená na něj skočit, aby chránila svoji matku. Nekřičel na ni, snažil se udržet hlas

klidný a tichý. „Joanno, podívejte se na mě. Jsem silný a vím, co dělám. Moji pistoli nedostanete. Můžu ochránit vás a Autumn, ale musíte mi říct, proti čemu a komu vás mám chránit.“ Znovu ji popadl a zatřásl s ní. Hlava jí klesla dozadu. „Soustřeďte se! Mluvte se mnou. Řekněte mi, o co jde.“

„Nechte mámu! Nechte ji –“

Ethan se ohlédl na Autumn. „Poslyš, maličká, tvoje máma se mnou musí mluvit, abych vám mohl pomoct, víš? Neublížím jí, slibuju.“

Joanna potvrdila: „Neubližuje mi, Autumn.“ Pořádně se nadechla. *On má pravdu, přestaň, přestaň.*

Přerušovaně dýchala a uklidňovala se. Autumn potichu vzlykala. Musí to dokázat nesmi ztratit rozvahu. Autumn k ní přiběhla a Joanna si ji k sobě přitáhla. „Už je to dobré, zlatíčko, slibuju. Šerif nám pomůže, uvidíš. A teď buď kvůli mně statečná, ano?“ Obrátila se na Ethana. „Šerife, poslouchejte. Zatracený je tady. Je velmi nebezpečný. Nemá to v hlavě v pořádku; má schopnost podívat se na vás a nějak vás zhypnotizovat. Může vás přinutit udělat cokoliv, co chce, abyste udělal. Viděl jste sám, co udělal s vaším zástupcem. Musíte mi věřit.“

„Dobrá, věřím vám,“ uklidnil ji Ethan, ale samozřejmě jí nevěřil. „Kdo vlastně je ten Zatracený? Ne, teď na to zapomeňte.“ Prohrábl si vlasy, pak se ohlédl po Oxovi, který si třel břicho. Pořád ještě vypadal nejistě a obličej měl bledý bolestí.

Ethan pokračoval klidným hlasem, plným autority: „Nesnažte se vzít tu zbraň. Teď chci, abyste šla s Autumn a Oxem do mé ložnice. Zamkněte za sebou a přistavte pod kliku židli. Chci abyste zamkla okna na kličku a zatáhla závěsy, aby nebylo vidět dovnitř. Zhasněte všechna světla. Chci, abyste si všichni sedli na podlahu za postelí. A nehýbejte se dokud nezavolám. Neotvírejte nikomu dveře do ložnice, kromě mě. Rozumíte?“

„Ale –“

„Udělejte to, hned.“ zopakoval přes rameno Ethan a šel k zadním dveřím, podíval se ven a zastrčil západku. Zatáhl krajkové záclony po babičce na kuchyňském okně a naposledy se podíval po Joanně, Autumn a Oxovi, který stále vypadal omráčeně a ztraceně a třel si

bolestivou čelist „Zhasněte všechna světla v kuchyni. Autumn ví, kde všechno je. Běžte!“

Autumn stiskla Joanninu ruku. „Tak pojď mami musíme si pospíšit.“ Ethan zadoufal, že ho poslechne. Neměl čas ji přesvědčovat Otočil se a běžel do přední části domu.

Joanna poklepala Oxovi na ruku, když se shýbla pro jeho zhraň. Všimla si, že je stale příliš dezorientovaný na to, aby se postaral sám o sebe. „Musíte jít s námi, Oxi. Není zrovna bezpečné, abyste tady zůstal sedět víte?“ Ox se podíval nahoru do její tváře. „Nechápu, co se stalo. Proč jste mě nakopla?“

„Za to se vám omlouvám, ale teď musíte jít s námi. Je to tu nebezpečné. Tak to chce šerif. Postarám se o vaši pistoli, než se dáte dohromady.“ Ve skutečnosti ji ani nenapadlo, že by se měla té pistole vzdát Jak napůl vlekly Oxe do zadní části domu, do Ethanovy ložnice, zhasly za sebou všechna světla. Když Ethan zhasl vepředu, byla tma jako v pytli. Joanna zavřela a zamkla dveře do ložnice, ale byla si jistá, prostě to věděla, že Zatracený je venku před okny. Co šerif udělá? Co když ho Belial zabije? Nebo ho přinutí zabít sám sebe?

Ethan stál tiše u zamčených vchodových dveří. Slyšel, jak táhnou Oxe halou, slyšel zavírat dveře do ložnice a slyšel cvaknout zámek. *Dobře. Jsou v bezpečí*

Dům byl v naprosté tmě. O zvířata strach neměl. Jestli nebyla pod jeho posteli, věděl, že jsou pod stolem v pracovně, všechna tři stulená dohromady.

Kdo je tenhle člověk, kterého se tolik bojí a který přinutil Oxe chovat se stejně šíleně nebezpečně jako nějaký zběsilý zabiják? Mocný hypnotizér? Tomu věří Joanna. A to taky nejspíš je, když přinutil Oxe, aby se choval v naprostém rozporu s tím, co mu bylo vlastní.

Tomu muži říkají Zatracený; už sama ta přezdívka zní šíleně. Je to nějaký inteligentní psychopat, který chce dostat Autumn? Ale proč? Obě, matka i dcera, ho znají a bojí se ho.

Stál vedle vstupních dveří a pomalu, opatrně odhrnul cíp rolety, aby se podíval ven. Byla úplná tma, nízké tmavé mraky teď zakryly čtvrt měsíce. Brzy začne pršet. Stál velice tiše, hlídal každé hnutí v

temných stínech, naslouchal všem zvukům, které do noci nepatřily, ale nebylo tu nic, kromě šelestění hustého listí na dubových větvích.

Znovu zaslechl sovu, pak odpověď druhé.

Nic víc.

A pak uslyšel, jak se tříští sklo.

8

Ethan se otočil tak rychle, až skoro upadl. Ten zvuk přišel ze zadní části domu – z jeho ložnice.

Rozrazil vchodové dveře a rozeběhl se kolem domu. Uviděl muže, jak stojí na zahradní židli a nahýbá se do rozbitého okna ložnice s pistolí v ruce.

Byl vysoký, s dlouhýma rukama a nohama, na obličeji měl přetaženou lyžařskou kuklu. Zatracený?

Ethan slyšel, jak říká děsivě hlubokým, vemlouvavým hlasem: „Vím, že tam jsi, Joanno. Slyšel jsem šerifa, jak ti říká, co máš dělat Nepovede se ti znovu utéct. Vím, že dveře do ložnice jsou zamčené. Vím, že šerif slyšel, jak se rozletělo sklo. Až vrazí do dveří, ustřelím mu hlavu. Slyšíš mě? Nedělám si legraci. Chceš vidět, jak zemře? Pošli Autumn ven. Nechci riskovat, že ji zastřelím. Pošli ji hned ven, Joanno."

Ethan zvedl berettu a přikázal: „Polož zbraň. Nebudu to říkat dvakrát."

Muž se obrátil a rychle napřáhl paži. Než Ethan stačil vypálit z beretty, ozval se z ložnice výstřel. Muž vykřikl, otočil se zpět, a jak padal ze židle, popadl se za paži. „Neměla jsi mít zbraň! Nemusela jsi zemřít, ale teď musíš. Zabiju tě za to, že jsi mě postřelila, ty potvoro, zabiju tě, slyšíš?" Skulil se stranou dřív, než Ethan a Joanna znovu vystřelili, takže ho obě střely minuly. Otočil se zpět, uviděl Ethana, jak se na něj chce vrhnout, a bez míření na něj vystřelil. Ethan padl na bok, vypálil půl tuctu ran a odkulil se za strom. Muž opětoval střelbu, ale jen tři výstřely. Velká škoda, že Joanna nezasáhla ruku, kterou střílel. Pak Ethan zaslechl opakované cvaknutí. Takže útočník měl revolver, ne pistoli, a vystřílel zásobník. Zatracený podivně pronikavě zanaříkal a přikrčeně se rozběhl do lesa.

Ethan za ním několikrát vystřelil, zvedl se a rozeběhl se za ním. „Nezastřelte mě, proboha!" křikl na Joannu, která vylézala oknem s Oxovou zbraní v ruce. Ignorovala ho, vyprázdnila zásobník, ale

útočníka nezasáhla. Slyšel ji, jak spíš pro sebe než pro někoho jiného říká: „Sakra, zasáhla jsem ho jenom do ruky. Minula jsem, ale aspoň tak.“ Zavolala na něj: „Sejměte ho, šerife, dostaňte ho!“

Ethan běžel k lesu, zastavil se a poslouchal, v pohotovosti veškerý svůj výcvik a zkušenosti. Nic neslyšel, ani praskat větvičku. Ten člověk byl natolik zkušený, aby se zastavil také. Což znamenalo, že to není hlupák a zná lesy. Ethan slyšel, jak Joanna křičí ze všech sil: „Šerife, držte se od něj dál. Nedívejte se mu do očí!“

Zrovna to asi tak potřeboval. „Zůstaňte zpátky!“ odpověděl a znovu ztichl. Ethan znal tyhle lesy stejně dobře jako každý rodák z Titusvillu, jako každý ranger, a znal je určitě lépe než tenhle maniak. Teď Beliala slyšel, jak běží, láme větvičky, klopýtá, slyšel, jak ztěžka dýchá, a usmál se. Rozeběhl se doleva, protože věděl, kudy se vydat, aby mohl běžet co nejrychleji a nejtišeji. Byl skoro u silnice. Tam uslyšel, jak sirény kvílejí do tiché noci. Belial je určitě slyšel taky a věděl, že zablokují silnici.

Ethan se usmál. *Mám tě.* Vyběhl z lesa ani ne dva metry od asfaltu, kudy se o závod hnaly tři hlídkové vozy. Vystřelil do vzduchu. Všechna auta se skřípěním zastavila. Z místa za volantem vyskočil Marco Hayes s pistolí v ruce. „Šerife? Co se děje?“

„Jeden muž, vysoký, hubený typ, s lyžařskou maskou. Vystřílel náboje, ale může mít jinou zbraň. Je tu blízko, někde v lese. A určitě má auto někde nedaleko. Viděli jste nějaký vůz, když jste tudy projížděli?“

Nikdo z nich nic neviděl, ale byla tma a oni byli bez sebe napětím, soustředění, aby se dostali je jeho domu. Auto bylo možná dobře ukryté.

Ethan si přiložil prst na rty a zaposlouchal se. Už Zatraceného neslyšel. Zůstal taky stát a čekal? Že by sem z Titusvillu přišel pěšky? Ne, to nedávalo smysl. Určitě měl auto nebo možná motorku.

A pak Ethan pochopil. Stoupl mu adrenalin a měl pocit, že by měl letět. Zavelel svým zástupcům: „Všichni ke mně domů! Vrátil se. Rychle!“

Bez dalších slov se Ethan rozeběhl lesem a ani se nepokoušel krýt si obličej. Když se dostal na kraj lesa vzadu za domem, uslyšel výstřel ani ne šest metrů z boku domu. Ten chlap měl jinou zbraň, jinak by se

nevrátil. Anebo to možná byla Joanna, kdo vystřelil. Byl to jediný výstřel, ale vyděsil ho víc než přestřelka.

Viděl auta, jak se zastavují na příjezdové cestě, slyšel mužské hlasy rozezvučet noc. Nikde neviděl Zatraceného.

„Joanno!“

Neodpovídala. Když se dostal k rozbitému oknu ložnice, uvědomil si, že se bojí podívat dovnitř, bojí se, že uvidí, že Autumn je pryč a její matka krvácí na podlaze. A Ox?

Uslyšel, jak jeho zástupce Larch volá: „Šerife, přední vchod!“

Oběhl dům a uviděl Oxe a útočníka, zaklesnuté do sebe jako zápasníci, jak vyrazili z vchodových dveří, kutáleli se po verandě a tvrdě přistáli na kamenných schodech. Oba muži supěli a těžce vydechovali, když dopadaly jejich pěsti, a krev ze zranění Zatraceného třísnila oba. Ethan zjistil, že Zatracený má zbraň.

„Zůstaňte zpátky!“ varoval své muže. „Nestřílejte! Mohli byste trefit Oxe!“ Dostal se na vzdálenost necelých dvou metrů od zápasících mužů, když se neznámému podařilo uvolnit ruku z Oxova sevření a vypálit. Střela těsně minula Oxovu tvář. Bylo to tak zblízka, že je to ohlušilo oba.

Ethan pozvedl svůj revolver. Čeho je dost, toho je příliš; musí to ukončit. Pečlivě mířil, ale najednou se Ox převalil nad Zatraceného. Všichni je sledovali, zbraně zamířené, a náhle to vypadalo, jako by Zatracený objímal Oxe, ale ten s ním nebojoval. Zatracený svíral Oxe pevně a zírali jeden na druhého; Oxovo tělo bránilo střelám. Žádný z nich se nepohnul.

Chvilku trvalo, než se Ox zvedl na nohy; Zatracený se postavil těsně za jeho záda. Ox tam stál bez hnutí, chránil ho. Všichni viděli revolver přitisknutý na jeho krk.

„Držte se zpátky, vy všichni, držte se zpátky, nebo tenhle chlapec zemře!“

Ten Ox, kterého Ethan znal, ten Ox, se kterým pracoval, chlap, který byl tak tvrdý, že by mohl vymlátit duši z většiny mužů, aniž by se zapotil, tam prostě stal a v jeho tváři nebyl žádný výraz. Ethan věděl, že jeho pomocníci nemohou uvěřit, že Ox to zabalil, že přestal zápasit. Zdálo se, že teď vědomě útočníka chrání a nechává ho tisknout zbraň na svůj krk. Ethan zvedl varovně ruku. „Beliale Backmane, stojíme na místě. Rozhlédněte se kolem. Jste obklíčený.

Pusťte Oxe a řekněte mu, ať si lehne na zem. Nedovolím vám vzít ho jako rukojmí. Slyšíte mě, Beliale?“

Ten se zasmál, děsivě a temně. „Ne, šerife, Ox je můj malý hodný kámoš, že ano, Oxi?“

Ox se nepohnul ani nepromluvil, jen tiše stál před Belialem. „Je to tak, Oxi?“ Ten pomalu přikývl.

Zatraceny zavolal: „Chci to dítě! Ty děvko, vím, že mě slyšíš. Možná na mě zrovna míříš svým revolverem. Pošli Autumn hned ven, nebo to tenhle dobrák koupí. Hned!“

Ethan ji uslyšel, jak zaklela, a pochopil, že nemá náboje. Odklidila se od vchodových dveří, ale zůstala blízko. Odpověděla: „Autumn nedostaneš, ty stvůro! Vrať se k té staré bláznivé ženské a řekni jí, že je po všem. Autumn nedostaneš!“

Šerifovi pomocníci viděli, jak se Joanna objevila ve dveřích, ale nikdo se nepohnul ani o kousíček. Ethan odhadoval, že má v zásobníku možná tři náboje. Zavolal: „Proč chce ta stará bláznivá ženská Autumn?“

Belial zasakroval: „Není bláznivá! A vám do toho nic není, šerife. Za tohle tě, Joanno, potrestám. Teď zabiju tohohle dlouhána.“

Ethan taktizoval: „Počkejte, Beliale! Promluvme si, třeba na něco společně přijdeme. Řekněte mi proč chcete tuhle malou. Povězte mi, proč je pro vás tak důležitá.“

Necekal, že mu Belial odpoví, ale ten se ozval vysokým, skoro kňouravým hlasem: „Musím ji dostat. Slyšíte mě? A to je všechno, co potřebujete vědět.“

Joanna pomalu vyšla ze dveří. Ethanovi se zastavilo srdce. „Joanno, vraťte se zpátky!“

„Ne, šerife,“ její hlas zněl temně, jako temná byla noc, „může si vzít mě, když nechá Oxe. Vy se postarejte o Autumn, dejte jí její dvě poslední tablety.“

„Joanno –“

Odmítla ho mávnutím ruky: „Necháš ho jít Zatracený, a vezmeš si mě?“

„Ty zlodějská potměšilá čubko! K čemu bys mi byla?“ soptil Backman. „Měli jsme tě odkrouhnout hned, když si máti uvědomila –“ Odtáhl zbraň od Oxova krku a zamířil na ni, než se ukryla zpátky do domu.

9

Zatracený vypálil znovu do otevřených dveří a kulka odštípla z dveřního rámu velkou třísku. Zařval a couval k lesu, táhl přitom Oxe před sebou a při každém kroku pálil na muže kolem domu. Pak jeho revolver cvakl naprázdno a on se otočil a dal se na útěk. Šerifovi zástupci po něm zahájili střelbu. Ethan ale pochyboval, že by ho mohli zasáhnout snad jen čirou náhodou. Byla zkrátka velká tma a Zatracený prchal jako šílený, ze stínu do stínu a mezi stromy.

Ethan pochopil, že Backman utekl se vztekem. Nejen že netrefil, sám byl zraněný. Ethan rozdělil svých osm pomocníků do dvojic. Třem z nich, kteří se měli vydat za Zatraceným do lesa, nařídil: „Pořádně mě poslouchejte – tohle nejsou blbosti. Nedívejte se tomu chlápkovi do obličeje, je to jasné? Zhypnotizoval by vás a začali byste se chovat jako Ox. Věřte mi, že to je přesně to, co udělal Oxovi. Nedívejte se mu do obličeje!“ Další dva poslal k jejich autům a sledoval, jak odjíždějí z příjezdové cesty, aby hlídkovali na silnici. Pokusí se udržet Backmana v lese, dokud ho ostatní nenajdou. Kdyby se jim to nepovedlo, Belial zmizí v divočině Titus Hitch, alespoň to by udělal na jeho místě Ethan. Neměl ani ponětí, jestli se Zatracený v divočině vyzná. Možná to bude vědět Joanna.

Ethana nepřekvapilo, když dorazila Faydeen ve svém starém Chevy Silverado. Společně naložili Oxe a ona ho vezla do domu dr. Spitze.

Ethan zůstal u domu, protože nechtěl odejít z obavy, že se Backman znovu vrátí. Mobilem přikázal svým mužům, aby hledali v lese něco, čím by mohl Zatracený odjet. A aby při tom byli opatrní – kdo ví, třeba má třetí zbraň? Pokud šlo o tohle, Ethana už nemohlo nic překvapit. Slyšel, jak Joanna mluví blízko za dveřmi s Autumn.

Ethanoví muži hledali Beliala dvě hodiny. Nenašli ani auto, ani náklaďák, ani motocykl. Buď zmizel v mraku kouře, nebo zašel tak hluboko do divočiny, že najít ho by trvalo nejmíň týden. Ethan zavolal na policejní stanici, vysvětlil jim situaci, řekl Joanně, aby jim

dala popis Beliala Backmana – pětatřicet let asi metr šedesát vysoký, štíhlý, necelých sedmdesát kilo, řídnoucí prošedivělé hnědé vlasy, hnědé oči. Podívala se na Ethana, když jim sdělovala, že příjmení je Backman. Backman? Ony jsou s tímhle maniakem příbuzné? Ne, Joanna nemá ponětí, jestli má auto nebo záznam v trestním rejstříku, neví ani, jestli nemá jizvy.

Ethan obtelefonoval policisty a šerify v půltuctu měst v divočině Titus Hitch. Nechal je projít jejich databáze, ale o Belialu Backmanovi nikde nebyla zmínka. Nenapadlo ho, co by ještě mohl udělat kromě toho, co by mu mohla říct Joanna.

Svolal své zástupce dovnitř. Nikdo z nich, jak mu řekli, nic neviděl. Vzhledem k tomu, co se stalo Oxovi, promluvil si Ethan postupně s každým zvlášť. Díky bohu, všichni se zdáli být v pořádku.

Byly skoro dvě hodiny ráno, když Ethan vstoupil do svého obývacího pokoje a našel schoulenou Joannu ležet na gauči s Autumn v náručí, a obě tvrdě spaly. I když už prázdný, Joanna stále držela v ruce Oxův revolver, kolt který patřil už jeho babičce – staré paní, která byla v širokém okolí známá tím, že uměla z třímetrové vzdálenosti plivnutím tabáku zhasnout cigaretu.

Ethan vyšel ven, aby dal pokyny svým dvěma zástupcům, Glendě a Harmovi, kteří po zbytek noci hlídkovali na příjezdové cestě. „Pořádně mě poslouchejte. Vím, že si uvědomujete, že s tímhle chlápkem není něco v pořádku. Zapamatujte si co říkám jestli se tady ukáže, nedívejte se na něj, oukej? Viděli jste, co udělal Oxovi. Oči dolů, jestli ho uvidíte, a palte.“

„To vypadá, jako by tenhle maník byl nějakej prvotřídní vúdú machr,“ nejistě konstatovala Glenda a podívala se mu kradmo do očí. „Můžeme s tím takhle začít. Ale myslím, že je něco mnohem horšího – je v transu.“ Glenda si přejela špičkou jazyka rty. Bojí se, a to je dobře. Neměl představu, co Zatracený udělá příště. Alespoň dvakrát je varoval: „Mějte se na pozoru.“

Když zavolal doktora Spitze, dozvěděl se, že Ox bude v pořádku. Za uplynulou hodinu mu polevila bolest hlavy. Doktor řekl, že nic podobného nikdy neviděl, ale historku o hypnóze nemůže strávit. Spíš šlo o drogy nebo o chvilkové vyšinutí. Přes všechno Ethanovo ujišťování, že to vypadalo jako obzvlášť silné zhypnotizování, zůstával doktor Spitz skeptický.

To, čím si byl Ethan jistý, bylo, že Ox by byl bez zaváhání Joannu Backmanovou zastřelil.

Kdo je Belial Backman? A kdo je ta stará bláznivá žena? Vrátil se dovnitř a zadíval se na Joannu, ženu, o jejíž existenci před čtyřmi dny nevěděl, a na její malou dceru. Autumn sebou najednou ve spánku trhla – asi zlý sen, a tomu se není co divit. Má ji vzbudit? Dřív než udělal krok ke gauči, Joanna začala malou holčičku hladit po tváři, aby ji uklidnila. Ethanoví se zdálo, že přitom pořád spala. Měl za to, že to je instinkt, a napadlo ho, jestli to člověk automaticky dělá, když má vlastní dítě.

Autumn se zklidnila. Pravidelně oddechovala a tiskla se k matčině tělu.

Joanna Backmanová. Kdo to doopravdy je? Proč Belial tak moc chce Autumn dostat?

„Mňau."

Ethan se podíval dolů a uviděl Mackieho, jak si tře tvář o jeho nohavici. Zvedl ho do náruče, a jak byl zvyklý, pohladil mu vousky. Teprve teď si všiml, že Lula se těsně přitulila k břichu děvčátka.

Pod stolkem pochrupával ze spaní Velký Louie s tlapami položenými na čenichu. Otevřel jedno oko, chvíli se na Ethana díval a pak je zase zavřel. Ležel sotva metr od gauče.

Ethan vzal jednu z afghánských přikrývek, které měl po babičce, z televizního křesla a přikryl spící na gauči. Než ji přikrývka úplně zakryla, dívala se Lula na Mackieho a pak se víc přitiskla k děvčátku.

Ethan se podíval ven a uviděl Glendu a Harma sedět na předních sedadlech hlídkového vozu.

Sešel do sklepa, rozsvítil si jedinou stowattovou žárovku a zpoza ratanového venkovního nábytku dobře z padesátých let vytáhl kus překližky. Zabednil okno do ložnice a Mackie s nastraženýma ušima mu neslyšně našlapoval za patami. Mackie bude v pohotovosti, přesně tak.

Ethan nedoufal, že usne, s hlavou plnou vířících otázek a hlodavým strachem, že Zatracený možná někde venku číhá – ale usnul. Mackie se mu schoulil za lokem a vousky ho šimral na uchu.

10

Neděle ráno

Ethan ucítil kávu. Na chvíli ho to překvapilo, protože nikdy před spaním nezapínal program kávovaru. Nebo si to jen představoval?

Posadil se v posteli. Nezdá se mu to; to, co cítí, je káva, skutečná a silná a ďábelsky lákavá.

Pak si vzpomněl. Vyskočil z postele, shodil Mackieho, který zasyčel a mňoukl, a rozběhl se ke dveřím. Uvědomil si, že má na sobě jen boxerky, popadl džíny a rychle si je natáhl. Ještě se zastavil, aby si natáhl tričko, a zarazil se až ve dveřích do kuchyně. Díval se na Joannu, která stála před jeho zbrusu novým sporákem Kenmore, uviděl karton vajíček, krabici netučného mléka, slupky z cibule a prázdný obal od strouhaného sýra, kterým si obvykle sypal takos, které ležely vedle ní na stole. Pozoroval, jak vidličkou míchá směs a nalévá ji na rozpálenou pánev. Zasyčení spolu s vůní másla mu vyvolalo kručení v žaludku. Došlo mu, že od včerejšího oběda neměl nic k jídlu – když nepočítá kus pizzy, kterou jedl s Autumn. Ucítil krocaní šunku z mikrovlnky a hluboce ji vdechl. Velký Louie a Lula seděli na podlaze s očima zafixovanýma na mikrovlnku, ani se nehnuli a čekali, až se ozve cinknutí. Mackie se mu protáhl mezi nohama a připojil se k nim a jejich hlídce. Autumn prostírala. Říkala: „Tyhle talíře se mi líbí, mami, jsou moc hezké.“

Byl na nich mexický motiv, jasný a veselý, a dala mu je matka před třemi lety, když se přistěhoval zpátky do Titusvillu. Zabalil svůj vlastní pěkný italský servis a uložil ho, a byl jí za to teď vděčný.

„Nezapomeň na mléko do kávy, zlatíčko.“

Autumn vytáhla novou krabici mléka a postavila ji na stůl. Začala skládat papírové ubrousky a pečlivě je pokládala vedle talířů.

Byla to velmi domácká scéna, úplné obyčejná. Připomnělo mu to časy, kdy tady po kuchyni běhaly tři křičící a smějící se děti a snědly

všechno, co jim matka připravila, Bylo to příjemné. Připomněl mezi dveřmi: „Doufám, že jste připravily tři kousky zvlášť pro moje anorektická zvířátka.“

Joanna upustila dřevěnou vařečku a chvatně popadla Oxův kolt, připravený hned vedle ruky.

Zvedl proti ní dlaně. „Klid. To jsem já, prosím, nezastřelte mě v mé vlastní kuchyni.“

„Bez obav,“ uklidnila ho Joanna, „Zásobník je prázdný.“ Autumn ztuhla, když uslyšela jeho hlas. Pak se na něj zářivě usmála. Louie zaštěkal, Lula zamňoukala a Mackie ani nespustil oči z mikrovlnky, která o chviličku později cinkla.

„Dobré ráno, šerife,“ pokračovala Joanna. „Doufám, že nevadí, že jsem si přivlastnila vaši kuchyň.“ Otevřela dvířka trouby, vytáhla talíř plný šunky, otřela přebytečný tuk a podívala se dolů na zvířata. Všichni tři hlasitě žebronili. Ethan vzal z linky papírové talíře, na každý rozdrobil plátek křupavé šunky a vyrovnal je na podlahu. Štěkot i mňoukání utichly, nahradilo je ticho.

Pořád na ní byl viditelný strach. Jak má dostat informace z ženy, která je ještě pořád tak vyděšená, že by ho zastřelila? Přiznal: „Mám sto chutí přidat se k těm darebáčkům. Všechno moc krásně voní.“

„Odnesla jsem kávu a toasty s arašídovým máslem ven Glendě a Harmovi. To je ale jméno, odkud se vzalo?“

„Její táta měl moc rád Čaroděje ze země Oz, ale její máma trvala na normálním psaní.“

Vyprskla smíchy: „Ale ne, myslím Harmovo jméno, ne tu hodnou čarodějku Glendu.“

„Jeho babička ho vždycky peskovala, když si hrál na hrdinu seriálu H.A.R.M.’s Way – a tak mu to od jeho dvanácti let zůstalo. Už ani nepoužívá své skutečné jméno. Děkuju, že jste je nakrmila, Joanno.“

Přikývla, vzala vařečku a vrátila se k vajíčkům, Ethan otevřel konzervy pro kočky a psa. Každého z nich pohladil. „Dobrá, kamarádi, měli jste svůj dezert a teď si dejte hlavní chod. Dostala jste hezké jméno, Joanno, odkud se vzalo?“

Zvažovala, jak moc mu může prozradit; četl to zřetelně na její tváři. Rád by si s ní zahrál poker – prohrála by i spodní kalhotky.

„Joanna bylo jméno mojí babičky," řekla Autumn a pozorně pokládala nůž vedle talíře, který byl trochu otlučený. „Já jsem se s ní nikdy nesetkala; umřela, když jsem byla malá. Vzpomeňte si, Ethane. Zemřela na velké R."

„Vzpomínám si. Promiň," omluvil se jí.

Joanna pokrčila rameny: „Byla to ve skutečnosti její prababička, bylo jí devadesát čtyři,"

Velký Louie zvedl hlavu od teď už prázdné misky a zaštěkal. Ethan i Joanna okamžitě zpozorněli.

O chvíli později se Harmův obličej objevil za kuchyňským oknem. Ethan je otevřel a ustoupil o krok zpátky: „Co se děje, Harme?"

„Včera jsem odjel z domova a nevzal jsem si svou aloe vera, šerife, a nesnesitelně mě pálí obličej. Glenda mi řekla, že Faydeen vzkazuje, že vy možná nějakou máte."

Joanna s otevřenými ústy zírala na Harmův spálený obličej, který teď bylo v denním světle zřetelně vidět. Nevšimla si toho, když jim nesla kávu a toasty. Autumn vyzvídala: „Co se vám stalo, pane Harme? A co je aloe vera?"

Ethan vysvětlil: „Harm se snažil připravit na dovolenou na Myrtle Beach. Chtěl vypadat jako opálený frajer, ještě než tam pojede, víš, a chtěl dorazit na pláž už jako místní švihák."

Harm se zazubil: „Bohužel jsem neposlechl, co mi radili v solárku Golden Tan. Vydupal jsem si, že tam budu chodit tri dny po sobě, a nepřikryl jsem si obličej."

„Vydrž, Harme," smál se Ethan, „přinesu ti aloe." Slyšel, jak Joanna vysvětluje dcerce: „Aloe vera je zelený mazlavý fujtajbl, který vytáhne ze spálenin bolest."

Autumn vzhlédla k Harmovi: „Myslela jsem, že jste tmavě opálený jako můj nejlepší kamarád Timmy Jeffers. Ale teď vidím, že jste tmavě červený. To ale musí bolet. Vsadím se, že vaše máma vám dá co proto."

Joanna vyprskla smíchy. Velký Louie skočil Harmovi na nohu. Ethan jen zavrtěl hlavou a šel do koupelny najít aloe veru, kterou mu Faydeen přinesla po oslavách čtvrtého července před šesti týdny, kdy se spálil až do puchýřů. Lámal si hlavu, jak z Joanny dostane nějakou informaci a jak ji přesvědčí, že jim může pomoci. Nechtěl ji poplašit,

aby neutekla. Musí mít trpělivost, musí se pokusit získat její důvěru. Nemá na vybranou. Jde tu o něco opravdu divného. Byl přesvědčený, že se musí dozvědět, co se děje, aby je mohl ochránit.

11

GEORGETOWN, WASHINGTON, D. C.
Neděle

Pan Maitland řekl: „Je pryč.“

Savich si přitiskl mobil těsněji k uchu: „Kdo je pryč?“

„Melissa – Lissy – Smileyová. Vzpomeňte si, Savichi, ta šestnáctiletá bankovní lupička, kterou jste před pěti dny přivezl do nemocnice na ošetření. Právě mi volal agent Daugherty, který ji hlídal ve washingtonské nemocnici Memoriál.“

„Co tím myslíte, že je pryč? Zemřela?“ chtěl vědět Savich s pohledem na Seana a jeho kamarádku Marty, kteří ostřelovali basketbalový koš vedle vrat do garáže. Oba byli dost dobří, když uvážíte, že dohromady měli sotva deset let a koš byl jen o metr níž než normálně. Mockrát se taky netrefili. Před čtvrtrokem dveře do garáže natřel. Bude načase to udělat znovu.

„Ne, to ne. Nějaký chlápek prošel hladce k našemu agentovi, který seděl v křesle před pokojem Lissy Smileyové, vytáhl průkaz FBI z kapsy, během řeči nechal Daughertymu před očima svůj SIG za opaskem a řekl mu, že ho jde vystřídat, aby si Daugherty trochu odpočinul. Ten neměl důvod pochybovat o tom, co slyšel, a já přiznávám, že je koneckonců neděle a Red Socks a Yankees hráli zápas. Stalo se, že Daughertyho napadlo poptat se při nadhazování do sedmé směny svého nadřízeného, kdy se má vrátit do nemocnice, protože mu nikdo nic o výměně neoznámil, a jeho nadřízený mu řekl, že neměla být žádná výměna a že je idiot. Zkrátka a dobře, tou dobou, než se někdo dostal zpátky do nemocnice, byla slečna Smileyová už dávno pryč i s tím chlápkem. Byl to ten řidič, co čekal před vchodem na Gang čtyř.“

„Velice působivé. Rád bych věděl, jak se dostal k falešnému průkazu,“ zhodnotil Savich.

„To zatím nevím, ale brzy to vědět budu. A říkám vám, Savichi, že Daugherty bude čistit záchody v pátém patře Hooverova centra až do Vánoc. Je to zlé, Savichi.“

Sean zakřičel: „Viděl jsi to, tati? Udělal jsem dvě trojky za sebou!“

Marty Perryová, Seanova nejlepší kamarádka ode dne, kdy jim oběma byly dva roky, se snažila Seana překřičet: „Pane Savichi, Sean nestál za trojkovou čárou! Švindluje! Dej mi míč, Seane, nebo tě nenechám hrát na můj saxík. Teď mám házet já!“

„Ať si, já tě nenechám hrát na moje piáno.“ Sean s míčem utíkal, Marty vyrazila za ním a oba se do sebe pustili. Ještě že se váleli v husté letní trávě a ne na betonové silnici. Basketbalový míč – v dětské velikosti a zářivě oranžový – se vykutálel na ulici, odrazil se od požárního hydrantu a našel útočiště u obrubníku.

Astro, Seanův skotský teriér, a velký zlatý retrívr Marty, Burma, tančili kolem zápasníků, štěkali, jak nejhlasitěji mohli, a nadšeně vrtěli ocasy.

Savich hlásil do sluchátka: „Promiňte, pane, ale musím oddělit dvě bojující basketbalové strany a zachránit míč. Za pár minut vám zavoláme zpátky, já a Lacey.“

„Já jsem měl doma čtyři bojující strany, a to v jakémkoli sportu, který vás napadne. Zavolejte mi, až to půjde,“ smál se Maitland a zavěsil. Měl doma čtyři odrostlé syny, všechny bitkaře.

Protože bylo bezpečnější nechat obě děti bušit do něj než do sebe navzájem, ocitl se Savich brzy na trávníku s oběma dětmi, které se snažily udržet mu ruce při zemi, na sobě. Přiběhla k nim matka Marty, Lucy, podívala se dolů na Saviche a zasmála se: „Ale, myslím, že tě přitlačili k zemi, Dillone. Víš co, nech mě sundat tyhle zuřivé zápasníky z tvých rukou. No tak, Marty, dolů z Dillonovy ruky,“ domlouvala své dceři, když ji zkoušela odtrhnout od Saviche. „A ty, Burmo, přestaň jim olizovat obličej. No tak, psisko. Tak jsi hodný. Ty taky, Astro.“ Savichovi řekla: „Zdá se, že dlužím tobě nebo Lacey odměnu za tělesné utrpení. Dobrá, Marty a Seane, co kdybyste šli oba dva se mnou? Pohádkový džin přinesl čerstvou limonádu a čokoládové sušenky. A ořechy navíc.“

Sean a Marty okamžitě zapomněli na svůj zápas se Savichem i na svůj spor a vyskočili se společným vítězným pokřikem. Savich zadoufal, že upekla dvojitou porci sušenek, protože obě děti vypadaly hladově.

„Já jsem šampión!“ halekal Sean. „Dostanu ořechy navíc?“

„Jo, objednala jsem u džina extra ořechy jen pro tebe, Seane.“

Marty váhala. „Já nevím, mami. Pan Savich říkal, že si s námi bude hrát, víš, a že nám ukáže chvaty.“

Burma s vyplazeným jazykem zaštěkal, Astro se přidal a obě děti se rozesmály.

„Budete na to potřebovat sílu,“ varoval je Savich. „Nejdřív ty sušenky.“

„Možná že budete muset bojovat o sušenky s těmi silnými psy,“ strašila je Lucy. „Měli byste si radši pospíšit, mrňata, jak víte, čokoládové sušenky dlouho nevydrží.“

Klučík a děvčátko se rozeběhli s výskáním přes dvůr a do sousedního domu Perryových, se psy v patách. Lucy pomohla Savichovi na nohy, poklepala mu na rameno a vydala se za nimi. Ještě zavolala zpátky: „Pošlu Seana a Astra domů tak asi za hodinu.“

Oprašoval se, když se Lacey objevila v otevřených dveřích; měla na sobě bílé šortky a volný růžový top. Byla lehce opálená, vlasy si svázala do ohonu a v sandálech zářily růžově nalakované nehty. Vypadala na šestnáct. Savich pocítil známé horko v žilách, když na něj zamávala a usmála se. *Jo,* zasnil se, *horké odpoledne, ventilátorem poháněný vánek nad postelí, zatažené závěsy a požehnaný klid – některé věci by se určitě měly stát*. Ovšem při pohledu z druhé strany asi neměly. Je tu pan Maitland a je nutno mu zavolat. Povzdechl si a zadoufal, že třeba budou mít trochu času večer. Kolem osmé by to mohlo být báječné, ještě ne úplná tma pozdního léta – mohl by zkontrolovat její jizvu, a jak by se ochlazovalo, kdo ví? Možná že by Sean naprosto zázračně chtěl dneska spát ve své vlastní posteli.

Nepravděpodobná šance.

„Taky bych si rád dal citronádu,“ zahalekal.

Lacey se usmála. „To mi musíš pomoct očesat Meyerovic citroník.“

Zblízka se na ni podíval. „Ale ty to nehodláš udělat, doufám? Nezapomeň, tvoje slezina je minulostí teprve dva měsíce. Odpočívej, Lacey, musíš se šetřit.“

„Ale jo, jo, už jsem málem obrostla plísní. Je prima být zpátky v zápřahu a dělat zase tak důležité věci jako například citronádu.“ Pohladila mu prsty tvář. „Už jsem dobrá. Nebudu to přehánět, slibuju.“

„Už jsi to přehnala, jak jsi vtrhla do georgetownské banky. Ruth mi řekla, že jsi šla venku po tom čtvrtém lupiči, až tě Dan musel zadržet.“

„Ale no tak, to přece nic nebylo – ne, jasně, bylo to trochu horší, ale každým dnem je mi líp, Dillone. Nedělej si starosti.“

Ale dělal si je a ona věděla, že si je dělá, a oba si budou dělat starosti ještě další měsíc nebo tak nějak, dokud to nebude zase na sto procent ona.

12

Když Savich vypil pul sklenice citronády, kterou Lacey uměla moc dobrou, oznámil: „Volal pan Maitland. Lissy, ta naše šestnáctiletá bankovní lupička už není pod dohledem v nemocnici.“

„*Cože?*“

Přikývl. „Jo, je v prachu, nejspíš s pomocí toho nám zatím neznámého řidiče.“ Vyprávěl jí, co mu volal pan Maitland.

Její první komentář byl: „Daugherty není pitomec, Dillone, vycítí zfalšované doklady během nanosekundy. Ale jestli nebyly falešné – to mi dělá starost.“

„Máš pravdu,“ souhlasil. Zavolal panu Maitlandovi a spustil konferenční hovor. „Omlouvám se, že to trvalo dlouho. Jsme tu oba, Lacey a já.“

Maitland okamžitě sděloval: „Díky bohu za Daughertyho malou šišatou hlavu, nakonec si vzpomněl na jméno agenta na průkazu FBI, který na něj ten šikula vytáhl, Coggins. Ukázalo se, že to je Peter Coggins, náš člověk z richmondské pobočky. Agenti se k němu do domu dostali rychle a našli jeho sestru, jak ho rozvazuje a stahuje mu izolační pásku z úst. Říkala, že byla dost překvapená, když ho našla spoutaného v kuchyni na podlaze. Nesla mu jahodový koláč.“

„To zní dobře,“ přemýšlel Savich.

„Jo, to zní. Ještě že ho ten maník nezabil. A teď jak se to odehrálo podle Cogginse. Sekal trávu na zahradě, když k němu přišel nějakej mladík a ptal se ho na cestu na pětadevadesátku do Washingtonu. Když se Coggins otočil, aby mu to ukázal, ten hoch ho praštil do hlavy a ukradl mu průkaz a zbraň. Richmondská pobočka zrovna dostala naše vyhlášení pohotovosti ohledné útěku Lissy Smileyové a okamžitě mi zavolali.“

Lacey se zeptala: „Je agent Coggins v pořádku?“

„Jo, doktor říká, že má jen slabý otřes mozku, což ovšem neznamená, že by se proto cítil líp. Bude ve formě za pár dní.“

Savich připomněl: „Jak si vzpomenete, chtěl jste, abychom na tomhle případu nepracovali, pane. Máte o tom klukovi nějaké zprávy?“

„Ale ano, víme, kdo to je – její bratranec. Vlastně jsme o něm už věděli. Agenti se snažili ho objevit v souvislosti s tímhle případem, jakmile jsme dostali pozitivní identifikaci Lissy a těch ostatních. A nebudete tomu věřit. Jak víte, hlavní pravidlo bankovních lupičů je nemít u sebe průkazy identity. No, a tahle banda je měla, všechno pěkné v kapsách. Zatraceně neprofesionální, ale pro nás skvělé. No, a tenhle bratranec nebyl na své adrese ve Winnettu v Severní Karolíně, a nikdo ho neviděl dobrých šest týdnů. Sousedovi řekl, že bude pár měsíců vandrovat po Evropě. Daugherty i Coggins ho identifikovali podle fotografie na řidičském průkazu, takže už jsme ji vylepili všude.“

„Má auto?“

„Ne, motorku.“

Lacey chtěla vědět: „Jak se ten kluk jmenuje, pane?“

„Victor Nesser. Jeho matka Marie byla nevlastní sestra Jennifer Smileyové. Provdala se za Jordánce, Hasama Nessera, Victorova otce, a spolu se před čtyřmi lety přestěhovali zpátky do Jordánská. Tehdy bylo Victorovi skoro sedmnáct a nechtěl jít s nimi – proč, to nevíme – a tak zůstal u nevlastní sestry své matky, Jennifer Smileyové. Lissy Smileyové bylo v té době dvanáct.“

„Špatná volba,“ usoudila Lacey. „Takže Jennifer ho svedla na špatnou stranu?“

„Možná, nebo šel docela dobrovolně,“ souhlasil Maitland. „Ale nezapomeňte, že když začaly všechny ty loupeže, Victorovi už nebylo sedmnáct, už to byl dospělý jednadvacetiletý člověk.“

Savich podotkl: „Docela by mě zajímalo, jaký má vztah k téhle Lissy Smileyové. Bylo to docela riskantní, když se rozhodl, že ji dostane pryč. Něco mezi nimi je, něco většího.“

„To nevím, ale musíme na to přijít. Jennifer Smileyová pochází z Fort Pesselu ve Virginii, to je malé město blízko hranice se Severní Karolínou a datuje se od občanské války. Agenti už prohledali dům Smileyových kvůli ukradeným penězům a vyslechli všechny důležité osoby, ale dosud o Lissy ani o Victoru Nesserovi nezjistili nic, co by pomohlo. O té rodině existuje spousta dohadů, ale faktem je, že se

drželi hodně v soukromí, nikdy nezapadli mezi okolní lidi, zřídka nakupovali v místě, s výjimkou potravin, a to je všechno. Jo, a měli v oblibě místní KFC. Platili účty, nikomu nevadili, takže o nich nikdo moc nepřemýšlel. Prostě tam tak žili. Agenti pátrali po učitelích Lissy Smileyove a Victora Nessera. Ve městě jsou jen dva učitelé a instruktor. Vypadá to, že hodně jich vypadlo na léto ven. To se tak někdo má.“

Lacey poznamenala: „To jo, ale vsadím se, že na některých místech by možná chtěli mít neprůstřelné vesty.“

„Zapomeňte, že jsem to řekl,“ opravil se Maitland.

„Povězte nám něco o těch zbývajících dvou lupičích,“ požádala Lacey.

13

„Jak jsem vám řekl, ti pitomci měli u sebe průkazy.“ Zaslechli šustění za domem. „Tak dál. Jeff Wicky a Jay Fisher byli náplavové ze Západu – z Oregonu, přesněji řečeno známí grázlové k pronajmutí. Ze salemské pobočky poslali agenty na jejich původní adresy, ale tam nenašli nič kromě nových nájemníků, kterým vadily tenké zdi.“

„Wicky a Fisher se ve stejnou dobu dostali z vězení – před šesti měsíci – a najali si a čtyři měsíce pokoje ve stejném domě v Salemu a pak zmizeli. Barmanovi ve své oblíbené putyce řekli, že se projedou po státě. Aby si prohlédli krásnou krajinu? Barman si to nemyslel, protože to byli kaliči, ale nechtěl se ptát. Ještě nevíme, jak sedali do party s Jennifer Smileyovou.“

Savich uvažovali „Vsadím Seanovu zmenšeninu oranžového míče, že to bude víc než jen parta. Tam bude nějaké rodinné pouto, určitě.“

„Anebo společný přítel z vězení,“ nadhodila Lacey.

„Pátráme. Zatím ani stopa. Problém je, přátelé, že jsme nikdy neuvažovali o tom, že by Lissy Smileyová mohla utéct. K čertu, vypadáme teď jako pitomci. A je to úplně jiná hra.“

Savich přemýšlel dál: „Víme, že Lissy Smileyová je vražedkyně, ale co Victor? Nějaké uvěznění, bitky – něco, podle čeho můžeme předvídat, jak se zachová v kritickém momentu?“

Maitland pokračoval: „Nejlepší bude hádat podle behavioristů – není to psychopat. Nezabil ani Cogginse, ani Daughertyho, i když mohl. A nezapomeňte, že byl vždycky jen řidičem, nikdy se konkrétního bankovního přepadem přímo neúčastnil. Abychom se ujistili, zkontrolovali jsme všechna videa z bezpečnostních kamer. Nikde po něm žádná stopa.“

Lacey uvažovala: „Victoru Nesserovi je dvacet jedna, to je stěží věk, aby se nechal narůst vousy. Jak si mohl Daugherty myslet, že je to agent FBI?“

„Jistě, ale Daugherty tvrdí, že se díval na doklady a o věku nepochyboval.“

Savich zdvihl obočí: „Kolik je agentovi Peteru Cogginsovi?“

Chvíle napjatého mlčení. „Je mu třicet jedna.“

„Aha.“ zhodnotil Savich.

„Já vím, je evidentní, že Daugherty nedával pozor. Říká, že ten chlapík schoval svůj průkaz tak rychle, že ho ani nenapadlo, že by někdo byl tak odvážný, že by se objevil a vytasil s průkazem jiného agenta.“

„Promiňte, pane, ale to je blbost,“ neudržela se Lacey.

Maitland se smál: „Ano, to určitě je. Jeden z mých hochů tomu *caca de oro* a může se potrhat smíchy nad svojí vtipností. Vsadím se, že to chlapi Daughertymu do příštího léta nezapomenou, jestli vůbec.“

Chvilku ticha přerušil Savich: „Proč jste zavolal právě nám, pane?“

„Protože Lissy Smileyová pořád opakovala Daughertymu, že tě zabije za to, že jsi zastřelil její mámu. Chci, abyste měli pořád otevřené oči.“

Lacey namítla: „Ale to nebyl Dillon, to byl Buzz Riley.“

„Vím. Lissy Smileyová se o něm nezmínila, ale zavolal jsem pana Rileyho a poradil mu, aby si vzal dovolenou, dokud ji a Victora nechytíme Pomohl jsem mu vyřídit tři týdny volna. Nechtěl, aby zastřelili jiného zaměstnance. Navrhl jsem Buzzovi, aby si dopřál krátkou návštěvu v Arubě. Sehnal jsem mu dokonce noční let.“

Savich se zazubil, když Lacey obrátila oči ke stropu. Pak zaútočil znova: „Je krásné nedělní odpoledne, pane, a vážím si, že jste zavolal. Chci říct, že vaše varování stojí za pozornost, ale teď nám řekněte, co opravdu máte na mysli.“

Maitland mlčel.

Když Lacey přikývla na souhlas, Savich to vzdal: „Vím, že už máte na místě svůj tým, pane, ale když je Lissy Smileyová na svobodě a vyhrožuje mi, rád bych byl v čele a v centru pátrání po ní a po Victoru Nesserovi.“

Savich předvedl dobrý výkon. Konečně Maitland odpověděl: „Dobrá, jestli na tom opravdu trváte, Savichi. Budu muset zatahat za pár nitek. Poslední, co si přeju jsou souboje kompetencí, duplikace

činností nebo klopýtání jednoho přes druhého. Pošlu zprávu všem, koho máme na MAXu.“

Savich byl rád, že Maitland nedává najevo svou radost nad tím, že dosáhl, čeho dosáhnout chtěl.

„Myslím,“ pokračoval Savich, „že Lacey a já potřebujeme zítra vyrazil do Fort Pesselu, tam to prověřit, a pak možná dál do Winnettu v Severní Karolíně a vypátrat o Victoru Nesserovi všechno, co můžeme. Rád bych měl osobní dojem z místa, kde žili, a z lidí, kteří je znají.“

„Pokud tohle je to, co chcete, Savichi,“ pokrčil rameny Maitland a Savich věděl, že se spokojeně směje jako kocour v kanáří kleci. Když Savich zavěsil, řekl své ženě: „O Victorovi řeknu jen jedno. Vyřídit jednoho agenta FBI, ukrást mu průkaz a vydat se do Memoriálu osvobodit Lissy – to chce dobrý žaludek a klid. Musí mít vůči Lissy silný vztah, aby se pustil do takové akce. Přestěhoval se do Winnettu v Severní Karolíně, když mu bylo osmnáct, evidentně hned poté, co dostudoval. Otázkou je proč? Co se stalo?“

Lacey připomněla: „Když odjel, bylo Lissy jenom třináct.“ Přikývl a dodal: „Odstěhoval se kvůli Lissy, nebo snad kvůli hádce s tetou, Jennifer Smileyovou?“

Lacey se na něj podívala a dotkla se špičkami prstů jeho tváře: „Potřebujeme zjistit, jestli má pas, možná dva, jeden jordánský.“

„Jo, to uděláme nejdřív.“

Přemýšlela dál: „Zajímalo by mě, proč se nechtěl vrátit do Jordánska s matkou a otcem. A zjistíme všechno, co se dá, ve správný čas. Nevíme, co dělal po tom, co absolvoval střední školu, jak si vydělával. Nejdříve pojedeme do Fort Pesselu a Winnettu, abychom to zjistili tam.“

„Jsem si jistý, že kus téhle makačky bude ve zprávě, kterou nám pan Maitland pošle.“

„Jo, ale víš, že to není totéž.“ Podívala se na kuchyňské hodiny a dodala: „Počítám, že máme ještě půl hodiny, než se Sean vrátí od Perryových. Ráda bych, abys mi řekl všechno o Lissy Smileyové a o událostech kolem ní. Vykresli mi to do detailu, Dillone. Chci to od tebe znovu slyšet. Vím, že jsi o tom přemýšlel a znovu to prožíval. Teď, když je Lissy na svobodě, potřebuju vědět, co si myslíš. Povídej.“

Tak jí to vyprávěl. Zamlčela mu, že pomyšlení na šílenou puberťačku, která je venku a chce Dillona zabít, ji vyděsilo až do morku kostí.

„… Riley mi zachránil kůži, střelil Jennifer Smileyovou do krku. Nezbavím se vzpomínky na ten vodopád krve.“

Byl znovu tak blízko smrti, uvědomila si, *příliš blízko. Vodopád krve.* Vzpamatovala se: „Musíme zjistit, jaký vztah je mezi Lissy Smileyovou a Victorem. Mohl by to být klíč k tomu, co je spojuje.“

Savich souhlasil, jen o to v daném okamžiku moc nedbal. Objal Lacey a políbil ji. „Dneska v noci budu muset pracovat s MAXem. A kolik nám zbývá času, než Lucy přivede Seana domů?“

„Minimálně čtrnáct minut,“ počítala rychle Lacey a vyběhla po schodech.

Jediné, co schází, aby se jeho představa dokonale splnila, uvědomil si Savich, když běžel za ní, je stropní ventilátor v ložnici. Zadoufal, že během příštího víkendu bude mít čas ho namontovat. Myslel na Autumn. Modlil se, aby se mu zase dnes v noci ozvala. Mluvil se šerify několika malých měst, ale až dosud se nic o Autumn neobjevilo. O jeho Autumn. Už se o ni opravdu začínal obávat.

14

TITUSVILLE, VIRGINIE
Neděle

The Washington Post ležel úhledný a neotevřený na konferenčním stolku v obývacím pokoji, tak jak ho jako každé nedělní ráno doručil malý Buddy Grubbs, nejmladší potomek Amy Grubbsové z obchůdku Quick Shop 24/7. Ethan si zvykl číst Post během svého tříletého pobytu na protidrogové centrále, kdy žil ve Washingtonu. Představa, jak si položí bosé nohy na stolek a přečte si se šálkem kávy noviny v tomhle nádherném nedělním ránu, se ovšem zdála na hony vzdálená.

Ethan si sedl na pohodlnou omšelou pohovku, která během let poskytovala pohodlí řadě pozadí členů jeho rodiny, pečlivě posunul noviny na stranu a usadil svůj hrnek na skleněnou plochu. Ukázal rukou: „Autumn si zrovna hraje s kočkami v ložnici. Potřebuji si s vámi promluvit, Joanno. Posaďte se na chvíli. Nejspíš jste mě slyšela telefonovat. Všichni moji zástupci někde venku hledají Beliala Backmana s využitím veškeré související administrativní podpory, kterou mohou dostat. Bohužel, nevypadá to, že by měl řidičský průkaz nebo číslo pojištění. Což znamená, že oficiálně neexistuje.“

„Určitě má řidičský průkaz. Jak jinak by se sem dostal?“

„Ano, jedině tak se sem mohl dostat. Mohlo to být auto, náklaďák nebo motorka, cokoli.“

„Vím, že Belial je pořád tady někde venku, možná hodně blízko. Ještě Autumn nedostal, a věřte mi, že ji chce opravdu moc. Musím ji odtud dostat. Přemýšlela jsem o tom, že v Coloradu by pro nás mohl být ten správný domov.“

Zapřela se podpatky jako mula, a tak řekl mírně: „A co chcete dělat, Joanno? Jako v Coloradu?“

„Nejsem tak úplně k ničemu, šerife, jak si možná myslíte. Byla jsem manažerkou kanceláře ve velkém zdravotnickém centru v Bostonu. Mám vysokoškolský diplom.“

Povzdychla. „Koho se to snažím obalamutit? Upřímné, byla jsem v tom dobrá, ale nedokázala jsem být celý den uvázaná na jedno místo, den za dnem, a žít jen od víkendu k víkendu. Dělala jsem to jen kvůli Autumn. Mluvím plynně rusky.“

„No jo, ale kdo se chce učit rusky v Coloradu?“

Přehlédla to. „Co mám opravdu ráda a v čem jsem dobrá, to je učit v zimě lidi lyžovat a jezdit na snowboardu, a v létě lézt na skály, kempovat, jezdit na raftech a tak podobně.“

„Autumn mi řekla, že váš manžel zemřel.“

„Ano, nedávno.“

„To je mi líto.“

„Podívejte; Ethane, teď zrovna možná nemám moc peněz, ale mám dost na to, abych s Autumn vydržela v Coloradu, než si najdu práci. Přemýšlela jsem o Leadvillu.“

„Leadville je dobré místo,“ uznal. „Jednou v zimě jsem tam byl s bratrem a sestrou, samozřejmě trochu na běžkách a trochu na sjezdovkách. Pamatuju si, že pár dní bylo celé v mracích.“

„Jo, je to koneckonců tři tisíce metrů vysoko.“

„A všichni ti usedlí viktoriáni… chtělo se mi přitáhnout pár kámošů a trochu to tam rozhýbat Takže oni vaši rodiče fandili venkovu – a proto jste tak často jezdívala do Titusvillu? Trávila jste v divočině Titus Hitch hodně času?“

„Docela dost během těch let, šerife. Proč se smějete? Nevěříte mi?“

„Ale ovšem že vám věřím. Jsem rád, když slyším, že jste nebyla úplně šťastná jako městská slečinka, co je pořád nastrojená v šatech a punčocháčích a děsně vysokých podpatcích. Živě si představuju, jak s nosem přilepeným na okenním skle kanceláře toužíte vypadnout ven.“

„Městská slečinka? Mám ve městě pár kamarádek, které by vás za tohle uzemnily. Víte, že některé ženy, které pracují v Bostonu, by ledajakého zlodějíčka naporcovaly a usmažily k snídani?“

„To je něco jiného, to jsou městské dovednosti, jak přežít. Mě víc zajímá žena, která umí založit tábor, vařit na Colemanově vařiči a

připravit kafe, zabít hada a odpálit dotěrného hlupáka, když musí, a taky pozná, kdy se na ni medvěd dívá jako na svou snídani. Rozumíte? Myslím tím jiné druhy dovedností. Nevstávejte, Joanno, jen klidně. Já nekoušu, víte?“

Věděla, že se ji pokouší uklidnit, dokonce rozesmát, aby ji dostal tam, kde ji chce mít. Dělal to dobře. Ale ona nechtěla, aby ji někam dostal, nemohla si to dovolit.

Opřel se zpříma v křesle a propletl si prsty na břiše. Vyzval ji: „Povězte mi o svých staroušcích, Joanno. Učili vás, jak žít mimo město? Učili vás lyžovat?“

Proč ne. To by nemělo být na škodu. „Moji rodiče byli oba instruktoři na Whistler Mountain, severně od Vancouveru. Vyrostla jsem v Britské Kolumbii. Hned jak jsem uměla chodit, postavili mě na lyže. Kempovali jsme, chodili na túry, lezli na kopce, všechno, co se dalo dělat v létě, a v zimě jsme lyžovali.“

„Zní to jako báječné dětství.“

„Bylo to to nejlepší dětství.“ Upila ze svého hrnku.

„Jsou vaši rodiče pořád v Kanadě?“

Zavrtěla hlavou a stiskla rty.

Poposedl v křesle a tiše se zeptal: „Co se stalo, Joanno?“

Nedívala se na něj. Zaujaté se dívala na prsty a hladila afghánskou pokrývku vedle sebe. Až po chvíli řekla: „Máma umřela, když mi bylo patnáct. A pak umřel táta, když se snažil zachránit nějaké pitomé Francouze z laviny. Ten den jsem si přísahala, že už nechci v životě vidět jakékoliv zasněžené hory.“

„Omlouvám se znovu. To je smutné.“

Napůl se usmála. „Jako bažant jsem byla ve vyšetřovací jednotce ve Fort Collins. Další rok jsem přešla na univerzitu v Bostonu. A získala jsem bakaláře. Když jsem dělala první rok doktorát, potkala jsem manžela. Šerife, je čas, abych se vydala s Autumn na cestu.“

„Kdy jste začala znovu lyžovat?“

„Když jsem měla týden práce v kanceláři za sebou, přišel čas vyrazit do Loon Mountain ve White Mountain v New Hampshiru. Lyžovala jsem celý víkend.“

Chtěl se jí zeptat, jestli její manžel jel lyžovat s ní, ale nechal to být.

Všiml si, že na jejím hrnku stojí napsáno: DORAZ MĚ NEBO Ml DOLEJ KAFE. Ukázal na něj: „Tenhle hrnek patřil dědovi, je starý čtyřicet let a vejde se do něj přes půl litru. A jestli to všechno vypijete, postaví vás to na nohy. Nechcete mi říct, proč jste utekla do Titusvillu? Kromě toho, že to je díra na konci světa. Neuvěřitelně krásná díra, ale přesto –“

„Žije tu Tollie Tolbert. Známe se od doby, kdy se přátelil se starším bratrem mého otce. Rodiče ho měli rádi, a já taky. Tollie zná spoustu lidí – měl co do činění s uplatňováním zákona – a já jsem věděla, že nám pomůže.“

Ethan souhlasil: „Ano, Autumn se o Tolliem zmínila. A máte pravdu, že zná lidi, je to bývalý agent FBI. A vy jste nevěděla o jeho každoročním výletu do Everglades? Přijela jste sem, aniž jste s ním mluvila?“

„Nepovedlo se mi ho zachytit telefonem, tak jsme prostě vyrazily. Čekaly jsme na něj. Ale to je teď jedno, už je pozdě. Našli nás.“

„Kdo to jsou ti ‚oni‘? Backmanovi?“

Přikývla. „Je to celý klan, šerife. Děkuju vám za všechno, co jste udělal, opravdu děkuju, ale Autumn a já už musíme jít. Zůstaneme v kontaktu.“

„Kolikrát jste si zkoušela tuhle řeč na rozloučenou?“

„Třikrát, možná čtyřikrát, před zrcadlem. To ale nemění nic na skutečnosti. Autumn je tu v nebezpečí. Chci ji před tím uchránit, to je celé.“

„Belial by vás byl zavraždil a mě možná taky.“

„Ano, myslím, že ano, prostřednictvím Oxe.“

„Vsadím se, že Oxovi je opravdu zle z toho, že držel prst na spoušti.“

„Heleďte, je mi opravdu líto, co se stalo Oxovi.“ Postavila hrnek na stolek vedle jeho a vstala, dlaněmi si uhlazovala zmačkané džíny. Pomalu se zvedl a stál proti ní. Byl veliký a bosý, neholil se a za opaskem měl berettu. Uvědomil si, že vypadá jako bandita, který potřebuje sprchu. Myslel, že bude polekaná, ale vzdal to, když povytáhla obočí a zdála se být zaujatá. „Nemyslím, že by bylo moudré nevzít to na vědomí,“ protáhl, „víte, utíkat od problému, to může pomoct jen na chvíli, ale problémy vás vždycky dohoní.

Vždycky.“ Dívala se na dědův hrnek. „Víte, Joanno, chápu, že se bojíte o dceru.“

„Ano, a taky o sebe.“

„Povězte mi o Belialovi a té ‚staré bláznivé ženě‘. Povězte mi o Backmanových všechno. Zatracený tím myslel svou matku?“

Povzdechla si. „Mohla bych vám to povědět a vy byste možná dokázal přemluvit tamního velitele policie, aby se na ně podíval, ale věřte mi – nic by se nestalo, a to proto, že se jich všichni bojí, dokonce i ten starý dobrý šerif Burris Cole.“

„Kde jsou? Kde bydlí?“

Protože mu neodpověděla, pokračoval: „Chápu, že lidi jsou z nich vyděšení k smrti. Potom, co jsem viděl, co Zatracený může udělat někomu jinému. Proč si myslíte, že když najdeme Beliala, naše obvinění nebudou nic platná? Koneckonců, bude tady, ne u svého místního šerifa.“

„Možná proto, že se na Beliala podívá soudce a zamítne projednání jeho případu, nebo se na něj podívá žalobce a nikdy případ neotevře, nebo ještě lépe, policisté, které pošlou, aby ho zatkli, se na něj podívají a nechají ho jít, možná ho ještě zavezou tam, kam bude chtít on – a nebo úplně nejlépe, dočista zapomenou, proč tam přišli. To není jen možné, to je přesně to, co se stane. Věříte mi, šerife?“

„Musím přiznat,“ odpověděl, „že teď jste zmínila vážnou věc. Hned se k tomu dostaneme. Nechci, abyste si myslela, že jsem jen šerif z balíkova, který nerozezná kozu od vozu. Ve Washingtonu na protidrogovém jsem býval dost dobrý agent.“ To ji na chvíli zaujalo: „Na protidrogovém?“

„Tak nějak – znáte to, stíhání drogových zločinů. Možná jsem nebyl zase až tak důležitý, ale řekl bych, že jsem odvedl dobrou práci.“

„Jak to, že se z vás stal šerif v balíkově?“

Přátelsky se na ni zazubil: „Stejně jako vy jsem nemohl vystát být celý den zavřený v budově a nosit oblek a naleštěné boty. Abyste mi rozuměla, kdyby mě nechali dělat v terénu, byl bych šťastný jako blecha, ale oni mě chtěli mít ve Washingtonu a tam dělat taktickou práci od stolu.“ Zvedla ze stolu hrnek kávy: „Potřebuju dolít.“

„Ne, to nepotřebujete. Ustupte od toho hrnku, Joanno.“ Musela se usmát.

„Tak mi už vyprávějte o Belialovi. Všechno, co musí udělat, aby někoho zhypnotizoval, je dívat se mu přímo do očí? Může to udělat každému?“

Jako to, že ji dostal tam, kde ji chtěl mít, a že mu to všechno povídá? To není dobře. Neokouzlil ji svým chlapáckým výstupem, možná proto, že už si na chlapa nehrál, ten rozhodný výraz, tváře mu byl příliš vlastní. Protože ten strach poznala během uplynulých dvou týdnů, cítila se tak paralyzovaná, že skoro bolelo o tom mluvit, ale přesto to vyslovila.

„Nevím, myslím, že ano. Kromě Oxe jsem ho viděla udělat to jen jedné další osobě. Na to, aby to udělal, mu stačil jen okamžik.“

Ethan pomalu řekl: „Vždycky jsem slyšel, že je možné někoho zhypnotizovat do té míry, že se chová přesně opačně, než chce. Ale je tu jiná věc, Joanno. Včera to vypadalo, že Ox by byl zabil vás, mě, kohokoli, kdo by mu vstoupil do cesty, když chtěl dostat Autumn. Vy Oxe neznáte, ale já ano, a ten chlap ze včerejší noci nebyl ten Ox, kterého znám. Dokonce neměl ani svůj hlas – mluvil opravdu šílené, rozrušeně, naprosto vyšinutě. Myslím, že v tom je víc než hypnóza. To, co udělal Oxovi, Joanno, opravdu vzbuzuje hrůzu.“

„Šerife, jsem vám opravdu vděčná, že nás chcete chránit, ale Zatracený je někde venku, ošetřuje si ruku a splétá plány. Autumn a já musíme odejít. Musíme se zastavit v penzionu a sbalit se. Velice vám děkuju za to, co jste pro nás udělal, šerife.“

„Není zač, ale já jsem svůj boj teprve začal. Odvezu vás do penzionu. A mezitím, co se budete balit, já si zatelefonuju. My zůstaneme spolu, Joanno, zvykejte si na to.“

15

SEVEROVÝCHODNÍ WASHINGTON, D. C.
Neděle, pozdě odpoledne

Buzz Riley se naposledy ohlédl na postel, kterou se svou ženou Eloise sdílel více než třicet šest let. Nikdy nebyl z domu na delší dobu ode dne, kdy vloni zemřela na rakovinu vaječníku. Každý z těch dnů mu chyběla, byla to trvalá bolest. Je ta bolest menší než před šesti měsíci? Nevěděl. Jeho tři děti o něj měly starost a opatrně kolem něj našlapovaly. Zprvu to bylo dobré, ale brzy ho to začínalo dovádět šílenství. Přišel na to, že si sestavili harmonogram, podle kterého ho navštěvovali, zvláště o víkendech, a to ho taky vytáčelo. Zkoušel jim říct, že potřebuje být sám, přemýšlet, vzpomínat a užít si rybaření na své nové sedmimetrové lodi Blue Fin Dobry, ale nevšímali si toho. Vždycky s ním byl někdo z potomků a některé z vnoučat, děti se mu lepily na paty ve snaze mu ulehčit.

Zavřel svůj stařičký armádní batoh, překontroloval, že všechny kuchyňské přístroje jsou vypnuté, což bylo něco, k čemu ho vytrénovala Eloise, zamkl vchodové dveře a pečlivě nastavil domovní alarm. Vydal se k modrému Chrysleru Sebring z roku 2007, který mu patřil. Koupili ho od svého pošťáka – měl najeto necelých patnáct tisíc kilometrů – před rokem. Ale pak Eloise zemřela. Ráda si s ním vyjela, střechu sklopenou a smála se občas jako puberťačka, až jednou vystrčila hlavu ven a na přední zuby se jí nalepila moucha. Buzz se zasmál při vzpomínce, jak vřískala. Pořád ji viděl, jak s zběsile tře přední zuby prstem a snaží se najít papírový kapesník.

Hodil bágl na sedadlo vedle řidiče, vklouzl na měkkou černou kůži a zavřel dveře. Polaskal palubní desku, která stále vypadala jako nová, protože o svého miláčka pečoval a leštil ho zvenčí i uvnitř. Svoje auto miloval a jen uvažoval o tom, jestli ta zatracená věc nezabrala v jeho citech něco z prostoru, který patřil Eloise.

„Ne," řekl nahlas a otočil klíčem startéru.

Nestalo se nic. Motor se ani neotočil.

Zařadil neutrál a znovu otočil klíčem.

Ozval se řinčivý zvuk, který nezněl dobře, ale pak se motor rozburácel k životu a vrčel spokojeně a plynule. Přidal trochu plynu a poslouchal tu příjemnou melodii: „Ano, takhle to šlape krásně."

Buzz pomalu vycouval na příjezdovou cestu, protože v okolí se vždycky něco pohybovalo, dětí si hrály nebo jezdily na kolech. Nevadilo, že je skoro sedm hodin večer, dokud bylo světlo, pořád se něco dělo.

Zamával na dvojici výrostků, kteří vypadali, jako by si chtěli dát jointa hned, jak zmizí z dohledu, a oni mu mávli zpátky. Byl sice policajt ve výslužbě, ale pořád policajt, a oni to věděli. Někdy ho svrběly prsty, jak chtěl popadnout ty mladé blázny za zátylek a natřást jim do jejich vymóděných hlav trochu rozumu.

Naposledy se podíval na svůj dům a ptal se sám sebe, kdy se asi vrátí. Věděl, že nemá na výběr, ale vydat se na cestu před těmi šílenci z banky, aby se schoval – zvláště před tou tak mladou dívkou Lissy. Pan Maitland mu řekl, že Lissy nejspíš odvezl ten řidič auta, který čekal u vchodu do banky, a svěřil mu, že Dillon Savich ten případ převezme. Buzz ho měl rád. Pan Maitland s ním jednal jako by byl pořád policajt, a dokonce mu poděkoval, že Savichovi zachránil život.

Buzz byl v Karibiku za život jen jednou, s Eloise na okružní plavbě, která se jim zhnusila kvůli všem těm ostatním cestujícím, kteří se všude hrnuli jako prasata ke žlabu, a kvůli hrozbě hurikánu, která se naštěstí nenaplnila.

Přemítal, že jestli se bude na Arubě nudit, vždycky může přejet na jiný ostrov. Cestování po ostrovech by mohlo být dobré, pokud to neznamená uvíznout na sedm dní na kymácející se lodi. Alespoň si odpočine od svých dětí, které se kolem něj pořád motají a chtějí o něj pečovat a posílají mu vnoučata. Bylo to s nimi pěkně nudné od té doby, kdy to téměř koupil při té bankovní loupeži. Buzz žádnému z nich nezavolal, že odjíždí. Ani nápad, poslal nic neříkající e-mail a nezvedal telefon. Všem pošle pohlednici.

Sebring nešel správně. Už dříve si všiml nějakého drnčení a motor teď vynechával a jel s obtížemi. Ať to bylo cokoli, zhoršovalo se to. Snad by neměl jet autem až na letiště. Má čas nechat ho u

Jimmyho – jo, to udělá. Vytáhl mobil, zavolal Jimmyho domů a řekl mu, že mu tu auto nechá a zavolá si taxi.

Buzz projel uličkami a přejel do Pepper Street, pak pár bloků dál a zajel do autodílny kamaráda Jimmyho Turlyho, která nesla název Opravna u důstojného Anebo. Jednou se Buzz zeptal, jestli opravdu existuje nějaký Abe, ale Jimmy tvrdil, že podle jeho mámy to dobře zní a dodává to důvěryhodnost a tak.

Buzz postavil svůj kabriolet na konec řady dalších porouchaných aut, nechal klíče na přední pneumatice na straně řidiče a nastoupil do taxíku, který se objevil dříve, než ho čekal. Dokázali to na Reaganovo letiště do hodiny. Letadlo nemělo zpoždění – což byl zázrak – a tak podal svůj bágl a prošel bezpečnostní procedury, aniž se musel svléknout do spodků nebo vyprázdnit příruční zavazadlo. Nastoupil do letadla na Arubu, na ten placatý ostrov, o kterém slyšel, že je tam hafo kasin a bílých pláží. Nebyl gambler, ale na sluníčku se rád povaloval, Nikdy o něm nikdo neřekl, že je opálený, jeho pleť už tmavá byla, ale jednoduše se mu líbila představa, jak leží na písku a poslouchá, jak se tříští vlny. Ještě pořád si vybavoval ten příval adrenalinu a pulzování strachu, když mu ten šílenec strčil osmatřicítku do ucha, a tu erupci radosti a vzrušení, když sám mohl konečně vystřelit. A udělal to za pomoci Dillona Saviche, a dokonce se mu podařilo zastřelit tu ženskou, která gang vedla. Za třicet let, co byl policajtem, se nikdy nedostal tak blízko k umírání a nikdy nikoho nemusel zastřelit. *The Washington Post* ho povýšil na hrdinu a otiskl fotografii, kde vedle něj stojí Savich, a vypadal tam i přes svůj úsměv jako zatraceně ostrý chlapík. Ale je aspoň naživu, i když Eloise už tu není, je to hezký pocit.

Usmál se. Parádní zkušenost. Něco to v něm změnilo – přemýšlel, zase se cítil tak nějak víc součástí toho, co dělali lidé kolem, o čem přemýšleli, jak se cítili. Líbilo se nu to. Uvědomil si, že je to tak nějak důvěrně známé.

Buzz se usadil na sedadle u okna a byl rád, že sousední sedadlo je ještě prázdné. Díval se ven do odcházejícího dne a najednou si všiml, že se služební vchod vedle tunelu do jeho letadla pomalu otevřel. Vykoukl z nich mladý muž, oblečený do džínů a šedého trička. Zkušenému Buzzovu oku neušlo, že vypadá nejistě, jako by se ocitl někde, kde nemá být a chtěl udělat něco, co by dělat neměl. Co se to

děje? Mladík se zadíval přímo na letadlo a Buzz by mohl přísahat, že se díval přímo na něj, jakkoli pochyboval, že by ho mohl vidět. Bylo znát, že výraz mladíkovy tváře se mění. Otočil se zpátky, aby něco řekl někomu, kdo byl ještě uvnitř, a Buzz najednou za mladíkem viděl zřetelně Lissy Smileyovou. Viděl ji pěkné zblízka v den, kdy přepadli banku, když jí Savich stáhl lyžařskou kuklu, a díval se na ni dost dlouho. Bez jakýchkoli pochyb to byla ona, i když ze svého místa nemohl vidět její šílené tmavé oči.

Věděl, proč tam ti dva jsou. Přišli, aby ho zabili. Ale přišli příliš pozdě. Chtělo se mu na ně zahrozit pěstí, křiknout a vysmát se jim, protože byl v bezpečí. Pak ho napadlo, jak ho sem vysledovali?, a vzpomněl si na potíže s autem. Zařídili, aby zhaslo na krajnici? Nebo mělo vybuchnout? Zachránil mu ten taxík, který přijel brzo opravdu život? Rychle zapnul mobil a vytočil Savichovo číslo, ale bez odezvy. Tak napsal zprávu.

Buzz sledoval, jak ti dva mladí lidé zmizeli zpátky v terminálu a jak se služební vchod automaticky zavřel. Znovu neposlechl letušku a vytočil číslo pana Maitlanda. Nechtěl riskovat, že by dílna u důstojného Abeho vyletěla do vzduchu a Jimmy s ní.

16

TITUSVILLE, VIRGINIE
Neděle večer

Joanna a Autumn měly na sobě čisté džíny a trička a pravděpodobně i čisté ponožky. Ethan děkoval pánubohu, že je přesvědčil, aby vybalily své věci a zůstaly s ním alespoň po dobu, kdy jeho zástupci venku pátrají po Belialovi. Jenže nesnášel čekání. Nesnášel, když nevěděl, do čeho jde.

Po večeři, složené z makarónů a sýra s troškou hrášku a ze salátu, který Joanna bez vyzváni udělala, posadil Autumn před televizi u sebe v ložnici a odešel s Joannou do obývacího pokoje. „Posaďte se.“

Nadhodila: „Proč nezahodíte to tričko? Pod pravou rukou má díru a kolem krku se třepí. Ovšem, já vím, že jste mužský a tohle tričko nosíte od svých šestnácti.“

„Přesněji sedmnácti.“

„A proč nemáte na nohou ponožky a boty? Uděláte si puchýře.“

Ethan si položil nohy na stolek a povytáhl obočí.

Popíchla ho: „Já sama jsem vloni vyhodila tričko Fort Lauderdale, co mi koupil jeden kluk, když mi bylo osmnáct.“

„Takhle tedy. A víte, co vám řeknu? Pochlapím se a vyhodím tohle tričko, když mi řeknete všechno, co o těch lidech víte.“

„Máte krásný klavír. Hrajete?“

Zase klička. Přikývl. „Díky. To byl klavír mé babičky. Později vám zahraju trochu džezu, jestli si přejete. Víte, Joanno, měl jsem s vámi trpělivost, ale teď už dost. Mám o své pomocníky stejný strach jako o vás a o Autumn. Co když se dostanou k Zatracenému blízko? Co s nimi udělá? Nařídí jim skočit ze skály? Musíte mi říct všechno, co o něm víte. Řekl bych, že mi to dlužíte, ne?“

Skousla si ret soustředěně zkoumala zbytek kávy na dně hrnku a pak souhlasila: „Nechci, aby byl někdo zraněn, to opravdu ne.“

Přikývl: „Jen dál. Řekněte mi, prosím, co jste viděla.“

Položila si nohy na stolek vedle jeho, pak se na ty dva páry nohou zamračila a svoje dala zpátky na podlahu a konečně se rozhodla: „Byly jsme na manželově pohřbu na jejich hřbitově, je to právě týden. Zatracený chytil nějakého mladíka, který se schovával za pomníkem. Měl aparát a fotografoval, byl to začínající reportér od Jimmyho Olsena. Belial se rozpálil a řval na něj: ‚Hele, jestli tohle není malý čmuchal Nat Hodges!‘, a srazil ho k zemi, pak se mu zadíval do očí – a ten mladík už neřekl ani slovo. Belial mu nařídil, aby hodil fotoaparát na zem a rozdupal ho. Nat Hodges to udělal bez sebemenšího zaváhání. Nejdřív jsem si myslela, že byl tak k smrti vyděšený, ale on tam pak jen stál, ztichlý a beze slova. Belial se mu vysmál a pak mu začal přikazovat, aby dělal různé: předváděl tempa kraulem, roztrhal na sobě košili, naházel si hlínu do vlasů, takové ponižující věci. Ten kluk vůbec nevypadal, že o tom ví. Byl naprosto v moci Beliala, právě tak jako Ox včera.

Potom Grace řekl: ‚Dost už, Beliale, máme tu hosty a pohřbíváme Martina‘, a ten zabrblal: ‚Nemůžu toho malýho sráče nechat dělat fotky.‘ Pak toho chlapce popadl a začal s ním třást, aby se probral. Vzpomínám si, že jsem k nim udělala jeden krok, ale Grace mi řekl, abych si s tím nedělala starosti, že Belial toho chlapce jen probouzí, a tomu jsem nerozuměla. Ale on opravdu vypadal, jako by se probudil.

Belial ho popadl za límec a řekl mu, aby utíkal zpátky ke svému šéfovi do redakce a řekl mu, že s novinami končí. A dodal: ‚Jestli tě tu ještě jednou nachytám uklidím tě do jednoho z těch hrobů, slyšíš mě?‘

Vybavuje se mi, jak ten mladík fňukal, že ho bolí hlava. Viděla jsem, že se dal do běhu, zrovna tak, jak mu Belial nařídil, a přitom se držel za hlavu. A viděla jsem, jak Belial ten rozbitý fotoaparát zvedl a hodil ho do otevřeného hrobu. Řekl: ‚Martin teď může fotografovat svaté.‘ Otočil se ke své matce Shepherd a ta přikývla, neřekla ani slovo, jen přikývla a bylo to odbyté.

Byla jsem v šoku a strašně vyděšená, stála jsem tam jako socha a rukou jsem zakrývala Autumn oči. Držela se mě jako přilepená. Slyšela jsem ji, jak hlasitě dýchá.“ Joanna se odmlčela a ohlédla se přes jeho levé rameno na klavír.

„Samozřejmě že od té doby, co se to stalo, o tom přemýšlím a řekla bych, že toho mladíka přivedlo k sobě, že s ním třásl, nebo ho

uhodil či ho rozrušil. To jsem se snažila udělat včera večer s Oxem. Vůbec si neumím představit, co by byl Ox udělal, kdybyste ho tak silně neuhodil. Ne, já to vím. Byl by nás zabil, aby dostal Autumn.“

Ethan musel přikývnout. „Bylo to, jako by byl naprosto pevně rozhodnutý udělat cokoliv, aby dostal Autumn do rukou. Doktor Spitz pořád nechce uznat, že Ox byl v moci někoho jiného. Testoval ho na drogy a alkohol, a chce Oxovi nechat udělat magnetickou rezonanci a EEG, aby se ukázalo, jestli se tak nechoval v důsledku záchvatu nebo nádoru na mozku. Mluvila jste o hřbitově a zmínila jste se o manželovi, že to byl jeho pohřeb. Povězte mi o ostatních z rodiny a proč jste tam byla s nimi.“

„Žádného z nich jsem do minulého týdne neviděla.“ Neřekla nic víc a začala studovat nehet na palci.

Ethan napovídal: „Belial, nebo jak taky říkáte Zatracený – to jméno mi připomíná nejvíc bláznivého kazatele nějaké té podezřelé sekty, které nemají s Bohem nic moc společného.“

„Oni všichni mají taková biblická jména. Například Grace.“

„Grace? Jako Milosrdný? Jo, zmínila jste se, že vám něco šeptal. Zatracený a Milosrdný? Nejsou oni bratři?“

„Ano, Martinovi bratři.“

„Dobře, ale co mi můžete o Graceovi říct?“

„Grace je hubený jako tyčka a chová se velice tiše. Ale přitom vždycky poznáte, že je někde kolem vás. Je děsivý.“

Začala si něco pro sebe povídat a Ethan si poposedl a vzal ji za ruku: „Cože? Řekněte mi, co mi potřebujete říct.“

„Možná dělám chybu, opravdovou chybu.“

„Prosím, Joanno?“

„Slyšela jsem Grace mluvit jen chvilku. Jeho hlas byl měkký, tak nějak prázdný, skoro neživý.“ Otřásla se. „Bude to znít hloupě. Neumím to opravdu vysvětlit, ale…“

„Ale co?“

„Ox, včera v noci, když promluvil…“

Čekal.

„Ox mluvil tak nějak jako Grace. Ne úplně měkce a tiše jako Grace, ale ta intonace. Vím, že to vypadá šíleně. Nebyl to tak docela Graceův hlas, bylo to ve způsobu, jak vyslovoval, a jak už jsem to řekla, v té intonaci – bylo mi to nějak povědomé.“

17

Později, pomyslel si, to hadí hnízdo musím navštívit. Ethan věděl, že tam toho bude víc; prostě to věděl. Musí ji přimět, aby mu to pověděla. Snad už konečně všechno vyjde najevo.

„Povíte mi, kde se to stalo? Kde žijí?“

„V jednom podivném malém městě Bricker’s Bowl. Je to blízko hranic s Alabamou.“

„Bricker’s Bowl? O tom jsem v životě neslyšel.“

„To údolí tam připomíná tvarem mísu, po stranách jsou ve svahu klikaté usazené domy. Řekla bych, že při pohledu z letadla to opravdu vypadá jako mísa, s těmi domy na okolních kopcích. Jeho matka mi řekla, že jejich rodina tam žije už po celé generace.“

„Povězte mi o ní.“

„Je bohatá. Ona, Belial a Grace žijí ve velkém viktoriánském sídle, které je plné vzácných starožitností, většinou z Anglie devatenáctého století, a se spoustou udržovaných pozemků. Mají velkou garáž pro šest aut, i když já jsem tam žádné auto neviděla, takže vám nemůžu říct, jaká jsou. Mají i svůj soukromý hřbitov.

Ona sama je na jejich majetek velmi pyšná. Ráda všechny ty starožitnosti ukazuje – a je jich tam opravdu moc, je to možná patnáct místností. Řekla mi, že je mají díky nadání jejího manžela.“

„Byl její manžel při tom?“

Zavrtěla hlavou. „Zemřel. Když mi o něm vyprávěla poprvé, měla jsem dojem, že to byl podvodník, ale už si tím nejsem tak jistá. Svěřila se mi, že Theodore byl člověk s tím nejužitečnějším nadáním v rodině. Přesně tak to řekla – s nejužitečnějším nadáním.“

Ethan si poposedl: „Co Theodore vlastně dělal?“

„Povídala, že měl takový skvělý dar, který objevil náhodou, když byl jednou v Las Vegas a hrál automaty. On vyhrával.“

„No, a?“

„Zřejmě vyhrával velké peníze. Doslova mi řekla, že nikdy neprohrál.“

„Cože? Chcete říct, že Theodore Backman byl svého druhu gambler?“ Musela se usmát, ale úsměv ji rychle přešel. Ethan se na ni díval se zdviženým obočím.

„Jak mi Shepherd vysvětlila, u automatu je naprosto nahodilé, kdy se cívky zastaví, ale Theodore nějak dokázal ty cívky zastavit, když chtěl on. Říkala, že s automaty mluvil.“

„Ale no tak, Joanno. Chcete říct, že ovládal něco jako silové pole, které reagovalo na otáčení cívek? Nebo že měl jakýsi vnitřní magnet, kterým dokázal cívky zastavit? To snad ne?“

„Heleďte, taky jsem si myslela, že to je pitomost, ale paní Backmanová mi řekla, že z nich všech udělal boháče.“

Ethan zabručel: „To zní jako jedna z těch ujetých báchorek, o kterých nám vyprávěli ve Washingtonu jako o krycích operacích ilegálních příjmů. U soudu to nikdy neprošlo. Jak umřel?“

„Paní Backmanová mi vyprávěla, že vycházel z kasina v Renu a zabil ho lupič. Uhodil lupiče holí, ale ten ho udeřil do hlavy kladivem a nechal ho vykrvácet.“

„Holí? Kolik let bylo Theodorovi, když ho ten lupič dostal?“

„Něco přes sedmdesát.“

„A kolik je Belialovi? A Graceovi?“

„Belialovi je něco přes padesát, Grace je o trochu mladší, kolem pětačtyřiceti asi.“

„Takže mi chcete říct, že Belial, Grace a jejich matka – jak se jmenuje?“

„Shepherd.“

„Shepherd? Jako ten spíkr na FOX News?“

„Spíš jako pastýř, který shání stádo dohromady. Chlubila se, že to jméno jí dal manžel, jako že ona hlídá celé to malé rodinné stádečko. Chtěla jsem se zeptat, jak se jmenovala doopravdy, ale byla jsem tak rozrušená, že jsem nemohla.“

„Tak dobrá, tihle lidičky říkají, že jsou bohatí, protože existoval jeden člověk, který dokázal dostat do řady troje třešničky. A teď otázka za milion dolarů. Jak jste se mezi ně dostala vy? Jestli to byla rodina vašeho manžela, jak to, že jste se s nimi setkala teprve tam?“

Když neodpovídala, pokračoval: „Možná že ve mně vidíte samotného pána zla, Joanno, a myslíte si, že vás trápím. Ale já vám můžu pomoct s čímkoli.“

Přirovnání ji rozesmálo, pak se odhodlaně nadechla. „Dobrá. Můj manžel Martin byl jejich třetí a nejmladší bratr. Autumn a já jsme se s nimi poprvé setkaly na pohřbu.“

„To ale nemohl být stejně starý jako Belial a Grace, že ne?“

„Ne, když zemřel, bylo mu třicet šest, byl mnohem mladší než oba jeho bratři. Shepherd bylo víc než čtyřicet, když se narodil.“

„Váš manžel zemřel – byla to přirozená smrt?“

Stiskla rty, ale zdálo se, že slova se jí derou na jazyk. Proč mu to nechce říct? Pořád ještě drží smutek?

Roztržitě zatáhl za nit, která visela z levého rukávu trička. „Nějaká nehoda?“

Zavrtěla hlavou a přísně se na něj podívala, pak rychle, ale bez vzteku nebo bolesti řekla: „Zemřel ve vězení.“ Očima sledovala tu šedou nit

Překvapením skoro spadl z gauče. Zíral na ni a nemohl přestat. „Proč byl váš manžel ve vězení?“

Znovu zavrtěla hlavou. Dobrá, ještě není dost silná na to, aby mu to zpříma řekla. Změnil téma: „A jak jste našla telefonní číslo na jeho rodinu – kde?“

„Ředitel věznice poslal všechny Martinovy věci mně. Abych řekla pravdu, bylo jich žalostně málo. V malém černém diáři bylo jediné telefonní číslo – bez jména, jen samotné číslo – a tak jsem ho vytočila, prostě jen tak, abych věděla, koho v Georgii znal. A byla to jeho rodina.“

„Mluvila jsem s jeho matkou a řekla jí, že Martin je mrtvý. Plakala. Prosila mě, abych ho přijela pohřbít vedle jeho příbuzných, ne ve studeném Bostonu, kde neznal nikoho kromě mě a své dcery. ‚Měli jste pocit, že jste tam našli domov?‘ ‚Ne, ani ne,‘ řekla jsem jí. ‚Prosím,‘ žadonila, ‚přivez ho domů.‘

Tolik mě prosila, Ethane, a zase plakala, a tak jsem řekla ano, protože měla pravdu. Já jsem v Bostonu rodinu neměla – ve skutečnosti jsem ji neměla nikde. A tak po rozloučení v Bostonu se všemi našimi přáteli jsem se s Autumn a Martinovou umou vypravila do Georgie, aby ho jeho matka mohla pohřbít na rodinném hřbitově.“

Čekal, že bude pokračovat, ale zmlkla. Seděla tam strnulá, jako by jí slova uvízla v krku.

Tiše se zeptal: „Váš manžel vám nikdy o své rodině nevyprávěl. Vy jste se nikdy nezeptala?“

„Ovšem že jsem byla zvědavá, ale Martin o nich odmítl mluvit *Není to ten typ lidí, se kterými by ses chtěla znát, Jo. A ani já ne. Přijmi to tak, prosím.* Jednou bezděčně poznamenal, že se mu podařilo jim uniknout a že nevědí, kde je. Nechápala jsem, co myslí tím, že jim unikl, a on mi to nikdy neobjasnil. Asi jsem si myslela, že je něco jako dítě na útěku z domova.“

„On si nezměnil jméno? Zůstal Martinem Backmanem?“

„Ano.“

„To bych rád věděl proč si jméno nezměnil. Na internetu přece můžete najit třeba i zatoulané kotě. Nebál se, že ho mohou vypátrat? A je tu důležitější otázka – proč ho nehledali? Našli přece vás a Autumn, že? A docela rychle.“

Přikývla „Našli nás opravdu rychle, ale nechápu jak.“

„Musela jste se před nimi zmínit o své vlastní rodině. Nemluvila jste o Titusvillu?“

„Jsem si jistá, že ne, alespoň ne přímo. Když jsem Martyho potkala a provdala se za něj, jednoduše jsem to nechala být jako záležitost nedůležitou pro mě, vlastně pro nás všechny. Milovala jsem ho, připadal mi okouzlující a vtipný. Ale teď je zřejmé, že jsem ho neznala, a vůbec nevěděla o spoustě věcí. Kdo byl ten člověk, kterého jsem si vzala? Věřte mi, že bych to ráda věděla.“

Zakryla si tvář rukama.

„To je mi líto, Joanno.“

Napřímila se a Ethan měl dojem, že z ní sálá rozhořčení a bolest jako vlny horka živené požárem.

18

Vstal. „Jdu zamknout dům na noc, Joanno, pak můžete pokračovat.“

Šla za nim do chodby a sledovala ho, jak zamyká a zajišťuje dveře a zapíná alarm.

Zkontrolovali Autumn. Spala stočená na jeho posteli s Mackiem v náručí. Ethan ji přikryl pokrývkou.

Připravil dva hrnky čaje a nadirigoval ji do obývacího pokoje.

„Začala jste mi vyprávět o jeho matce, když jste poprvé přijela do Bricker’s Bowl.“

Přikývla. „Jeho matka byla sama, když jsme dorazily. Nejdřív jsem si myslela, že to je jeho babička, ale ne. Říkala jsem už, že Martin se narodil dlouho po Graceovi. Chovala se velmi hezky, ukázala mi Backmanovic hřbitov, ale poznala jsem, že se zlobí, protože kremace byla v Bostonu a já jsem přivezla Martina v urně, ne v rakvi, jak zřejmě očekávala. Na hřbitově byla spousta hrobů, možná čtyřicet nebo snad ještě víc. To je určitě stará rodina, myslela jsem si, když jsem se rozhlížela. Vybavuji si, že všechny ty hroby byly uspořádány do překrývajících se trojúhelníků, takže tam nebyly řady ani cestičky. Ptala jsem se jí na ty trojúhelníky a ona mi odpověděla, že rodiče jejího manžela to tak navrhli, když se na to místo přistěhovali.

Z druhého konce údolí a převezli s sebou všechny rakve. A pak řekla tu nejpodivnější větu: ‚Oni si dokázali svoje zemřelé udržet u sebe, protože ti staří věděli, jak ze země vytáhnout sílu.‘ Byla jsem tak překvapená – tak naprosto vystrašená – že jsem nepátrala, co to znamená.

Všude rostly duby, skoro jeden z druhého, větve se překrývaly a zápasily o prostor, a zdálo se, že se sklánějí nad hroby, jako by je chránily nebo ukrývaly.

Ale druhý den ráno mi připadalo, že jsem to přehnala, bylo teplo a klid, a slunce svítilo vyrovnaně a mírně. Připadalo mi správné, že

Martin bude pohřbený mezi svou rodinou. Jeho hrob už byl připravený. Když jsme den předtím přijely, ještě vykopaný nebyl, takže jsem si myslela, že Belial nebo Grace ho vykopali, když jsme s Autumn šly spát. Shepherd mi řekla, že to místo bylo původně pro ni, ale ona se přece může kdykoli přestěhovat, že? Pozorovala jsem ji, jak zabalila urnu do krajkového ubrusu, který prý udělala její matka. Belial slezl po malém žebříku do hrobu a uložil urnu na dřevěný podstavec na dně. Vypadala v té velké díře tak malá. Potom podala Belialovi něco jako dřevěnou mřížku, vypadalo to jako klec na kuřata, a on ji postavil nad urnu. Grace slezl za ním a zakryl to všechno dalším ubrusem. Belial i Grace měli lesklé černé obleky a střídali se, když zasypávali hrob. Byli jsme tam jen v pěti, nikdo další, ani pastor. Belial četl ze staré bible – popel popelu, prach prachu – a četl tím svým hlubokým monotónním hlasem docela dlouho. Když jsem si uvědomila, že se nikdo nepomodlí, udělala jsem to sama. Pak jsme tam všichni stáli a dívali se na Martinův hrob s čerstvou vysoko navršenou hlínou. Autumn se pevně držela mé ruky, ale neplakala. Ruku měla strašně studenou. Byla úplně potichu, nevydala ani hlásek.

Hned jak jsme pohřbili urnu, chtěla jsem odjet, ale jeho matka mě prosila, abychom zůstaly; alespoň jeden den, řekla, jeden jediný den, aby mohla strávit víc času s vnučkou. Natáhla ruku, aby se dotkla Autumn. Ta se ani nepohnula, vypadala, jako by ani nedýchala, když ji babička pohladila po vlasech.“

„A zůstaly jste ještě další den?“

Zavrtěla hlavou. „Nemohly jsme zůstat, ne po tom, co Autumn viděla…“

Vypadala vyděšeně. Chvíli čekal a pak se zeptal: „Co Autumn viděla, Joanno?“

„Řekla, že viděla, jak do hrobu jejího otce pohřbívají mrtvé lidi.“

Vyslovila ta šílená slova, tak neuvěřitelná a děsivá.

Ethan nezměnil výraz tváře, ale viděla jasně, že nechápe.

Viděla je, jak pohřbívají těla? Do hrobu jejího otce?

Ethan věděl, že existuje spousta podivností, ale tohle byla povídačka malého děvčátka. „Koho viděla pohřbívat ty lidi? Beliala? Grace? Shepherd? Všechny? Jendo toho, zbavte se toho.“

„To bylo té noci…“

Autumn se objevila ve dveřích obývacího pokoje. „Co se děje, mami?“

Joanna byla bledá a vypadala vyčerpaně, ale zvedla hlavu a usmála se. Předstírá to dobře, pomyslel si Ethan, ale Autumn se nedala ošálit. Přiběhla k matce a popadla ji za ruku. „Mami, že jsi Ethanovi vyprávěla o tátově pohřbu? Jsi celá bledá a třeseš se jako tenkrát.“

Už mnohokrát lhala, své dceři, sama sobě, ostatním. A tak teď řekla pravdu. Přikývla: „Vyprávěla jsem Ethanovi o rodině tvého otce, zlatíčko, jak se chovali a jací jsou.“ Autumn se napřímila. Joanna chtěla vědět: „Odpočinula sis, zlatíčko?“

„Probudila jsem se, mami, protože Velký Louie mi olizoval nohy a Mackie na něj syčel.“

Ethan přitakal: „Velký Louie mi rád olizuje pálce na nohou. Nepoprali se nakonec?“

„Řekla bych, že moje nohy jsou trošičku menší než tvoje, Ethane, a tak mi je Louie olizoval celé. Mackie se po něm jen jednou ohnal tlapkou.“

„A co jsi udělala ty?“

„Popadla jsem ho, dala mu pusu na nos a on mi pak olízl skoro celý obličej.“ Přitiskla se těsněji k matce a tiše zašeptala: „Ty jsi vyprávěla Ethanovi, co jsem je viděla dělat?“

Joanna přikývla.

Autumn se podívala na Ethana. Uviděl v její malé tvářičce takový strach, že to bylo jako rána do žaludku. Joanna držela pevně její ruku a pobídla ji: „Co kdybys mu to řekla sama, Autumn?“

Děvčátko si skouslo ret. „Je to moc strašidelné.“

Ethan se pokusil ji uklidnit: „Řekni mi to a pak už to nebude tak strašidelné. Slibuju.“

Chvíli o tom přemýšlela, pak pomalu přikývla. „Už jsem měla vedle mámy spát, ale nemohla jsem nepřemýšlet o tom, jak jsou divní, jak nemají rádi mámu, i když předstírali, že to tak není. A po očku se na mě dívali, a přitom dělali, jako že se vůbec nedívají, ale dívali se. Máma začala ze spaní sténat, a tak jsem vstala. Oblékla jsem se, abych ji nebudila, a vylezla jsem oknem.“ Polkla. „Šla jsem na hřbitov a tam jsem je uviděla, jak vykopávají tátův hrob a na zemi

vedle byla ta těla.“ Třásla se a třásl se jí hlas i tělíčko, a přitiskla se pevněji k matčině boku, jako by se chtěla stát částí jejího těla.

Joanna ji objala pevněji, políbila ji do vlasů a zašeptala: „Už je to v pořádku, zlatíčko, přísahám, že už to je v pořádku. Ethan…“ Odkašlala si. „Ethan nám pomůže.“

Těžce polkl, když uslyšel to vyznání důvěry. Díval se na matku a dceru a žasl nad tím, co mu život v jednom dni dopřál. Potvrdil: „Autumn, řekl jsem tvé mámě, že jsem pán zla, a to znamená, že vám mohu pomoci naprosto se vším. A teď mi, maličká, řekni, co jsi tam venku viděla?“

„Belial a Grace kopali a Shepherd stála za těmi mrtvými.“ Hlas jí selhal a vypadala vystrašeně.

„Dobrá. Autumn, to prozatím stačí. Teď chci, aby ses párkrát zhluboka nadechla a protřepala si ruce podél těla; uvolníš se tím. Tak je to dobře. A teď necháme chvíli vyprávět mámu. Joanno, pojďme zpátky. Co jste dělaly po pohřbu, vy a Autumn?“

„Nějak jsem se vymluvila a odjely jsme s Autumn do Bricker’s Bowl, asi půl kilometru daleko. Stejně jako Autumn jsem se chtěla od nich dostat pryč. Povím vám, že mě to táhlo dál a dál na západ. Kéž bych tam byla nepřijela, kéž bych tam nepřivezla Martinovu urnu, aby ji pohřbili v kleci na kuřata.“

Docela ho zajímalo, co by se bylo stalo, kdyby jela dál na západ. Byli by ji tam až objevili, tak jako ji našli tady? „Dobrá, a co jste dělaly, když jste dojely do Bricker’s Bowl?“

„Jen tak jsme se procházely. Všichni věděli, kdo jsme – jak, to netuším, ale byla jsem si jistá, že mluví o nás, že jsou zvědaví, jestli taky nejsme nějaké zvláštní. A řeknu vám, že jim to ani nemám za zlé.

Zastavily jsme se v malém krámku, protože bylo horko a Autumn chtěla zmrzlinu. Byla tam nějaká žena, která se na nás dívala, jako bychom byly přišly z pekla. Nezapomenu, jak se dívala na Autumn a řekla: ‚Je celá jako on‘ a pokřižovala se. Úplně jsem ztuhla a popadla jsem Autumn za ruku, abych ji odvedla, ale ta žena pak řekla: ‚Byla jsem opravdu ráda, že Martin vyvázl. Je mi moc líto, že umřel. Všichni ho měli rádi, ale nikdo tady nevěděl, kdy bude mít pohřeb. Pastor Michael volal samotné paní Backmanové, ale vůbec nic mu neřekla.‘ A pak zmlkla a zavrtěla hlavou.“

„Ta paní se mě zeptala, jakou zmrzlinu mám nejradši," vzpomněla si Autumn, „řekla jsem jí, že mám moc ráda smetanovou s pekanovými ořechy, a ona řekla, že to je dobře, protože takovou právě udělala."

Lula se protáhla do obývacího pokoje s ocáskem vysoko vztyčeným. Zamňoukala, když uviděla Ethana, rychle k němu přiběhla a vyskočila mu na klín. Začala mu předními tlapkami přešlapovat na stehně.

Autumn se k ní nahnula, aby ji pohladila, a Lula se pod její rukou protáhla a přešlapovala dál.

Samozřejmě že Mackie se nenechal odstrčit. Rychle se usadil Ethanovi na druhé noze; jeho drápky byly ostřejší, Lula totiž protrpěla před dvěma dny manikúru, když Maggie přišla uklidit a podařilo se jí kočku chytit, zatímco Mackie jí utekl.

Autumn zívla a opřela se zády o matčinu hruď; přitulila se jako kočky, když spaly s Ethanem v posteli. „Mami," zašeptala, „myslím, že Ethanovi můžeme věřit. Začaly jsme mu vyprávět o těch chudácích mrtvých lidech. Myslím, že bychom mu měly říct všechno, mami."

19

Joanna byla bledá a mlčela. Poskytl jí chvilku, aby si rozmyslela, co Autumn řekla, a pomalu se zvedl. „Myslím, že obě byste si daly trochu limonády. Co vy na to?“

Joanna se na něj podívala, zhluboka se nadechla a pomalu přikývla. „Ano, to by přišlo vhod. Autumn, zlatíčko, zůstaň sedět u mě.“

Když se vrátil do obývacího pokoje, otevřel s bouchnutím plechovky a podal jim je. Snažil se mluvit pomalu a jasně, když pobídl Autumn: „Vyprávěla jsi mi, že jsi je viděla pohřbívat nějaké lidi. Viděla jsi, jak ti lidé zemřeli?“

Ta věcná, neuvěřitelná slova zůstala viset ve vzduchu. Autumn se zarazila a opřela se znovu o matčin hrudník. Ethan si poposedl, natáhl ruku a lehčeji pohladil po rameni. „Teď už mě znáš, Autumn. Tvoje máma mě zná taky, dokonce už ví, že hraju na klavír. Pak ti něco zahraju, ale teď je čas, abychom vyklidili všechen nepořádek, a to znamená, že mi musíš povědět, co jsi viděla. Ano? Dokážeš to?“

Chvíli se na něj dívala a pak řekla jasným a pevným hlasem: „Ti lidé už byli mrtví, Ethane. Leželi vedle sebe. Belial a Grace vykopávali tátův hrob ještě hlouběji, aby se tam ti mrtví vešli.“

„Víš určitě, že to byli lidé, Autumn?“

I když přikývla, Ethan viděl, že se její tvářička zamračila. Pochopil, co si myslí: *On mi nevěří; myslí si, že jsem pitomý mrňous*. Kdyby to řekla nahlas, nemohla by to říct přesněji.

„Můžeš mi říct, kolik těch mrtvých lidí bylo?“ Nebylo zrovna uhlazené ptát se sedmiletého dítěte, kolik těl tam leželo.

Autumn seděla vzpřímeně, pěstičky položené na stolku a oči upřené na Ethana. „tolik jsem se bála, Ethane, že jsem ani nemyslela. Utekla jsem za mámou.“

Joanna řekla určitě: „Ano, přiběhla mi říct, co viděla, šerife.“

„Šla jste se podívat?“

„V tom okamžiku jsem si nemyslela, že je to nutné.“

Vtom okamžiku? Co tím chtěla říct?

Pronesl uvážlivě: „Kdyby mi moje dítě přišlo říct, že vidělo mrtvoly, myslím, že bych rychle vyrazil zjistit, o co jde. Ale chápu, že jste si myslela, že si to Autumn vymyslela."

Joanna Backmanová byla v tváři tak zsinalá, že se bál, že omdlí. Čekal, že něco řekne, ale byla to Autumn, kdo promluvil: „Chtěla jsem, aby se mnou máma šla, abych jí ukázala, co dělají, ale nešla. Přitáhla mě k sobě, hladila mě po vlasech a řekla, že všechno bude v pořádku a že hned ráno odjedeme a že už si s tím nemám lámat hlavu. Myslela si, že na to zapomenu. Ale já jsem věděla, že to nezmizí. Jak by mohlo? Viděla jsem, jak vykopávají tátův hrob a pohřbívají tam mrtvé lidi."

Joanna vzala její ruku do své. „Říká pravdu. Myslela jsem, že Autumn si něco vymyslela, ale opravdu jsem v tu chvíli nevěřila, že Backmanovi jsou na hřbitově a někoho pohřbívají. Autumn právě ztratila otce; strašné jí chyběl. Možná si jen něco špatně vysvětlila, ať už viděla cokoli."

Hluboké ticho v obývacím pokoji přerušovalo jen kočičí předení.

Opatrné vyslovil otázky: „Myslela jste si, že Autumn si jen něco představovala na základě toho, co jste obě viděly předtím na hřbitově? Myslela jste, že se jí to zdálo?"

Joanna vyčetla z jeho tváře nedůvěru, slyšela v jeho hlasu pochybnosti. Odpověděla: „To jsem si tehdy myslela. Chci tím říct, kdo by uvěřil, že něco tak hrozného se opravdu děje pod oknem ložnice?"

Ethan předvídal: „Ale vy jste na ten hřbitov šla, že ano, Joanno?"

„Ano, chtěla jsem tam jít, sama, abych se mohla vrátit a uklidnit Autumn. Blížila jsem se k hlavnímu schodišti, když jsem ty tři uslyšela projít vchodem. O něčem mluvili. Nerozuměla jsem, co říkají, a tak jsem po špičkách sešla do oblouku schodů. Pak už jsem jasně rozeznala zřetelný hlas paní Backmanové, a tak jsem zůstala stát. Švitořila spokojeně jako ptáček: ‚Dobře, chlapci, a je to. Nikdo si nemůže stěžovat, že bychom to neudělali dobře. Ta hromada hlíny se brzy slehne. Dala bych si teď whisku s ledem a citronem. Grace, ty víš přesně, jak to namíchat. Beliale, chceš dietní colu?'

Belial řekl, že ano, s plátkem citronu. Grace neřekl nic. Byla bych přísahala, že musejí slyšet, jak mi buší srdce. Právě pohřbili lidi a ona

si dá whisku s ledem a citronem? Chtěla jsem utéct, ale věděla jsem, že musím zůstat a čekat, ale hezky dlouho jsem neslyšela nic. Zůstala jsem skrčená ve stínu ohybu schodiště. Už jsem si myslela, že odešli, když Shepherd řekla: ‚Ráno se budeme muset postarat o Joannu. Ať to vypadá jako nehoda, Beliale; nechceme, aby nám Autumn přestala věřit. Všichni budeme rádi, že je konečně tam, kam patří. Je silná. Teď už to vím, je silnější než Martin.‘

Slyšela jsem, jak Belial odsekl, že mne uhrane snáz než Nata Hodgese. To byl ten výraz – ‚uhrane‘. Pak něco řekl Graceovi, ale nerozuměla jsem mu.

Byla jsem jako ochrnutá, tak vyděšená, že jsem nebyla schopná myslet ani se pohnout, stěží jsem dýchala. Konečně odešli, zřejmě do kuchyně, aby Belial mohl udělat té strašné staré ženské její koktejl.

Později, to bylo něco po třetí hodině ráno, mi Autumn ukázala větev za oknem a po ní jsme se dostaly dolů.“

„Zašla jste na hřbitov, než jste si vyzvedla auto? Abyste se přesvědčila?“ Autumn se obrátila k mace a objala jí. „To je v pořádku, zlatíčko.“ Holčička přikývla a obrátila se zpět. „Máma to nejdřív chtěla vidět na vlastní oči. Ale řekla mi, že už mi věří, když slyšela, co paní Backmanová řekla. Poznala, že jsem si to nevymyslela.“

„Abys věděla, Autumn, odteď vím, že není od věci věřit tomu, co mi řekneš,“ objala Joanna svou dceru. Ale pak trochu potměšile dodala: „Ovšem jestli ti budu chtít pokaždé věřit, to už je jiná otázka.“ K Ethanovi pokračovala: „Bylo příliš nebezpečné se tam zdržovat. Musely jsme pryč.“

„Pověz mi, Autumn,“ vrátil se k děvčátku, „co jsi dělala na hřbitově tak pozdě a sama? Jak jsi je viděla pohřbívat ty lidi?“

Nepodívala se na něj. Bleskla očima po matce a hned se zadívala jinam. Konečně řekla: „Chtěla jsem se rozloučit s tátou.“ Joanna vypadala, že se zhroutí.

Ethan ji vážně pochválil: „Dobrá, děkuju ti za to, žes mi to řekla. Takže, Joanno, dostaly jste se tam odtud rychle?“

Hodil jí pomocné lano a ona se ho chytila. „To si pište. Naštěstí moje auto stálo na malém svahu před tou obrovskou garáží, takže jsem zařadila neutrál, strčila do něj, naskočila, jak začalo nabírat rychlost, a zajela na příjezdovou cestu. Nemusela jsem nastartovat

motor dřív, než jsme se dostaly skoro až k cestě, která vede podle silnice.“

Autumn doplnila: „Dívala jsem se zpátky a neviděla jsem svítit žádná světla. Řekla jsem mámě, že to je dobré.“

„Jela jsem až do rána. Můžete mi věřit, že jsem nezastavila ani na chviličku.“

„Zkoušela jsem zavolat tátu,“ řekla Autumn, „ale byla to hloupost, protože už nemůže odpovědět, když je mrtvý. Ale předtím to šlo, mluvila jsem s ním, když byl ve vězení. Víš, Ethane, táta se mnou mluvil o všem, ale nikdy ne o svojí mámě a o bratrech. Myslím, že teď už vím proč. Jsou hrozní. Jsem ráda, že jim utekl.“ Ethan se zeptal bez rozmyšlení: „Tvůj táta měl telefonní záznamník?“ Autumn se k němu obrátila: „Nevím.“

„Ano, měl,“ přerušila je Joanna. „Pro dnešek to stačí, šerife.“

„Ještě poslední věc mi můžete pomoct objasnit, Joanno. Belial určitě ví, že teď už víme, kdo je a kde žije jeho rodina, a přesto se pořád snaží dostat Autumn. Jaké s ní má záměry? Kam si myslel, že ji vezme? A proč? A co myslela Shepherd tím, když řekla, že Autumn je silnější než Martin?“

„Na to se budete muset zeptat Beliala, šerife. Nám to přesně nevyložil.“

20

GEORGETOWN, WASHINGTON, D. C.
Neděle večer

„Bylo dobré, že Buzz zavolal," řekl Savich panu Maitlandovi, který se po večeři u nich zastavil. „Je teď v bezpečí, ti dva se za ním na Arubu nemohou nijak dostat. Znamenalo by to mít pasy a Lissy Smileyová žádný nemá."

„Victor Nesser ano, ale platí pro něj stav pohotovosti. Silně pochybuji, že mají příležitost získat dobré falzifikáty," doplnil Maitland. Lacey mu podala šálek kávy a on kývl, jako že děkuje. Odmítla: „Ne, ne, to ne já, tamhleten kávový bůžek ji připravil."

Maitland pozvedl šálek jako k přípitku: „Vypadáte dobře, Lacey. Jak říkávám své ženě, když o tom tak přemýšlím, vždycky radši přijdu o slezinu než o jiné části těla, na které si vzpomenu."

Lacey si už už chtěla začít stěžovat, že její tělo chce pořád ještě lenošit, když ona chce pracovat – i když jde o bezvýznamné každodenní maličkosti –, jak pořádně propocený trénink je ještě minimálně týden vzdálený, ale místo toho se usmála: „S každým dnem to cítím míň a míň." Podala Dillonovi šálek horkého čaje.

Měl ji dobře přečtenou, a tak ji brzdil: „Ještě pár týdnů a vytřeš se mnou celou žíněnku v tělocvičně. Chce to trpělivost."

Maitland je pozoroval a všiml si, že v Savichově pohledu je ještě stále stín strachu z následků té kulky, která ji zasáhla. Pak se Savich lehce dotkl prsty její tváře. „Beru to zpátky. Kdybys byla s touhle krátkou dovolenou spokojená, ptal bych se sám sebe, kam se poděla moje Lacey."

Maitland ji pobídl: „Posaďte se, Lacey; povím vám, jak se to seběhlo na letišti." Upil kávy, blaženě si povzdechl a usmál se: „Takže, když mé Buzz zavolal, rychle jsme tam jeli, ale Victor a Lissy byli pryč."

„Prošli jsme si záznamy bezpečnostních kamer, viděli jsme, jak Victor pomáhal Lissy přes terminál, rovnou k přepážce karibských

aerolinek, pak to na plné obrátky brali k bezpečnostní kontrole. Ale Buzze propásli; už prošel a byl na cestě do letadla.

Pak jsme je uviděli, jak se objevili ve služebním vchodu, který vede rovnou na startovací dráhu. Tady to začíná být k neuvěření – Buzz nejen že seděl u okna, ale jeho sedadlo bylo na straně u terminálu. A navíc, zrovna se díval z okna ven a uviděl Victora, jak vystrčil hlavu ze vchodu a Lissy za ním. Tak mi zavolal a povídá, jaký je kus idiota, protože neměl ani sebemenší podezření, když nechával svoje auto v servisu, prostě ho ani nenapadlo, že by mohlo jit o podraz, až když uviděl Lissy a Victora, jak na něj zírají z toho služebního vchodu.

Hned jsme do servisu poslali zásahový oddíl, ale nenašli žádnou levárnu. Zjistili jen, že v nádrži byla v benzinu voda. Buzz měl kliku, že dojel tak daleko."

Maitland se na chvíli odmlčel a napil se kávy. „Protože to bylo o vlas, rozhodl jsem se, že se dvojnásob pojistím, aby byl Buzz v bezpečí. Na Arubě jen přenocuje a pak ho jeden z našich agentů dopraví soukromým letadlem na Barbados, takže Victor a Lissy ho žádným myslitelným způsobem nebudou moci sledovat. Možná to přeháním, ale mám toho chlapíka rád."

Maitland se zazubil: „Buzz řekl, že se tam především půjde podívat na koňské dostihové dráhy – a opravdu se na to těšil."

Savich shrnul: „Takže to znamená, že Victor a Lissy se k němu dostali během několika málo hodin od té doby, co utekla. Našli Buzze ještě doma, řízli mu benzin a sledovali ho do servisu a pak až na letiště. To, co ho bezpochyby zachránilo, jsou Lissyina zranění, to je zdržuje. Zatraceně chytré bylo, že ho nenapadli doma, kde měl zbraň. Věděli, že na cestu na letiště si ji nevezme."

Lacey přikývla: „Ale zajímalo by mě, co by byli udělali, kdyby bývali Buzze dostihli? Zastřelili by ho přímo v terminálu?"

„Myslím, že by se o to určitě aspoň pokusila," potvrdil Savich. „Během bankovního přepadení byla Lissy Smileyová úplně mimo; těžko říct, jestli pod vlivem drog, nebo šlo o selhání mozku."

Lacey navrhla: „Napadá mě výraz ‚švihlá'."

Maitland odložil šálek kávy, přitáhl si talíř s malým kouskem jablkového koláče uprostřed, jediným kouskem, který unikl Seanově likvidaci: „Ale proč se vplížili na startovací dráhu? Mysleli si, že se

jim podaří ho zastřelit při nastupování do letadla? Nebo že vyhodí do vzduchu podvozek? Nebo co?“

Savich se zamyslel: „Myslím, že Lissy to chce bez sebemenšího zaváhání dotáhnout do konce. Každý okamžik využít pro sebe, bezmyšlenkovitě a bez výčitek, co by mohlo přijít pak, to je celá Lissy.“

„Všechno okamžitě, žádné zaváhání, jen přímá reakce, když viděli, jak Buzz nastupuje do toho taxíku,“ potvrdila Lacey.

„Takže pokud jde o Buzze, zase dopadli jako průšviháři,“ dodal Maitland. „Zbýváš ty, Savichi. Opravdu bych nerad, kdyby vyhodili do vzduchu tvoje nové porsche.“

„To by naše pojistka určitě neunesla,“ nadhodila Lacey. Maitlandovi bylo jasné, že je naštvaná i ustaraná, a že to je dobře. Zeptala se: „Proč Lissy šla nejdřív po Buzzovi, když ten, komu vyhrožovala, jsi ty?“

Savich pokrčil rameny a usrkl čaje: „Myslím, že jsem třešinka na jejím dortu.“

„Ona a Victor přijdou na to, že bydlíme v Georgetownu,“ věštila Lacey. „Koneckonců, byl jsi v jedné ze zdejších bank.“

„Čekám, že na naši adresu kápnou. Nezapomeň, že vypátrali, že Buzz letí do Karibiku, takže jeden z nich je dost chytrý. Brzy se dozvíme, kdo to je. Lacey a já plánujeme zajet do Fort Pesselu, uvidíme, na co tam narazíme.“

„Ještě jedna věc, pane, můžete nasadit celodenní ostrahu k domu Smileyových ve Fort Pesselu ve Virginii a k bytu Victora Nessera ve Winnettu v Severní Karolíně?“ Maitland se zvedl. „Dobrá, na tři čtyři dny. Myslíte, že je za tu dobu dostaneme?“

„Co ústa řeknou, to pánbůh vyslyší.“

Savich zakončil: „Mám takové šimrání v břiše, že se na jedno nebo druhé místo vrátí, než vyrazí na mě, zašijou se tam a pokusí se vymyslet nějaký plán. A kromě toho Lissy Smileyová určitě pořád není ve své kůži. Jak se jí podařilo utéct všem na letišti, je udivující. Musí si teď vychutnat vavříny úspěchu. Bude určitě odpočívat, aspoň pár dní.“

„Nemyslím, že využijí možnost stáhnout se domů,“ namítl Maitland. „Jsou to děti,“ namítla Lacey, „a je to jejich domov. Alespoň Lissy dítě je.“

„Mám takové tušení,“ poznamenal Savich, „že Lissy mě chce dostat sama, a musí to udělat za každou cenu, a ona to ví. Musí se teď na chvíli schovat.“

„Ráda bych věděla, proč Victor od Smileyových před třemi lety odešel. Co si myslíte, že se mu přihodilo, že udělal tak náhlé rozhodnutí? A proč se s nimi dal zase dohromady?“ Maitland řekl: „Sex, drogy, nebo blbost; jedno z toho je to určitě.“

21

NEDALEKO PAMPLINU, VIRGINIE
Neděle večer, soumrak

„Připadám si jako lazar.“

„Já vím, Lissy, já vím,“ konejšil ji Victor Nesser a sjel ze silnice. „Je čas. Na, vem si pilulku proti bolesti.“ Odšrouboval závěr plastové lahve a podal jí ji. „Patnáct minut a budeš chrnět.“ Obešel auto k místu pro spolujezdce a pokusil se víc snížit sedadlo starého Chevroletu Impala, ale nešlo to. Měli sbalit novější auto, kde se sedadla dají úplně položit. „Ale už je ti líp než včera. Ten trap na letišti ti moc nepomohl.“

„Ale neboj, přežiju to.“ Udeřila pěstí do prohnutého víka přihrádky a zaklela, několikrát zhluboka nasála vzduch a pokusila se nehýbat.

Pohladil ji po rameni a pleskl po tváři. „Dej si pohov.“ A znovu vyjeli na silnici.

Lissy měla zavřené oči, obě ruce si položila na břicho a lehce si masírovala čerstvou jizvu, protože bolela. Nějakých deset minut ještě musí vydržel – teď už zbývá ještě devět – a ten sladký opar nevědomí ji zase zahalí mozek. „Měli jsme ho dostat tam v servisu, byl to snadný, takovej velkej a pitomej cíl –“

„To nešlo. Vzpomínáš? Ten taxík zrovna dorazil. Byl by to očitej svědek.“

„Mohla sem ho vodprásknout taky.“

„Neměli jsme čas. A možná tam bylo víc svědků, než bys hádala.“

Odporovala: „A koho zajímá, jestli nás kdo viděl? Stejně nás nikdy nechytnou, nikdy.“

Zasmál se: „Ne, já jsem vopatrnej. Já jsem mozek, Lissy, vod tý doby, co umřela tvoje máma, pamatuješ? A ty jsi užvaněnej invalida.

Ztichni a spi. Na starosti jsem tu já. A dej se do kupy, takhle s tebou není žádná legrace.“

Bouchla pěstí do dlaně a škubla sebou. „Nemohla sem to skousnout, když jsem si představila toho starýho buzeranta v jeho trapnejch bermudách, jak si píská a je šťastnej jako blecha na tý svý cestě do Karibiku. Kdybysme ho chytli na chodníku u letiště, mohla sem se za něj nalepit a rychle a čistě ho sejmout.“

Rozhodně by se to tak nestalo, pomyslel si Victor, *jsi pořád moc slabá.* Ale byli tím oba tak zaujatí, tak nažhavení, že jediné, co chtěli, bylo najít to letadlo a – no dobrá, ten maník je viděl a nebylo to jako nakopnutí do zadku? Vypadal spíš překvapeně než vystrašeně, ale Victor věděl, že na ně nezapomene. To byl jen začátek. Ať si všichni myslej, že vyhráli. Jde jen o čas. „Dostaneme ho, až se vrátí ze skrejše. Dělej, co sem ti řek, Lissy, zavři voči a prospi se.“

Zavřela a oči a řekla: „Chci letět tam dolů do Karibiku, najít ho a zastřelit toho sráče rovnou tam. Máma se znala s lidma, co uměj udělat dobrý falešný doklady, řidičáky a tak. Máme prachy na to, abysme si mohli zacálovat to nejlepší.“

„Ne,“ zavrtěl Victor důrazně hlavou, „tahle cesta je moc riskantní. Přestaň vo tom žvanit. Dostaneme toho starouše, až se vrátí zpátky a ty až budeš zase v čajku.“

Dál si se zavřenýma očima třela břicho, ale její hlas byl nesmiřitelný: „Voddělal mi mámu, Victore. Ty si to neviděl. Ten parchant ji střelil do krku, až z ní cákala všechna krev.“ Znovu uhodila pěstí do přihrádky a zasténala, jak se jí otřáslo břicho.

Victor se nad ni sklonil, lehce ji popleskal po tváři a pohladil ji. „Sklapni už, slyšíš? A chvilku zhluboka dejchej.“

Uvelebila se pohodlněji na sedadle a dýchala, jak jí řekl. Cítila, že se palčivá bolest pomalu ztrácí. Věděla, že je tam uvnitř pořád přítomná, ale teď ji vnímala tlumeně. „Musíme sehnat další prášky. Už mám jen jeden.“

„Protože sis jich vzala tolik, žes málem zařvala. Klídek, seženeme ti nějaký další.“

„To bylo vážně laskavý vod tý sestřičky, že nechala svůj tác s práškama v hale,“ vzpomněla si. „Sakra. Victore, měli sme toho starýho páprdu vodprásknout a utýct.“ Obrátila k němu obličej. „Ale

to ty sis trval na svým, že dokážeš vyřídit jeho auťák. Kecal si vo ňákejch informacích a koukej, co z toho máme. Velký hovno.“

Victor pokrčil rameny a trochu přidal plyn. „Na tom netu to vypadalo dobře, ale já nejsem profík na motory.“

„To teda sichr nejsi.“

Zvedl ruku a pak ji pustil dolů. „Zavři klapačku. Sem to já, kdo našel ten jeho blbej dům. Nevytáčej mě, Lissy, víš, že to nesnáším. Pamatuju, jak můj táta dycky říkal mámě, ať ho nekomanduje. Nepamatuju si tedy, že by ho tak moc vytáčela, ale von si to myslel.“

„Proto mě vobčas uhodíš, že jo?“

Podíval se na ni. „Neříkej, že se chovám jako můj táta. Von byl zatraceně sprostej. Pohlavkoval mě, kdykoli se mu to hodilo. Řikal jsem ti, že mámu tlouk víc. Neměl sem ho zrovna rád. Když tě uhodim, tak si to zasloužíš, je to tak. Když se s mámou vraceli do jeho milovanýho Jordánska, viděl sem v tom šanci se vod něj trhnout.“

Řekla mu zastřeným hlasem, protože začínala usínat: „A přišel si ke mně, Victore. Myslel sis, že sem malá holka, ale nejsem.“

Vzpomněl si na tu noc, už skoro dávno, kdy se probudil a Lissy hladila jeho nahé břicho. „Jo, přišel sem za tebou. Tvoje máma je úplně jiná než ta moje. Moje je pořád hodná a nudná. Tvoje máma, ta by vytřískala duši z každýho, kdyby se jí zachtělo.“

Lissy se zachichotala. „Musela bejt drsná, protože byla sama. Myslela sem, že tě zastřelí, dyž našla tvoje slipy pod mojí postelí.“

Victor si ten den pamatoval, i to, jak Lissy chránil a převzal všechnu zodpovědnost – koneckonců, je o pět let starší, což dělá z Lissy mrně, ale její máma svou dceru znala, a proto – o tom byl přesvědčený – ho nezastřelila a nezahrabala za domem. Jen ho vyhodila, ale i to už bylo dost zlé.

Ty tři roky, kdy pracoval pro podřadnou ochranku ve Winnettu, byla jedna velká nuda, zpestřená občas velikým štěstím, když mu Lissy poslala e-mail. Při vzpomínce na to odloučení zněl jeho hlas chraptivě: „Neviděl sem tě moc dlouho, Lissy. Skoro sem z toho zcvoknul. A pak mi tvoje máma řekla, jestli bych šel s váma do bankovních loupeží.“

„No jo, přemluvila sem ji. Řekla sem jí, že umíš řídit. Říkala, že to je super, protože jinak si takovej posera.“

„Nejsem posera, kruci.“

„Tiše, tiše,“ říkala už jakoby ze sna. „Pamatuješ se, jak sme si zalezli pod deku a hráli si při světle baterky?“

Při té vzpomínce sevřel pevněji volant. Ale taky myslel na ty dlouhé hodiny, kdy nevěděl, jestli je živá; na ty hrozné hodiny, kdy se krčil na podlaze v nemocnici a poslouchal agenty FBI, jak se o ní baví s doktory a sestrami. Šel na záchod a tam zvracel, když zaslechl, že bude v pořádku. Řekl: „Žádnej posera by tě nedostal z toho pitomýho špitálu. Vzpomínáš na to velký eso z FBI, co seděl přede dveřma? Toho jsem pěkně oblafnul, že jo?“

„Zachránil si mě,“ řekla se zavřenýma očima a opatrně si masírovala břicho. „Miluju tě, Victore.“

Něco ho stisklo u srdce. „No jo,“ řekl, „to je fajn, moc fajn. Tak ale proč vocaď nevypadneme? Proč se tady pořád motáme? Říkám, že bych docela rád frčel do Hollywoodu a třeba uviděl Angelinu, naučil se surfovat a muchlal se s tebou na pláži.“

Vyvalila na něj oči. „Victore, já musím zabít toho starouše, vystřelit mu mozek vocaď až do Oregonu. Vodbouchnul mi mámu. Nemůžu ho nechat pláchnout. A ten agent FBI, Dillon Savich.“ Začala si třít břicho silněji a ruka se jí třásla. „To, co mi udělal, co vůbec udělal, to mu nemůžu nechat projít, prostě nemůžu.“

„Tak dobrá, zabijeme ty dva a pak vypadneme. Sklapni už na chvíli. Probudím tě, až dorazíme do Fort Pesselu. Spi.“

O čtyři minuty později Victor uslyšel sirénu. Podíval se do zpětného zrcátka a uviděl policejní vůz s rozsvícenými světly, který se rychle přibližoval. Zatřásla s ním panika, pak vztek. Proč ho honí? Neudělal nic špatného. V žádném případě nemohou vědět, že to auto je kradené. Na to je moc brzo.

Zhluboka se nadechl a pomalu stočil vůz na okraj silnice. Prostě není možné, že by někdo už objevil tělo té staré paní a nahlásil, že někdo ukradl ten její pitoměj auťák. Ruce měl studené a lepkavé potem. Hnusilo se mu to. Otřel si ruce o džíny a zhluboka dýchal, aby zklidnil tep.

Když Victor stáhl okénko, posvítil mu zástupce šerifa Davie Franks do obličeje. „Máte pěknej auťák,“ řekl. „Taky sem měl starou impalu, když mi bylo asi tak jako vám. Ukážete mi řidičský průkaz?“

„V čem je problém, strážníku?“

„Máte rozbité zadní světlo.“

Ta stará potvora měla rozbité zadní světlo a nespravila to? Blbá stará kráva. Victor spolkl své rozhořčení. „Děkuju, strážníku. Ve Fort Pesselu to nechám spravit.“

Davie Franks otočil světlo na dívku, která měla hlavu opřenou o sklopené sedadlo a zavřené oči. Zeptal se: „Je nemocná?“ Victor zalhal: „Malý letní nastydnutí… Zvracela, ale už je jí dobře.“

„Mohu vidět váš řidičský průkaz?“

Zástupce Franks sledoval, jak mladík váhá a pak se natahuje pro peněženku. Znovu se podíval na dívku. Teď už měla oči otevřené a dívala se přímo na něj, a ty oči byly malátné. Je opravdu nemocná, nebo sjetá? Když si bral průkaz, zeptal se: „Kam jedete, děcka?“

„Já nejsem dítě. Je mi dvacet jedna,“ odporoval Victor. „Moje sestřenice a já jsme byli v Richmondu na návštěvě u příbuznejch a teď se vracíme domů. Jak jsem řek, ona trochu nastydla.“

„Kde jste doma?“

„Ve Fort Pesselu. Heleďte, strážníku, nechám ty světla spravit, hned jak dorazíme domů.“

Davie si posvítil do průkazu, přečetl si jméno, překontroloval fotografii a pak se hlasitě zeptal: „Victor Alessio Nesser. Vy pocházíte ze Středního východu?“ *Myslí si teď ten podělanej policajt, že jsem terorista?* Celý ztuhlý a strašné toužící po tom, aby se ho co nejrychleji zbavil, odpověděl: „Jsem Američan. Můj fotr je ze Středního východu – přesnějc z Jordánska.“

„Nevypadáte na Jordánce – řekl bych, že vaše matka byla blond a vy jste to po ní zdědil. Což je pro vás dobře. Je tam pořád moc potíží –“ Davie se znovu podíval na dívku, pak zpátky do průkazu na fotografii; v očích mu zasvítilo poznáním, a tak odskočil zpět a sáhl po zbrani. „Vystupte si z vozu…“

Ale Davie neměl čas, aby vytáhl revolver z pouzdra, ani aby dokončil větu. Lissy bez potíží a rychle zvedla ruku a střelila ho mezi oči. Hmátl po dveřích, ale než se jeho prsty dotkly kliky, byl mrtvý. „Hej, Davie! Co se děje?“

„A helemese – další,“ řekla Lissy.

Victor otevřel dveře na straně řidiče, shýbl se a čekal, až policistka přijde blíž Naléhavě mluvila do mobilu a zbraň držela v

ruce. Zahlédla jeho revolver a zavolala: „Stůjte!“ Victor ji střelil do prsou.

Upustila revolver a popadla se za hrudník, krev jí stékala mezi prsty, podívala se na svého kolegu s ránou v čele a řekla: „Proč jste střílel?“

„Viděli jste můj vobličej,“ odpověděl Victor a díval se na ni, jak se hroutí k zemi asi půl metru od něj. „Zkontroluj ji, Victore. Pojisti, aby zhebla.“

Victor vystoupil z vozu a zadíval se do skelných očí mladé pihovaté ženy, která mu ležela u nohou s hrudníkem zbarveným krví a se stružkou krve vytékající z úst. Její mobil ležel na zemi vedle ní a mužský hlas z něj křičel: „Co se děje? Odpověz, Gail!“

Victor odkopl mobil přes silnici.

„Je mrtvá?“

Policistka Gail Lyndová se pokoušela najít svou zbraň, ale nemohla se hnout. Dívala se na muže – spíš chlapce – který ji střelil. Viděla, jak se otočil a zakřičel na někoho v autě: „Zmlkni, Lissy. Ještě není úplně mrtva, ale brzy bude.“

Otočil se k ní, setkal se s jejím pohledem, oněmělým bolestí. Uviděla v jeho očích záblesk citu a nevěděla, jestli je to milosrdenství.

Lissy zakřičela: „Dávej bacha, Victore. Máma řikala, že je musíš trefit mezi voči, hned je z zkřísnout. Jen tak posichruješ, že nepřežijou a nemůžou vykecat, co zažili, než vodtáhnou do pekel. Tak přestaň hejkat a zkřísni ji!“

„No jo, tak dobře,“ Victor se hodně sklonil a zamrkal na policistku, která šeptala: „Ne, prosím, nezabíjejte…“

Vystřelil. Odštěpek betonu vyletěl do vzduchu necelých dvacet centimetrů od její hlavy. Upřeně se na něj dívala. Znovu na ni zamrkal.

Gail zaslechla jásavý výkřik z auta: „Udělej si zářez do opasku!“

22

Victor zastavil impalu u Ameseyho benzinové pumpy na High Street, na kraji městského okruhu ve Fort Pesselu, kde nikdy dřív nebyl, protože jeho teta Jennifer nesnášela „bláznivýho starýho Ameseyho“, jak mu říkala. *Pěkný město*, pomyslel si, nic víc než bláznivý zapadák, kde nebylo nic, kromě dávné nedůležité bitvy občanské války, která se dotkla základů radnice, takové ošklivé hromady šedého kamene někdy z třicátých let. Nenáviděl tohle místo rok a půl, kdy musel sedět na zadku u potrhlé tety Jennifer. Nenáviděl ten vzduch, který dýchal a který páchl jako popelník plný vajglů. Ale pořád to bylo lepší než jet s rodiči do Jordánska, setkat se s otcovými příbuznými, kteří byli určitě stejně ulítlí jako on, a možná se nechat zastřelit jen proto, že existuje. Nesmí se tam ani pít, ani kouřit, a uřezávají tam ruce nebo nos, když prodáváš drogy – a možná dokonce hlavu.

Na židli vedle špinavého malého obchůdku seděl stařík se stéblem trávy mezi zuby; ze zeleného neonového nápisu nad vchodem svítilo jen písmeno B. Stařík byl ten „bláznivej starej Amesey“.

„Hele,“ začal Victor, když vystoupil z auta, „potřebuju nový zadní světlo. Můžete mi pomoct?“

„Ani náhodou.“ odpověděl stařík, aniž se namáhal pohnout. „Je zavříno. Přijeď zejtra. To bude pondělí, že jo? V pondělí je vždycky mela, ale moji kluci si na tebe možná udělají čas.“

Victor zaklel, nastoupil do vozu a uhodil pěstí do volantu. Lissy řekla: „Myslim, že ta policajtka si možná zapsala naše číslo. Seděla v jejich autě a neměla nic jinýho na práci, že jo? A řikal si, že telefonovala – těžko říct, jak blízko už benga sou, Victore.“

Zhluboka se nadechl a přikývl. Nesnášel, když mu říkala, co má dělat. Připadal si vždycky malý a bezmocný. Podíval se na ni a uviděl, že se má zase matné oči, a poznal, že má bolesti. A to nesnášel ještě víc. Jen přikývl.

O půl hodiny později už jeli v malé modré corolle; starou impalu zastrčili za kuželník vedle přetékající popelnice, která v horké noci páchla.

Už byla tma; těch několik obchůdků, které měly v neděli otevřeno, už dávno stáhlo rolety. Victor zajel do uličky za Kougarovic lékárnou na Elm Street. Vzal lahvičku od jejích tabletek a vystoupil z auta. „Buď zticha," zašeptal k Lissy. „Nechoď za mnou, jo?"

Vypáčil zadní dveře a opatrně je otevřel. Alarm se nespustil, přesně, jak Victor očekával. Stará paní Kougarová nedala alarm opravit, když shořel za velké bouřky v roce 2006, a všichni to věděli.

Victor držel v jedné ruce dvaadvacítku, v druhé lahvičku od léků. Měl ještě velkou baterku, ale nechtělo se mu ji použít, protože to bylo příliš riskantní. Zašel za pult lékárny, rozsvítil právě jen na tu chvilku, než našel analgetika, a pak zhasl. Ještě štěstí, že všechno bylo opatřené štítky, jinak by správné tabletky nenašel. Neviděl nikde ty, které měl v lahvičce, ale našel vicodin, a to bylo něco právě pro ni. Naplnil lahvičku i kapsy a vrátil skoro prázdnou lékárenskou láhev zpět na polici. Až do rána nikdo nepřijde na to, že tu někdo byl.

Skoro přestal dýchat, když se proti němu rozsvítilo a uslyšel roztřesený hlas staré ženy: „Halo! Kdo jste? Co chcete?"

Victor vystřelil bez míření ve směru, odkud přicházel hlas. Uslyšel ji vykřiknout a někam běžet, slyšel, jak padají krabice. Vystřelil znovu. Buď mohl rozsvítit a tu starou babu zastřelit, nebo utéct. Někdo možná zaslechl výstřely a zavolá 911. Stará paní Kougarová bude policii volat určitě, ale neviděla ho, alespoň si to myslel. Bál se o tom uvažovat, bál se tak, až se mu udělalo zle. Proletěl zadními dveřmi. Skočil do auta, prudce zabouchl dveře a vyrazil z uličky.

Zpocený a celý udýchaný hodil lahvičku s léky Lissy do klína. Přinutil se párkrát zhluboka nadechnout a zpomalil. Vyvezl je z města a na přeskáčku znovu vyprávěl, co se stalo, dokud se neuklidnil.

„Ty si jí nezabil?"

Zklamání v jejím hlase ho zklidnilo. Dokonce se ušklíbl: „Neřek bych. Byla tam tma jako v pekle. Neslyšel jsem ji upadnout ani nic jako sténání."

„Starou babu Kougarovou jsem nikdy neměla ráda. Vždycky do všeho strkala čumák.“ Měla zase zavřené oči. „Nikdy nezapomenu ten její pohled, když jsem kupovala kondomy. No, aspoň si po ní vystřelil, ta mrcha si to zasloužila.“

Za čtvrt hodinky adrenalin vyprchal a krev se zklidnila. Victor už město objel, vracel se zpátky a brzy klidně a opatrně odbočil na Denver Lane. Smileyovic dům stál na konci slepé ulice, obklopený ze tří stran hustým porostem dubů a javorů, který se táhl dobrého půl kilometru za domem, než ho rozdělila dvouproudá silnice. Minuli nejbližší sousedku o třicet metrů dál, slečnu Ellie v čísle 452. V jejím domě nesvítilo jediné světlo, protože chodila spát v půl osmé. Kdykoli ho viděla, s potměšilým úsměvem mu vyprávěla, že potřebuje spánek „pro krásu“. On a Lissy vždycky zpomalovali a dívali se na její třaslavé staré ruce, když jim mávala, a smáli se při pomyšlení, jak by ji poslali spát. Lissy to myslela vážně a došla k závěru, že by bylo dobré nacpat tu starou krávu do mrazničky v garáži jako nějaký kus masa.

Najednou Lissy popadla Victora za ruku: „Zastav!“

Rychle přibrzdil a zajel ke krajnici. „Proč? Co se děje? Vicodin nezabral? Pořád je ti zle?“

„Ne, to ne. Říkal jsi, že benga můžou hlídat náš dům a čekat, až se vrátíme. Si moc blízko.“

Chtěl jí říct, ať nevyšiluje, že ví přesně, co dělá. Přál si, aby se naučila mu věřit. Pokrčil rameny: „Hele, vo tom jsme už mluvili, Lissy. Říkala si, že nikdy nenajdou peníze z banky, které teta Jennifer schovala v domě, a že ty víš, kde jsou, je to tak? Nechtěl jsem tady jen tak zastavit. Chtěl jsem vobjet barák dozadu.“

Lissy se trochu dělalo špatně z hamburgeru a hranolků od McDonalda, které snědla před hodinou. Neměla je nejspíš jíst, ale voněly tak lákavě. Jenže náboj energie byl už dávno pryč. Třásla se a cítila se slabá. A to ji zase rozzlobilo, dopálila se na toho vysokého chlapa z FBI, který ji nakopl, a na toho směšného starého chlápka z ochranky, který si teď popíjí rumový koktejl někde v Karibiku. Chtělo se jí spát, ale všechno musí jít po pořádku, tak to říkala její matka, která vykrvácela na té parádní mramorové dlažbě v bance, v záplavě stodolarovek kolem sebe.

Podívala se ve slabém světle uvnitř auta na Victora. Vypadal také unaveně, byl vyčerpaný až na dno svých sil. Dobrá, až najdou peníze, dají si oddech, na pár dní na všechno zapomenou a ona se dá do pořádku.

Victor zajel s corollou ze silnice za dům a mezi stromy. Pomohl Lissy dojít k přilehlé straně domu. Bylo příjemně a tma, mraky zakryly většinu hvězd a po měsíci ani stopy, a bylo docela ještě teplo. Plížili se od jednoho dubu k drahému a prohlédli si všechna auta zaparkovaná v Denver Lane. Většina vypadala povědomě, a ta, která povědomá nebyla, byla prázdná – žádní federální agenti s infračervenými brýlemi, žádný pohyb.

„Co si myslíš?“ zašeptal jí Victor u spánku.

„Máma vždycky říkala, že poliši jsou blbí, nerozeznají kozu od vozu.“

„No jo, ale teď je mrtvá, takže možná neměla vždycky pravdu.“

„Máma se nikdy nepletla. Tamty benga měli jen štísko,“ odporovala Lissy. „Já nic nevidím, co ty?“

„Taky nic.“

„Možná že už tu byli, hledali peníze a vodešli. Myslíš, že to tak může bejt?“

Už chtěl říct ano, když Lissy zahlédla v okně své ložnice slabý paprsek světla, který hned zmizel. Popadla ho za ruku a táhla ho zpět; zabolelo ji to, když se složila vedle stromu. Trochu zalapala po dechu. „Viděl si? Někdo je u mě v ložnici a má takovou tu malou baterku.“ Zaklela. „Věděla sem, že jen tak nevodejdou, věděla sem to. Victore, potřebuju zůstat sedět a chviličku si vodpočinout.“

Victor viděl, že má bolesti, a tak souhlasil: „V pořádku, Lissy, pauza Až budeš moct, vypadneme vodsud. Můžeme se schovat někde blízko a pro peníze se vrátit za pár dní.“

Lissy se se škubnutím probrala, když se záblesk světla prodral mezi větvemi a přejel jí po obličeji. Zamrkala a snažila si upamatovat, kde je.

„Dobrý ráno.“ Zvláštní agent Cawley James stál nad ní a mířil jí na srdce. Měl na sobě černé kalhoty, bílou košili a mokasíny, jako by právě šel z kostela. Lissy pozvedla svůj revolver, ale on jí ho vykopl z ruky. „Ne, mě nezastřelíš, kočičko.“ Ustoupil o krok dozadu a řekl: „Tak, Victore, je čas vstát, probrat se a nechat se odvézt do vězení.“

Pak ohlásil do vysílačky: „Halo, Tommy a Bene, mám je, asi devět metrů jihovýchodně od domu. Pojďte sem!“

Victor něco zamumlal a škubl sebou. Ale nevstal. Natočil se trochu na bok.

„No tak, vstávat,“ řekl Cawley a dloubl do něj špičkou boty. Zvedl hlavu a zakřičel: „Tommy, Bene, pohněte sem.“

Victor se znovu ozval, rychle se otočil, vytáhl svou dvaadvacítku a střelil Cawleyho do pravé ruky. Cawleyho revolver vyletěl do vzduchu. Cawley zařval a kopl směrem k Victorovi, ale ten se převalil a znovu vystřelil. „Uhni stranou, Lissy! Vidíš jeho revolver?“

Cawley se schoval za strom a znovu zakřičel na Tommyho a Bena.

„Victore, musíme vodsud vypadnout!“ Lissy šátrala kolem sebe a prohmatávala trávu. „Vodkopnul mi pistoli, nemůžu ji najít. A tu jeho taky nevidím, je pořád moc tma. Musíme se zdekovat.“

Viktor zaklel, vypálil zbytek nábojů směrem, kde se agent schovával, a pak táhl Lissy do lesa. Běželi, větve jim zraňovali ruce a tváře a zastavili se, až když udýchaní skočili do corolly, kterou schoval pod hustě olistěnými větvemi dubu, hned vedle dvouproudové silnice.

Slyšeli mužské hlasy, jak se policisté prodírali lesem. Corolla za dvě vteřiny vystartovala, Lissy se vykláněla z otevřeného okna, ztěžka oddechovala a v ruce měla Victorovu prázdnou dvaadvacítku.

Victor se podíval do zpětného zrcátka a uviděl, jak policisté vybíhají z lesa se zbraněmi v rukou, jeden z nich telefonoval. Byli daleko od svých aut.

Ale oni moc času neměli. Lissy zahledla starý černý trailblazer na příjezdové cestě k domu na konci Millerovy Avenue, v zatáčce o osm bloků dál. Victorovi trvalo tři vteřiny natočit bez klíče jeho motor. Lissy zůstala v corolle. Victor hned za jejím nárazníkem v trailblazeru, vyjeli z Fort Pesselu a pak Victor zajel mezi stromy.

„Pojedeme do Winnettu,“ rozhodl Victor. „Možná vo mě ještě nevědí a já to tam znám, vím, kde se tam můžeme uklidit. A jestli vo mě vědí, taky to nevadí. Po padesáti kilometrech se zbavíme tohodle starýho krámu. Zůstaneme tam, dokud nebude bezpečný se sem vrátit a najít ty prachy.“

„Dobře, tak to uděláme,“ souhlasila Lissy s tváří staženou bolestí. Podal jí několik prášků a sledoval ji, jak je hned zapila vodou z láhve.

„Jen bych si přála, kdybysme mohli sejmout pár těch blbců.“ Victor odpověděl: „Kdoví? Možná ještě budeš mít šanci. Dohlídnu na to, aby se to ve Winnettu votočilo. Ty si vodpočiň, Lissy; skrz ty lesy to byl šílenej kalup. No tak, jsme v pořádku a na tom záleží.“

23

RANDALLOVA OKRSKOVÁ NEMOCNICE
FORT PESSEL, VIRGINIE
Pondělí ráno

Zvláštního agenta Cawleyho Jamese silně bolela ruka. Dobrá zpráva byla, že kulka neroztrhla tepnu a on nevykrvácel. Upřeně pozoroval kapačku s morfinem, kterou spustili právě před minutou, a přál si, aby zabrala. Ruku mu vyčistili, zašili a obvázali a anestetikum vyprchávalo. Ruka ho teď pekelně bolela.

„Je to jenom jedna jediná minuta, co sestřička spustila kapačku." řekl Galen Markey, velící důstojník richmondské pobočky. „Říkala, že je to rychlejší než injekce. Přestaň skučet, přežiješ to. Měl bys být rád, doktor říkal, že nebudeš mít žádné potíže tou rukou otáčet ani ji zvedat. Ale není to díky tvýmu ubohýma mozku."

„No jo, jen si do mě kopni, když je mi bídně," procedil Cawley skrz zaťaté zuby. „Hele, Galene, dám ti flašku dvanáctileté whisky, když zařídíš, aby nikdo nevolal mojí mamce. Přiletěla by sem soukromým letadlem se svým doktorem v patách a uháněla by tě, aby mě mohla vzít do své vily v Cancúnu. Je mi jasné, že jsi celej nadrženej, abys mi řekl, že jsem to zmršil. Dobrá, měl jsem počkat na Bena a Tommyho, ale zakopnul jsem o ně a ona byla opravdu mladičká." Povzdechl. „Pak se probudila a pokusila se mě zastřelit Co jsem asi měl dělat? Říkám ti, že s ní nebyl problém. Chci říct, že mohl být, kdyby byla rychlejší."

„Kdyby byla rychlejší, byl bys teď tuhej."

„Možná. Ale podívej se na to z té lepší stránky. Ten podělanej kluk, ten mě dostal. Přiznávám. Proč jsem na něj rovnou nevystřelil? Myslel jsem, že ten hubeňour spí. Byl rychlej, Galene. Matičko boží, jako by mi hořela ruka."

Sestra z pohotovosti zavolala zvesela, jak spěchala kolem jeho pokoje: „Za minutku to bude v pohodě. Nasávejte, agente." Jen o pár vteřin později skutečně pocítil, jak povoluje stisk obřích drápů. Galen

řekl: „Měl bych to morfium odpojit, když jsi takovej frajer Seňor Nacho. Jeden nebo druhej z těch pomatenejch cucáků tě mohl zabít, Cawley. Co sis tak asi představoval pod upozorněním, že jsou ‚ozbrojení a nebezpečni'? A ještě nezapomeň, že taky šílení."

Cawley podotkl: „Nemyslel jsi frajer Seňor Macho?"

Galen se na něj svrchu podíval.

„Tak jo, máš pravdu, odpoj to morfium. Zasloužím si trpět. Ale je to moc pozdě. Už si lebedím, protože bolest je fuč."

Galen konstatoval: „Pochybuju, že to utlumí tvoji bolest, až se tady objeví naši bratři z Washingtonu. Aha, mluvím o bratrech a jeden už je tu. A máme taky sestru."

Galen se zvedl, když Savich a Lacey vstoupili do pokoje. „Ty musíš být dítko štěstěny, Cawley," řekl přes rameno, „podívej, kdo to je."

Cawley se rozzářil, když uviděl Lacey. Tu ženu neznal, nikdy předtím ji neviděl, ale byla to klasa. Mozek mu šťastně plaval v morfiu, a tak uznale zamručel, když ji uviděl.

Savich odporoval: „Ne, není dítko štěstěny. Ahoj, Galene." Obrátil se na Cawleyho. „Vy jste ten vypatlanec, co je nechal utéct?" Cawley zasténal.

Galen přitakal: „Jo, v celý svý zraněný slávě."

Lacey jen pokývla směrem ke Galenu Markeymu, popošla ke Cawleymu a zatavila se těsně u postele. „Vy idiote! Mě byste se měl bát, protože to budu já, kdo vám nakope, až se zase postavíte na nohy, ne Dillon. Slyšíte mě? Jsem obrovsky vytočená. Stačilo tohle." luskla prsty, „a mohl jste ležet natažený na pitevním stole a my všichni kolem vás a vrtět hlavou. Jak jste to mohl takhle zpackat? Nezvládnutý testosteron, ne? Kvůli tomu, že jste nepočkal na posilu, ti dva mladí psychopati jsou v prachu a vy máte ruku v obvazech." A dloubla ho do zdravé paže.

Její šťouchnuti ho moc nezabolelo, protože morfium bylo pořád ještě hlavní složkou jeho krevního oběhu. Podíval se nahoru na ni a připitoměle se na ni zašklebil. „Nevím, kdo jste, ale zbožňuju vaše vlasy a ty měkké rozcuchané kudrny kolem obličeje. Šla byste se mnou na večeři, až budu zase schopný krájet si maso sám?"

„S takovým neschopným mozkem, jako jste vy?" kývla na Saviche. „Vy nevíte, kdo to je?"

„Ale jo, to je agent Dillon Savich. Zabodoval jsem v jednom z jeho pokračovacích počítačových kurzů vloni v Quanticu. Má mě rád a myslí si, že jsem inteligentní.“

Savich ho zarazil: „Musil jsem si o vás poopravit mínění, agente Jamesi. Začínám vás vidět v novém světle, a to není moc příznivé.“

Lacey řekla: „Ne, nepůjdu s vámi na večeři. Jsem náhodou vdaná za tohohle chlapíka, který by vás v tuhle chvíli s potěšením vyhodil z okna. V kolikátém patře jsme?“

Cawley přiznal: „V přízemí.“

Lacey mu zaklepala ohnutým prostředníkem na hlavu: „Máte kliku, člověče. Začnete teď hezky od začátku a všechno nám povíte. A prosím, nešetřete se. Věřte mi, že pokání je pro něco takového ten nejlepší prostředek.“

Cawley si odkašlal, s očima na Savichovi. Bylo pro něj těžké uznat, že je v maléru, protože se cítil tak skvěle. Znovu si odkašlal. „Právě vycházelo slunce. Tommy kontroloval druhou stranu domu, Ben v kuchyni vařil kafe a já jsem byl na pochůzce v lese a v té slepé ulici.

Nemohl jsem skoro uvěřit, když jsem na ty dva skoro šlápnul, jak leželi natažení za stromem a vyspávali. Vypadali tak nevinně, tak mladě – jistě, do té doby, než otevřela oči a mně začaly brnkat nervy. Vytáhla svoji bouchačku opravdu rychle, parádní starý Bren Ten, asi desítimilimetrový automat. Vykopl jsem jí ho z ruky.“

Lacey ho pochválila: „To jste udělal dobře. Kdyby vás byla trefila s tímhle, asi byste vykrvácel nebo minimálně přišel o ruku a musel byste se učit zavazovat tkaničky zuby. Měl jste kliku, že vás Victor trefil z dvaadvacítky.“

Galen se zamyslel: „Rád bych věděl, kde Lissy Smileyová dostala ten Bren Ten.“

Lacey brblala: „Možná od dědy z dob druhé světové války? Můžete pokračovat, Cawley.“

Cawley pokrčil rameny. „Ten druhý, ten blonďák – Victor Nesser – se nehýbal, jako kdyby spal. Nechtělo se mi zastřelit ho ve spánku, ale pak se ten malej parchant zvedl s pistolí v ruce a tak rychle…“

„Pokání, agente Jamesi,“ zopakovala Lacey. „V téhle situaci je to to nejlepší, věřte mi.“

Když skončil, musel Savich uznat, že se nešetřil – což bylo velmi obtížné, protože všem bylo jasné, že díky morfiu v krvi se cítí velmi dobře. Když skončil, Savich uzavřel: „Takže, odstavili corollu a ukradli stařičký černý trailblazer. Vsadím se, že ho nechají stát, jakmile se dostanou nějakých osmdesát kilometrů od Fort Pessetu.“

Galen připomněl: „Nechal jsem po nich pátrat celostátní i místní jednotky. Nemají velký náskok, ale pokud má Savich pravdu a ten trailblazer někam schovali a jedou už něčím jiným, nebude snadné je sledovat, dokud nedostaneme hlášení o dalším ukradeném vozu.“

„Co měli na sobě, agente Jamesi?“ chtěl vědět Savich.

„To děvče mělo volnou mužskou košili, bílou, úzké modré džíny a černé mokasíny. Ten kluk měl bleděmodré tričko s nápisem John Deere vepředu, vytahané džíny a bílé tenisky. Na hlavě měl naraženou baseballku bez nápisu.“

„Dokázal byste ho popsat?“

„Vypadal hodně mladě, měl světlé vlasy, světlou pleť bez vousů. Oba byli štíhlí. K ní se spíš hodí výraz pružná a k němu vychrtlý. On se zdál být hodně vysoký, kdežto ona vypadala jako dítě.“ Odmlčel se. „Dokud neotevřela oči a nepodívala se na mě. Za těma očima se schovává něco hodně ošklivého.“

Lacey se zeptala: „Měl jste pocit, že měla bolesti?“

Cawley zavrtěl hlavou: „Viděl jsem, jak ji Nesser popadl a táhl za sebou do lesa. Pak jsem si stlačil ruku a snažil se najít svůj SIG a doufal jsem, že neumřu. Pak přišli Ben a Tommy a vystartovali jsme za nimi.“

O pár minut později, právě když se Cawley James chystal upadnout do morfiového otupění, mu Savich dal číslo svého mobilu: „Zavolejte, když si ještě na něco vzpomenete.“ Zastavil se ve dveřích, pak se otočil: „Nezasloužil jste si, aby vás střelili, Cawley; v té nemožné situaci jste se zachoval dobře.“ Potřásl si rukou s Galenem Markeym: „Jestli chcete, aby opravdu trpěl, zavolejte jeho matce.“

Cawley zaúpěl.

Lacey se smála.

Galen Markey je dostihl, právě když vycházeli z nemocnice. „Počkejte chvilku. Máme hlášení, že nedaleko Pamplinu, asi sto kilometrů po cestě do Fort Pesselu, byli střeleni dva zástupci šerife. Jeden z nich je mrtvý. Ten druhý, byla to policistka, poslala

poznávací značku, zatímco její kolega mluvil s těmi z auta. Když ho střelili šla mu na pomoc a zasáhli ji do hrudníku. Už ji dvakrát operovali, nevím, jestli přežije.“

24

FORT PESSEL. VIRGINIE
Pondělí ráno

Galen volal Savichovi, právě když ten vstupoval do domu Carly Schusterové, aby mu řekl, že jakýsi turista našel trailblazera v lese na hranici se Severní Karolínou, a taky, že byla nahlášená krádež tmavomodrého Chevy Malibu 2001 z malé tabákové továrny asi půl kilometru odtamtud.

Zastrčil mobil do kapsy, obrátil se a usmál se na Lacey, která právě říkala: „Oceňujeme, že jste si na nás našla čas, paní Schusterová. Ředitel nám řekl, že nemáte žádné oficiální spojení se zdejší střední školou, ale že jste učila mnoho studentů práci na počítačích a že jedním z nich byl Victor Nesser. Mohla byste nám o něm něco povědět?“

Pokynula jim k pohovce: „Božíčku, ano, učila jsem Victora všechno, co umím já. Byl do té doby samoukem a byl opravdu nadaný. Řeknu vám, že mě za pár měsíců předstihl. Měl nadání od přírody a jako takový byl první, kterého jsem potkala. Nedařilo se mu ve školních předmětech, řekla mi to přítelkyně učitelka, a nikdy nebyl na žádném počítačovém kurzu. Proč, to mi neřekl. Ale dychtil se učit, víte?“

Savich se usmál: „Jistě, vím, co chcete říct.“

„Ale, že bych byla v obývacím pokoji se spřízněnou duší?“

„Můžete nám říct, co si pamatujete o Smileyových?“ pokračoval Savich.

Začala povídat a znovu se objevil její zářivě bílý předkus: „Ale ano, Smileyovi. Jennifer Smileyovou jsem neznala dobře, potkávaly jsme se čas od času ve městě, kývla jsem na ni, však to znáte, řekly jsme si ahoj, jak se daří, ale nic víc. Ovšem řeknu vám, že se o paní Smileyové povídalo, že je to číslo. Šéfovala baru Lone Star na dálnici třicet tři, hned za městem na jih. Hodně se toho povídá, že o

víkendech tam byly pitky a výtržnosti, a ona u toho. Žila na hromádce s majitelem, byl to takový tetovaný bitkař. Vždycky jsem se divila, že nechává Lissy žít v jednom domě s takovým člověkem. A pak se zabil na motorce, vrazil hlavou přímo do mostního pilíře.

Všichni si mysleli, že Jennifer Smileyová po něm bude dědit, ale on v závěti všechno odkázal nějakému bratranci bůhví odkud. Slyšela jsem, že ji to hodně rozzlobilo. A pak jednoho dne, asi tak před třemi měsíci, byly ona i Lissy pryč. Bylo to právě na konci školního roku, to si pamatuju, i když nevím, jestli to mělo nějakou spojitost, protože Lissy nejspíš do školy nechodila. Potom šup – byly pryč a jejich dům zůstal zamčený. Jejich sousedka, slečna Ellie, si myslela, že jely na dlouhou dovolenou. Musely to být určité jen ony dvě, protože Victor odešel, hned jak před třemi lety dokončil střední školu."

Sevřela rty a vrtěla hlavou. „Božíčku, vy jste agenti FBI, tak to musel Victor udělat něco nezákonného. A Smileyovy? Řeknete mi to?"

Savich odpověděl: „Hledáme Lissy Smileyovou i Victora Nessera. Pátrá se po nich v souvislosti se sérií bankovních loupeži."

Lacey napovídala: „Slyšela jste o loupežích v Kentucky a ve Virginii, které spáchala skupina, jíž se říká Gang čtyř? Většina z nich byla zabita ve Washington, D. C."

Carly Schusterová zavrtěla hlavou: „Je mi líto, ale já se nedívám v televizi na zpravodajství, je to příliš depresivní."

Savich chtěl znovu vidět její předkus, protože její úsměv měl tak jisté kouzlo.

Řekla pomalu: „Takže vy říkáte, že Jennifer Smileyová měla něco společného s tímhle Gangem čtyř?"

Lacey přikývla: „Z toho, co už víme, vyplývá, že skupinu vedla."

„Ale božíčku. A Lissy? A Victor?"

Savich potvrdil: „Ano. A ještě dva další muži. Jennifer Smileyová byla zastřelena při přepadení banky ve Washingtonu. Lissy a Victor uprchli. Snažíme se je najít."

„Ale tohle je malé město, jakživo se tu nic špatného nestalo; myslím nic podobného. Od nikoho jsem nic neslyšela. Můj manžel tomu nebude věřit Měl Victora rád, říkal, že na otrhaného truhlíka byl hodný. A já jsem ho měla taky ráda."

Našpulila rty, chviličku přemýšlela a pak řekla: „O Victorovi tomu nemůžu věřit. Lissy, to je jiná kapitola. Nerada to říkám o šestnáctiletém děvčeti, ale nepřekvapuje mě, že je v tom namočená. Lissy je… Víte, nejsem si úplně jistá, jak to říct… ona je do větru, ale ještě je tam něco navíc. Nemá to v hlavě v pořádku, a jak se někdy na člověka podívala, až z toho zamrazilo. Časem jsem si uvědomila, že je to chameleón, jinak to nedokážu říct. Dokáže vás okouzlit, když chce, nebo vypadá, že ji k smrti nudíte.“

„Jak o ní tohle všechno víte, paní Schusterová?“ vyzvídala Lacey.

„Chodila čtyři měsíce s mým synem,“ řekla prostě Carly. „Viděla jsem ji zblízka a na vlastní oči. A Jason o ní samozřejmě mluvil. Vím, že s ním měla sex, a řeknu vám, bála jsem se toho.“

Savich a Lacey čekali.

Carly se zhluboka nadechla: „Loni na jaře se s ní rozešel. I když by to nepřiznal myslím, že se jí trochu bál. Po tom rozchodu mu hrozila, že ho zabije. Možná že to vypadá, jako by to byla jen melodramatická dospívající láska, ale já jsem se o něj opravdu bála. Obvinila ho, že spí s jinou dívkou, i když to nebyla pravda. O pár dní později to děvče, Lindu, nabouralo auto, když jela na kole, a ona si zlomila nohu. Nikdy jsme nezjistili, kdo ji srazil. Lissy Jasonovi nikdy neublížila, ale někdo mu propíchal pneumatiky na jeho hondě.“

„Je Jason doma, Carly?“ zeptala se Lacey.

„Ne, bohužel. Je ve Španělsku se svým otcem, mým bývalým manželem. Vrátí se až v září. Víte, myslím si, že si Jason zhluboka oddechl úlevou, když Lissy a její matka z města odešly.“

25

Zrovna nasedli do auta, když se ze Savichova mobilu ozval nádherný hlas Céline Dion v hlavním motivu písně z *Titaniku*.

„Savich.“ Chvíli poslouchal, pak řekl: „Já sázím na dvaadvacítku a Bren Ten, desetimilimetrový automat. Jistě, ověřte to, až to budete vědět.“ Zaklapl mobil a zastrčil ho do kapsy kožené bundy. Všiml si, že ho Lacey sleduje.

„Chceš slyšet něco úžasného? Ta policistka je naživu, přivezli ji z operačního sálu a můžeme zajet do nemocnice Overlook v Pamplinu a zkusit s ní promluvit. Nemocnice je plná příbuzných a policistů. Šerif řekl, abychom šli rovnou na jednotku intenzivní péče ve třetím patře. Bude nás tam čekat.“

„Měli to být Victor s Lissy na cestě sem dolů. Ráda bych věděla, jak to, že zůstala naživu?“

„To nevím, ale pevně věřím, že nám to může říct.“

„To poznávací číslo patřilo té staré impale, že?“ Znovu přikývl.

Lacey zavřela oči a zřetelně si vzpomněla, jak byla sama postřelena a nevěděla, jestli zemře. „Jak se ta policistka jmenuje?“

„Gail Lyndová. U jednotky je šest let. Je vdaná, má dvě malé děti. A ten policista, kterého zastřelili, měl také rodinu.“

„Musíme je chytit rychle, Dillone, než zabijí někoho dalšího.“

„Něco mi říká, že Victor směřuje domů, do Winnettu v Severní Karolíně, i když vím, že to nedává smysl. My se soustřeďujeme na Fort Pessel, ale oni nejsou hloupí. Všichni, i jeho matka, ho hledají. Ale oni se potřebují na chvíli schovat, než vyrazí po mně. Možná že Victor zná nějaké místo, kde se schovat, blízko Winnettu nebo v něm. Chci jet domů, samozřejmě až si promluvíme v nemocnici s Gail.“

„Galen zavolal znovu, právě když Savich zaparkoval před nemocnicí, a pověděl mu o vyloupené lékárně ve Fort Pesselu a o pár tuctech ukradených vicodinů. Možná proto usnula.“

Lacey a Savich procházeli dlouhou chodbou ve třetím poschodí. Stěny byly světle zelené, asi to mělo být uklidňující, napadlo ji, ale na ni to nepůsobilo. Cítila se nervózní, nesoustředěná. Minuli několik

policistů v uniformách a v čekárně to určitě byli příbuzní, ale oni ani nezpomalili, ani se nepodívali dovnitř. Šerif na ně nečekal.

Sestra Dolores Starková si svými bifokálními brýlemi prostudovala je i jejich jmenovky. „Šerif musel odejít kvůli naléhavému případu."

Lacey ji požádala: „Povězte nám o policistce Lyndové."

Dolores, která byla zdravotní sestrou na pohotovosti dvacet tři let a byla přísná jako její tchyně, řekla se zářivým úsměvem: „Zvládla dvě operace. Doktor Lazarus na ní pracoval čtyři hodiny a pak se museli vrátit kvůli krvácení. Dvakrát ji ztratili, ale dostali ji zpátky. Zvládne to, pokud se neobjeví něco, co nečekáme. Jsem si jistá, že už může mluvit, extubovali ji před pár hodinami. Tady, doktore Lazarusi, tady je zvláštní agent Savich s kolegyní, přijeli navštívit policistku Lyndovou."

Doktor Lazarus se nezdál být potěšený. Ale taky nevypadal jako někdo, kdo strávil noc uvnitř něčího hrudníku. Jeho obličej nebyl pomačkaný a neměl ani kruhy pod očima, jako by si potřeboval lehnout a prospat celý rok. Naopak, vypadal jako někdo, kdo právě přikráčel z partie golfů, ve které zahrál příliš mnoho bodů nad par. „Ale to nemůžete," prohlásil. „Ještě na to nemá. Možná zítra. Zavolejte mi."

Lacey se na něj zářivě usmála a postavila se přímo před něj. „Doprovodíte nás, doktore? Doufáme, že je na tom dost dobře a může nám říct, kdo ji postřelil. Který je to pokoj, sestro Starková?"

„Pokoj tři sta čtyřicet tři," odpověděla Dolores.

Savich a Lacey rychle přešli přes halu s doktorem Lazarusem v patách. „Počkejte! To nemůžete udělat. Nemohu dovolit…"

Savich mávl na Lacey, aby šla dál, sám se otočil a nevzrušeně se zeptal: „Můžete nás následovat, doktore?"

Když vešli do pokoje, Lacey se skláněla nad Gail Lyndovou a lehce jí hladila předloktí: „Gail, slyšíte mě?" Žádná reakce.

„Vidíte, není…"

„Gail? Slyšíte mě? Jsme zvláštní agenti FBI a vážně chceme vypátrat to hovado, které vás postřelilo, a hodit ho do Mariánského příkopu. Přijde vám dostatečně hluboký?" Gail Lyndová zasténala.

„To je ono," pochválila ji Lacey a špičkami prstů začala jemné škrábat její předloktí. „Nemusíte otvírat oči, ale ráda bych viděla, jestli to dokážete, a vy pak taky uvidíte mě."

Policistka Gail Lyndová dokázala otevřít oči. Podívala se nahoru do očí tak modrých, jako je srpnová obloha. „Mariánský příkop by mohl stačit," zašeptala.

„Ráda vás poznávám, policistko Lyndová. Obě máme modré oči. Říkejte mi Lacey. Myslíte, že mi můžete říct, co se včera stalo?"

„Včera? Bylo to před chvílí, ne, bylo to…" Gail ucítila něco báječné studeného a vlhkého na svých rtech a olízla to. Lacey se obrátila na doktora Lazaruse, který vypadal, jako by se na ni chtěl vrhnout a chránit svého pacienta. Poněkud ji to pobavilo. „Vodu?" žádala o souhlas. „Trochu?"

Když bez úsměvu přisvědčil, nadzvedla Lacey Gail Lyndové maličko hlavu a podala jí stéblo mezi rty. „Jenom trošku, nechceme, abyste si pokazila žaludek."

„Díky," řekla Gail chraplavým hlasem. Zamrkala, překvapená tím, že vlastně může mluvit. „Máte bolestí?"

Gail o tom chvíli přemýšlela a pak zavrtěla hlavou: „Ne, ale je pravda, že od krku dolů nic necítím."

„To bude zřejmě v pořádku," komentovala to Lacey. „A teď, Gail, nechci, abyste se přemáhala. Jestli budete unavená nebo budete mít bolesti, řekněte mi a přestaneme."

Začala zvolna, ale končila kvapně. „… a slyšela jsem výstřel, viděla jsem, jak Davie klesá, a rozběhla jsem se k impale, křičela jsem na Davieho a pak se ten mladík vyklonil z místa řidiče a zasáhl mě." Podívala se na Lacey a očí se jí plnily slzami. „Nikdy předtím mě nikdo nestřeli! Věděla jsem, jak to asi má vypadat, víte, mluvili jsme o tom, ale nebylo to tak, jak jsem si myslela – udeřilo to do mě jako kladivo, srazilo mé to zpátky. Viděla jsem ho, jak se nade mnou sklání. Slyšela jsem to děvče, jak na něj volá, aby mě střelil mezi oči, že když neumřu hned, mohla bych zůstat naživu dost dlouho, abych to mohla někomu říct Její matka jí to tak řekla." Zarazila se a chvíli zůstala zticha a pak zvedla oči k tváři Lacey. „Její matka," zašeptala, „takhle jí řekla její matka, aby to dělala."

„Díky bohu, její matka je mrtvá," řekla věcně Lacey. „Řekla něco, co by nám mohlo pomoci je najít?"

„Byla šílená, agentko. O něm nic nevím, ale ona byla šílená. Nemohla jsem dělat nic jiného než bezmocně tam ležet. Bylo to… strašné. Čekat, když víte, že zemřete. Jen čekat a bolí to tak, že se s tím nemůžete smířit, opravdu nemůžete, a čekáte.“

Lacey opatrně setřela Gail slzy z koutků očí. „Chcete si odpočinout?“

„Ne, ne, chci to dokončit. Chci, abyste ty dva dostali. Jde o to, že když ten mladík – říkala mu Victore –, když se vrátil a sehnul se nade mnou, věděla jsem, že mě střelí přímo mezi oči, věděla jsem to, a byla jsem bezmocná. Bezmocná.“

Nikdo neřekl ani slovo. Doktor Lazarus se upřeně díval na mladou ženu, kterou je mu podařilo zachránit. Ano, podíval se do jejího těla, vyjmul z něj střelu a operoval jí plíce, viděl, jak se jí dvakrát zastavilo srdce, ale teď vstoupil do její hlavy i prožíval s ní její vzpomínky na to, jak byla postřelena a jak málem zemřela a jak to věděla. Uvědomil si, že na tenhle okamžik nezapomene, jak dlouho bude živ. Ustoupil o krok od agenta FBI před sebou. Přitiskl si ruku na prsa. Bylo bolestné jí naslouchat, bolestné…

„Bylo to tak divné; zamrkal na mě, dvakrát, a vystřelil, ale ta kulka se odrazila od chodníku asi patnáct centimetrů od mojí hlavy. Slyšela jsem ji křičet: ‚Udělej si zářez do opasku!‘ – nebo tak nějak. Slyšela jsem Randalla – dispečera – křičet z mého mobilu a v tu chvíli jsem věděla, že mám možná šanci.“ Obrátila se očima k doktoru Lazarusovi. „Vy jste mi zachránil život?“

Beze slova přikývl.

„Děkuju, doktore. Agentko, dostanete ty dva mladé zabijáky?“

Savich řekl: „Hledáme Lissy Smileyovou a Victora Nessera. Pátráme po nich v souvislosti se sérií bankovních loupeží. Ano, dostaneme je.“

„To děvče, Lissy, zastřelila Davieho?“

Lacey přikývla.

„Byla by zastřelila i mne, rovnou mezi oči.“

Lacey znovu přikývla.

„Zajímalo by mě, proč mě nezastřelil on.“

Protože Victor věděl, že Lissy nevidí, co dělá. Lacey sevřela ruku Gail v dlaních a trochu ji stiskla. „To je skvělá otázka. Možná je v něm něco, co se dá zachránit.“

Lacey se sklonila blíž. „Vím, že to bylo hrozné. Budete si to nadosmrti pamatovat jako něco strašného, ale víte co? Ten šok, ta bolest, ta beznaděj, kterou jste cítila, to všechno se ztratí, až se zase začnete smát, až se usmějete sama na sebe v zrcadle, až obejmete své děti. Mě postřelili před krátkou dobou a víte, co se stalo? Už to začíná vyprchávat. Nikdy nezapomeňte, Gail, přežila jste. Budu vás kontrolovat. Zotavíte se, žádné trápeni, ano?“

Gail Lyndové se podařilo usmát a zavřela oči.

26

T1TUSVILLE, VIRGINIE
Pondělí ráno

Ethan vešel do kuchyně a uviděl Autumn, jak hází keksíky Lule, Mackiemu a Velkému Louiemu. Smála se. Když ho uviděla, zasmála se i na něj. „Ethane, když se Louie klouže, je slyšet, jak mu drápky škrábou po podlaze.“

Sklonil se a děvčátko objal. Měla na sobě růžové tričko s tulipány. „Spala jsi dobře, maličká?“

Než přikývla, pověsila se mu na krk. „Ale máma nespala. Měla ošklivé sny a začala sténat. Musela jsem ji probudit.“

„To se nediv. Stalo se tolik věcí. Jsem rád, že ty jsi ošklivé sny neměla. Dala by sis misku rýžových lupínků a toast?“

Přikývla a hodila další pochoutku Lule a ta se za ní vyřítila z kuchyně.

„To byla poslední,“ řekla Autumn a otřela si ruce o bílé šortky. „Doufám, že dneska Zatraceného chytíš, Ethane.“

Něco takového slyšet z dětských úst. „To doufám i já. Všichni se o to snažíme, Autumn. Teď si sedni.“ Nasypal cereálie do misky a podal jí mléko. „Asi dneska v noci zase zavolám Dillona,“ pronesla, když si nalévala mléko do misky.

Nabrala si velké sousto a žvýkala, zatímco on vkládal chleba do toasteru: „Dillona? Kdo to je?“

Nápadně ztichla a vypadala poplašeně.

Došel k ní a klekl si vedle ní: „Co se stalo, maličká?“

„Neměla jsem o něm mluvit.“

„Neměla? O Dillonovi?“

„Ani máma neví, že mluvím s Dillonem. Nechtěla jsem jí to říct. Věděla jsem, že by ji to rozzlobilo, a zrovna teď je tak vyděšená a má o mě velký strach. Ale vím, že to chtěla říct strýčkovi Tolliemu.“

Co mu chtěla říct?

Hotový toast vyskočil z přístroje. Mračil se, když plátky mazal máslem a jahodovou zavařeninou, jeden pro Autumn a druhý pro sebe. „Tady máš. Ten džem udělala moje matka; je moc dobrý.“

Provinile se na něj podívala a sklopila hlavu. Přestala jíst, jen tiše seděla. Velký Louie se k ní přihnal a položil jí hlavu na nohu. Začala ho hladit.

Ethan čekal.

„To jsi použila mámin mobil, abys mohla zavolat Dillona?“ vyzvídal.

Naklonila hlavu na stranu: „Ne, neznám jeho číslo.“

O co tu jde? „Jak jsi tedy Dillona zavolala?“ Zase se dívala dolů a psa hladila rychleji.

„Autumn, zlatíčko, ty přece víš, že mně můžeš povědět všechno. A jestli je něco, co mi můžeš říct a co mně pomůže pomoct vám, měla bys mi to říct.“

Podívala se na něj a povzdychla si. „Strýček Tollie by nám pomohl, ale není tady. Ty tu jsi, Ethane.“

Přikývl a čekal.

Podívala se mu zpříma do očí a prozradila: „Zavolala jsem Dillona minulý čtvrtek v noci, hodně pozdě v noci. Myslím, že už spal. Od té doby jsem s ním nedokázala mluvit. Není tam.“

„Jak jsi to udělala?“

Na chviličku zavřela oči, pak zašeptala: „Máma se na mě bude zlobit.“

Celý netrpělivý zvědavě čekal, co odpoví.

„Zavolala jsem ho, protože jsem ho viděla v televizi, jak stojí před nějakou bankou. Zastavil celou bandu lupičů. Je to hrdina. Poznala jsem, že nám může pomoct, a tak jsem počkala, až bude hodně pozdě, a pak jsem na něj moc myslela, představovala jsem si ho jasně v hlavě, a on tam byl a slyšel mě, a taky mě viděl, stejně jako můj táta, když byl ve vězení. Ani trochu se nepolekal. Pověděla jsem mu, že máme s mámou velkou potíž. Zkusím ho zase zavolat, až bude večer opravdu pozdě.“

Co na to měl říct? Asi se ti něco zdálo, maličká, ale mohla bys zase věnovat pozornost svým cereáliím, házet sušenky těm domácím mazlíčkům a vrátit se zpátky do skutečnosti?

Místo toho se zeptal: „Co ti Dillon řekl, když jsi mu vysvětlila, jaký problém s mámou máte?“

„No, nebylo to snadné, protože jsem takhle s nikým nemluvila od té doby, co táta umřel. Ví teď, jak se jmenuju, ale jen křestní jméno, příjmení jsem mu neřekla, a taky neví, kde jsme. Musím ho zavolat a říct mu to, aby mohl přijít a pomoct ti najít Beliala.“

Do kuchyně vešla Joanna s Lulou v náručí. Trochu se usmívala, ale zvážněla, když uviděla dceru. Ta ztichla. Lula zamňoukala a ona ji pustila na podlahu. „Tak co, Autumn? Co jsi Ethanovi vyprávěla?“

Autumn ani nešpitla. Ukousla si velký kus toastu a ani nezvedla hlavu.

Ethan nevydržel: „Pověděla mi, že mluvila minulý čtvrtek s někým, kdo se jmenuje Dillon, a taky o tom, jak mluvívala se svým tátou, a že dnes v noci chce zkusit Dillona znovu zavolat, aby přišel a pomohl nám. Vyprávěla vám něco takového už dříve, Joanno?“

Autumn zašeptala: „Dillon je hrdina. Vzpomínáš si, mami? Zastřelil ty bankovní lupiče ve Washingtonu. Zavolala jsem ho, úplně stejně, jako jsem volala tátu, a on se mnou mluvil.“

„Ale Autumn, holčičko, to jsi neměla. Říkala jsem ti…“ Zmlkla a kradmo se podívala na Ethana. „Ale ne, nic se neděje, můžeme si o tom promluvit později, šerife. Mám hlad. Co kdybych udělala pár lívanců?“

„Ne,“ odmítl Ethan a popošel k ní. „Nechci lívance, chci vědět, co se s Autumn děje. Věřila jste těm jejím povídačkám, že nějak v duchu mluvila se svým tátou, když byl ve vězení stovky kilometrů daleko, a taky že mluvila ve čtvrtek v noci s nějakým Dillonem? Proto jste nevěřila jejímu příběhu o hřbitově, protože vám takové báchorky vyprávěla už předtím?“ Joanna si založila ruce na prsou a začala kroky přeměřovat malou kuchyň. „Joanno?“

Autumn zaprosila: „Mami, pověděla jsem Ethanovi, že jsme chtěly mluvit se strejdou Tolliem, a ten že tu není. Musíme to říct Ethanovi, vysvětli mu to.“

Ethan se obrátil na Joannu a v jeho hlase byl znát sílící sarkasmus: „Uvítám s potěšením cokoli, co uznáte za vhodné mi k tomu říct, Joanno.“

To stačilo. Napřímila se a podívala se mu rovnou do očí. „Tak dobrá, šerife, povím vám to. Autumn má zvláštní schopnost, které

jsem nevěřila, dokud jsem se nesetkala s Backmanovými v Bricker's Bowl a nepoznala jsem, co dokáže Belial. Zdědila ten dar po svém otci a řekla bych, že to je důvod, proč ji chtějí dostat; má stejnou schopnost, jako měl její otec."

„Chcete říct, že Autumn má schopnost dělat to, co dokáže Belial?"

„Ne, ona neumí hypnotizovat lidi. Ale věřím, že dokáže s některými lidmi mluvit telepaticky. Ne úplně se všemi lidmi, ale přirozeně se svým otcem a zdá se, že i s Dillonem. Autumn, opravdu jsi mluvila s tím člověkem, který zabil ty bankovní lupiče?" Autumn přikývla a ukousla si kousek toastu.

Joanna řekla nesouhlasně: „Co udělal, bylo bláznovství. Co kdyby v bance byly děti?"

„Je to hrdina," zaprotestovala Autumn a zvedla hlavu. „A choval se ke mně moc hezky, mami. Chci říct, že byl překvapený, když jsem ho zavolala, ale vůbec se nepolekal nebo tak něco. Povídali jsme si. Už mockrát jsem se snažila ho zase zavolat, ale nebyl tam. Omlouvám se, že jsem ti to neřekla, ale máš o mě takovou starost, a tak jsem tě nechtěla vystrašit ještě víc. A taky jsi mi řekla, že to nesmí vědět nikdo jiný než strejda Tollie."

Ethan se díval z jedné na druhou. Nezlobil se na ně z jednoduchého důvodu, protože až dosud moc nebral Beliala jako realitu. Nechtělo se mu věřit vůbec ničemu, ale byl tu Zatracený, pořád Zatracený, a Autumn je jeho neteř. „Můžeš telepaticky mluvit se svou mámou, Autumn?"

Zavrtěla hlavou: „Chtěla bych, ale máma mě neslyší. A já už nezkouším mluvit s jinými lidmi. Když mě slyší, myslí si, že se zbláznili. Jo, jednou to byl jeden kluk od benzinky, docela se mu líbilo se mnou mluvit a zvykl si na to. Říkal mi kámo. Vždycky řekl ‚ahojky, kámo'. A vždycky si chtěl ode mě půjčit peníze. Myslel si, že je mi tolik, co jemu."

„Zkus zavolat mě, Autumn."

Zkusila to a on se taky snažil. Soustředil se na ni, soustředil se na uvolnění, na otevření mysli, ale nic se nestalo. Musel si přiznat, že se mu ulevilo.

Joanna připomněla: „Zaslechla jsem Shepherd, jak říká, že ví, že Autumn má stejný dar jako její otec. Ale vůbec nevím, jak se to

dozvěděla.“ Joanna se zarazila a podívala se na dceru: „Ale ne, ty ses jim o tom nezmínila, že ne, zlatíčko?“

„Vytáhla to ze mě, mami. Dala mi sklenici úplně hnusné limonády a zeptala se mě – jako kdyby mě ani neposlouchala nebo ji to nezajímalo –, jestli jsem s tátou mluvila hodně často, a já jsem přikývla, dřív než jsem si to mohla rozmyslet. Usmála se na mě a řekla, že když byl táta malý, uměl ji zavolat odkudkoli, kde právě byl. Vždycky jí prý bylo líto, že mu nedokázala odpovědět, když ji zavolal, ale že by se vsadila, že já to dokážu. A já přikývla. Řekla jsem jí, že jsem mohla s tátou mluvit kdykoli, protože to nestálo vůbec nic.“

„Řekla mi, že jí táta už dlouho nezavolal, že to ani spočítat nedokáže, jak dlouho, a že to je smutné. Já jsem si nemyslela, že je to smutné, protože ona je tak strašná, ale neřekla jsem to. Říkala, že se mnohokrát snažila tátu zavolat, ale že to nefungovalo. Zeptala se mě, jestli ji zkusím v duchu zavolat, ale věděla jsem, že by to nebylo dobře. Utekla jsem. Je mi to líto, mami.“

Joanna ji pevně objala: „To je v pořádku“, i když věděla, že to tak vůbec není. „Umím si představit, jak se to stalo, zlatíčko.“

Podívala se na Ethana: „Marty se mi nikdy nezmínil, že tohle nadání má. Měl to v mysli zřejmě pevně svázané se svojí rodinou, a s tou se rozešel. Teprve když šel do vězení, zavolal telepaticky Autumn, asi proto, že se mu po ní tak stýskalo. Byly jí jen čtyři roky, ale bez potíží se s ní domluvil. Zřejmě se mohli i vidět, když spolu mluvili, a tak viděl, jak jeho dcera roste. Marty nechtěl, aby mi to Autumn řekla, dokud nebude starší, protože věděl, že by mě to zneklidnilo a že bych jí nejspíš ani nevěřila, že bych si myslela, že je nemocná. Pak nečekaně zemřel a Autumn mi to svěřila.

Věděla jsem, že jí moc chybí, a myslela jsem si, že si to jen představovala, že to byl její způsob, jak ho neztratit. Ale když jsem poznala Backmanovy, uvěřila jsem jí. Dlouho jsme spolu o tom minulý týden mluvily a ona mi řekla o něčem, co jí Marty řekl a co by ona nemohla vědět, kdyby to neznala od něj.

Nechtěla jsem o tom povědět ani vám, ani nikomu jinému, šerife, protože jsem až doteď nevěděla, jak ji ochránit, nejen před Zatraceným, ale před kýmkoli, kdo by chtěl její schopnost zneužít. Ale udělám cokoli, abych ji ochránila před Backmanovými. Cokoli.“

Poprvé za svůj profesionální život se Ethan cítil nejistý v kramflecích. Joanna tomu všemu evidentně věřila, ale nemohla to nijak dokázat, ani jemu, ani nikomu jinému. Držel se při zemi, ale připadal si, jako by ho někdo hodil do alternativního světa. Něco v něm se bránilo tomu uvěřit, potřeboval víc důkazů. Ale je tu přece Zatracený. Pořád ten Zatracený.

27

GEORGETOWN, WASHINGTON, D. C.
Pondělí večer

Dostali se domů kolem deváté, s benzinovou nádrží porsche skoro na nule. Vítal je hysterický Astro a lapal kousky popcornu, které na něj Sean házel. Graciella byla v obývacím pokoji a smála se, když přes ni Astro přeskakoval tam a zpátky, jak se honil za popcornem. Přidali se k té hře, ale jen nakrátko. Oba byli unavení.

Autumn se ozvala o půlnoci.

Dillone? Jsi tam?

Autumn? To jsi ty, že jo? Kde jsi byla? Jsi v pořádku? Zkoušel jsem tě zavolat, ale neodpovídala jsi.

Rozsvítil lampu na nočním stolku. Viděla ho zřetelněji. Uviděla, že má černý knírek. Rozpoznala jeho tmavé oči. Vypadal úžasně.

Měla takovou radost, že se mu dovolala, že skoro křičela: *Ahoj, Dillone. Jsem sice v pořádku, ale nic moc. Mrzí mě, že jste mě nezastihl. Ještě v tom nejsem moc dobrá, zatím jsem mluvila jen s vámi a s tátou, fakticky. Ethan mi povídal, jak jste vyřídil ty bankovní lupiče.*

Jo, opravdu jsem tam měl co dělat. Omlouvám se. Pověz mi, jaké je tvoje příjmení, Autumn, a kde jsi. Kdo je Ethan?

Jmenuju se Autumn Backmanová a jsem s mámou v Titusvillu ve Virginii, s šerifem Ethanem. Je opravdu hodný a chce nám pomoct.

Můžeš trochu rozsvítit, Autumn? Nevidím tě tak jasně, jak bych chtěl.

Nemůžu, máma spí vedle mě. Nechci ji probudit.

Chvilka ticha, ale pak uviděla, že se usmívá. *Řekni mi, co se děje.*

Pověděla mu o šerifovi Ethanu Merriweatherovi a jeho třech mazlíčcích, zvláště o Lule, která vždycky uloví nejvíc sušenek. Řekla mu, že šerif už snad věří, že s ním mluvila, ale… *Nechce mi věřit, protože to je podivné a já jsem ještě malá. Lidé ti nechtějí věřit, když je ti teprve sedm.*

Vyprávěla mu, jak Belial změnil Oxe, ale jak mu Ethan pomohl, když ho pořádně zasáhl do čelisti, jak hledali Zatraceného, ale jak se opravdu dobře schoval.

Potřebuju tě, Dillone, a moje máma tě potřebuje. Dostal jsi ty bankovní lupiče, a tak můžeš přijet sem a pomoct nám. Je to tu zlé. Zatracený je tu. Je strašnější než Fantom opery.

A pak mu vyrazila dech. Pověděla mu o těch mrtvých v Bricker's Bowl, a taky o Shepherd a Graceovi. Ani jednou nezamrkala, vypadala a mluvila klidně, vyrovnaně. *Já a máma jsme utekly a jely do Titusvillu, ale strejda Tollie tady není. Zná spoustu lidí, Dillone, ale je starý, možná moc starý, než abys ho znal.*

Jak se jmenuje, Autumn?

Tollie Tolbert.

Uviděla ho, jak se škrábe na hrudi. Pak se na ni usmál, trochu jako by v rozpacích, protože zapomněl, že ho vidí. *Tollieho Tolberta znám. Byl stejně jako já agentem FBI. Všichni mu přezdívali „T na druhou", protože jeho jméno i příjmení začínají na T. Takže on žije v Titusvillu ve Virginii a ty a tvoje máma se s ním znáte. Uklidňuje mě, Autumn, že ho znáte, protože Tollie je statečný, nikoho se jen tak nelekne. Znal se s mým tátou, občas spolu pracovali v New Yorku. Můj táta vždycky říkal, že Tollie umí svědka rozmluvit rychlejc než otevřít plechovku tuňáka. Měl uhrančivé oči. Kde je, Autumn?*

Někde, kde se to jmenuje Everglades. Je to na Floridě. Ještě se nevrátil, my tady na něj čekáme.

Aha. Možná že bude lepší, když ti dám číslo na můj mobil. Dokážeš si ho zapamatovat, abys nemusela rozsvítit světlo a probudit mámu?

Zopakoval své telefonní číslo třikrát a poslouchal, jak ho po něm pokaždé opakuje. *Dobře. No, Ethan měl pravdu. Mám tu až po krk zločinců. Ráno mu zavolám a možná že se do Titusvillu za pár dní dostanu. Co tomu říkáš?*

Chtěla bych, abyste tu už byl. Nevím, jestli je Ethan stejný hrdina jako vy.

Přísahám, že Ethan je opravdu velký hrdina. Hlídá přece tebe a tvoji mámu, ne?

Savich zřetelně uslyšel ženský hlas: „Autumn, zlatíčko?" A Autumn, jak říká: „Mami, povídám si s Dillonem, jak jsem ti

povídala.“ Víc neslyšel. Autumn mu referovala: *Máma nechce věřit, že si s vámi doopravy povídám, ale zdraví vás.*

Že ji taky zdravím.

Chytíte Zatraceného?

Udělám všechno, co můžu.

Díky, Dillone, a byla pryč.

28

„To byla Autumn?“

„Jo.“ Savich se podíval nad sebe Lacey do obličeje, pak zhasl lampu vedle postele. Na tváři jí ležel stín, protože do jejich ložnice dopadalo jen trochu měsíčního světla. Dotkl se jejích vlasů a usmál se: „Jsou v Titusvillu ve Virginii s šerifem Ethanem. Neřekla mi jeho příjmení. Mají potíže, tedy podle Autumn. Jsou v šerifově domě, všude kolem policisté.“ A vyprávěl jí všechno, co Autumn řekla jemu.

„O tomhle Tolliem Tolbertovi jsi nikdy nemluvil – je to zvláštní jméno. Opravdu se znal s tvým tátou?“

Savich přikývl. „Je už delší dobu v důchodu. Naposledy jsem ho viděl na tátově pohřbu. Cítil bych se mnohem lépe, kdyby tam byl s nimi, ale Autumn povídala, že je někde v Everglades. Pokud jde o šerifa, dělá správné věci – samozřejmě, viděno očima sedmiletého dítěte.

Když uvážím tu zvláštní schopnost, kterou Autumn má, musela dospívat mnohem rychleji, než je obvyklé. Byla velice přesvědčivá, Lacey, a mluvila zřetelně, ale když jsem viděl tu její hezkou tvářičku, chtělo se mi všeho nechat a vytáhnout ji rychle z maléru. Bojí se svých velice podivných příbuzných.“

„Stejně podivných jako Zatracený?“

„Jo. Jsou to ještě Shepherd Backmanová, Belialova matka, a Grace, jeho bratr.“

Lacey k němu otočila hlavu. „Co se děje?“

Přemýšlela nahlas: „Připadalo mi, že Belialovo jméno mi znělo povědomě, ale to je vedlejší. Ale ta tři jména.“ Sklonila hlavu a přitiskla ji na jeho krk. „Ta jména jsem už viděla. Kde to bylo?“ Narovnala se a pleskla se do čela. „Jistě, už si vzpomínám. Hledala jsem online informace pro jeden případ s jakousi sektou v Idahu, a tak jsem se dočetla o náboženských sektách, co dělají, jak fungují a jak zpracovávají své členy.“

Savich vsunul ruku pod její krátké pyžamo a začal jí hladit záda. „Co jsi našla?“

„Byla tam spousta blogů, které píšou ty sekty samy – pro účely verbování dalších členů, řekla bych –, a byly tam newslettery, některé každý měsíc nové, jiné na předplatné. Našla jsem jeden, který se věnoval nadpřirozené síle mysli, a mluvilo se tam o třech lidech s podobnými jmény – Shepherd, Belial a Grace, myslím. Byla tam jen křestní jména.“

Políbil ji. „Jsi neuvěřitelná,“ řekl, skulil ji na postel a vstal. Zasmála se, jak popadl tepláky a nasoukal se do nich.

„Řekni mi jméno toho blogu.“

„Něco se západem slunce, soumrak – tak něco. Mám to v poznámkách. Počkej, vzpomínám si – jsou to Děti soumraku.“

Zavrtěl nad tím hlavou. „Musím se na to podívat. Díky, miláčku. Spi.“

29

TITUSVILLE, VIRGINIE
Úterý ráno

Ethan se probudil v šest hodin ráno. Věděl, že je lepší vstát, než zvířata začnou se štěkáním a hlasitým mňoukáním předstírat, že umírají hlady, a završí to honičkou po celém domě, s Velkým Louiem na konci. Nechtěl, aby Joanna nebo Autumn vstávaly tak brzo.

A tak zůstal ležet a poslouchal, jak Lula lehce pochrupává, a viděl, jak sebou Louie ve spánku škube. Pokud šlo o Mackieho, ten se na Ethana podíval jedním okem, protáhl se a zase usnul. Ethan se úplně probral, když pomyslel na Beliala.

Zatracený tu pořád je, určitě tu je, číhá někde v divočině, vyčkává a vyhlíží příležitost, jak se dostat k Autumn. Ethan přemýšlel nad tím, jestli se Belial nějak dostal Autumn do myšlenek, aniž by o tom ona věděla, a tak se mu podařilo ji najít. Joanna se o tom zmínila, až teď to bylo poprvé, kdy si to Ethan připustil jako skutečně možné. Zavrtěl hlavou. Začíná o tom přemýšlet, jako by doopravdy věřil tomu, co Joanna řekla. Možná že tomu i věří. A je tu taky něco, co není vůbec dobře – začínal Beliala Backmana vidět jako všemocné monstrum.

Kde jsi, Zatracený?

Skoro spadl z postele, když zazvonil jeho mobil. „Tady Merriweather. Kdo volá?“

„Ethane, tady Chip Iverson, chráněná oblast Titus Hitch.“

Ethan znal Chipa dva roky. Teď mluvil jako smyslů zbavený. Ne, vypadalo to jako by byl v šoku. Ethan snížil hlas: „Chipe, povídej. Řekni mi, o co jde.“

Uslyšel, jak se ostřílený Chip zhluboka nadechl a pochopil, že se snaží dát dohromady; Ethan si uvědomil, že se mu na chvíli zastavilo srdce a začíná mu stoupat adrenalin

„Šerife – Ethane, máme tu hroznou záležitost.“ Chip zatajil dech, pak ho Ethan slyšel zvracet.

Čekal. Slyšel, jak Chip oddychuje a říká něco komusi za sebou, slyšel, jak si vyplachuje ústa a plive vodu. Konečně se Chip znovu ozval: „Ethane, je tu mrtvý člověk, roztrhal ho medvěd, ale to není přesné, není to přesné. Přijeď rychle, prosím.“

Ethan se rozjel do divočiny po požární stezce, tak daleko, jak to šlo, na sedadle spolujezdce se usadil Velký Louie a s hlavou ven z okénka pozoroval cestu. Pak se oba rozeběhli asi tři sta metrů k jižnímu meandru řeky Sweet Onion.

Trvalo to patnáct minut a každou z těch minut Ethan přemýšlel: *Člověk rozsápaný medvědem? Jak je to možné?* Je tady spousta zvěře, není důvod, aby medvěd šel po lidské kořisti. To nedává smysl. Stává se to zřídka, ale čas od času nějaký pomatenec položí návnadu na černého medvěda, jen tak ze zvědavosti, co to udělá.

„Ale to si nemyslím. Louie,“ Ethan pohladil psa po hlavě, když se blížili k místu, odkud zněla směsice hlasů. „Nevěřím na shodu náhod, to je příliš jednoduché. Je to Zatracený. Louie, vím to.“

Všichni, kteří v okruhu osmdesáti kilometrů nosí uniformu, pátrají po Belialu Backmanovi. Ethan mluvil osobně s tolika z nich, s kolika bylo možné, a všem dal k dispozici fakta, která měl; že Belial se pokusil unést malé děvčátko a zabil několik lidí. Také je upozornil, že Zatracený je obratný hypnotizér, takže není záhodno dívat se mu do obličeje, a řekl jim, že nejlepší obranou je zastřelit ho na první pohled. Pokud o tom někdo z nich pochyboval, nedal to najevo. Věděl, že použijí veškeré právní předpisy a krajní prostředky, a věděl, že to bude správné. Je to jediný způsob, jak toho člověka dostat.

Louie začal kňučet, tak nějak hluboko v hrdle. Přitiskl se Ethanovi k noze. Čtyři rangeři stáli v rákosí, které rostlo divoce podél řeky, dva z nich po komiky ve vodě.

Velký Louie zavyl.

Chip Iverson zavolal s hrůzou v hlase i v očích: „Tady, šerife. Ničeho jsme se nedotkli.“

Čtyři muži se rozestoupili. Ethan se díval dolů na zdevastované pozůstatky člověka, který byl zřejmě před dvanácti hodinami naživu. Jeho tělo leželo pod mohutnou vrbou. Doopravdy vypadalo, že je rozsápal medvěd.

Velký Louie couvl, pak se zastavil, zvedl čenich a znovu zavyl. Jeden z rangerů si vedle něj klekl, přitáhl ho k sobě a snažil se ho utišit.

Ethan spolkl nevolnost, která mu stoupala krkem, vzal si od jednoho z rangerů kapesník a ovázal si ho přes tvář na ochranu proti vše zaplavujícímu zápachu. Přisedl na bobek a donutil se prohlédnout si mužův obličej, či lépe řečeno to, co z něj zbylo.

Chip měl pravdu. Tenhle člověk byl roztrhán. Jedno oko mu chybělo – bylo vyškubnuté zuby nebo drápy – druhé nevidomě tkvělo na Ethanovi, plné černé krve. Měl rozervaný krk, rozdrcený hrudník, vyrvané vnitřnosti. Oblečení bylo v cárech.

„Tohle není normální," konstatoval nahlas směrem ke čtyřem tvářím. „Vidíte to sami – stopy, známky po zubech, určitě medvědích, ale něco tu není v pořádku. Ten medvěd ho rozpáral, ale proč by to udělal, když si z něj nic nevzal? Žádná část těla nechybí."

Čtyři dutě znějící, vyděšené a znechucené hlasy souhlasily, že to není v pořádku. Pak si Ethan všiml zamotaných vláken tenkého provazu pod jedním z mužových rozdrcených zápěstí. Provazu? Žádné zvíře, které znal, nemohlo tomu muži svázat ruce. S výjimkou dvounohého druhu zvířete. *Zatracený*, pomyslel si znovu. *Samozřejmě to by i Zatracený*.

Ethan se podíval na mužovy nohy a zvedl se mu žaludek. Chodidla a lýtka byla rozdrcená téměř k nepoznání. Zbytek těla byl nesnesitelné zbídačelý, ale ne tolik jako dolní části nohou. Už to vůbec nebyla chodidla a kotníky, ale sražená krev a kosti, kotníky téměř rozhryzané jako by – co? Jako by medvěd tahal a škubal tělo dolů. Ethan slyšel, že Louie pořád kňučí, slyšel i konejšivý hlas. Snažil se dýchat do kapesníku jen povrchné. Nahlas zavolal: „Podívejte se na ty nohy. Proč by to medvěd dělal?"

Všichni čtyři mlčeli.

Chip jen ohlásil: „Našli jsme zbytky jeho bot. Byly stažené z nohou a rozkousané na kousky, celé pokryté krví."

Ethan přikývl a naklonil se, aby uvolnil vlákna provazu zpod mužových zápěstí.

„Co to je?" chtěl vědět Chip a díval se na mokrá a začernalá vlákna roztřepeného provazu.

Ethan mu je ukázal. Chip se zadíval nahoru na tlusté větve vrby. Netrvalo mu dlouho a objevil větev, ke které muže někdo přivázal. Větev se nalomená skláněla nízko, protože tělo, které na ní viselo, bylo serváno dolů. Dokázal si představit, co se stalo. Někdo svázal oběti ruce, přehodil provaz přes nízkou větev a vytáhl tělo vzhůru, ne příliš vysoko, jen do té výšky, aby medvědovi stačilo se natáhnout a dosáhl na chodidla a kotníky a mohl tělo strhnout.

To bylo přesně to, co vrah zamýšlel; co Zatracený chtěl, aby se stalo.

Chip shrnul: „Medvěd musel škubat a tahat, dokud provaz, kterým měl ten člověk svázané ruce, nepovolil. Podívejte, medvěd si ho odtáhl skoro až do vody, dobré tři metry od stromu."

„Ale medvěd takhle neloví," odporoval Primo, ranger z Montany, který byl v oblasti Titus Hitch půl roku. „Zvířata sežerou, co uloví. Kdyby se ho medvěd nechystal sežrat, nebyl by ho takhle roztrhal. Byl by se prostě později vrátil. Šerif má pravdu tohle není normální."

Chip vrtěl hlavou: „Ale to nedává smysl – proč by tohle někdo udělal druhému člověku? Chci říct, jaký to má smysl? Jen stvůra…"

Chip zmlkl a zadíval se Ethanovi do obličeje. „Vy si myslíte, že tohle udělal Belial Backman, že jo? Dal si tu práci, že zabil toho člověka a dal ho sem nahoru, aby ho medvěd zlikvidoval?"

Ethan vstal. Pořád ještě držel provaz. „Ano, tohle udělal Zatracený." Rozhlédl se po strážcích. „Viděl někdy některý z vás, že by zvíře takhle poničilo člověka," – nutil se dořící – „aniž by ho k tomu někdo pobízel?"

Paulie Burdett byl ochráncem rezervace už čtyřiadvacet let a obvykle se ovládal. Teď ne. Teď byl celý bez sebe. „Pamatuju se, že v Serengeti takhle roztrhali průvodce, ale zbyly z něj jen kosti. Nikdy jsem neviděl zvíře, které by přišlo na hostinu a neochutnalo ani sousto." Nikdo se nezasmál.

Chip se otřásl: „Dík za to srovnání, Paulie." Ethan prohledal mužovy kapsy. Žádný doklad nenašel.

Ranger Junie Morgan navrhl: „Musíme projít všecky tábořiště a zjistit, jestli tady kempoval, prostě cokoli. Zatím nemáme hlášení, že by se někdo pohřešoval. Poslyšte, šerife, jestli nás nepotřebujete všechny, docela rád bych se vydal po stopách toho medvěda."

Chip se zeptal všech a nikoho: „Musel být mrtvý, že jo? Chci říct, že by přece nikdo toho chlapa nevytáhl tam nahoru, nepřivázal ho k větvi a pak ho nevykuchal, aby ho zvířata našla a dodělala tu rasovinu… Ne, tomu se nedá věřit.“

Ethan řekl: „Je to tak poničené, že příčinu smrti nejde ani hádat. Bude nám to muset říct soudní doktor.“

Ethan nechal tělo přikrýt, povolal své pomocníky na místo činu a zavolal okresnímu soudnímu lékaři. Pak vytáhl svůj mobil a zavolal do Hooverova centra ve Washingtonu, D. C. Překvapilo ho, když ho přepojili na zvláštního agenta Dillona Saviche. Očekával – co? Že mu řeknou, aby nechal zprávu ve schránce, protože pan důležitý má moc práce? Ohlásil se hluboký mužský hlas: „Savich.“

„Dillon Savich?“

„Ano.“

„Tady šerif Ethan Merriweather z Titusvillu ve Virginii, a mám tu velký problém.“

„Dobrý den, šerife. Hádám, že jste už dneska ráno mluvil s Autumn?“

30

Ethan zíral na mobil a cítil, že ho zamrazilo. „No, ne, odvolali mě brzy po ránu. Ještě jsem ji dneska neviděl. Odjel jsem dřív, než se ona a její matka probudily. Já, no, asi jste se s ní setkal, že?“

„Řekněme to tak, že jsme spolu mluvili. Vyprávěla mi, co se tam u vás děje. A taky mi pověděla o Velkém Louiem, Mackiem a Lule. Co se stalo, šerife?“

Ne, nebylo jednoduché tohle vzít na vědomí, nemohl, ale Autumnina schopnost se tu před ním jasně prokazovala. „No, to, co se děje právě teď, je, že se dívám na jedno roztrhané tělo zatím neznámého muže tak kolem šedesáti, v potrhaném turistickém oblečení, kterého jsme našli u řeky Sweet Onion v rezervaci Divočina Titus Hitch, asi patnáct minut od mého domu. Tělo je hrozná změť, člověku nepodobná. Z nějakého důvodu je zmasakroval medvěd. Jestli vám Autumn vyprávěla něco o Zatraceném, budete vědět, proč si myslím, že je za to odpovědný.“

Savich si chvíli mručel pro sebe a pak řekl: „Máte k dispozici dobrý forenzní tým, šerife? Zkušené soudní lékaře?“

„Doteď jsme nikdy elitní soudní doktory nepotřebovali. Zavolal jsem okresnímu soudnímu, a pokud vím, je dobrý. Řekl bych, že nejlepší bude v Richmondu.“

„Zavolám na pár míst a někoho vám tam pošlu. Ať vaši zástupci místo činu moc nezdupou, šerife, jinak vám ti z Richmondu nakopou zadek. To, co dělají, myslí zatraceně vážně.“

„Chápu,“ shrnul Ethan.

„Máte ještě něco, co byste mi rád řekl?“

„Jo. Belial je pořád na svobodě. Od sobotního večera to tady pročesáváme a věřte mi, že všichni víme, jak je nebezpečný. Vím, že tady je a schovává se v některé ze spousty jeskyní, kterých jsou tady hory plné. A taky vím, že bez Autumn neodejde, a proto držím pátrací skupiny blízko mého domu. Ale šance, že ho tady v divočině najdeme, nevidím moc reálně.“

„Jestli chce dostat Autumn, objeví se. Jak jsem řekl, Autumn mi vyprávěla všechno, co o Zatraceném ví. Potíž je v tom, že je jí sedm, takže souvislé vyprávění není její silná stránka. Pořád ještě mám spoustu otázek. Doufám, že její matka, Joanna Backmanová, nám může říct víc. Jestli má problém se s tím vyrovnat, nedávám jí to za vinu."

Ethan přiznal: „Upřímně řečeno, já jsem ten, kdo to nedokáže pochopit. Joanna je statečná. Už mi toho řekla hodně, můžu vás informovat. A pak je tu Autumn a její telepatická schopnost s vámi mluvit – no, i já mám pro vás spoustu otázek."

„Někdy během dne se u vás ukážu," slíbil Savich. „Šerife, jste si naprosto jistý, že to udělal Belial Backman?"

„Jsem."

„A to vám nepřijde zvláštní, že si pro tak příšernou vraždu vybral zrovna tuhle dobu a že je to vražda, od které, dovolím si tipovat, je to k Autumn dost daleko?"

Ethan zaklel. „Jsem to ale pitomec. Belial věděl, že mě hned zavolají, věděl, že se s tímhle případem budu babrat. Chtěl mě dostat někam pryč. Určitě sledoval dům a čekal, až vypadnu. Zůstali tam hlídat jen dva zástupci."

Ethan vypnul mobil už v běhu ke svému autu; Velký Louie běžel vedle něho a štěkal. Skočili do vozu, Ethan sešlápl plyn až na podlahu a hnali se dolů prašnou kamenitou cestou.

Protože neznal číslo Joannina mobilu, zavolal na pevnou linku do svého domu. Žádná odpověď. Zavolal znovu o minutu později. Pořád nic.

Proklínal sám sebe. Belial dotáhl děs až k němu a on se v něm teď topí. Zatracený ho vylákal od Autumn.

Vytočil číslo Larchova telefonu. Trojí zazvonění. Ethan už propadal panice, když se ozval Larchův hlas, hluboký a zvučný hlas starého kámoše. „Larchi, to jsem já. Co se tam děje?"

„Vůbec nic, Ethane. Všechno je v klidu." Ethan se lekl, že úlevou přijde o rozum. „Larchi?"

„Jo."

„To je celý Larch, čím míň slov, tím líp." Nic děsivého v tom ‚jo' nezaznělo, nic o Belialovi. „Dej mi Glendu."

„To nemůžu, Ethane. Glenda byla na řadě, aby obhlídla dům a pozemek. A pak šla myslím do pokoje té holčičky.“

„Je uvnitř v domě? Jak dlouho?“

„No, teď, jak to říkáš, tak je pryč asi deset minut. Možná si povídá s Joannou a Autumn. Chceš, abych ji sehnal?“

„Vypni mobil a sežeň lidi do lesa kolem domu. Za minutu jsem tam.“ Ethan už zahýbal na příjezdovou cestu a vířil prach. Larch vyskočil z cruiseru, když ho uviděl. „Co se děje, Ethane?“

Ethanův mobil zazvonil. Ignoroval to. „Jestli zahlédneš Beliala, Larchi, nedívej se mu do obličeje, nebo se ti stane to, co Oxovi. Vytáhni revolver a pojď se mnou.“

Vchodové dveře byly odemčené. Ethan se tiše protáhl dovnitř, s berettou připravenou k výstřelu a Louiem v patách. Slyšel, jak Larch šeptá: „Myslíš, že dostal Glendu?“ Ozval se ženský tlumený, chraplavý hlas, Glendin hlas. Ethan zvedl ruku, mávl, aby Larch zůstal zpátky, a potichu se blížil ke kuchyni.

Glenda zakřičela: „Šerife, přestaňte se sem plížit. Vím, že jste přede dveřmi, děláte víc randálu než stádo slonů.“

Joanna chtěla varovat: „Ethane, držte se zpátky. Má zbraň.“

„Jo, správně, madam, a jestli se o něco pokusíte, ustřelím vám hlavu. Vás nepotřebuju.“

Joanna poznamenala: „Zabijete mě tak jako tak, nebo ne?“

„No, víte, chci říct, že dělám věci tak, jak se ode mne čeká. Vy mě nemůžete zastavit. Šerife, zůstaňte tam venku, slyšíte mě?“

„Ale jo, slyším,“ Ethan zaslechl jejich mumlání, ale nedokázal rozeznat slova.

Pak uslyšel hlas Autumn, zřetelný a hlasitý. „Já s tebou nechci jít zpátky – nevrátím se! A nedotýkej se mámy…“ Slyšel Glendu zakřičet: „Ty už zmlkni, slyšíš? Mlč!“

Joanna zavolala: „Velký Louie!“

Pes vyrazil kolem Ethana, divoce štěkal, vřítil se do dveří kuchyně a hnal se přímo k ní, jeho drápy škrábaly dlaždice na podlaze. Ethan uslyšel Glendin výkřik a výstřel, nepatřičně hlasitý v malém prostoru kuchyně. Vtrhl za psem.

Viděl, jak Joanna uhodila Glendu do čelisti tvrdým úderem zprava, který hodil Glendinu hlavu vzad. Velký Louie držel v zubech

její nohu. Zatřásla hlavou, aby se vzpamatovala. Autumn popadla pánev a tvrdě ji zasáhla do zad.

To Joanna potřebovala. Znovu Glendu udeřila, tentokrát do spánku. Glenda zavřela oči, skácela se na středový pult a zhroutila se na podlahu. Ethan zasunul berettu za opasek: „Už dost, Louie. Jsi pašák, tak jsi hodný."

Zvedl Glendinu zbraň a obrátil se na Joannu, která stála nad jeho jedinou ženskou zástupkyní a třela si klouby ruky.

Podívala se na něj a on nemohl uvěřit svým očím. Zubila se spokojeností. „Doufám, že to bylo dost silné, aby ji to přivedlo k sobě. Díky, Louie, jsi profík." Klekla si vedle psa a přitiskla ho k sobě. Olízl jí tvář a pak se otočil k Autumn, aby olízl tváře i jí. Jeho nepotřebovaly, ale jeho pes byl vítaným příchozím.

Pochválil si: „Většinou je Louie při prvním náznaku potíží pod mojí postelí. Ale tentokrát ne." Pohladil velkou psí hlavu.

Glenda zasténala. Ethan si klekl vedle ní a překontroloval jí zorničky. Otevřela oči. „Ethane? Co se stalo? Božínku, mě ale bolí hlava."

„To bude za chvíli v pořádku, Glendo, jen zůstaň ležet. Larchi, až dorazí ostatní, dovezeš Glendu do ordinace doktora Spitze. A neodcházej od ní, jo?"

„Jeff nebude rád," poznamenal Larch.

„To nebude, ale ona se dá brzy do pořádku."

„Bude mít parádní monokl. Jeffovi se to nebude líbit. Jsou spolu teprve půl roku."

„Já s ním promluvím. Jeďte, Larchi. Glendo, dýchej hezky opatrně a zůstaň vzhůru, ano?"

Glenda přikývla a povzdechla si.

Joanna se omlouvala: „Glendo, mrzí mě, že jsem vás uhodila tak tvrdě, ale musela jsem. Musela jsem vás nějak dostat z Belialovy moci."

„O tom nic nevím," zašeptala Glenda a oběma rukama si držela hlavu. „Nic si nepamatuju." Larch přikývl, zvedl si ji na rameno a vyšel z kuchyně.

Ethan si přitáhl Autumn k sobě: „Viděla jsi Beliala? Víš, kde je?"

Joanna odpověděla místo ní: „Ne, šerife. Ale když Glenda přišla do kuchyně zadním vchodem, poznala jsem, že ji Belial dostal – měla

jinou chůzi a na obličeji měla divný výraz, vyděsilo mě to k smrti. Zní to pitomě, ale…“

„Ne, nezní. Autumn, jestli máma něco vynechá, ozvi se, ano?“

Autumn se přitiskla ještě víc a s hlavou na jeho hrudníku přikývla.

Joanna pokračovala: „Měla zbraň už připravenou, ale stejně jako Ox nechtěla ublížit Autumn, a proto jsem mohla něco dělat.“

Ethan řekl s klidem, i když se tak necítil: „Mohla vás ve vteřině zasáhnout mezi oči.“

„Ale nezasáhla,“ odmítla Joanna a úkosem se podívala na Autumn.

Autumn se od něj trošku odtáhla. Zasmála se nahoru do jeho obličeje. „Máma jí praštila dvakrát, Ethane, rovnou do hlavy. Viděl jsi to? Byla strašlivá.“ Poslala matce zářivý úsměv.

Ethan zaslechl venku své kolegy a zklidnil se. Zvedl ji do výšky a objal ji tak pevně, až vypískla. „Jsem na vás obě pyšný.“

Joanna vzala svou dceru Ethanovi z náruče a několikrát ji políbila na tváře, až se malé děvčátko zajíkalo. „Jsme dobrá parta, zlatíčko. Ty jsi ji uzemnila tou pánví – to byla ale rána. Myslím, že z tebe roste nefalšovaná Američanka.“

Autumn popleskala matku po tvářích. Ohlédla se na Ethana. „Jsem ráda, že ses vrátil, Ethane. Už jsem měla trochu starost.“

Joanna se zeptala: „Proč jste odešel? Bylo hodně brzo, když jsem vás slyšela odjíždět.“

Podíval se na Autumn, spolkl děsivá slova a pokrčil rameny: „Měl jsem na práci něco velmi naléhavého.“

Všiml si, jak ztuhla. Uhádla, že Belial udělal něco, aby ho odlákal z domu, něco strašného. Spolkla. Nechtěla znát podrobnosti, alespoň zatím ne.

O půl hodiny později volala Faydeen, aby jim řekla, že identifikovali oběť. „Jmenoval se Harold Spalding, šedesát šest let, penzionovaný pilot ze Sitky na Aljašce. Jeho soused na tábořišti řekl, že jeho dcera s rodinou dneska přijedou a že plánovali, že budou týden chodit po horách v Titus Hitch. Chtěl učit své vnuky, jak přežít v divočině.“

Což už teď neudělá. Zatracený se o to postaral.

Ethan věděl, že se bude muset setkat se Spaldingovou dcerou a její rodinou. Řekne jí, že její otec byl zavražděn, ale nic víc. Jenže co jí řekne o motivu? Cítil se pod tlakem a jeho vztek na Beliala byl větší než na cokoli jiného, i když míval hrozný vztek, když sloužil v protidrogové centrále a viděl, co drogoví bossové dokážou. Vrátil se zpátky do kuchyně a nalil si do hrnku kávu, kterou Joanna připravila. Byla silná a dobrá. Vyčistila mu hlavu, ale nezmenšila jeho vztek.

31

TITUSVILLE, VIRGINIE
Úterý odpoledne

Černý vrtulník FBI dosedl na venkovskou cestu před domem šerifa Ethana Merriweathera, rozvířil horký vzduch a vylákal všechny ven. Autumn křičela: „Panečku, mami, podívej, Ethane, to je prezident! Právě přistál na cestě!“

„To je důkaz, jak jsme důležití,“ smál se Ethan. „Ani jsem mu nemusel volat Doručení až do domu.“ Uviděl urostlého muže v bílé košili s rukávy vyhrnutými až k loktům a v černých džínách, jak slézá dolů a pomáhá vystoupit štíhlé ženě, do všech detailů stejně oblečené jako on, včetně černých bot na nízkém podpatku. Měla nádherné vlasy, zářivě rudé, planoucí jako západ slunce v Irsku. Muž mávl na pilota a helikoptéra se zvedla.

Oba si nesli kožená saka přes ruku a muž měl černý kufřík s počítačem.

Tak tohle je Dillon Savich. Ethan pozapomněl, jak elegantně může vypadat federální agent. Před třemi lety se tak oblékal i on, než si uvědomil, že ho obsadili do role, kterou nechce hrát donekonečna, a vrátil se domů k horám a k flanelovým košilím, vysokým botám a džínům. Ptal se sám sebe, jestli si jeho zástupci kdy pomysleli, že vypadal stejně úchvatně jako tyhle dvě černé postavy. Jemu to připadalo jako před sto lety.

Uvědomil si, že mu Autumn vsunula svou malou ruku do dlaně. Zazubil se na ni dolů: „Je mi to líto, miláčku, ale myslím, že to není prezident. Ale možná je to někdo, koho znáš.“

Nápadně ztichla a zastínila si oči rukou. Zakřičela: „Dillon!“, a odtrhla se od Ethana a matky a řítila se přes dvůr s Louiem, který jí štěkal za zády, k vysokému agentovi, který vypadal tak odhodlaně a neporazitelně; vlasy mu povlávaly ve větrném víru, který roztáčela vrtule.

Savich okamžitě děvčátko poznal a zastavil se. „Tohle je určitě můj noční návštěvník," zašeptal své ženě Lacey, a když holčička rozpřáhla ruce a vrhla se k němu, vyzvedl ji do náruče. „Ahoj, Autumn," pozdravil ji. Políbil ji na tvář a vdechl její dětskou vůni; byla jiná než ta Seanova, ani lepší, ani sladší, prostě jiná. Tohle je vůně malých děvčátek, napadlo ho, nebylo by to krásné pořídit si s Lacey taky takovou? „Jsem rád, že tě konečně vidím ve skutečném světě a v reálném čase."

„V reálném čase," opakovala. „I mně se to líbí." Trochu se mu v náruči zaklonila a lehce přejela prstíky po jeho tvářích. „Jste moc hezký, Dillone."

„No, moje žena si to myslí taky," uznal Savich.

„Jste skoro stejně hezký jako Ethan."

„Hm. Seznam se s mojí ženou Lacey. Lacey, tohle je Autumn, která právě dala mému egu pěkně za uši."

Lacey lehce stiskla malé slečně ruku a usmála se na ni. „Víš, my máme malého kluka, jmenuje se Sean."

Autumn pomalu zavrtěla hlavou. „To mi Dillon neřekl. Je stejně velký jako já?"

„Ne tak docela," uznala Lacey. „A má teriéra, který se jmenuje Astro. Astro je bílý malý neposeda a hodí se Seanovi přesně do náruče."

Savich vyzvídal: „Tamhle stojí tvoje máma, Autumn?"

Holčička šťastně přikývla a zavolala: „Mami! Tohle je Dillon. A Lacey. A mají malého kluka, co se jmenuje Sean. A Astra. Zdá se, že Velký Louie je mnohem větší pes než Astro."

„Ledy jsou příjemně prolomeny," utrousil Savich k Lacey. „Pojďme se s nimi přivítat, Autumn. Představíš nás?"

O hodinu později připravoval Ethan na grilu v zahradě žebírka, kuřata, zeleninu a brambory a přitom stále kradmo pátral po nějakém pohybu na okraji lesa, po nějaké známce přítomnosti Beliala. Savich obracel dlouhou vidličkou dvanáct kukuřičných klasů, přitom si hvízdal a měl víc otázek, než si připravili pro něj oni; absorboval atmosféru místa a tuhle bizarní situaci a popíjel k tomu ten nejlepší ledový čaj, jaký poslední dobou měl.

„Řekl jste Joanně podrobnosti o případu toho turisty?"

„Ne všechno. To jsem nemohl. Byla hodně rozrušená,"

„A Bricker’s Bowl, kde žijí Backmanovi – když jste Beliala identifikovali zavolal jste tamnímu šerifovi?“

Ethan obrátil kuřecí prsíčka, zalil je omáčkou a odpověděl: „Jo, volal jsem šerifa Doggetta s takovým potěšením, jaké jsem z toho mohl mít. Rovnou se mě zeptal, jestli můžu označit Beliala Backmana za člověka, který je odpovědný za všechny ty potíže, a to jsem samozřejmě nemohl. Bez kukly jsem ho nikdy neviděl. Požádal jsem ho, aby mi poslal mailem Belialovu fotografii, a Doggett řekl *jo, jo, určitě ji pošlu*. Když jsem mu pověděl, co viděla Autumn, tak nějak si odkašlal a řekl, že to je soukromý hřbitov a že neexistuje zákon proti přemisťování mrtvých, že? Samozřejmě že to v tomhle případě vypadalo, jako že si to to děvčátko všechno vymyslelo. Jistě, promluví s paní Shepherd, bla bla bla. Přemýšlel jsem, jestli by šlo zaškrtit ho po telefonu.“

Savich uvažoval: „Myslím, že se s Lacey vypravíme do Bricker’s Bowl na návštěvu. Díval jsem se na jedno pátrání na webu, o kterém mi řekla Lacey. Našel jsem tam možná zmínku o Backmanových v jednom blogu skupiny, která si říká Děti soumraku. V tom pátrání se uvedena adresa serveru v severní Georgii, blízko Bricker’s Bowl. Ten blog údajně vytvořil jakýsi Caldicot Whistler, který píše s úžasně slizkým půvabem, jako by byl charismatickou hlavou té sekty. Zmiňuje se o nich jen jejich křestními jmény – Belial, Grace a Shepherd – jako o následovnících, kteří pod Whistlerovým vedením rozvinuli sílu svého vědomí. A ta sekta potřebuje peníze. Chci zjistit, odkud ty peníze pocházejí.“

Ethan patrně věděl, odkud ty peníze jsou, ale prostě se nedokázal donutit, aby Savichovi rovnou řekl, že Theodore Backman manipuloval s automaty.

Ale nakonec to Ethan nemohl vydržet. Mezitím co poléval žebírka omáčkou a obracel cibuli, položil otázku: „Opravdu se vám jednou v noci Autumn jen tak ukázala a mluvila s vámi?“

Savich přikývl, ale věnoval pozornost bramborám, zabaleným ve fólii, které obracel v horkém popelu. Pak se na Ethana obrátil: „Dost mě to překvapilo. Zrovna se mi zdálo, že závodím s Lancem v Alpách, což bylo vzrušující a děsivé zároveň, protože jsem jel asi tak sedm centimetrů od srázu, a najednou tam byla ona, přímo přede

mnou. Řeknu vám, že nejdřív jsem měl dojem, že se z toho srázu zřítím. Vzpomínám si, že byla na vteřinu přesně půlnoc.“

„To ona se… prostě objevila? Takhle?“ Luskl prsty. „Ve vaší představě?“

Savich se na něj usmál. „Jo. Hlas měla jasný jako zvon, ale ji jsem moc jasně neviděl. Požádal jsem ji, aby trochu zvedla hlavu, abych jí viděl do obličeje. Je to moc hezká malá holčička, s tmavými vlasy, modrýma očima a řádkou pih na nose; je to věrná kopie své matky. Jednou bude stejně krásná. Má velký dar.“

„Ale to znamená, že vy máte ten dar taky,“ konstatoval Ethan, ale bylo mu při tom nedobře od hlavy k patě z toho, že něco podobného vůbec vyslovil. „Stalo se vám to už předtím?“

„Ano, párkrát. Jednou jsme honili vražedkyni, stejně nebezpečnou, jako je Zatracený, jmenovala se Tammy Tuttleová. Byla to hrůza, a jestli je Belial něco podobného, musíme se na něj zaměřit jako na cíl ve střelnici. Podívejte, já chápu, že z toho, co Autumn umí, vám jde hlava kolem. Ale to teď není důležité – důležité je, že musíme dostat Beliala.“

„To rozhodně,“ souhlasil Ethan.

Savich přikývl a zase se sklonil nad cuketami, plátky dýně a hromadou koleček cibule, které na aluminiové misce trochu zastříkl olivovým olejem. Úžasně to zavonělo, a tak tu vůni zhluboka nasál. „Miluju léto,“ vydechl, „i když ve Washingtonu je takové vedro, že si připadáte jako na grilu; ve vzduchu je něco sladkého a živoucího.“

„Máte to tady pěkně vybavené. Grilujete často?“

„V létě alespoň dvakrát týdně. Přijíždějí kamarádi, které člověk často nepotká celou zimu.“

„Jistě, když to takhle voní, určitě jedou rychle.“

Ethan si pohrával s lahví omáčky: „Ale byl jste překvapený, když se tak najednou ukázala, že ano?“

„Určitě. Hele, šerife…“

„Říkejte mi Ethan.“

Savich se zašklebil, ale vůbec proto nevypadal o nic méně jako drsňák. „Ethane. Poslední šerif, který po mně chtěl, abych mu říkal křestním jménem, byl Dougie.“

„Zeptal jste se ho, proč ho jeho rodiče nemají rádi?“

Savich se zasmál. „Rád se promenáduje v ohozu s pistolí za pasem.“

V průběhu odpoledne přicházeli a odcházeli Ethanovi podřízení, vypili pár galonů ledového čaje, které připravily Lacey a Joanna s pomocí Autumn, a všichni se dychtili seznámit s těmi dvěma federálními agenty a nedat při tom moc najevo, jak na ně zapůsobili, ani nevypadat vyjukaně. Když do kuchyně právě před večeří přišla Glenda s Larchem, Joanna šla hned k ní, prohlédla si její obličej a pak se omlouvala: „Mrzí mě, že jsem vás praštila, ale musela jsem.“

Glenda přikývla: „Já vím. Musela jste ho ze mě dostat ven, takže vám to odpouštím. A děkuju.“

Ethan představil Saviche a Lacey. Když si potřásal rukou s Glendou, zeptal se: „Vy jste věděla, že někoho máte v hlavě?“

Glenda se zamračila. Hlava ji ještě bolela, i když tabletky, které jí proti bolesti dal doktor Spitz, omezily bolest na tlumené bušení. Věděla, že to, co říkala, znělo, jako by ji ovládal nějaký mimozemšťan. Bolest v hlavě zapulzovala, a tak zavřela oči.

„Vezměte si,“ nabídla jí Joanna, „trochu ledového čaje a odpočiňte si. Přestaňte na to myslet.“

Glenda se napila a několikrát pomalu vydechla.

Ethan ji uklidňoval: „To je v pořádku, Glen, trochu zvolni. Neber to tak vážně. Heleď, ani Ox si nepamatuje, jak ho Belial dostal do potíží.“

Naštěstí bolest trochu polevila.

„Nechce se mi věřit, že tě Jeff nechal tam jít.“

„On nechtěl, ale já jsem mu řekla, že to je moje práce a že nechci dostat padáka.“ Zazubila se na Ethana a očima zabloudila ke kosti v rohu obývacího pokoje, kterou Velký Louie rozkousal na ožižlané kousky. „Máš pravdu, nevzpomínám si, ale co vím, Ethane, je, že dokud mě Joanna nevzala přes čelist, nebyla jsem to v mé hlavě já. Její první rána mě nesložila, ale pamatuju si na bleskové šlehnutí bolesti a že mi někdo třásl hlavou, na chviličku jsem měla pocit, jako by mi něco uvnitř v hlavě sklouzlo, asi jako když mokrá ruka sjede po klice dveří, ztratíš jistotu a úporně se snažíš udržet rovnováhu.“

Zmlkla a vypadala zděšeně. „Nemohu uvěřit tomu, co jsem řekla. Jsem asi blázen, že jo?“

„Jestli ty jsi blázen,“ řekl Ethan věcně, „tak to jsme pak všichni.“

Tohle pomohlo. Oči se jí vyjasnily. „Je to pravda. Byl tam, vevnitř, v mojí hlavě, ale já jsem to nevěděla, dokud jste mě neuhodila. Naštěstí jste mě praštila ještě jednou, Joanno. Ta druhá pecka ho ze mě musela doslova vyrazit. Na nic si nevzpomínám až do doby, kdy jsem se probudila a uviděla jsem Ethanův obličej.“

Larch si ulevil: „Vyděsila jsi mě k smrti, Glen. Měla bys vidět tu hrůzu. Co říkal Jeff?“

„Když jsem ho ujistila, že nebudu krákorat, byl ochoten si myslet, že to bylo miloučké.“

32

Ethan vysvětlil Savichovi a Lacey: „Jeff Bauer, manžel Glendy, je strážcem v Glenwoodském okrsku a je to pořádný tvrďák – viděl jsem, jak zastavil upřeným pohledem medvěda, který kradl jídlo. Vzali se s Glen před nedávnem – jak dlouho to je? Půl roku? Je to jeden z těch, co pasou po Belialovi. Divím se, že se tu neobjevil."

Glenda se usmála. „Řekla jsem mu, že jsem v pořádku, ale znáte Jeffa. Počkej, Ethane, že se tady teď někdy objeví na obhlídce. Vyplašil se, když jsem mu zavolala, protože věděl o tom, co se stalo Oxovi, a honem běžel k doktoru Spitzovi."

Savich se vracel k tématu: „Glendo, přes to všechno, slyšela jste Beliala mluvit ve své hlavě, říkal vám, co máte dělat?"

Zavrtěla hlavou. „Bylo to, jako bych umřela, nebo byla zahrabaná tak hluboko, jako kdybych byla mrtvá. Přišla jsem k sobě, až když mě Joanna poprvé praštila. A pak mě Louie kousl do nohy a Autumn mě přetáhla tou pánví." Glenda pohladila Autumn po tváři. „Ty a tvoje máma jste na něj zaútočily na plný plyn. Opravdu vám děkuju. A tobě taky, Velký Louie." Sklonila se a podrbala psa za ušima.

Lacey cítila, jak jí samotné tuhnou svaly napětím, které bylo slyšet v Glendině hlasu, i v tom, jak se snažila žertovat o tom, co se jí stalo. Obrátila se na Ethana: „Jak přišel Velký Louie k tomu jménu?"

S úsměvem odpověděl: „Starý lovecký pes mého dědy se jmenoval Velký Louie. Vzpomínám si, že moji kamarádi mu říkali Svatý Louie, protože můj děda byl samorost a oni došli k závěru, že ten pes musí být světec, když s ním vydrží. Ale pravda je, že ti dva patřili k sobě jako Robinson a Pátek.

Velký Louie byl stařičký, když pošel, a zhasl jen pár hodin potom, co umřel děda. Můj táta je pohřbil společně. A věřte, že to nikdo úřadům nenahlásil. Velký Louie byl můj nejlepší kamarád, když jsem byl malý. Myslím, že jsem ho nechtěl nechat jen tak odejít. A Velkému Louiemu nevadí, že je druhý toho jména, že ne, kámo?"

Velký Louie bafl a šťouchl Ethana čumákem do ruky.

V té chvíli vrazil do místnosti Glendin manžel Jeff a vypadal jako divý muž, dokud neuslyšel smích své ženy. Zhluboka se nadechl, podíval se na ni a trhl sebou, když uviděl její černající oko. „Ale ne, miláčku, říkal jsem ti, aby sis to nerozdávala s Cloris v baru Tye Harpera."

Glenda se zasmála. Hlava ji už skoro přestala bolet. „Mohla jsem užvaněnou Cloris klidně sejmout, to mi věř."

V místnosti trochu polevilo napětí. Ještě že tak, napadlo Lacey.

Venku sedělo dvanáct lidí u dlouhého piknikového stolu, prostřeného dvěma červenobíle kostkovanými ubrusy, a na něm bylo tolik jídla, že by jich tam mohlo být dvakrát víc.

Lacey si všimla jednoho opečeného žebírka, zbylého na velkém tácu, a několika kousků cukety, a to bylo všechno. Sama byla tak přejedená, že to opuštěné žebírko s omáčkou ji vůbec nelákalo. Pili kávu a čaj a trochu alkoholu pod pomalu tmavnoucí oblohou. Vzduch se ochladil a Joanna zabalila dceru do svého svetru. Začínal příjemný večer, s nádhernými horami, rozloženými kolem, které každou minutou měnily ve slábnoucím světle barvy.

Jeff vzal Glendu za ruku a vstali od stolu: „Musím uložit svou princeznu do postele, možná bude potřebovat i nový sáček ledu na oko."

Pomalu se zvedali všichni a nálada se změnila. Na malý okamžik vychutnávali posezení s přáteli a bezstarostně si povídali, ale teď, s nastupující nocí, se zase vynořil Belial.

Dva šerifovi pomocníci tu budou na stráži.

Savich a Lacey zůstali sedět. Joanna tušila, že dojde k další rozpravě. Poděkovala všem návštěvníkům a pozorovala Autumn, jak jim vážné podává ruku na rozloučenou. Když už zůstali sami, v pěti, Autumn si stoupla na špičky a zašeptala matce: „Musím jít do koupelny."

„Půjdu s tebou," nabídl se okamžitě Ethan a začal vstávat.

„Ne, ne, já s ní půjdu," odmítla Joanna, „budeme hned zpátky."

Vešly do domu kuchyní a Autumn se pevné držela matčiny ruky. Velký Louie, tak nacpaný, že se sotva hýbal, šel za nimi s ocasem na půl žerdi.

Joanna pootevřela dveře do koupelny a uslyšela, jak Lula zasyčela. Spala na houpacím křesle v pokoji pro hosty. Joanna

nezaváhala. Postrčila Autumn do koupelny a zašeptala: „Zůstaň tady, Autumn. Ani se nehni, rozumíš?“ Potichu zavřela dveře. Hodně nahlas zavolala Ethana a pak zmlkla. Jestli je Belial tady, znamená to, že ho může zabít a bude po všem. Berettu musela vrátit Oxovi. Rozeběhla se ke skříni se zbraněmi, ukryté v Ethanově ložnici. Vytáhla z ní malý Smith & Wesson a zkontrolovala zásobník. Byl plný.

Slyšela, jak muž tiše zaklel. *Je v pokoji pro hosty*. Přikrčila se a čekala. Joanna věděla jistě, že tentokrát je to Belial, ne nějaký chudák, kterého zhypnotizoval a poslal za nimi. Strašně si to v téhle minuté přála skončit, skončit to jednou provždy. Seběhla do haly. Uslyšela, jak Lula znovu zasyčela, a pak ji uviděla vyrazit z ložnice, s napřímeným ocasem vrčela hluboko v hrudi, spíš navztekaná než poplašená.

Joanna byla vyděšená, ale to teď nehrálo žádnou roli. Přikrčila se a běžela k ložnici Věděla, že on tam je a na něco čeká. *Na co? Až tam přijde Autumn? Nebo ona? Nedívej se na něj! Rovnou ho zastřel*. Skrčila se ještě víc, jak to viděla v televizi, a uviděla ho, jak stojí vedle postele a v rukou drží modré pyžamo Autumn. Vytáhl ho zpod polštáře.

Joanna poznala, že se dívá na ni; cítila tlak jeho vůle, aby se na něj podívala, aby se mu podívala do očí, ale držela hlavu skloněnou a upřeně se mu dívala na ruce, kterými svíral dětské pyžamko. Byly to hrubé ruce se silnými purpurovými žilami na hřbetu. Zastřel ho! Teď! „Ahoj, Joanno.“

Zamířila revolver přímo tam, kde věděla, že stojí. Stála příliš blízko, než aby ho minula. Všechno, co musela udělat, bylo stisknout spoušť a bude mrtvý, ale její prst se nehýbal.

Promluvil jemným a hlubokým hlasem, téměř zpíval a ten hlas ji okouzloval. „Byly jste pro mne překvapení, Joanno, ty a Martinova dcera. Věděla jsi, že si změnil jméno, když mu bylo dvanáct? Říkal, že nenávidí své skutečné jméno. Chceš vědět, jak se doopravdy jmenoval? To jméno bylo Harmony, Souzvuk. Matka to jméno milovala, ale on ho nesnášel; říkal, že zní jako pojmenování pro nějaký kosmetický krém a že to neodvolá.

Matka si myslela, že jsi dobrá máma, Joanno, ale já ne. Přímo jsem v tobě viděl to sobecké a zvrácené.“

Ta slova ji skoro donutila zvednout hlavu a podívat se na něj. Skoro. Proč jenom prst nestiskne tu zatracenou spoušť? „Otoč se, Beliale. Nepodívám se ti do obličeje, slyšíš? Otoč se. Hned, nebo tě zabiju!“

„Ale ne, ty mě nezabiješ, Joanno; ty to vlastně nechceš udělat,“ pokračoval měkkým a uklidňujícím hlasem, který byl najednou hlubší. Cítila, jak se ten hlas mění v hustou tekutinu, která jí teple vtéká do krve a spěchá jí žilami do srdce. Jako z velké dálky ho viděla, jak zvedá pyžamko Autumn a hladí si jím tvář; srdce se jí rozbušilo, plné až k prasknutí odporem a ještě něčím. Řekl hlasem, který jí rozbouřil krev až k varu: „To nemůžeš a ty to víš.“

Joanna si nemohla pomoci; prudce zvedla hlavu, na zlomek vteřiny se setkala s jeho očima a vystřelila.

33

Výstřel byl hlasitý na tak malou místnost. Na chvíli ji ohlušil a zpětný ráz ji donutil ustoupit o krok, aby udržela rovnováhu. Pokoj se s ní točil a ucítila, jak jí nevolnost stoupá do krku. Chtěla upadnout, ale nemohla, jen tam stála a potácela se jako opilá, se zbraní volně podle těla.

Svět se ustálil, prostě se zastavil a ona tam stála a na nic nemyslela, jen zírala na Beliala, který stál před ní, teď mnohem blíž, a jeho oči, zamžené a hluboké, jako prsty lehce přejížděly její obličej; a jeho vůle vtékala do její krve, hladká a sladká. *Ne, to ne. Proč takhle uvažuje? Proč on není mrtvý? Přece ho zastřelila*. Ale on tu stojí a studuje její obličej, jako by byla hmyz, který dosud neviděl. Zírala na něj, cítila, jak ji zkoumá, a nenáviděla ho s takovou silou, až se dusila. *Proč se nedokáže pohnout?*

Autumn, napadlo ji, ale obraz její dcery zmizel.

Někde hluboko v sobě věděla, že minula. Ale nesmí minout, musí tohle zlo zničit Pokusila se zamířit na něj revolver, ale nenacházela vůli nebo sílu ho vůbec zvednout. Slyšela, jak se muž směje a říká stejným sametově hebkým hlasem: „Byla jsi moje už v okamžiku, kdy jsi vstoupila do pokoje, Joanno, a uděláš, co budu chtít. Nepoužiješ tuhle zbraň, možná snad v představě nebo proti sobě. Chci teď, aby sis lehla do postele a zkřížila paže na prsou, abys vypadala jako mrtvá v rakvi. To bude pěkný začátek.“

„Mami!“

Autumn vběhla do ložnice a dívala se na matku, vůbec ne na Beliala, který se na ni usmíval. „Mami! Jsi v pořádku? Mami, co se děje?“ Autumn doběhla k matce a prudce ji uhodila do paže. Joanna se nepohnula; dívala se na postel. Postoupila o krok blíže, ale Autumn ji postrčila zpátky.

„No tak, Autumn, pojď sem. Pojď ke strýčkovi Belialovi.“

Autumn se mu podívala rovnou do očí a řekla: „Ne. Nejsi hodný člověk. Jdi pryč. Nech nás.“

„Neboj se síly, Autumn. Odejdeme spolu někam, kde kolem tebe bude spousta lidí, kteří si tě budou vážit a kteří ti pomohou přetvořit se k tomu, pro co jsi určena. Tvoje matka tomu nerozumí a nikdy tomu rozumět nebude. Je obyčejná, nedůležitá, spíš je to přítěž, kterou je nutné odseknout, aby ses osvobodila.“ Natáhl k ní ruku, na které vzrušením prudce a ošklivě naběhly žíly.

Autumn vykřikla a znovu uhodila svou matku: „Jsi hnusný! Nech mámu na pokoji! Mami, vrať se.“ Tloukla svou matku do rukou, do ramenou, třásla jí s hlavou.

Zatracený vypadal zmateně: „Jsi úžasná holčička, Autumn – dokážeš se na mne dívat a odolávat mi.“ Pomalu zavrtěl hlavou nad dítětem, které se mu zpříma dívalo do očí. Pak promluvil svým obvyklým hlasem, vyšším a ostřejším, a poněkud plačtivě: „Ty se na mě opravdu díváš, že? Ano, dává to smysl, protože jsi Martinova dcera. Podobně jsem nemohl uhranout Martina. Podívej, nevíš, co můžeš dokázat, protože tvoje matka tě nemůže nic naučit; není schopná ani pochopit, pro co jsi určena, co se z tebe stane.

Pojď sem, Autumn. Máme před sebou dlouhou cestu. Vím, že ten pitomec šerif za chvíli určitě přijde. Musíme jít.“

Autumn se ani nepohnula.

„Půjdeš se mnou, nebo donutím tvou matku, aby zranila sama sebe. Podívej, ona to chce, a všechno, co já musím udělat, je říct jí, aby stiskla kohoutek.“

„Ne!“ Autumn se podívala na matku, která pořád ještě bez pohnutí stála s pohledem upřeným na postel, se zbraní připravenou před sebou, namířenou přímo na Beliala. Její pohled byl prázdný, jako by tam vůbec nebyla. Autumn zatřásla s její rukou. „Ty jsi uhranul moji mámu!“

„Uhranul, ale bude zase v pořádku, když půjdeš se mnou. Jestli ne, donutím ji, aby se zabila.“

Autumn zavřela oči.

„Otevři oči. Přestaň s těmi hloupostmi. Co to děláš? Co…?“

Dillon se právě napil čaje a poslouchal, jak Ethan popisuje Belialův útok v sobotu v noci, když zaslechl, jak Autumn na něj zavolala: *Dillone! Pomoc, on je v ložnici a týrá mámu. Dillone!*

Vyprskl čaj, popadl SIG a ani ne ve třech vteřinách se rozeběhl k domu; přes rameno velel Ethanoví: „Pošlete své zástupce pod Joannino okno a vy hlídejte průčelí domu. Zatracený je tady!“

Rozrazil kuchyňské dveře, Lacey s revolverem připraveným ke střelbě běžela necelé dva metry za ním. Vbíhala do zadní haly, když uslyšela mužský hlas: „Drž se zpátky, nebo zabiju Joannu, slyšíš mě?“

Autumn zakřičela: „Dillone, nedívejte se na něj!“

„Podívej se na mě, chlape, nebo je mrtvá, rozumíš?“

Savich zvedl hlavu, aby se na Beliala Backmana podíval zpříma. Nevěděl, co očekával, že uvidí, ale tenhle bezkrevný muž ve středních letech, s pokleslými rameny, v pytlovitých kalhotách přepásaných vysoko přes golfovou košili a s řidnoucími světlými vlasy – tohle přece není on. Tenhle člověk nevypadal jako obluda z děsivého snu. Až na ty oči. Něco se v nich pohybovalo, něco zkaženého, horkého a zvráceného. Ten člověk vypadal, jako by viděl víc než ostatní. Vypadal, jako by viděl hořet plameny pekla a hřál si v nich ruce. Byly to oči Tammy Tuttleové.

Savich v těch očích spatřil, jak se Belial intenzivně soustřeďuje, cítil jeho ďábelskou potřebu dostat se mu do hlavy, ovládnout a zničit ho. A také cítil, že v tom okamžiku si Zatracený uvědomil, že se tam dostat nemůže.

Usmál se: „To si nemyslím, Beliale.“

Zatracenému divoce bleskly oči panikou a zakňučel: „Ne! Kdo jsi? Přece tady nemůžete být dva!“

Aniž by odvrátil oči od jeho tváře, Savich pobídl: „Autumn, podívej se na tohoto muže, který nechal svoje nadání zplanět. Propusť Joannu, Beliale. Pusť ji ze sevření.“

Belial stočil šílené blýskající oči na Joannu: „Ne, ta potvora bude dělat, co budu chtít.“

Joanna pozvedla zbraň a velice pomaluji zamířila na svoji hlavu.

Savich na něj vystřelil.

Síla výstřelu odhodila Beliala proti zdi a shodila obraz vedle něj. Když klesal podél zdi dolů, nenávistně se na Saviche díval. Chvíli vypadal zmateně a pak si přitiskl ruku na rameno; jeho ústa se otevřela a zavřela, když viděl, jak mu mezi prsty protéká krev.

Savich v duchu jasně viděl tvář Tammy Tuttleové. Tenhle muž je šílený a nebezpečný, jako byla ona, a Savichovi bylo jasné, že by ho měl zastřelit, jinak to nikdy nepřestane. Ale pomalu spustil zbraň.

Lacey běžela k Joanně, vzala od ní revolver a zastrčila ho za opasek; pak popadla Joannu za ramena a zatřásla jí. Autumn dál bušila do matčiny ruky. Lacey ženě zakřičela do tváře: „Probuďte se, Joanno!“

Autumn stékaly po tváři slzy, ale nepřestávala pěstičkami bušit do své matky a znovu a znovu volala: „Mami, prober se, prober se!“

Lacey s ní stále třásla, až Joanna zamrkala a její oči se konečně zaostřily na tvář Lacey. Byla jako omámená, ale zase to byla ona. „Co se stalo? Autumn? Kde jsi?“

Autumn objala matku kolem pasu a vší silou ji tiskla. „Dillon zastřelil Beliala,“ šeptala, „už to bude dobré. Lacey, víte jistě, že je máma v pořádku?“

„Ano, jsem si jistá,“ uklidnila ji Lacey a obě je objala. Pozorovala přitom Saviche, jak strhl povlak z polštáře, přidřepl na podlahu a přitlačil ho Belialovi na ránu.

Ten přerušovaně sténal, jakoby z hloubky krku, viditelně rána bolela a to byla pro Saviche výhoda. Belial rozevřel doširoka oči a upřeně ho sledoval.

„Jak jste to udělal?“

„To zní jako otázka pro vašeho guru. Zatracený. Pořádně přitiskněte tenhle povlak dlaní a máte šanci, že krvácení přestane. Když to nestisknete dostatečně, vykrvácíte přímo tady v šerifově pokoji pro hosty. A pochybuju, že by to někoho mrzelo.“

Joanna k Belialovi přistoupila, ale nedívala se mu do obličeje. Dívala se na krev, která třísnila jeho ruku, a tvrdě ho kopla do boku.

Zasténal a pokusil se na ni plivnout, ale nedokázal to. „Uhranul jsem tě. Měl jsem tě donutit, aby sis dala hlaveň do úst hned zkraje a…“

„Kdy jsi mě uhranul? Tak takhle tomu říkáš? Cítila jsem, ty bastarde, jak mě chceš připravit o rozum, jak se snažíš, abych viděla a cítila hrozné věci. Měla jsem střílet hned, jak jsem vešla, měla jsem do tebe vyprázdnit zásobník.“ Znovu ho kopla do žeber a on dlouze bolestí zasténal. „Chceš ještě něco říct, ty stvůro?“

Upřeně se na ni podíval, ale ona pořád nezvedala oči k jeho tváři. „Podívej se na mě, ženská!“

„Na to zapomeň, Beliale, nebo tě střelím znovu,“ varoval ho Savich. „Měla byste ustoupit zpátky, Joanno.“ Ohlédl se a ve dveřích uviděl Ethana a jeho dva zástupce. „Ethane, mohl byste zavolat 911? Budeme to muset udělat opatrně, zavážeme mu oči, aby nezaútočil na někoho dalšího. Pojedu s ním v sanitce.“

Joanna zopakovala: „Uhranutí, tak tenhle patetický parazit říká tomu, co dělá s rozumem druhých lidí.“

Jako by se snažil přijít tomu bizarnímu slovu na chuť, Ethan pronesl: „Uhranutí.“ Poklekl vedle Beliala, vytáhl kapesník a zavázal mu oči. „Zkus ten šátek sundat, Beliale, a vykopnu tě odtud až do řeky Sweet Onion.“ Teprve potom vytočil 911. Faydeen zvedla telefon po prvním zazvonění, přesně, jak Ethan očekával. Kdykoli hlídkovala na čísle 911, měla mobil zastrčený za podprsenkou.

„Omlouvám se, že ruším tvůj krásný úterní večer, Faydeen, ale potřebujeme sanitku ke mně domů. Dostali jsme Beliala Backmana a má čerstvý průstřel ramene.“

„Dobrý večer, Ethane. Dobrá, ale proč jste toho mizernýho všiváka rovnou nezabili?“

34

Když Ethan vypnul mobil, tlumočil Savichovi: „Faydeen chce vědět, proč jste toho všiváka nezabil.“

Savich přiznal: „Úplně vážně jsem o tom chvíli přemýšlel, ale musel jsem to nechat být. Sorry.“

Ethan zavrtěl hlavou: „Kruci, teď ho přece nemůžeme jen tak zabít. Chci říct, že bych rád, ale nemůžu, víte? Teď se o něj naopak musíme postarat. Ale co, my se s tím vypořádáme.“

„Nemohl uhranout Dillona,“ řekla Autumn. „Diplom je jako já. My jsme – jak se to řekne, mami?“

Joanna ji poplácala: „Ty a Dillon máte naštěstí stejný dar. Oba jste zvláštní, a to velmi dobrým způsobem.“

Autumn to očividně potěšilo. Savich uznal, že to je správný výraz, i to, že Joanna velmi pokročila v pochopení zvláštního nadání své dcery, když o něm takhle dokázala přemýšlet.

Savich vstal a podíval se dolů na Beliala. Ucítil na předloktí ruku Lacey a položil na její tu svou a přitiskl ji. „Dostali jsme ho, miláčku. Je po všem.“ Joanna se na něj podívala: „Vypadá tak obyčejně. O to je to děsivější.“ Savich si pomyslel, že je to pravda. Poslouchali, jak Zatracený sténá a kleje, a nečekaně volá svou matku. Lacey odtáhla svého muže stranou a tlumeně řekla: „Vzpomínáš si, Dillone? Říkal jsi, že když ses dostal blízko k Tammy Tuttleové, viděl jsi ji zřetelně. Nemohla tě oklamat tak jako ostatní. Nemohla – jak tomu Belial říká? – nemohla tě uhranout.“

Přikývl. „Jo, vzpomínám si. Řekl bych, že to dává smysl.“

„Ne,“ odporovala Lacey, „to vůbec nedává smysl. Nic z toho nedává smysl.“ Zhluboka se nadechla. „Vyvázl jsi se štěstím.“

Savich pokrčil rameny. „Faktem je, že jsem neměl na vybranou. Chtěl přinutit Joannu, aby se zastřelila. Musel jsem ho zastavit.“

Joanna řekla: „Tolik síly v tomhle bledém nevelkém muži, to mě děsí k smrti. Děkuji vám, Dillone, za život.“ Savich se na ni usmál.

Ethan se zeptal: „Joanno, nevypadáte ani zmatená, ani dezorientovaná. Vlastně vypadáte docela dobře. Jak se cítíte? Hlava bolí?“

„Ne, vůbec ne, je mi dobře, nebojte se, Ethane.“ Znělo to překvapeně, ale taky úlevně. „Možná na mě neměl dost času.“

„To je možné,“ připustil Savich, „později, až pošleme tohohle pryč, chci, abyste mi přesně popsala, co jste pocítila ve chvíli, kdy jste se mu podívala do tváře a do očí.“

Přikývla. „To můžu udělat hned – je ovšem pravda, že si vůbec nepamatuju, že bych se na něj podívala, alespoň ne hned, ale to snad nevadí. Víte, byla jsem si jistá, že ho zastřelím, že vypálím z revolveru naprosto přesně. Z nějakého důvodu chtěl, abych si myslela, že jsem stiskla kohoutek. Ale to jsem neudělala.“ Znovu se podívala na ležícího Beliala, na jeho oči, převázané šátkem, a znovu ho kopla do nohy. Trhl sebou a vydechl: „Ty sprostá děvko, donutím tě, aby ses usmažila sama nechám tě přejít přes žhavé uhlí a připravím tě pro peklo.“

Joanna odsekla: „Jistě, ty patetická stvůro. Ty půjdeš do pekla první a za tebou celá ta vaše rodina.“

Belial se znovu nadechl a z jeho hlasu čpěl vztek: „Martin taky patřil do mé rodiny. A je v pekle?“

„Ne, protože rozpoznal to vaše zlo a utekl mu, opustil tebe a Grace a vaši matku.“

„Vsadím se, že jsi ho zabila, zavraždila jsi ho.“

„Ne, já jsem ho milovala, ale protože jsi šílený, vím určitě, že budeš věřit tomu, čemu budeš chtít věřit.“

„Zničila jsi jeho myšlení! Zničila jsi ho, proměnila jsi ho v nicku, stejnou, jako jsi ty. Jsi slabá a hloupá, Joanno, a totéž jsi udělala z něj. Za to zaplatíš.“

Autumn se na něj obořila: „Máma nezničila myšlení mého táty; jeho mozek byl úžasný. A nenadávej jí, že je slabá a hloupá!“ Nakopla ho špičkou tenisky.

Joanna ji stáhla zpět: „Dobrý zásah.“

Zaslechli, jak jí nadává, jedna hutná nadávka, pak druhá a pak mu hlava klesla stranou.

Savich ho chvíli pozoroval a pak řekl: „Vsadím se, že kdybychom mu sundali šátek z očí, mohla by ses na něj podívat a

nebyl by schopný nic udělat. Teď je moc slabý na to, aby se soustředil a zapůsobil na tvůj mozek. Ale na druhou stranu, taky bych se mohl zatraceně mýlit.“

Pak oslovil Beliala: „Ty jsi vzhůru, všiml jsem si, že jsi sebou škubl. Bude lepší, když budeš dávat pozor, Zatracený. Znovu ti teče krev, protože tu ránu pořádně nestlačuješ. Dej se dohromady, jestli chceš zůstat naživu.“

Belial si olízl rty, podařilo se mu slabě zaklít a pak si znovu přitiskl dlaň na ránu.

Joanna se obrátila na Saviche: „Měl jste ho zabít, Dillone. Co teď bude dál?“

Možná má pravdu, blesklo mu hlavou. Faydeen se obávala správně, protože opravdu neexistuje způsob, jak by Belial Backman prošel celým soudním jednáním se zavázanýma očima – uměl si představit, jak jeho právní zástupce obviňuje soudce, že toho ubohého muže mučí, když mu odepírají jeho základní lidské právo pohlédnout do tváří jeho žalobců. Dobrá, teď už je pozdě. Ethan má pravdu, budou se s tím muset vypořádat.

Ložnice byla brzy plná šerifových pomocníků, mluvili jeden přes druhého, ale všichni se vyhýbali přímému pohledu na Belialovu tvář, i když měl zavázané oči a zdál se být stejně bezmocný jako zmije bez jedových zubů.

Do noci zavyly sirény a blížily se. Savich prohodil: „Pojedu s ním. Alespoň zajistím, aby mu záchranáři nesundali ten kapesník z očí a proč. Postraším je.“

35

Byla skoro půlnoc, když se Lacey a Savich dostali do postele v Geraldově penzionu a těsně se k sobě přitiskli, protože teplota prudce klesla, jakmile slunce zapadlo za kopce. Navzdory pozdní hodině je paní Dailyová, plná nedočkavosti, chtěla nakrmit, když se v penzionu konečně objevili.

Lacey se od Saviche odtáhla a šťouchla ho do ramene.

„Co je? Proč mě tlučeš?“

„Je mi jedno, co řekneš – šel jsi do pěkného rizika, když ses tomu šílenci díval do očí.“

Savich si ji přitáhl blíž. „Víš, že jsem neměl na vybranou.“

„Jistě, takhle se z toho vytáčíš, ale já tě znám, Dillone, určitě jsi to zkoušel.“

Zná ho dobře, uvědomil si. Odpověděl mírně a pouštěl si mezi prsty prameny jejích vlasů: „Opravdu to nebyl zase až tak velký risk, Lacey.“

„Dobrá, uhýbáš.“ Znovu ho uhodila, ale neměla vůbec sílu, protože ji pevně objímal.

Zasmál se, popadl ji za ruce a políbil ji. „Ta pečená kukuřice byla jedinečná, obzvlášť ty dva klasy, co se opékaly hodně dlouho. Zrnka mi sama padala do pusy – vůbec jsem nemusel kousat.“

S tváří proti jeho ústům prohlásila: „No jo, snažíš se mě rozesmát a rozptýlit. Ale to platí jen na Seana a i u něj to funguje jen někdy.“ Kousla ho do krku a pak ho políbila. „Teď, když jste Beliala bezpečně uložili do postele v nemocnici, abych tak řekla, co bude dál, Dillone?“

„Zítra se chci na něj znovu podívat, jestli je už v takovém stavu, aby vydržel převoz do Quantica. Chci ho dostat tam, kde ho opravdu budeme mít pod kontrolou. A pak mám dojem, že se vydáme do Bricker’s Bowl v Georgii, abychom se setkali s šerifem Doggettem, paní Backmanovou a bratříčkem Gracem. Děti soumraku. Zajímalo by mě, jestli Backmanovi jedou v tomhle podniku s Whistlerem. Nebo jsou jeho podřízení? A odkud a kam jdou peníze?“

Lacey řekla: „Vsadím se, že ta těla, která tehdy v noci pohřbívali, byla těla členů sekty, ze kterých vysáli všechno, co kdy měli, nebo se jich chtěli zbavit.“ Povzdechla a zabubnovala prsty na jeho hruď. „Dillone, je toho před námi moc. Nesmíme zapomenout na Lissy a Victora.“

„Myslím, že na to ještě máme čas, dva, možná tři dny, než se Lissy zotaví po operaci, než se bude moct ukázat mezi lidmi. Pracuju s MAXem a prověřuju všechny nemovitosti, ke kterým mohli mít přístup ve Winnettu v Severní Karolíně. Policisté je tam hledají spolu s FBI a státní policií. Nemůžeme dělat nic víc, dokud se nepřestanou skrývat.“

„Hezké pomyšlení. Je ti jasné, že Lissy celá nažhavená dorazí do Georgetownu, aby tě zabila?“ Lehce ho třepla do nosu. „Víš, na co myslím?“

Teď nemluvila o práci. Savich k ní vzhlédl a čekal.

„Objevuje se mi to zkratkovitě v duchu – všude divoké barvy, chaos a nepředvídatelné události, takže si myslím, že chytrá ženská by měla využít příležitost, dokud je všechen ten blázinec někde venku.“

„Ale? Jakou příležitost?“

Sklonila se nad něj a políbila ho.

36

OKRESNÍ NEMOCNICE V ROCKINGHAMU
NEDALEKO OD TITUSVILLU, VIRGINIE
Středa ráno

„Šerife Merriweathere, prostě tomu vůbec nerozumím. Vy tvrdíte, že tenhle člověk – který, mimochodem, je nejen starší než já, ale je také příliš slabý na to, aby alespoň otevřel oči – je tak nebezpečný, že musí mít pořád zavázané oči, jinak že mě jakoby zhypnotizuje?“

„Pokud to bude chtít, pak ano. Vás a kohokoli dalšího, kdo se na něj podívá.“ *A už ti to*, pomyslel si Ethan, *říkám potřetí, ty idiote.*

„A já vám říkám, že prostě není možné, aby někdo nějakým způsobem ovládl myšlení nějaké jiné osoby. A nechat mu ruce přivázané podle těla, aby si nemohl šátek stáhnout – ale no tak, šerife, nemyslíte, že to už překračuje všechny meze?“

Ale ovšem, šátek přes oči a spoutaná zápěstí opravdu vypadají, že to překračuje všechny meze nebo možná vypadají jenom jako šaškárna, ale musí tohohle člověka přesvědčit, protože jak jinak mají šanci udržet Beliala v nemocnici, a tím spíš ho dostat před soud? „Doktore Truitte, poslouchejte mě. Musíte mi věřit. V případě tohohle chlápka musíme být zvlášť obezřetní. Můžu vám říct, že už jsem viděl, jak zhypnotizoval tři různé lidi – úplně je ovládl.“

Šedé obočí se zvedlo o několik centimetrů a Ethanova beznaděj ovládla vesmír. Když není schopen přesvědčit tohohle doktora, jak by mohl přesvědčit někoho jiného o zrůdném nebezpečí, které Belial Backman představuje? „Vím, že si myslíte, že přeháním, já sám bych si nevěřil, ale skutečnost je taková, že jsem viděl na vlastní oči, co dokáže. Mluvil jste s doktorem Spitzem a slyšel jste, co mu vyprávěli moji zástupci. Ten člověk skoro donutil paní Backmanovou, aby se zastřelila.“

„Není doktor Spitz venkovský doktor a všeobecný lékař?“ Ethan vycítil v hlase doktora Truitta lehce blahosklonný nádech.

„A vy si myslíte, že naletěl, že?“

„Ne, ne, to určitě ne, ale celý ten nesmysl o bezprostřední hypnóze, o lidech, kteří se pod vlivem sugesce zabijí…“

Ethan viděl, jak se před ním rýsuje budoucnost: věčné vysvětlování a ospravedlňování sama sebe, že se snaží lidi přimět, aby mu uvěřili, že Belial Backman je skutečně schopen a připraven to provést s každým, kdo se mu postaví do cesty, nebo když se mu bude hodit. Pokusil se znovu: „Trvám na tom šátku, protože v okamžiku, kdy začnou účinkovat léky proti bolesti, v tom okamžiku bude schopen se soustředit a provést to, a věřte mi, že nebudete chtít být objektem jeho pozornosti. Abyste to dostatečně pochopil, řeknu vám, že včera v Titus Hitch brutálně zavraždil turistu a nechal ho roztrhat šelmou.“

Doktor Truitt se zdál být v šoku. Ethan sledoval, jak si špičkou jazyka navlhčil horní ret. „Máte důkaz, že je za to odpovědný tenhle muž?“

„Ano,“ prohlásil Ethan naprostou lež.

Doktor Truitt se na něj dlouho díval, pak jen zavrtěl hlavou a uhnul pohledem.

Ethan zdůraznil: „Opravdu vypadá bezmocně, že? Žádná hrozba. Dobrá, doktore, berte to jako rozkaz – tenhle muž bude mít pořád zavázané oči a bude mít pořád svázané ruce. Bude tu pořád někdo z mých zástupců, aby dohlédl na to, že to tak bude. Stačí mu jedna vteřina, aby si stáhl ten šátek, a všechno bude zbytečné.“ Ethan namířil ukazováček na doktora a naznačil zmáčknutí kohoutku. „Klidně vás zastřelí, jestli bude moct, nebo vás donutí zabít někoho jiného, vašeho kolegu nebo sestru.“

Belial zasténal.

Doktor Truitt vyskočil a zaklel, že se nechal tak ovlivnit. Protože věděl, že ho Ethan pozoruje, klidně změřil pacientův pulz, zvedl šátek, i když Ethan stál vedle něj, a zkontroloval zorničky. „Ještě nepřišel k sobě. Jestli má co společného s hypnózou, není schopen moc škodit, dokud je v bezvědomí. Operace proběhla dobře, obě jeho zranění se budou hojit. Ostatní je v pořádku.“

„Zítra přijedou specialisté z FBI, lékaři a psychiatři,“ sděloval Ethan. „Jestli toho bude schopen, prohlédnou ho.“

„A to v jakém smyslu?“

„Předpokládám, že posoudí jeho fyzický a duševní stav, aby zjistili, jestli lze dospět k dohodě, kdy bude možné ho převézt. Očekávám, že vy a celé osazenstvo nemocnice s nimi budete plně spolupracovat.“ Vzal doktora Truitta za paži a mírně s ní zatřásl. „Poslyšte, tenhle člověk je mnohem nebezpečnější, než si umíte představit. Teď vypadá asi stejně nebezpečně jako bezzubý starý pes, ale není to tak doktore, je to ten nejnebezpečnější lidský tvor, s jakým jsem se kdy setkal.“

Ethan viděl, že doktor stále váhá. Bylo mu jasné, že kdyby tu byla Joanna, nafackovala by mu. Musel se pousmát. Doktor Truitt uzavřel: „Pokud budou vaši lidé z FBI prověření velícím důstojníkem, budu spolupracovat na čemkoli, co budu považovat za etické. Dokud je tento člověk mým pacientem, je mým hlavním zájmem jeho blaho.“

Jakkoli se Ethanoví chtělo doktora uhodit, tenhle malý proslov byl jakýsi začátek. Přikývl: „Zavolejte mi, kdyby se na jeho stavu cokoli změnilo. Můj zástupce Ox Cobin s ním zůstane v tomhle pokoji. A mimochodem, Ox je jedna z jeho obětí. Jestli chcete informace z první ruky, požádejte Oxe.“

„Právě včas, Oxi, pojď dál. Zatracený je ještě v bezvědomí, ale před pár minutami sténal. Víš, jak se chovat.“

Ox přikývl a vtáhl dovnitř velké křeslo s nastavitelnou podnožkou. „Sestra Loweryová mi půjčila ředitelské křeslo. Ředitel je na dovolené v Chorvatsku.“

Ethan se zasmál: „Je ti už dobře, zdá se?“

„Jo, ale to ti říkám, Ethane, na toho skrčka se ani nepodívám, i když je spoutaný a i když má přes ty šílené oči šátek.“

Doktor Truitt si významně odkašlal, otočil se na podpatku a vyšel z pokoje.

Ox ho sledoval, jak odchází. Zamyšleně pronesl: „Takhle bude reagovat každý – doktoři, právníci, soudci a všichni – uvidíš, Ethane.“

„Jistě, to vím, i přesto, že jsem mu řekl, že Belial zavraždil toho turistu z Aljašky. Ale neřekl jsem mu, že nějak toho medvěda donutil, aby to tělo roztrhal. Máme na Beliala tucet žalob pro těžké zločiny, i kdyby forenzní tým FBI nenašel nic konkrétního, co by spojilo Zatraceného s vraždou pana Spaldinga.

Víš, Oxi, nerad to říkám, ale popravdě, nemyslím si, že máme šanci dostat Beliala před soud. Mám nepříjemný pocit v žaludku, že nebude trvat dlouho a on vyjde z téhle nemocnice a nechá za sebou pár uhranutých lidí.“

„Dovol mi ho zabít, Ethane, tady a teď, stačí polštář přes obličej; nebude to trvat dlouho.“ Ox to myslel naprosto vážně.

Ethan zavrtěl hlavou. „Rád bych, Oxi, to mi věř. Je to pěkná představa, ale muži zákona by takhle neměli mluvit. Lidi z FBI tu budou brzy a odvezou ho odsud do Quantica.“

„Měl by zmizet hned, jak mu poleví bolesti,“ přemýšlel Ox. „Víš, že Betla se ke mně nepřiblížila, když jsem se v sobotu večer po vyšetření u doktora Spitze dostal domů po tom, kdy mě Zatracený uhranul? Očichávala mě a vrčela, motala se kolem mě, jako by se mě bála, a zároveň na mě chtěla skočit. Vyděsila mě až do morku kosti. Trvalo mi dobře celou hodinu, než jsem ji umluvil.“

„Hm, to je zajímavé. Musím si na to vzpomenout a zmínit se o tom doktorům z FBI, až se zítra objeví.“ Ethan se odmlčel, podíval se na ležícího hubeného muže ve středních letech, který vypadal, že není schopen ani pohnout prstem. „Nespouštěj ho z očí, Oxi.“

„Ani jako, Ethane.“ Ox se usadil v křesle, seřídil si tlačítkem podnožku a zazubil se na svého velitele. „Vida, už jsem si na to zvykl. Proč se ten nemocniční papaláš trmácel celou tu dálku do Chorvatska, když se mohl celé dny pěkně povalovat v tomhle cadillacu mezi křesly a popíjet pivo?“

37

Doktor Hicks, nejlepší forenzní psychiatr FBI, byl sám výjimečně kompetentním hypnotizérem a nadšeným fandou Beatles. Nečekal na ostatní z týmu a odpoledne přijel s rozdychtěnýma očima jako dítě před vánoční nadílkou, jak si pomyslel Ox. Doktor Hicks se představil a potřásl si s Oxem rukou. Ox mávl rukou k posteli: „Tamhle je, pane."

Doktor se okamžitě sehnul nad nehybného muže. Potřásl hlavou. „Tak tohle je Belial Backman. To je zajímavé jméno, nemyslíte? Vypadá dost mírumilovně. Povězte mi," zaměřil pozornost na Oxe, „povězte mi, co vám tenhle člověk udělal."

Ox mu to pověděl: „… nebyl jsem tam, víte, uvnitř v hlavě, alespoň ne do té doby, než mě bolest přivedla k sobě." Ox se probíral prsty v krátce sestřižených vlasech. „Zní to hloupě a podivně. Věříte mi?"

Doktor Hicks se znovu podmračeně zadíval na Beliala. „Samozřejmě že vám věřím."

Štípl Beliala do hřbetu ruky. Ten se ani nepohnul. Doktor mu zvedl šátek, pak oční víčko a dobrou minutu se na něj díval; pak řekl: „Hmmm. Jak dlouho takhle vypadá?"

Ozval se Savich, který se objevil ve dveřích: „Říkal jsem Lacey, že tu budete, že rozhodně nebudete čekat na ostatní. Dokonce jste se neubytoval v penzionu ani si neodskočil na pány, ani nesnědl žemli, že ne?"

Doktor Hicks se na Saviche široce usmál. „Dokonce jsem ani nesnědl jablko. Nemohl jsem se dočkat, až tohohle maníka uvidím. Doktor Chambers a doktor Bailey tu budou zítra. Povím vám, že po té zprávě, kterou jste jim poslal, se ke mně přihnali s otázkami a spekulacemi, a to nemluvím o celé haldě nedůvěry. Nechal jsem je, ať dají hlavy dohromady a vyspekulují, jaké testy a jaká omezení si pro něj připraví do Quantica. Můžeme tu udělat magnetickou rezonanci a zjistit, jestli se nejedná o nádor. Později uvidíme, jestli dokáže ohýbat

lžičky nebo tak něco. Doufám, že brzy přijde k sobě. Opravdu si s ním chci popovídat.“

Savich kývl hlavou: „Pojďte se mnou na chvíli ven, doktore.“

Když byli na chodbě, Savich se ohlédl na Lacey, ta přikývla a on řekl bez okolků: „Vítáme vaše nadšení pro věc, doktore; to byl jeden z důvodů, proč jsme vás zavolali. Ale máme tu velký problém se zabezpečením, dokud nedostaneme Beliala do Quantica. Potřebujeme, aby – dokud bude tady – zůstal v tomhle pokoji.“

Doktor Hicks řekl zamyšleně: „Nedokážu si představit takovou sílu, která by skutečně mohla někoho přinutit, aby se zabil. A vy, Savichi, jste vůči němu imunní. Život nás nepřestane ohromovat, že?“

„V tom máte pravdu,“ souhlasil Savich. „Chci v jeho pokoji nainstalovat kameru, takže ho budeme moci na dálku sledovat. Doufám, že se to nestane, ale je možné, že vzhledem ke skeptickému přístupu doktora Truitta k Belialově schopnosti hypnotizovat budeme potřebovat mít živou ukázku, kdyby nám personál nemocnice nechtěl věřit. Pokud k tomu dojde, doufám jen, že nikdo nebude zraněn.“

„Ať za ním zajde doktor Truitt,“ navrhl Ethan. „Uvidíme, co udělá.“

Savich odpověděl: „Tak to bude ospravedlnitelné. Ethane, souhlasíš s tím? Jestli se Belial o něco pokusí, budeme mít na videu důkaz. Obhájce sice bude tvrdit, že to bylo nahrané, ale to budeme řešit, až na to dojde.“

Doktor Hicks zvedl ruce dlaněmi dopředu. „Počkejte, já s ním chci mluvit jako první, slyšet jeho hlas a donutit ho, aby se mnou mluvil. Chci se podívat do těch jeho očí. Proč to nemůžu udělat? Kdyby mi něco udělal, Ox mě může propleskнout.“

Savich řekl: „Víte co, pane. Jestli se probere v době, po kterou tu budete, máte mít svůj pokus. Ale bude mít zavázané oči. Pod mým dohledem tu nebudou žádné další oběti.“

Ethan uzavřel: „Až bude ta kamera uvnitř, Savichi, dohlédnu na to, aby Ox vytáhl to své křeslo sem na chodbu.“

38

„Je tu někdo? Jak mám vědět, jestli tu někdo je, když nevidím?“

„Ano, jsem tu, pane Backmane. Omlouvám se za ten šátek. Jsem vaše ošetřovatelka, Cindy Maybecková. Potřebujete něco, pane?“

Jeho hlas zněl slabě a plačtivě. „Potřebuju, abyste mi sundala ten směšný šátek z očí.“

„Je mi líto, pane, ale dostala jsem pokyn, abych ho nechala, kde je, kvůli své vlastní ochraně; tedy ne že bych tomu věřila, ale musím dodržovat příkazy. Změřím vám tep a poslechnu si srdce.“

Belial ucítil, že mu zvedá zápěstí a dvěma prsty hlídá tep. „To ten tupec šerif; týrá mě, protože jsme měli nedorozumění. Mám léta na to, abych mohl být jeho otcem, a on se mě bojí. Není to legrační? Poslyšte, jak by se vám líbilo ležet ve tmě, sestro, s rukama přivázanýma k bokům? Nemůžu se ani poškrábat na nose. To je nelidské, nemyslíte?“

„To nevím, pane Backmane. Řekli mi…“

„Bolí to; opravdu to bolí.“

„Ale, pane, dostal jste dávku morfia ani ne před hodinou. Proč se nepokusíte usnout? Spánek urychlí uzdravení. Svědí vás něco?“

Belial zasykl, ale nic neřekl.

Cindy mu změřila tep. Byl klidný, pomalý a pravidelný. Pak mu na zdravou paži přiložila manžetu a pod ni stetoskop. Tlak byl dobrý, trochu zvýšený, ale žádný důvod k poplachu. Napřímila se a podívala se na něj. Měkce řekla: „Neplačte, pane Backmane, promáčíte si ten šátek.“

Zavzlykal.

„Jestli nepřestanete plakat, bude vás všechno svědit, pane Backmane.“

„Sestro, otřete mi oči. Prosím. Co vám mohu udělat? Jsem bezmocný, mám svázané ruce.“

Chvíli se ani nepohnula. Slyšela doktora Truitta, jak říká, že všechna ta ostražitost je směšná; proboha, je to starý člověk. Ale pak šerif a ten agent FBI každému nařídili, že šátek se nesmí sundat a

proč. Že v okamžiku dokáže člověka zhypnotizovat? V životě o něčem takovém neslyšela. Souhlasila s doktorem Truittem. Chudák starý člověk, dvakrát postřelený, bezmocný jako kotě – a pak řekla: „Opravdu bych neměla, neposlechnu příkaz. Dobrá, tak ale jen na chvíli. Bude to naše tajemství, ano? Slibujete, že to nikomu neřeknete?“

Hlas mu plaval v slzách. „Přísahám, že nic neřeknu, sestro.“

Cindy mu přetáhla šátek přes hlavu. Osušila mu slzy. Viděla, že to jsou skutečné slzy, a pochopila, že doktor Truitt má pravdu. Tenhle ubožák by nikomu nic nemohl udělat. Chvíli studovala jeho bledý obličej. Ne, určitě by nemohl… Belial Backman otevřel oči a vzhlédl k ní.

„Děkuji vám,“ zašeptal. „Jste vážně hezká a ty blond vlasy. Jsou pravé?“

„Ano,“ odpověděla Cindy. „Jako měla moje babička.“

„Jste hezké a ochotné děvče. Uvolněte mi ty popruhy na zápěstích.“ Usmál se na ni.

Cindy nezaváhala. Uvolnila mu zápěstí, napřímila se a postavila vedle postele a zůstala stát bez hnutí.

Belial se pomalu otočil na bok, přitiskl si pěst na zraněné rameno a posadil se. Škubl sebou a tiše zaklel.

Cindy se zeptala: „Mohu vám nějak pomoci?“

Podíval se na ni a znovu se usmál: „Ne, děkuji, sestro. Už je to mnohem lepší. Teď bych chtěl, abyste mi přinesla šaty.“

Cindy přešla ke skříni, kde měl košili, kalhoty a boty. Stáhla oblečení z ramínek. „Nevidím tu spodní prádlo, ani ponožky,“ podivila se.

„To je v pořádku. Teď mi to přineste.“

Cindy se obrátila zpět s oblečením přes ruku.

„Chci, abyste šla ven a promluvila s ostrahou a zabavila ho; jste tak hezká, že by se za vámi ohlédl i nebožtík. Flirtujte s ním a zaměstnejte ho, dokud vás nezavolám. Pak ho přiveďte s sebou, ano?“

„Dobře.“

Ve vedlejším nemocničním pokoji ho pozorovali Savich, Ethan a doktor Hicks. Savich podotkl: „No, ani to netrvalo dlouho. Myslíte, že nám teď doktor Truitt uvěří?“

„Říkal jste, Savichi, že doktor Truitt je skeptik. Může říct, že to bylo nahrané.“

„Dobrá, teď z vás promluvil obhájce,“ řekl Savich. „Necháme ho hrát ještě chvíli, dokud nezaútočí na ošetřovatelku, pak rychle zasáhneme.“ Ale nechtělo se mu. Savich sledoval, jak Cindy Maybecková vychází z pokoje, a věděl, že ona teď skutečně svoje myšlení neovládá. Tak jako tak, pokračovat v tom je riziko, a on si jen přál, aby to bylo zvládnutelné riziko. Donutil se odhodit všechny pochybnosti a obavy. Zhluboka se nadechl. Dívali se, jak ten slabý a vyhublý člověk se silně obvázaným ramenem a rukou pomalu spustil nohy přes pelest.

„Nemůžu uvěřit, že se dokáže pohybovat tak lehce,“ pronesl doktor Hicks. „Možná že vedle jiných schopností může nějak ovlivňovat i své vlastní tělo.“ Pokrčil rameny. „Kdoví?“

Pozorovali, jak se Belial Backman pomalu postavil a svlékl sepranou zelenou nemocniční košili, a jak přitom trochu zavrávoral. Neobratně si natáhl kalhoty a zaváhal nad košilí. Nedokázal si ji nijak obléknout kvůli tlustým obvazům na rameni a bolesti, kterou by mu ten pohyb způsobil.

Zavolal: „Sestro, pojďte sem, prosím.“

Cindy otevřela dveře a vešla. Ani jednou neuhnula očima z jeho obličeje. Požádal ji: „Potřebuji, abyste mi pomohla obléct tuhle košili.“

Oblékla mu ji. Po celou dobu klel. Viděli, že zbledl a na čele mu vyvstal pot. „Má bolesti,“ konstatoval doktor Hicks, „ale pořád ji ještě ovládá. To je úžasné.“

Belial se zeptal Cindy: „Kde mám boty?“

„Nechala jsem je ve skříni.“

„Přineste mi je.“

Poslechla. Klekla si a pomohla mu je obout.

„Dobře. Teď chci, abyste sem zavolala pomocníka; řekněte mu, že si myslíte, že bych se mohl osvobodit, a že chcete, aby to zkontroloval.“

Cindy přikývla a obrátila se ke dveřím.

„A je to,“ řekl Ethan a spolu se Savichem vyšli ze sousedního pokoje. „Vy zůstanete tady,“ přikázal mu Savich, „bez odmluvy.“

Savich prošel kolem sestry Maybeckové do pokoje a uviděl, jak se Belial natahuje pro hodinky na nemocničním stolku.

To všechno bylo na záznamu. „Vy!“

„Ano, jsem to já, vaše nejhorší noční můra, Beliale. No tak, dobře se na mě podívejte, jen to zkuste. Je mi líto, ale nefunguje to. Zábava skončila. Bylo to jakési představení, které jste pro nás sehrál.“ Kývl směrem ke kameře a Belial sledoval jeho pohled. Savich neočekával, že by mohl zhypnotizovat lidi na druhé straně, ale nechtěl mu poskytnout sebemenší šanci. Postavil se mu do výhledu. Ohlédl se na ošetřovatelku, která se nedívala na nic a jen stála za dveřmi. Savich přikázal Belialovi: „Zase se svlékněte a já vám pomohu obléct košili.“ Musel to udělat sám, protože Belial mu nadával a zběsile se snažil mu v tom zabránit, ale nedařilo se mu to. Belial zakřičel na sestru Maybeckovou: „Pomozte mi, sestro. Pomozte mi!“

„Co mu ten agent dělá? Pusťte mě!“

Ale Ox sestru popadl za ruce a přehodil si ji přes rameno, aby ji vynesl z pokoje.

Savich navlékl Belialovi nemocniční košili a položil ho do postele. Ten k němu vzhlížel, supěl vztekem a oči v bledé tváři mu divoce planuly. „Zabiju tě. Stáhnu tě z kůže a udělám si z ní stínítko k lampě. Pohřbím tě tak hluboko, že tě nikdo nikdy…“

„Jasně, no jo.“ Savich utáhl popruhy kolem Belialových zápěstí, připnul je k postranicím postele a znovu mu zavázal oči.

„Už je to dobré, Ethane, teď už sem můžete jít.“

„To je úžasné,“ prohlásil doktor Hicks, který stál ve dveřích vedle Ethana. Stočil pohled ze Saviche na Beliala Backmana, který ležel v posteli na zádech a vztekal se se zavázanýma očima a zápěstími v poutech.

Ox stál vedle postele a díval se na Zatraceného, jako by ho chtěl zabít, a s radostí. Savich se otočil k personálu nemocnice: „Je to za námi. Doktore Truitte, máme něco, co byste vy a ostatní měli vidět. Je to videozáznam ve vedlejším pokoji. Jste tam v živých barvách, Beliale. Snad nám to pomůže poslat vás do samovazby na zbytek vašeho bídného života.“ Ethan uvažoval: „Myslím, že se asi nebudeme snažit uchránit to před novináři?“

„Můžeme to zkusit,“ navrhl doktor Hicks. „Někteří z těchhle lidí se nebudou chtít přiznat ostatním, že viděli, jak může člověk snadno

ovládnout myšlení druhého člověka. Někteří tomu prostě nebudou věřit. Ale média udělají senzaci z každé zmínky o duševních silách. I kdyby tomu nevěřil nikdo, slétnou se jako kobylky.“

Ale Savich věděl, že se to dostane ven, že se Belialova rodina brzy dozví, že ho drží. Co udělají?

Cindy Maybecková stála vedle Oxe a třela si paži, kam ji uhodil. Poznala ho, když poprvé přijel se šerifem Merriweatherem. Před rokem jí dal pokutu za špatné parkování. Podívala se na něj: „Proč jste mě uhodil?“

„Protože ten milej starej excentrik vám na chvíli vobsadil mozek. Teď už bude dobře. Bolí vás hlava?“

Zamračeně zavrtěla hlavou. Ox věděl, že nechápe, ale snad pochopí, když jí to vysvětlí během oběda v Marlinově mexické restauraci, jestli tedy bude souhlasit. A také ji naučí, jak parkovat souběžně s chodníkem.

39

BRICKER’S BOWL, GEORGIE
Středa odpoledne

„Joanna popsala Bricker’s Bowl dobře,“ konstatovala Lacey a rozhlížela se. „Zdá se, jako by město leželo na dně obří polévkové mísy. Velmi příhodné. Probouzí to ve mně chuť na slepičí polévku s nudličkami. Kolik lidí žije v tomhle údolí?“

„Asi pět set,“ řekl Savich.

„Vypadá to tu, jako by nikdo nepřišel ani neodešel za celá dlouhá léta. Mělo by to být černobílé, jako v tom starém filmu Pleasantville. Podívej, Dillone, věznice a elektrické dráty, všechny moderní vymoženosti. Nějak ovšem vypadají nemístně. Myslím, že Backmanovi jsou určitě opatrní na to, co tady dělají, aby si nezaneřádili vlastní práh.“

„Joanna přece říkala, že viděla Beliala uhranout toho mladíka, který fotografoval, když na hřbitově ukládali urnu Martina Backmana.“

„A jeho bratr Grace ho zastavil,“ doplnila Lacey.

Savich pokračoval: „Belial tomu mladíkovi řekl, že si nebude nic pamatovat. Stejně jako Ox a Glenda nebo ta ošetřovatelka v nemocnici. Jenže Belial bude muset být velice opatrný, nebo dříve či později bude mít proti sobě celé město.“

Lacey přikývla „A mluvíme tu o spoustě let strávených tady, Dillone. Jen se podívej se, krávy se pasou a kozy přežvykují. Hned se cítím líp. Ale nerozumím tomu, proč Belial prostě nezajde do banky, neuhrane pokladníka a nevyjde s kvadrilionem doláčů. Nikdo by si nepamatoval, že tam vůbec někdy byl.“

„Možná že to zkusil. Třeba měli v těch hrobech nacpanou spoustu peněz. Přijdeme na to, to ti slibuju.“ Savich zajel s vypůjčeným camry k první, Maileyově benzinové pumpě. Mladík s vrabčím hnízdem obilně plavých vlasů hustil pneumatiky na stařičké hondě. Za

pokladnou v Quik Martu seděla podsaditá žena a zírala na ně přes výlohu.

Lacey řekla: „Ta ženská na nás kouká, jako bychom jí byli na obtíž. Ovšem pravda je, že kdybych žila někde blízko Backmanů, prostě bych nebyla paranoidní a odstěhovala bych se. My přece nepotřebujeme benzin, Dillone. Proč jsi zastavil?“

„Ta ženská, co sedí za pokladnou, na nás koukala ještě předtím, než jsem sem zajel. Chci tu chvilku sedět, než vystoupím a naberu benzin. Jsme dva cizinci, nic neděláme, a ona přitom vypadá, jako by byla v nejvyšší pohotovosti. To by mohlo skončit zajímavě.“

„Doufám, že budeme mít štěstí a najdeme tu Caldicota Whistlera. Možná že on je klíčem k té sektě Děti soumraku, a možná že úplně ke všemu.“

„Dnes ráno jsem dočetl souhrn toho, co MAX dokázal o Whistlerovi najít,“ poznamenal Savich. „Je mu třicet sedm, absolvoval na právech na Harvardu a pracoval čtyři roky v soukromé právnické společnosti na Manhattanu; pak, když ho nevzali jako společníka, odešel a ani nenechal adresu. Nemá ženu ani děti. Vlastně nemá žádné žijící příbuzné, které by MAX objevil.

Pak tu máme čtyřletou pauzu a až později ho najdeme tady v Georgii, kde vede tuhle sektu Děti soumraku. Kupodivu, to je jediná zmínka, kterou MAX dokázal najít.

Ale, podívej se. Náš subjekt za sklem na nás vrhá ďábelský pohled a pravděpodobně dumá, jestli jsme zločinci nebo používáme Bricker’s Bowl jako skrýš, abychom pozlobili naše zákonné protějšky. A ten mladík hustí do pneumatik moc vzduchu. Jestli nebude opatrný, brzy to vybouchne.“

Lacey pronesla: „Taky jsem hledala něco o Dělech soumraku.“

Vyčkával. „A?“

„No, našla jsem odkaz na pravděpodobný původ toho názvu, ale, Dillone, skutečně tam je…“

„A tvůj názor je?“ přerušil ji Savich a zvedl ruku. Žena na druhé straní výlohy sahala po telefonu, který měla u pravého loktu. Savich rychle dodal: „Vysvětlíš mi ten původ až to tady skončíme. Je načase, abych natankoval.“

Savich nenuceně vystoupil z auta a zasunul hadici do nádrže. Žena vrátila sluchátko do vidlice a otočila se, aby je mohla sledovat.

Z dvoumetrové vzdálenosti viděl, že má na obličeji spoustu make-upu, krvavě rudé rty a jasné modré oční stíny. Krátce ji zamával

Vrátil hadici do stojanu a zašel dovnitř, aby u ženy zaplatil. Viděl, jak se jí na tváři prohlubují vrásky podezření. Měla pod modrými stíny zelené, černě orámované očí.

Usmál se na ni. Úsměv neopětovala.

„Ahoj," řekl důvěrným, nezávazným tónem. „To jsou pěkné šaty."

Vypadala překvapeně a nejistě, poklonu rozhodně nečekala; naklonila se k němu, ale jen na okamžik. Pak se stáhla zpět a zkřížila mohutné ruce na prsou. Přehodila si nohu přes nohu a nechala tak modře potištěné šaty vyhrnout až ke kolenům.

„Dělá to jen čtrnáct dolarů a šedesát tři centy," řekla s nataženou dlaní. „Proč jste tady zastavil, když jste nepotřeboval tolik benzinu, aby to stálo za řeč?"

Savich sklouzl pohledem na jmenovku, zatímco vytahoval bankovky z peněženky. „Vy jste Doreen, že?"

„To jsem," přitakala a vzala od něj peníze. „Máte tři centy?"

Měla hluboký ospalý georgijský hlas, každé slovo teklo pomalu jako hustý sirup, zvláště samohlásky. Savich zavrtěl hlavou, jako že ne, a pozoroval, jak hledá drobné.

Vrátila mu spoustu nikláků – drobné nazpět – a pak se opatrně zeptala: „Vy a vaše pani ste špatně vodbočili?"

„Ale ne," uklidnil ji Savich. „Jedeme na návštěvu k Backmanovým."

Zahledl jí v očích záblesk strachu dřív, než to mohla zamaskovat. „Dobrá família," informovala ho Doreen a zadívala se na starý magazín People s výraznou tváří Drew Barrymore na titulní straně. Poznal, že mu nevěří. Řekla přemítavě: „Cizinci vobyčejně platěj kreditkama, né hotově, zvlášť dyž nemaj co skrejvat."

Savich řekl laškovně: „Ale to bych ani pak netankoval víc, víte? Pronajatá auta mám radši čistá a s plnou nádrži. Znáte taky Caldicota Whistlera. Doreen? Je to dobře vypadající chlap asi vašeho věku."

Savich se tu ženskou vychutnával. Byla jednoduchá, každou myšlenku jí šlo přečíst z obličeje. Uviděl záblesk poznání, pak strach nebo podezření a poplach, ale nevěděl, co to přesně je.

„Né, v životě sem vo nějakým Whistlerovi neslyšela. Debilní méno.“

„To nevím. Řekl bych, že Belial je podobně debilní, nemyslíte?“

„Ne.“

„Můžete mi doporučit, kde se tu dá ubytovat?“

„Backmanovi se vo vás nepostaraj? Mají v tom své domě víc ložnic, než má Hearstův palác v Kalifornii. Jak dlouho se zdržíte?“

„Ještě jsme se nerozhodli. Myslím, že musíme počkat, až jak dlouho budeme jednat s Belialem.“

Slabě hvízdla. „Vy nejste – chci říct, vy se vopravdu znáte s Belialem?“

„Ano, vlastně velmi dobře.“

„Tomu nerozumim, protože Belial vopouští Bricker’s Bowl zřídka a vim jistě, že vás sem tu ještě neviděla. A navíc, Belial tu teďka néni – myslim tady, ve městě. Už jsem ho dýl než tejden neviděla. Slyšela jsem, že si pučil vod pana Clause starý SUV a vyrazil pryč. Takže určitě máte pech.“

„Tak to můžeme jednat s Shepherd a Gracem.“

„Grace sem taky neviděla. A pokud jde vo Shepherd, kdoví? Skoro vůbec nechodí ven z toho jejich zámku a ještě míň z Bricker’s Bowl. Slyšela sem, že pochovala jednoho ze synů – toho Ztracenýho – sotva před dvěma týdny. Menoval se Martin. Chodili sme spolu do první třídy a celou školu. Byl hodnej.“

„Proč mu říkáte Ztracený?“

Pokrčila rameny. „Když vocaď odešel, začala mu tak řikat pani Backmanová. Ztracenej. A plakávala. Nikdo vo něm víc neslyšel, dokud ho jeho vdova nepřivezla zpátky v divný urně, aby ho uložila do země, protože zpopelnit ho nechala někde tam na severu. Víte, lidi tady si myslej, že to néni správný. Slyšela sem, že ta urna byla udělaná z nějakýho zvlášť vopatřenýho dřeva, takže může vydržet stejně dlouho jako kovová. Umíte si to představit? Já si umim představit, jak z toho byla Shepherd nešťastná, stejně jako Belial a Grace.“

„Heleďte, vdova po Martinovi ho sem přivezla do rodného města a k rodině. Nemyslíte, že to od ní bylo docela hezké, Doreen?“

„Vypadla vocaď moc rychle. Della Hoopová támhle z čistírny povídala, že ta vdova byla taková městská panička, dost pyšná a

namyšlená, a že ta Martinova holčička byla hezoučká jako vobrázek. Povídala, že měla ráda smetanovou zmrzlinu s pekanovejma oříškama. Ale vůbec se tátovi nepodobala. Marty měl tmavé vlasy, a dyš mu bylo šestnáct, nosil pětidenní strniště. Slyšela sem, že Shepherd neviděla ráda, že se podobá svý mámě ta holčička.“

Savich přikývl: „Belial mi povídal, jak nachytal toho chlápka od novin, který je špehoval na pohřbu, a jak mu řekl, aby se klidil.“

V Doreeninýchočích se blýsklo – snad strachem? Nebo to bylo běžné v případě, že jste žili v Belialově světě? „Tomu malýmu čmuchalovi to patřilo, ale starý Maynard ho nevyhodí, i když přišel o dost drahej foťák.“

„Jo, Belial říkal, že mu rozmlátil aparát.“

Doreen otevřela ústa a Savich se k ní trochu naklonil. Najednou se podívala z okna. Savich se otočil ve směru jejího pohledu a uviděl silný bourák, Chevy Cheyenne, tak nablýskaný, že si člověk mohl prohlédnout svůj odraz na černém laku. Zahlédl i nosič na pušku, ale brokovnici ne.

Doreen Savichovi objasnila: „To je šerif Doggett. Ned vás nejspíš zahlíd a chce si vás proklepnout. Vopravdu se vo naše město stará. Řikala sem vám, že tu Belial ani Grace nejsou. Tak proč rovnou nevodjedete? Chci říct, že teďka máte plnou nádrž, že jo? Dejte na mě a nechtějte si něco začít se šerifem Doggettem.“

„Začít si něco se šerifem? To je to poslední, na co bych pomyslel. Jsem rád, že jste mu zavolala místo mě, Doreen.“

40

„Šerif Doggett nemá rád cizince. Pořád projíždí městem a merčí po nich, takže uděláte nejlíp, když se z Bricker's Bowl uklidíte zpátky na dálnici, dřív než vás vyhmátne a spustí na vás bandurskou. A nikoho sem nevolala."

„Bandurskou na mě? Má ve zvyku zmlátit cizince, kteří do Bricker's Bowl přijedou?"

„Nedejte mu záminku, aby si myslel, že si to zasloužíte."

„Ani mě to nenapadne," souhlasil Savich a s úsměvem Doreen zasalutoval, což ji polekalo. Vyšel ze dveří, na chvíli se zastavil a protáhl se. Pozoroval, jak se šerif Doggett vynořil z auta a zkontroloval na nablýskaném laku, jak vypadá. Tak tohle je chlap, který odpálkoval Ethana. Viděl, jak si povytáhl světle hnědé kalhoty a usadil kožený opasek s velkým pouzdrem na pistoli; prsty přejel pažbu svého Smith & Wesson model 29, Dirty Harry's Classic, .44 Magnum. K čemu potřebuje šerif takhle malého městečka takovou silnou zbraň? Hloupá otázka. Podobně jako jeho auto, i jeho .44 Magnum mu pomáhá udržet dojem důležitého siláka, někoho, kdo má moc, někoho, koho se musíte bát. Opravdu byl velký a svalnatý, věkem se blížil čtyřicítce, měl velké ruce a velké bufy na nohou. Narovnal se v rozložitých ramenou a ze všeho nejdřív procvičil prsty. Savich si upřímně přiznal, že oni dva nebudou nikdy kamarádi. Tohle není Dougie Hollyfield ani Ethan Merriweather. Tenhle člověk je vrtkavý a to je velmi nebezpečné. Jestli měla Joanna pravdu, je v žoldu Backmanových.

Čemu se šerif Doggett opravdu podobal, napadlo ještě Saviche, byl nefalšovaný rozený surovec.

Došel do vzdálenosti půl druhého metru před Saviche, zeširoka se rozkročil a prsty nechal na pažbě revolveru. Civěl na Saviche, měřil a vyhodnocoval si ho, jako by se pokoušel odhadnout, jak dlouho mu bude trvat zbít ho do bezvědomí. Savich vůbec nepochyboval, že tenhle chlápek se každou bitkou zabývá s velkým potěšením a krutostí. Savichovi neušlo, že má pěticentimetrové podpatky, a divil

se proč. Už tak měřil dobrý metr devadesát nebo tak nějak. Potřeba zastrašovat ještě víc a drsnější přístup. Tady nekyne žádná naděje na pomoc, zvlášť po tom, co mu řekl Ethan. Tenhle maník se zřejmě bojí jen tří lidí v městě – a všichni mají příjmení Backman.

Šerif Doggett měl výrazný přízvuk. Drsný hlas vycházel odněkud z hloubky a byl plný hrozeb a násilí. „Dobrý den. Určitě mi chcete povědít, kdo ste a co tady děláte."

Savich si všiml, že Lacey vystoupila z vozu. Stála klidně asi dva metry za šerifem s rukama volně podél těla; bundu si rozepnula, takže měla prsty jen pár centimetrů od SIG.

„Nebo co?" lehkomyslně se zeptal Savich a povytáhl černé obočí.

„Nebo, ty nevychovanej hajzle, ti rozsekám prdel a vykopu tě z mýho města."

„A to všechno najednou?" usmál se Savich, vytáhl svoje doklady a ukázal mu je. „Když se na můj průkaz podíváte, šerife, zjistíte, že jsem zvláštní agent Dillon Savich. Za vámi stojí další agent a oba jsme z FBI. Víte, šerife, já doopravdy nemám rád, když někdo mluví sprostě. Snad si to budete chtít zapamatovat. Nepostřehl jsem vaše jméno."

Šerif Doggett se ohlédl na Lacey, zúžil oči a pak se otočil zpět. Odplivl si. Ne trochu, byl to pořádný plivanec, který dopadl asi dvacet centimetrů od pravé Savichovy boty. „Sem šerif Nedly Doggett. Co maj dva agenti FBI co dělat v tomdle malým městě?"

„Už jsem to povídal Doreen, jedeme navštívit Beliala Backmana."

To ho ohromilo, ale k jeho cti budiž řečeno, že se vzpamatoval rychle. „No, Belial tu teďko néni, víme? Vsadim se, že vám to už řekla Doreen. Takže hádám, že néni důvod, abyste se tu zdržovali."

„Vy tady ale máte hezké město, šerife. Myslím, že s agentkou Sherlockovou se tu trochu porozhlédneme, navštívíme pamětihodnosti a zastavíme se u Shepherd a Grace. Kdoví? Možná že se Belial objeví. A, šerife, můžete nám říct, kde najdeme Caldicota Whistlera?"

Savichovi se zdálo, že po něm ten muž rovnou skočí, ale nějaký šestý smysl ho v poslední chvíli zastavil. Znechuceně vydechl, dokázal udržet svůj vztek pod kontrolou a zahákl si palce za široký kožený opasek. Vzato kolem a kolem, Saviche to zklamalo.

Podíval se do Doggettových téměř bezbarvých oči. Šerifovi skoro zbělaly prsty, jak je silou držel za opaskem. Získal tak jakous takous rozvahu. Škoda. „V našem městě néni žádnej Caldicot Whistler.“

„Jestli ne přímo tady, tak někde kolem. Určité víte o jeho… organizaci, Děti soumraku. Jako váš kolega muž zákona rozhodně přivítám v tomhle směru trochu spolupráce, šerife.“

Šerif si znovu odplivl, tentokrát asi patnáct centimetrů od Savichovy levé boty. Savich zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Takže žádná spolupráce. Agentko Sherlocková, zavolejte řediteli Muellerovi a řekněte mu, že co možná nejdřív budeme v Bricker’s Bowl potřebovat tým agentů. Musíme vystopovat vůdce sekty.“

„Jdu na to, šéfe.“

Ani ne o dvě vteřiny později ji Savich slyšel, jak mluví do mobilu. „Heleďte, počkejte trochu, néni důvod zaplavit moje město bandou federálů, co budou všude čmuchat. Dobrá, oukej, pomůžu vám.“

„Agentko, řekněte řediteli, že přece jen nám tady někdo trochu pomůže. Takže, šerife Doggette, kde je Caldicot Whistler? Kde jsou ty Děti soumraku?“

„Už sem říkal, že pan Whistler nebydlí v Bricker’s Bowl, ale sem tam sem zajede. Nevim nic vo nějaký sektě Děti soumraku. To zní pitomě. Whistler je příjemnej člověk, agente Savichi, neublížil by mouše. Mám za to, že prodává auťáky v Haverhillu. Proč se s nim chcete setkat?“

„Chci si s ním promluvit o té sektě, o které jste vy nikdy neslyšel,“ odpověděl Savich.

„Povidam vám, že vo žádný sektě Děti soumraku nevim. To nemáte, vy vládní týpci, co jinýho na práci než buzerovat prodejce auťáku? No jo, to je to, co dělá – prodává ty fajnový německý auta. Caldicot Whistler nemá co dělat s nějakým sektářstvim. Kdo tvrdí, že jo?“

Savich se k němu naklonil a řekl důvěrně: „Mezi námi, šerife, FBI ví všechno, co potřebuje. Překvapuje mě, že vy, představitel zákona, jste se nenamáhal něco se o něm dozvědět, nebo že si myslíte, že po něm FBI nepůjde. Na druhou stranu ale vy jste v tomhle údolí zahrabaný už dlouho – nezajímáte se o televizi ani o noviny, že ne? Takže, jakou adresu má Caldicot Whistler?“

„My tady máme televizi, noviny, počítače, a dokonce i časopis People.“ Šerifu Doggettovi se strašně chtělo toho kreténa zabít, nebo alespoň praštit, a bylo to na něm znát. Taky chtěl ulevit odřeninám kolem pasu, protože se mu těžký kožený opasek zarýval do těla. To ale nešlo. A pokud šlo o tu ženskou se zrzavými vlasy a bílou pletí, co si dlouhými prsty pohrávala s pistoli, rád by jí předvedl něco jiného, co měl rád – trochu bowlingu, trochu milování a trochu bolesti.

Dumal, jestli si to děvče ví rady se silnou zbraní, ke které mají její prsty tak blízko. Jeho dva zástupci jsou už víc než pravděpodobně usazeni v Kandrově kavárně a cpou se dnešní specialitou, a to jsou „Všechny chipsy s tortillovou příchutí, které dokážete sníst“. Když mu Doreen zavolala, skoro se sem nevydal, protože myslel už jen na ty chipsy a velké fazolové burritos, které na něho čekají. Vždycky se mohl spolehnout, že Kandra s jídlem zaskočí za jeho ženu, když měla jednu ze svých nálad.

Blbí zabloudilí turisti, co potřebujou trochu seřvat, pomyslel si. A ono teď tohle. Teď má na krku dva agenty FBI, tohohle velkého maníka, který by potřeboval přerazit nos, a tu holku, nejspíš jeho milenku. Stačilo by je zatáhnout za benzínku, ale to bylo velké riziko. Ta ženská už volala toho jejich zpropadeného ředitele. *Do prdele!*

Jak se asi v FBI dozvěděli o Belialovi a Whistlerovi? Vzpomněl si na telefonát toho idiotského šerifa odněkud z hor ve Virginii ohledně Beliala. Ten určitě volal FBI. *Do prdele!*

Ten federál se na něco ptal – jo, o Whistlerovi, čirá zuřivost jeho odpovědi rozpálila vzduch mezi nimi: „Na Whistlerovou adresu se budete muset voptat Beliala. Já jí neznám. Nikdá sem jí neznal, rozumíte?“

„Ještě ne, ale začínám mít pocit, že možná budu rozumět,“ provokoval ho Savich a vydal se směrem k šerifovi, kterého to donutilo uskočit stranou. Lacey uviděla záblesk nenávisti v šerifových očích, když mu došlo, že ho dostali, a snažila se nezasmát. Sledovali, jak vchází do Quik Martu a zblízka se naklání k Doreen, aby si s ní promluvil. Čekali. Už asi za minutu vyšel ven, nasadil si sluneční brýle na nos, vyšplhal se do auta a vystartoval. Lacey povytáhla obočí.

Savich řekl: „Děkuju, že jsi za mě zavolala řediteli Muellerovi.“

„Bylo mi velkým potěšením. Hned to zvedl, jako by čekal, až mu zavolám.“

„Musím přiznat, že jsi ho sehnala opravdu rychle. To na mě udělalo dojem.“

„Tak to taky má být. Vyrazíme za Shepherd a Gracem?“

„Doreen mi řekla, že Grace tu taky není,“ uvažoval Savich, „možná se mě jen chtěla zbavit – to zjistíme, až dorazíme k Backmanům.“

Savich se zadíval za černým autem. „Víš co, nemyslím si, že šerif Doggett a já budeme dobří kamarádi.“

Lacey uvažovala: „Bojí se Backmanových a tebe nenávidí až ke špičkám svých okovaných bot. Opravdu ti chce nakopat zadek, Dillone, naprosto excelentně.“

Savich zvedl obočí. „Myslíš si, že by to mohla být legrace?“

„Pro tebe určitě.“

Savich projel po Main Street, která byla jen dva bloky dlouhá, podél krátké řady jejích obchůdků, jako byl butik s oblečením, až po Higginsův bar na rohu, nad kterým zářil neonový nápis Dos Equis, a po sousedící Pollyinu čistírnu. Zastavil, když uviděl malého chlapce na kole, a zeptal se ho, kde bydlí Backmanovi.

Kluk, kterému chyběly dva přední zuby, se zářivě usmál a spiklenecky se naklonil. „Máma nevidí ráda, když se poflakuju blízko místa, kde ti bubáci bydlí,“ řekl a ukázal na východ.

„Proč jim říkáš ‚bubáci‘?“

Kluk odpověděl: „Všichni vědí, že to jsou bubáci, ale máma říká, že o nich tak nemám mluvit. Nepřiznala by to, ale já si myslím, že se jich bojí.“

„Proč si myslíš, že to tak je?“

Chlapec se zamračil kamsi za Savichovo rameno. „Když o nich mluví s tátou, šeptají.“

„Zásah. Viděl jsi někdy Backmanovy ve městě? Beliala, Grace nebo paní Backmanovou?“

„Paní Backmanová si někdy povídá s Dolly ve Fresh Fish Filet – to je naše restaurace, víte. Máma tam chodí nerada, říká, že ty ryby jsou zkažené, ať to znamená cokoliv.“

Zlatý důl na informace, napadlo Saviche. „Co tady tvoji rodiče dělají?“

„Táta je reverend Halpert; je farářem v baptistickém kostele Prvních poutníků. Vždycky říká, že máme kliku, že máme víc farníků než otec Michael od Sedmibolestné Panny Marie. Páter Michael říká, že můj táta je kacíř, a směje se. Táta mu říká, že je možná kacíř, ale že máme lepší večeře na shromážděních. Katolíci neumějí dobrý bramborový salát, říká otci Michaelovi a ten se taky směje.“

„Chodí Backmanovi do vašeho kostela?“

„Ne, oni jsou katolíci, ale i tak nám dávají peníze. Spoustu peněz, slyšel jsem tátu, jak to říkal.“

„Jak se jmenuješ?“

„Taylor.“

„Fajn, Taylore. Já jsem Dillon Savich. Moc jsi nám pomohl. Dojdi si koupit zmrzlinu. Viděl jsem, že mají Třicet příchutí od Elmo. Je to dobrá zmrzlina?“

„Jo, super, děkuju, pane. Nejlepší je čokoládová s trojím fondánem.“ Dolarová bankovka zmizela v kapse a Taylor už šlapal k obchodu se zmrzlinou. Savich se opřel zpátky o opěradlo. Taylor zahalekal přes rameno: „Elmo má opravdu třicet příchutí, spočítal jsem je! Ještě jednou děkuju, pane!“

„Bubáci, hmmm,“ udělala Lacey, když se Savich odpíchl od obrubníku. „Bystré děcko. Takže máma se Backmanových bojí?“

„Vypadá to tak,“ kývl Savich směrem k několika postarším chlápkům, kteří nejspíš hráli dámu před domem, na kterém byl zlatými písmeny na černém skle vyvedený nápis Duch Genese.

„To bych ráda věděla, co to znamená,“ zauvažovala Lacey.

„Je pod tím nějaký malý znak. Vypadá to jako tarotová karta a symbol Čtení z ruky. Divím se, že město téhle velikosti je může podporovat.“

„Musíme se optat paní B.,“ shrnula Lacey a zamávala dvěma hráčům dámy, kteří se zjevně víc zajímali o ně dva než o svou partii.

41

Příjezdová cesta k domu Backmanových byla dlouhá a vy štěrkovaná a zatáčela nejdřív kolem dvou enormně velkých dubů; pak se proplétala mezi křovím zářivě červeně kvetoucích rododendronů. Duby a javory ji vroubily po stranách a jejich husté větve vytvářely nad hlavou bujný baldachýn. Byl to královský vjezd k paláci.

Dům byl usazený na to nejlepší místo v údolí, na východním konci mísy. Třpytil se v horkém slunci jako svatební dort a byl bohaté zdobený barvami modrých a nazelenalých odstínů. Kolem domu hustě rostly duby. Přední dvůr byl krásně upravený, byly tu zvlněné trávníky a malými tisy vroubené záhony plné azalek, petúnií a fuchsií. Bylo to extravagantní a romantické, naprosto neočekávané v takovém údolí jako Bricker's Bowl.

Saviche nejprve napadlo: *Kde je hřbitov?*

„Týjo," uznale řekla Lacey a hvízdla. „Jen se na tohle místo podívej, Dillone. Z toho, co povídala Joanna, jsem neměla dojem něčeho tak velkého. Řekla, že je to zámek, a tím to skončilo. Koukni na ty barevné odstíny – ta temně modrá a zelená je úžasná. Myslím, že víc barev není ani na Painted Ladies v San Francisku."

Z toho místa Saviche rozbolela hlava. Bylo to moc velké, moc vystavené na odiv, prostě všeho moc a tečka; až na ty všechny květiny. Obzvlášť se mu líbily ledové růže s bílými květy tak hustými, že se zdálo, jako by keře tížily.

Zaparkoval camry na cestě směřující k šesti garážím, za novým temně modrým cadillacem, který ladil s barvou domovního dekoru. Jsou další vozy uvnitř? A pokud ano, proč si Belial na cestu do Titusvillu vypůjčil SUV?

„Ten Caddy vypadá jako auťák paní Backmanové, řekla bych, takže doufejme že je doma. Napadá tě, kde by mohl být hřbitov?" zakončila otázkou Lacey.

Usmál se na ni. „Asi za domem. Přijdeme na to."

„Víš, Dillone, tohle místo je neuvěřitelné, ty květiny vypadají, jako by vyrostly na steroidech, ta tráva je skvělá a precizní jako brož, až mě to děsí.“

Vystoupali po deseti hluboko usazených dřevěných schodech na širokou verandu s pohodlnou houpačkou, bílým stolem z ratanu a čtyřmi křesly ze stejného materiálu, na kterých ležely polštáře ve stejně zelené a modré barvě jako zdobení na domě. Na verandě bylo příjemně chladno a vanul tady lehký vánek od západu.

Nádherné italské květináče přetékaly květy azalek, petúnií a dalších květin, které Savich nedokázal pojmenovat; byly zavěšené na držácích z černého tepaného železa, vzdálených od sebe pravidelně přesně šedesát centimetrů.

„Ty květiny,“ zhodnotila Lacey, „zajímalo by mě, co na ně paní Backmanová používá, aby byly tak nádherné. Že by nějaké kouzlo nebo zaříkadlo?“

Potěšil ji: „Naše zahrada je stejně efektní.“

„Kéž by,“ ušklíbla se a vdechla. „I když cítím ten skvělý parfém růží a jasmínu, pořád mě to děsí. Nevím proč.“

„Víš toho moc o těch, co tu bydlí.“

Dveře se otevřely dřív, než zaklepali. Vyšla z nich typická stará dáma v domácích květovaných šatech a korálky zdobených pantoflíčcích naboso. Vypadala jako laskavá babička, měla načechrané bílé vlasy stočené do staromódního uzlu, perlové náušnice v povadlých ušních lalůčcích a velký diamant na prsteníku. Nebylo na ní nic křehkého. Věděli, že jí je sedmdesát osm let, protože jim to řekla Joanna. Jinak by to mohli jen hádat, protože Shepherd Backmanová oficiálně neexistovala. Neměla rodný list ani číslo sociálního pojištění nebo řidičský průkaz či zápis o sňatku v matrice. Její manžel vyplňoval daňové přiznání jen za sebe. Po něm to převzal Belial a vykazoval roční příjem asi čtyřicet pět tisíc dolarů z řízení trucku, což bylo potvrzeno ředitelem místní přepravní a doručovací společnosti, tomu vypláceli minimálně stejně. Anebo ho možná Belial každý rok jednoduše uhranul, když došla řada na daně.

Paní Backmanová neřekla ani slovo, jen si je bez hnutí prohlížela; její světle hnědé oči těkaly z jednoho na druhého. Nakonec se zastavily na Savichovi. „Kdo jste, mladíku, a co chcete?“ Její hlas

nezněl tak, jak se patřilo na starou ženu. Byl hluboký a chraplavý, jako kdyby byla dlouholetým kuřákem, a zněla v něm autorita

Byl to hlas osoby, která vždycky seděla za volantem autobusu, ve kterém jela. Savich by se byl vsadil, že Belial, který byl naprosto děsivý, se jejím pokynům podřizoval bez váhání.

Savich se na starou paní usmál a ukázal svůj průkaz. „Jsem agent FBI Dillon Savich a tohle je agentka Lacey Sherlocková."

Pozorně si prohlédla jeho dokumenty, vrátila mu je a pak natáhla překvapivě svěží ruku k Lacey, aby si od ní vzala její. Za nehty rukou měla špínu. Že by pracovala na zahradě? Nebo spíš vykopávala hroby?

Průkaz Lacey si stará paní prohlížela dlouho. Konečně pouzdro vrátila. „Teď vím, kdo jste. Co chcete?"

„Rádi bychom si promluvili s vámi a s vaším synem Gracem, protože Belial tu není."

„Není tu ani Grace."

Při těchto slovech Savich zpozorněl. Usmál se na ni: „Kde je Grace?"

„Hádám, že se svým bratrem, protože odjeli společně. Jsou dost daleko, tihle dva."

„Víte, kam jeli, paní Backmanová?"

„Moji chlapci jsou dospělí, agente Savichi. Přijíždějí a odjíždějí, jak se jim zachce. Jsem pouze jejich matka a vždycky ten poslední, kdo se něco dozví."

Jo, to určitě, řekla si v duchu Lacey.

„Prosím, omluvte mě na okamžik," požádal Savich, kývl na Lacey a odešel na konec verandy. Vytočil Ethanovo číslo. Při druhém zazvonění Ethan zvedl mobil. Savich ho informoval: „Grace je v Titusvillu. Evidentně on a Belial odjeli, aby přivezli Autumn. Nevím, co se od něj dá čekat, Ethane, ale je tam někde blízko a je možná stejně nebezpečný jako jeho bratr. Možná pracují spolu nebo Belial nějak používá Grace, aby se lépe soustředil. Vzpomínáte si, jak jste mi vyprávěl, že Ox, když byl v hypnóze, měl hlas jakoby svůj, ale ne úplně? Byl to hlas Zatraceného?"

„Ten hlas nebyl tak úplně odlišný od Oxova, ale to, co říkal, a jak to říkal, to Ox nebyl. Myslíte, že to možná byl hlas Graceho?"

„Vypadá to tak šíleně, že mě z toho bolí hlava, když na to jen pomyslím. Pravděpodobnější je, že Belial to všechno dělá sám, ale je pravda, že to nevím určitě. Ale Grace je tam taky, takže opatrně."

Když se Savich vrátil, uslyšel, jak Lacey říká: „Máte báječný dům, paní Backmanová. Ty modré a zelené odstíny jsou dokonalé a dokazují úžasný smysl pro detail. Úplně člověka pohltí. A ty květiny – taky ráda zahradničím."

„Děkuji vám," odpověděla Shepherd Backmanová. Nekývla na znamení díků při chvále svého domu a zahrady, ani neustoupila z místa, kde stála, a blokovala hlavní vchod. *Možná že jsem to s tím podkuřováním trochu přehnala*, připustila si v duchu Lacey. Chtělo se jí říct té staré čarodějnici, že i když to tu vypadá udržovaně, pořád jí to nahání hrůzu; prostě jen proto, aby zjistila, co by na to řekla.

Savich navázal. „Divíme se, odkud berete peníze na postavení a udržování tak utěšeného majetku. Váš manžel zemřel, je to tak?"

„Ano, nějaký zabiják ho dostal u Harraha v Renu sedmnáctého listopadu v devadesátém devátém, zabil ho."

„Váš manžel byl gambler?"

„No, ano, trávil v kasinech hodně času. Byl to muž mnoha nadání, agente Savichi. O jeho finančních záležitostech toho vím velmi málo, ale vždycky se o nás dobře staral. Postavila jsem tenhle dům z dědictví, které po něm zbylo."

Joanně jsi to ale vyprávěla trochu jinak, ušklíbl se v duchu Savich.

Shepherd pokračovala. „Když ho zasáhl do hlavy, tak ten zpropadený zabiják taky vzal Theodorovi peníze, které by mi Theo byl telegraficky poukázal druhý den ráno, na minutu přesně v devět. Místní policie byla k ničemu. Kdyby měl službu náš šerif Doggett, byli by toho nikdoše, co Thea zabil, chytili a pověsili."

Tohle ovšem už byl hotový citový výlev.

Lacey namítla: „To už dlouho musíte vyjít bez přísunu peněz, paní Backmanová. Obstarává vám peníze Belial například tím, že uhrane ředitele místní banky, aby vám doplnil peníze na běžný účet nebo do investičního portfolia, nebo třeba prodejce aut, aby vám věnoval ten nový cadillac? Shodou okolností barva toho auta skvěle ladí s těmi modrými odstíny."

Shepherd zdánlivě nereagovala; nenechala se vyvést z míry a plné se kontrolovala. *Že by trošičku zbledla? Ne, bohužel*, to si Savich nemyslel. Byla to vychytralá stará liška.

Řekla věcně: „Belial nikoho v Bricker's Bowl kvůli penězům neuhranul. To by nebylo správné. Neobírali bychom naše sousedy. Ale ta obrovská zločinecká kasina, to je něco naprosto jiného."

„Moc bych si chtěla prohlédnout vnitřek vašeho krásného domu, paní Backmanová."

„To by chtělo moc lidí."

„Můžeme vejít?"

Bylo vidět, jak moc se Shepherd Backmanová chce pochlubit svým mistrovským dílem a sklidit ještě víc chvály a závisti. Ale má jim zabránit ve vstupu, nebo předstírat, že spolupracuje? Byla viditelně rozpolcená. Viděli, jak jí to v mozku pracuje – má nechat nepřítele před dveřmi, nebo ne?

„Tak dobrá, ale neprovedu vás celým domem, na to je příliš velký. Můžete si prohlédnout obývací pokoj. A pak odejdete."

42

Savich a Lacey ji následovali dovnitř domu do rozsáhlé vstupní haly s dubovými parketami na podlaze. Ve velké růžové váze na starožitném stolku byly čerstvé květiny, za nimi viselo viktoriánské zdobené zrcadlo a obojí to vypadalo jako přenesené rovnou z Buckinghamského paláce. Starožitný stojan na deštníky a skupinka několika olejomaleb – a pak náhle viktoriánský styl končil. Dívali se na čtyři obrazy, které byly syrové a živelné, příšerně moderní. Všudypřítomným prvkem byly bouřkové mraky, zpěněná voda, rozmáchlé paže a ústa otevřená výkřikem. Děsivé nahlédnutí do duše umělce?

„Neuvěřitelné obrazy; kdo je maloval?“ otázal se Savich.

„Viďte, že jsou neuvěřitelné? Maloval je můj syn Grace. Myslím si, že mají hodnotu pro muzeum.“

„Jsou to pro Grace typické motivy?“

„Asi vás zajímá, jestli se Grace někdy málem neutopil v bouřce? Tomu se říká umělecké ztvárnění, je to výpověď o silách, které jsou mimo vliv smrtelníků.“ Povzneseně se na ně oba podívala, o to se nenechala připravit. Otočila se na podpatku a oni šli za ní do prvního pokoje napravo. Vévodil mu krb z carrarského mramoru s impozantním portrétem postaršího muže na stěně nad ním. Pohled jeho bledých očí byl šťastně pomatený. Určité to byl Theodore Backman, její zesnulý manžel.

Paní Backmanová šla svižně a vzpřímeně, bavlněné domácí šaty jí sahaly po lýtka a pantoflíčky jí klouzaly po perfektně vyleštěné dubové podlaze. Ukázala na skutečné viktoriánské sofa.

Posadili se, ona sama se uvelebila na křesle s vysokým opěradlem proti nim. Rozhlédla se samolibě po velké místnosti. „Postavit tenhle dům a vybavit ho tak, jak jsem si představovala, trvalo pět let. Teď je dokonalý. Ale moji synové, Belial a Grace, se nezajímají o nic jiného než o vepřové kotlety na talíři a dezert na dobrou noc, jahodový koláč, který pro ně dělá Marge v Phelpsově cukrárně.“ Mávla rukou do prostoru. „Tenhle krásný dům, všechny květiny i starožitnosti jsou

pro ně zbytečné. Není to fér. Ptala jsem se, co s tím hodlají udělat, až umřu.“

„A co vám odpověděli?“

„Nenápadné se na sebe podívali a vymysleli si báchorku o tom, jak se brzy po mém pohřbu ožení a povedou své ženy k tomu, aby pečovaly o tuhle moji svatyni. Tak oni říkají tomuhle nádhernému domu – moje svatyně. Řekla jsem jim, že to je umělecké dílo, a ne nějaká nanicovatá svatyně, ale oni se jen podívali jeden na druhého a pokrčili rameny. S tím se nedá nic dělat.“

„Proto chcete, aby sem přijela vaše vnučka a žila s vámi, paní Backmanová?“ zeptal se Savich. „Chcete, aby tady Autumn vyrůstala a převzala to po vás, až zemřete? Aby udržovala vaši krásnou zahradu a kupovala další starožitnosti?“

„Bylo by to hezké, pokud je to to, co by si sama přála,“ odpověděla nezáludně paní Backmanová a vůbec ji nepřekvapilo, že o Autumn vědí. „Ovšem, už není zapotřebí nakupovat další starožitnosti. Je to malá holčička a zatím tady nepobyla dostatečně dlouho, abych zjistila, jestli si takový dar zaslouží. Koneckonců, má v sobě polovinu obyčejné krve své matky.“

Prrr. Lacey se zeptala: „Proč si myslíte, že manželka vašeho syna je obyčejná, paní?“

„Stačilo mi s ní promluvit, abych poznala, co je zač.“

„Muselo vás hodně zarmoutit, když jste se dozvěděla o smrti svého nejmladšího syna. Určitě to byl svého druhu šok,“ pokusil se Savich.

Lacey si všimla, že stará žena stiskla v záhybech svých šatů pěsti. Potřásla hlavou a řekla: „Chudák Martin. Byl zmatený, tak jako mnoho mladých mužů. Byl by se vrátil domů, ale ta žena ho nalákala a přesvědčila ho, aby se od nás distancoval. Nevěděla jsem ani, kde žije, dokud mi nezavolala, ale to už bylo moc pozdě. To už byl mrtvý. Víte, že nezachovala jeho tělo, aby ho pohřbila tady, vedle jeho otce?“ Tón jejího hlasu byl teď vysoký a plný zloby. „Nestyděla se přivézt ho domů v laciné urně. Přála jsem si uvidět svého syna, naposledy se ho dotknout, ale už z něj zbyl jen popel.“

Lacey řekla opatrně: „Pokud tomu rozumím, jeho žena se přesto snažila vás o tom uvědomit, paní Backmanová. Vlastně ani nevěděla, že existujete; nevěděla o vás vůbec nic. Víte, její manžel o vás ani o

svých bratrech nikdy nemluvil. Byl to on, kdo zpřetrhal všechny své vazby na vás, ne ona. Rozuměla jsem správně, že jste mu říkala ten Ztracený?“

„Ztratil se, ale byl by se ke mně domů vrátil. Teď už je to jedno. Že zemřel, to byla její vina. Svedla mého chlapce a držela ho daleko od jeho rodiny. Ani mi neřekla, kde a jak zemřel. Ale jak to, že vy o Martinovi víte? Vyprávěla vám snad ta ženská nějaké povídačky?“

Savich se držel svého: „A co vaše vnučka, paní Backmanová, vyhovuje vašim představám?“

„Řekla jsem vám, že ta ženská ji odvedla moc rychle, než abych to stihla posoudit.“

„Víme o jejím nadání, a vy to určitě víte taky, paní Backmanová. Nevyprávěla vám, že často mluvila se svým otcem, když nemohli být spolu? Není to ten důvod, proč jste poslala Beliala a Grace do Titusvillu, aby vám Autumn přivedli zpátky?“

„To je, mladý muži, naprosto absurdní.“

Savich zaútočil: „Nařídila jste Belialovi a Graceovi, aby Joannu při tom zabili?“

V očích jí zableskla nezměrná arogance. Ta stará paní si o sobě myslela, že je nezranitelná, věřila, že se jí nikdo nemůže dotknout. *Je nebezpečná*, přiznal si Savich, bez ohledu na její věk je to žena, která by bez váhání zabila a nepocítila by ani na chvíli výčitky. Stejně jako Belial. Ale co Grace?

Jestli měla Autumn pravdu o těch tělech, která paní Backmanová a její synové pohřbívali, pak tahle malá stará paní vraždila už mnohokrát. Zopakoval: „Řekla jste Belialovi, aby Joannu, až dostane Autumn, zabil?“

„Nevíte, o čem mluvíte, agente Savichi. Že z toho všeho obviňujete Beliala, je jen důkaz toho, jak nízké a obyčejné myšlení máte. A teď odejděte. Pomohla jsem vám; řekla jsem, že Belial a Grace tu nejsou. A nevím, kdy se vrátí.“

„Tak si dovolím vám o Belialovi povědět já.“ Savich si poposedl na sofa dopředu. „Leží v nemocnici a má zavázané oči. Ruce má přivázané k postranicím postele, aby si nemohl stáhnout šátek a nikoho uhranout.“

Vůbec ji to nepřekvapilo. „Proč je můj syn v nemocnici?“

„Postřelil jsem ho. V noci ho operovali. Ale Grace vám telefonoval, že ano? Pověděl vám, jak Belial vnikl do domu šerifa Merriweathera, aby unesl Autumn. Možná že se Grace bojí, co mu uděláte za to, že chytili Beliala. Možná se bojí, že ho z toho obviníte. Dala jste mu další pokyny, paní Backmanová? Povíte nám, co jste mu nařídila udělat?“

„Vy mi jen tak řeknete, že jste Beliala postřelil? To je ohavné! Pokusil jste se zabít mého syna!“ Hlas jí o oktávu stoupl a zuřivostí jí zrudly tváře. Oči jí ztmavly skoro do černá.

„Za to budete potrestaný,“ vykřikla, „postarám se, abyste byl potrestaný.“

Lacey ji mile upozornila: „Jestli k tomu dojde, já sama zabiju vás, takže si to potěšení nevychutnáte. A teď k věci.“ Vytáhla z kapsy soudní rozhodnutí. „Tohle je soudní příkaz, paní Backmanová, k prohledání vašeho rodinného hřbitova kvůli tělům, která Autumn viděla vás a vaše syny pohřbívat.“

Stará žena by je nejraději zničila, viděli jí to na očích a viděli to i na zbělelých kloubech jejích zaťatých prstů. Konečně ze sebe vypravila: „To je nesmysl a vy to víte. Opravdu věříte snu malého dítěte, protože jeho matka to chce? Agente Savichi, vy s ní spíte?“

„Vezměte si to rozhodnutí, paní Backmanová,“ pobídl ji Savich. Pořád nenatáhla ruku pro papír, který držel, jen se na oba bez emocí dívala. „Jestli okamžitě neodejdete a nevezmete s sebou ten směšný papír, zavolám šerifa Doggetta.“

„Ale šerif vám už přece volal, že ano, paní? Asi tak před čtvrthodinou? A řekl vám, že se po vás sháníme.“

„Zavolám šerifa Doggetta,“ zopakovala. „Ten si to s vámi dvěma vyřídí.“ Savich se podíval na hodinky a zvedl hlavu, když venku uslyšel auto. „Jestli to nebude šerif, tak je to náš forenzní tým a přijeli kvůli vašemu rodinnému hřbitovu.“ Vstal a položil jí příkaz na klín. „Klidně si to přečtěte. Klidně si zavolejte znovu šerifu Doggettovi a řekněte mu, že je hrozně pomalý.“

„Zavolám taky svému právníkovi.“

„To asi zavoláte Caldicotu Whistlerovi.“

To byl zásah do černého. Syčivě se nadechla, ale udržela se a zůstala zticha. Lacey se na ni vlídně usmála. „Řekla bych, že jsou to naši forenzní.“

43

Pátrání vyšlo naprázdno.

O hodinu později přišel forenzní specialista a velitel týmu Dirk Platt k Savichovi a Lacey, kteří stáli a přihlíželi akci u hrobu Martina Backmana. Vrtěl hlavou a řekl jim: „Je mi líto, ale nejsou tam žádná těla.“

„Dala je jinam,“ usoudila Lacey. „Belial ji varoval a ona je přestěhovala. Nebo měla podezření, že je Autumn nebo Joanna při tom viděly, a proto utekly.“ Lacey se rozhlédla po hřbitově. Čtyřicet hrobů bylo rozmístěno v podivných trojúhelnících. Poslední z nich byly něco přes půl metru vzdáleny od hustého dubového porostu, který se táhl po stranách údolí a silnými zelenými větvemi mířil vysoko do vzduchu. Stromy obklopující hřbitov splétaly navzájem větve a ty ve vánku vytvářely pohyblivé stíny.

Dirk se zeptal: „Chcete, abychom vykopali nějaký jiný hrob?“

„Ne,“ odmítl Savich. „Zatím ne.“

Dirk přikývl a mávl rukou k velké jámě v zemi. „Něco odtamtud vykopala. Všechno, co jsme objevili, je velká díra nedávno zasypaná hlínou.“

„Žádná krev? Žádné oblečení?“

„Ne, vůbec nic, ale ještě to nevzdávej. Jestli byla v té díře těla, možná ještě něco najdeme. Divná věc. Když se člověk rozhlédne, vypadá to jako nejpokojnější před světem ukryté údolí, takové trochu staromódní americké městečko, kde bys čekal, že najdeš jen rustikální kouzlo, a ne pohřešovaná těla.“

„Lori odebrala vzorky půdy a hledá v nich stopy krve a lidských pozůstatků, ale nemyslím si, že něco najde. Taky zjistí, jestli ta hlína pochází odtud nebo odjinud. A jestli ta půda bude čistá, můžete se vsadit, že ji sem přivezli.“

„Jestli ta těla přesunuli,“ uvažovala Lacey, „pochybuju, že je vezli daleko. Kdo by chtěl tak moc riskovat odhalení. Na druhé straně, tohle údolí je pořádně velké.“

„Není to zase tak velký risk, pokud těmi hrobníky jsou šerif a jeho pomocníci,“ namítl Savich. „Mohli ta těla zabalit do plachty a odvézt je někam jinam v údolí na šerifově auťáku.“

„Nikde jinde na hřbitově nejsou známky čerstvého kopání, tak zkusíme prohledat záhony a všechna místa, kde je zpřeházený povrch, s detektorem narušení země. Povolal jsem pár pátracích psů jako doplněk k detektoru, ale jestli ta těla nenajdeme dost blízko, náklady porostou dost rychle.“

Savich řekl smířeně: „Já vím. Udělej, co můžeš, Dirku.“ Obrátil se na Shepherd: „Věci prostě nejdou vždycky tak, jak bychom chtěli.“

44

OKRESNÍ NEMOCNICE V ROCKINGHAMU
NEDALEKO TITUSVILLU, VIRGINIE
Středa pozdě odpoledne

Ošetřovatelka, tenká jako okenní tabulka a s prošedivělými vlasy, nekompromisním krokem vrazila do dveří Belialova pokoje dřív, než Ox stačil vyskočit na nohy a houknout na ni. „Zůstaňte stát. Nikdy jsem vás tu neviděl.“ Popadl ji za vyhublou paži. „Kdo jste? Co tu chcete?“

Zvedla k němu tvář bez stopy make-upu. Skoro by byl přísahal, že na okamžik zahlédl jizvu na její čelisti – ne, to určitě ne. Zavrtěl hlavou a ona řekla klidně: „Jsem sestra Eleanor Lapleyová. Pracuji tady. Právě jsem nastoupila na směnu. Kdo jste vy?“

„Jsem ze šerifova oddělení a tady hlídám maniaka, přivázaného na posteli. Vy o něm víte?“

„Samozřejmě. První věc, kterou mi ukázali, když jsem přišla, byl ten film. Je to k neuvěření. Mně to připadá jako nahrané, vám ne?“

„Nic nebylo nahrané.“

„Jestli ne, pak je to ale dost dobré, ne?“ V hlase jí zazněl obdiv. *To není dobře.*

Ox prohlásil: „Půjdu s vámi. Co potřebujete zjistit?“

„Změřit životní funkce a zjistit, jestli nemá bolesti, jako obvykle.“

Ox přikývl a otevřel dveře.

To bylo poslední, co si pamatoval.

Když se Ox probral, ležel na zádech, přivázaný k nemocniční posteli Beliala Backmana, s očima zavázanýma a zápěstím připoutaným k postranicím. Otevřel ústa a začal křičet.

Do dveří vrazil sanitář, zůstal stát jako socha a zíral na Oxe.

„Ať už jste kdokoli, sundejte mi ten šátek a rozvažte mě.“

„To nejde, pane. Viděl jsem film; viděl jsem, co jste udělal s tou osobou. Ani se nepřiblížím.“

Ox se pokusil přemoct paniku, která se v něm vzmáhala. Donutil se mluvit klidně a rozumně. „Poslyšte, Belialu Backmanovi je něco přes padesát a je to vyhublý malý chlapík. To já nejsem. Nějak mě přelstil. Ta sestra –“

„Jaká sestra?“

„Sestra Eleanor Lapleyová, říkala, že se tak jmenuje.“

„Ale tady není žádná sestra Eleanor Lapleyová, pokud ovšem tady nezačala pracovat před půl hodinou a mně to nikdo neřekl.“

„Proboha, podívejte se na mě. Vypadám jako Belial Backman?“

„No, pane, teda –“

„Hned mě rozvažte! Belial Backman utekl. Musíme ho dostat zpátky.“

„Ale –“

„Ty idiote! Je mi třicet tři a vážím devadesát kilo! Jen se podívej!“

Sanitář ho rozvázal.

Ox se podíval do Savichovy kamery. Kde zůstal doktor Hicks? Proběhl kolem sanitáře a nakoukl do vedlejšího pokoje. Doktor Hicks byl v bezvědomí, ale živý, aparatura videa byla rozbitá.

Věděl, že jediný oficiální strážce v téhle malé nemocnici je u hlavního vchodu, a tak se nenamáhal burcovat personál nemocnice. O tři vteřiny později měl Ethana na telefonu.

„… ta sestra, Ethane, přísahám, že měla jizvu. Vím, že ti agent Savich řekl, že je tu asi Grace. Vím, že to zní pitomě, ale myslíš si, že ta sestra Lapleyová mohl být Grace?“ Ethan myslel, že se mu rozskočí hlava. „To byl určitě Grace. Dostal se přes ostrahu nemocnice v převleku za ošetřovatelku, i když si myslím, že to asi nebylo dost realistické… Špatná maska? Myslím, že určitě ano, protože kdyby to nebyla maska… radši o tom nechci přemýšlet. Stačilo pár minut navíc a byl bys ho začal podezírat, ale Grace byl rychlý, dostal se do pokoje a stáhl Belialovi šátek z očí, a proto si nepamatuješ, jak se to stalo… Sežeň všechny lidi, ať jedou ke mně. Je tam Joanna s Autumn. Určitě tam Grace s Belialem zamíří. Já jedu hned.“ Za chvíli Ethan znovu vytáčel telefon a Joannin mobil zazvonil.

„Prosím?“

„Joanno, tady Ethan. Belial utekl s pomocí svého bratra Grace. Okamžitě popadněte Autumn a jeďte do města. Na půli cesty se setkáme.“ Neřekla ani slovo a zavěsila.

O pět minut později uviděl, jak se její pronajaté auto řítí k němu, zatroubil a zastavil rubicon na krajnici. První, co Joanna řekla, bylo: „Měla jsem ho zabít. Kruci, měla jsem ho zabít.“ Autumn měla bledý obličej a byla zticha, pevně přitisknutá ke své matce. „Nastupte si.“ Otevřel dveře na straně spolu jezdce, Joanna vyzvedla Autumn na sedadlo a usadila se vedle ní. „Nemám zbraň. Prostě jsme utekly.“

„Já mám; nedělejte si starosti.“ To byla zřejmě největší pitomost, jakou kdy řekl. „V přihrádce pod sedadlem je puška. Tu si vezmu já; vy můžete mít moji berettu.“ Pohladil Autumn po rameni. „To bude v pořádku, maličká.“ Kdyby mu nevěřila, nezlobil by se na ni. Vytáhl berettu z pouzdra a podal ji pažbou napřed Joanně. „Kam jedeme?“

Ve zpětném zrcátku uviděl starličký Ford Escort, který se rychle blížil. Ani nemusel vidět s jistotou, kdo v autě sedí. Byl to Belial a Grace. Určitě to byli oni. „Držte se,“ řekl a sešlápl plyn k podlaze.

Silné auto se na dvouproudé dálnici plynule rozjelo a brzy se vzdálili natolik, že je Belial nemohl v zatáčkách vidět. Ethan prudce odbočil na rozbitou požární cestu, která vedla přímo do divočiny Titus Hitch, a nebyla to přístupová cesta se strážní budkou správy lesa, ale úzká, prašná stezka, sotva široká, aby jí rubicon projel. Náhle končila u řeky Sweet Onion. Jestli budou mít štěstí, potrvá to Belialovi a Graceovi dost dlouho, než zjistí, kde jim zmizeli. Ale stejně je najdou, to Ethan věděl.

„Pojďme.“

Joanna řekla: „Vy víte, kde jsme; to je dobře. Kam teď?“

„Půjdeme pěšky rovně do divočiny Titus Hitch. Nemůžeme se vrátit, odkud jsme přišli, a jít dál je lepší než tu zůstat. Znám tyhle lesy dobře a vím, kde bude dobré se zastavit.“

„Ethane, co budeme dělat v divočině?“ chtěla vědět Autumn.

Podíval se na matku, pak na dceru a řekl: „Půjdeme na túru.“ Vytáhl z pouzdra remingtonku 700. Byl to dárek od otce k dvanáctým narozeninám – aby z něj byl lovec, tak to otec řekl. Ethan se naučil střílet z pušky, vlastně si ručnici zamiloval, ale u lovu nezůstal. Raději zvířata maloval a fotografoval je, než aby je střílel.

Popadl dvě krabice kónických nábojů. Měl jen čtyřicet ran. Musí být opatrný. Spíš pro sebe než pro Joannu bilancoval: „Zásobník je nabitý, to je deset ran, dohromady to dělá padesát ran.“ Podíval se na ni: „Tahle hračka je pomalá, ale na vzdálenost hodně přesná. Tady jsou dva zásobníky pro berettu, Joanno, každý po padesáti ranách.“

Myslel na to, postavit úkryt a zastřelit Beliala ze vzdálenosti dobrých devadesát metrů, z tak dostatečné vzdálenosti, aby to bylo bezpečné. Ale co Grace? Umí se dobře maskovat, nebo je úplně jiný? Ethan se dost obával, že zná odpověď.

Přešel k zádi auta, otevřel nákladní prostor a vytáhl těžký batoh. Pak podal menší Joanně. „Tak, a teď odsud vypadneme.“

Ethan je vedl podél břehu řeky hustě rostoucím rákosím až k úzkému rameni, kde byly černé šlapáky – sám je tam před patnácti lety položil, aby bylo možné vodu přejít suchou nohou. „Takže, Joanno, vy první, pak Autumn a já přejdu poslední.“

„Proč nerozházíme ty černé kameny, aby nevěděli, kde jsme?“

Krátce odpověděl: „Chci, aby to věděli.“

Joanna si pohledem změřila pušku, pak jeho tvář.

Když se dostali na druhý břeh řeky, Ethan vytáhl mobil a zavolal Saviche. „Dlouho už signál mít nebudeme.“

Dvojí zazvonění, pak: „Savich.“

„Tady Ethan. Grace osvobodil Beliala. Jestli chcete znát podrobnosti, zavolejte Oxe. Joanna, Autumn a já máme namířeno do divočiny Titus Hitch, na místo, které znám líp, než vy znáte Washington.“

„Teď jsme vyjeli od Backmanových. Nebyla nalezena žádná těla, takže je někam přesunuli. Chcete, abychom se vydali za vámi?“

„Nemůžete se za námi dostat snáz než oni,“ namítl Ethan. „Musí to už skončit, Savichi. Doufám, že to skončí tady.“

„Mě nemůže Belial uhranout, Ethane.“

„Není čas.“

„Udržíte náskok?“

Ethan se zašklebil do mobilu. „Přesně to je to, v co doufám. Budeme se pořád pohybovat a pak někde přespíme. Jestli na ně nenarazíme, mám v plánu vyvést ráno Joannu a Autumn přes severní hranici.“

„Povolal jste k sobě svoje pomocníky?“

„Ne. Uvažoval jsem o tom, ale chci, aby nás stopoval jedině Belial. A nechci riskovat, že uhrane moje zástupce. Zavolejte Oxovi a řekněte mu to, ano? Musíme dál.“

Chvilku bylo ticho, pak: „Zlomte vaz, Ethane.“

Ethan schoval mobil do kapsy, pak se obrátil k Joanně a Autumn: „Obě si potřebujete odpočinout, už se vám to zajídá, že? Budeme přecházet přes dost drsný terén. Já jsem jediný, kdo na to nemá dobré boty.“ Nakopl kamínek špičkou svých bot na nízkém podpatku. „Vaše tenisky jsou super. Je to kus cesty, než dojdeme do Locksleyho hradu.“ Joanna povytáhla jedno obočí. „Že by dům Robina Hooda? Uvidíte,“ odpověděl Ethan a jako průvodce vykročil.

Představil si turistu Spaldinga, jak visel na stromě, a medvěda, který ho rval dolů. Rozhodně neplánoval, že skončí jako on. Úpěnlivě si přál, aby narazili na turisty. A přál si ještě úpěnlivěji, aby žádní turisté nenarazili na Beliala a Grace.

Ušli po úzkých pěšinách několik desítek metrů, až Ethan odbočil doprava a stoupali pořád nahoru hustým porostem, tečkovaným sedmikráskami a jasmínem.

45

BRICKER'S BOWL, GEORGIE
Středa pozdě odpoledne

„Musíme se vrátit zpátky do Titusvillu, Dillone. Nemůžeme v tom Ethana nechat samotného, i když to po nás chce."

„Dneska večer poletíme, Lacey," uklidnil ji Savich a stočil auto na hlavní silnici, směřující na východ od Bricker's Bowl. „Zrovna teď mám pro tebe překvapení."

„Cokoli, co mne zbaví bolesti hlavy."

„Co když MAX našel adresu Dětí soumraku?"

„Však to trvalo dost dlouho. Neděláš si ze mě psinu?"

Zavrtěl hlavou. „Ne, mám to."

„No ano, to je ono." Luskla prsty. „Bolení hlavy je pryč za čtyři a půl vteřiny. Jak se MAXu podařilo vypátrat, kde sídlí?"

„Přes Whistlerovu matku."

Žduchla ho to paže.

Zasmál se. „MAX nemohl najít žádný záznam pod jménem Caldicota Whistlera, a tak jsme zapátrali mezi jeho předky – zkoumali jsme nejdřív otce, pak matku. Otec zemřel, stejně tak i matka, ale donutil jsem systém, aby hledal v záznamech o vlastnictví v okruhu skoro dvě stě kilometrů od Bricker's Bowl a hlásil cokoli, co by mohlo být podezřelé. Konečně našel docela slušně velký majetek schovaný ve dvou holdingových společnostech, tu první pod vlastnickým jménem té druhé. Název té druhé společnosti byl zapsán jako C. W. Huntingdon, Limited. Ty iniciály C. W. – jako ve jméně Caldicot Whistler – daly do pohybu algoritmus MAXe a ten se po tom pustil. Pod veškerým krytím MAX objevil majetek, který ve skutečnosti patřil paní Agathě Whistlerové jako svěřeneckému správci. Zdědila ho po svém manželovi, který zemřel před nějakými patnácti lety. Ačkoliv to svěřenství není ve veřejné registraci, určitě přešlo na Caldicota, když paní Agatha vloni zemřela ve věku

osmdesátí pěti let. Caldicot je její jediné žijící dítě a je mu teď padesát dva let. Její druhé dítě bylo mnohem starší a už také zemřelo. Takže Caldicot udělal dobrý pokus, aby svůj majetek schoval, ale MAX to vyštrachal.“ Nad pýchou v Savichově hlase se Lacey musela pousmát. „Je to stará tabáková farma s konzervací teplým vzduchem.“

„Co to proboha je?“

„Konzervování teplým vzduchem se běžně používá na tabákových farmách v Georgii, a říká se, že se tak vyrábí nejlepší tabák. Prostě navinou tabákové listy na tyče, které stupňovitě zavěsí do sušíren. Pak horké trubky cihlových pecí ‚upečou‘ zelené tabákové listy.

Podle právních listin byla farma aktivní až do třicátých let minulého století. Pořád tam ještě stojí dvě sušírny, už více než sto let, a velký kamenný dům, který postavili na začátku dvacátého století, kde nejspíš sekta sídlí. Neumím si představit, k čemu jinému by ho Whistler mohl používat. Farma leží asi tři kilometry od malého města Peas Ridge, jen asi dvacet kilometrů od Haverhillu, kde Caldicot Whistler údajně prodává auta.“

„Můžu se zeptat, kdy jsi na tom s MAXem dělal?“

Pokrčil rameny. „Ráno jsem se probudil brzo a nechtělo se mi už spát. Vypadala jsi tak spokojeně, ať už se ti zdálo cokoliv, že jsem neměl to srdce tě vzbudit. Už jsem o tom mluvil s Ethanem.“

Lacey přikývla. „Musí mít veškeré informace, které jsou k dispozici. Dobrá práce.“ Zamračila se na něj. „Mohl jsi aspoň předstírat, že jsi unavený.“

„Moje tajemství je horký čaj, to víš.“

„Tak dobrá, ty jeden macho, tak Děti soumraku. Ještě jsem ti neřekla, odkud si myslím, že mají to jméno.“

„Jo, už jsi mi o tom chtěla říct.“

„Našla jsem asi stovku referencí k tomuhle názvu, ale ta jedna, která mě upoutala, byla skupina Děti soumraku ve Španělsku v patnáctém století, což byly zlaté časy inkvizice. Španělsky se jmenovali *Los Niños en el Atardecer*. Tou dobou existovali asi už sto let, žili v izolaci a nepůsobili žádné potíže.

Sám Torquemada šel po té sektě. A tohle se ti bude líbit – má se za to, že všechny Děti soumraku měly výjimečné duševní síly.“

Savich pomalu pronesl: „Tehdy se tomu ovšem takhle neříkalo. Jak je popisovali?“

„Torquemada jim říkal *adoradores del diablo* – uctívači ďábla, kteří komunikovali nejen mezi sebou, ale také se samotným ďáblem, aby šířili ďáblovy plány.“

„Vsadím se, že neskončili dobře.“

„Ne, neskončili dobře. Ty, které Torquemada chytil, upálili na hranici. Říkalo se tomu *auto de fe* – skutek víry. Není to rozkošné? Někteří unikli, ale jako o skupině už o nich nikdo neslyšel.“ Savich uvažoval: „Ovšem jestli současná sekta převzala jejich jméno, nabízí to zajímavé závěry, že?“

„Stejným směrem nás orientoval Whistlerův blog – sekta, která oslavuje duševno – a pro dítě, jako je Autumn, by byli ochotni hodně riskovat. Ale samozřejmě to může být shoda okolností.“

„Anebo taky ne.“

Savichovi hvízdla kulka kolem hlavy a roztříštila přední sklo.

46

Savich vykřikl: „Drž se!“

Znovu nad vozem získal kontrolu a rychle se podíval do zpětného zrcátka; asi šest metrů za sebou uviděl malého černého forda a černou hlaveň pušky, která čouhala z okénka spolujezdce. Takže jsou dva. Neřídil ovšem svůj porsche, seděl v camry s běžným benzinem v nádrži, ale bylo to šikovné malé autíčko. Přejížděl z jednoho pruhu do druhého a zpět a v duchu děkoval, že v dohledu nebylo žádné další auto.

Lacey se svezla v sedadle dolů, vytáhla z pouzdra zbraň, pak se obrátila a sledovala auto za nimi. Savich jí poradil: „Vystřel sklo na straně spolujezdce. Nevystřelili znovu, protože nás nemůžou zaostřit.“

„Jdu na to.“ Stáhla okénko, vyklonila se z auta a vykřikla: „Teď, Dillone!“ Když auto srovnal, třikrát vystřelila; Savich strhl auto prudce doleva, přes vedlejší jízdní pruh a skoro do příkopu, než stočil zpátky. Slyšel zvuk střel, které zasáhly silnici a auto.

„Minula jsem ho. Vyrovnej znovu, Dillone!“

Tentokrát vyprázdnila zásobník. Nepřekvapilo ho, když zjevně neovladatelný ford začal kličkovat po silnici a nabíral rychlost, jak se silnice svažovala. Musela zasáhnout řidiče. Viděl, že střelec se pokouší odsunout řidiče stranou, aby převzal řízení. Začínalo být zle, protože před nimi se šoural starý stříbrný pickup, vysoko naložený balíky sena. Savich přitlačil dlaň na klakson a ten zvuk na plné pecky rozrazil horký odpolední vzduch. Naštěstí řidič starého pickupu nebyl žádný jeliman. Uhnul do pravého pruhu a zastavil u krajnice; když se kolem něj přeřítili viděli, jak zuřivě žvýká tabák.

V široké zatáčce se na dostřel objevila šňůra trucků a jeden goldwing s mužem a ženou na předních sedadlech. Savich se podíval na ford za sebou, na hustý bílý kouř vycházející zpod kapoty a uviděl střelce, jak strhl auto prudce doprava a sjel na prašnou polní cestu,

které si sám nevšiml. Poznal, že jsou určitě místní, ale to už stejně věděl.

Savich zpomalil a Lacey za nimi vystřílela další plný zásobník, ale zmizeli v mračnu zvířeného prachu. Musel počkat, až přejede kolona v protisměru, pak obloukem otočil auto a zařadil se za starý SUV, poslední z té skupiny, kterou právě minul. Všichni řidiči zpomalili a mohli si vykroutit krk, jak obhlíželi okolí, jestli uvidí čmoudící auto. Dlaní stlačil klakson a oplátkou mu byly vztyčené prostředníky. Konečně se dostal na úroveň polní cesty a ostře odbočil doleva.

Lacey se ještě stále vykláněla z okénka a vlasy jí poletovaly kolem hlavy. Sklouzla zpátky. „Tamhle, Dillone, za těmi stromy nalevo od tebe. To se nedostali daleko."

Uviděl černý dým dřív než auto. Zabrzdil rychle a intenzivně, blíž, než zamýšlel. Lacey vyskočila ze dveří dřív, než pneumatiky v hlíně zastavily.

Zakřičel na ni: „Opatrně!" vytáhl SIG, vystoupil na své straně, sehnul se a pozoroval vůz.

Ford explodoval. Pozdě, pozdě. Závan horka jim rozfoukal vlasy, rozžhavil vzduch a exploze je odhodila zpátky. Jak padali, Savich přitiskl Lacey k sobě, snažil se ji ochránit, jak to jen bylo možné, a skulili se za camry, protože hořící kusy fordu padaly všude kolem.

Lacey, která kašlala a zároveň se snažila nadechnout, byla konečně schopná zašeptat: „Opravdu jsem nechtěla, ale zdá se, že jsem trefila nádrž. Myslíš si, že ti chlapi jsou ještě uvnitř?"

„Jo, dost možná," připustil. „Nehýbej se." Z vozu ještě pořád šlehaly plameny a jako černé gejzíry stoupal páchnoucí černý dým, kusy plechu syčely a vystřelovaly z rámu podvozku a hrozily zapálit okolní keře. A pak bylo ticho, naprosté ticho.

Savich se opatrně vysunul zpoza jejich auta, zvedl se na lokti nad Lacey a studoval její začerněný obličej, škrábanec pod okrajem vlasů a stružku krve klikatící se jí po tváři. Dotkl se rány, ujistil se, že je jen povrchní, a zhluboka si oddechl.

„Já jsem v pořádku, Dillone. Jak je tobě?" Zašklebila se na něj a její zuby byly bělejší než jeho košile před výbuchem.

„Je to dobré, ale ty jsi zraněná."

„Pouhé škrábnutí, to se schová pod vlasy. Ty jsi v pořádku?"

Otestoval končetiny a trap a přikývl. „Vypadám stejně bídně jako ty?“

„Jo, ale jak víš, agenti pro černé operace jsou sexy.“

Vytáhl z kapsy kapesník a lehce jí osušil ránu. Byla skutečně tak mělká, jak doufal naštěstí opravdu nic vážného. Uvědomil si, že se třese. Bylo to moc blízko, prostě moc blízko, a ona si z toho dělá legraci. Popadl ji a přitiskl ji vší silou k sobě.

„Jsem v pořádku. No tak, Dillone, sice se mi nechce, ale budeme se muset podívat, jestli jsou opravdu ještě v tom autě.“

Chtělo se mu držet ji ještě alespoň další hodinu a dýchat čerstvý vzduch, spousty čerstvého vzduchu, ale ten tady bude ještě hodnou chvíli nedostatkovým zbožím, a ti střelci se možná vyhrabou ven z auta. Naposledy ji sevřel a pak se oba pomalu postavili.

„Opatrně,“ doporučil. S pistolemi v rukou se blížili k vraku.

Lacey obcházela ohořelou běžeckou botu s nohou uvnitř a stísněně polkla; a polkla znovu, protože cítila, že se jí zvedá žaludek. Ve vzduchu byl zápach spáleného masa a dusivý pach hořícího plastu a benzinu. Když se vzpamatovala, řekla: „Myslím, že se ven nedostali.“

Přes dým rozeznali v tom, co zbylo na předních sedadlech, začernalé schoulené pozůstatky. Dva muži.

Savich vytáhl mobil a zavolal operačního důstojníka v Atlantě. „Beau? Savich. Lacey a já jsme se dostali do hodně dusné situace.“

A vyprávěl velícímu důstojníkovi Beauovi Chumleymu, co se stalo.

Pak poznamenal k Lacey: „Mám za to, že dneska s Dětmi soumraku nepovečeříme.“

Čekali v autě a mezitím se omyli, jak jen to šlo, perlivou vodou z láhve, kterou s sebou vezla Lacey. Savich několikrát zkusil zavolat Ethana, ale dostal se jen do mailové schránky, nejspíš proto, že v divočině nedosáhl signál tak daleko. Věděl to, ale stejně to zkusil znovu. Pak se podíval na svou ženu a pomalu řekl: „Je to hluché, absolutně hluché. Ale zapomněl jsem na Autumn. Zkusím, jestli ji dokážu zavolat.“ Zavřel oči a v duchu si vybavil její obličej

Dillone? Jste to opravdu vy?

Ahoj, Autumn. Co se děje?

Na chvilku odpočíváme, Dillone, takže můžete mluvit. Co to máte s obličejem?

Lacey a já máme tady v Georgii trošku potíže, ale jsme v pořádku. Potřebuju, abys za mě promluvila s Ethanem. Půjde to?

To báječné dítě s vlasy v rozcuchaném ohonu a pihami přes nosík, které zdědila po své matce, se zazubilo.

Bude ze mě televize.

Jo, s obrazem a zvukem. Fajn, požádej Ethana, aby mi řekl, kde jste.

Savich viděl, jak se Autumn od něj odvrací. Bylo mu divné, že nevidí nic jiného než její profil, a ani neslyšel, jak mluví s Ethanem. Znamená to, že Autumn nevidí Lacey? Autumn se k němu obrátila zpátky. *Ethan říká, že vezme mámu a mě do Locksleyho hradu. Říká, že to je jeskyně a že ji opravdu dobře zná. Schováme se tam.*

Savich věděl přesně, co to znamená. Ethan chce nechat Joannu a Autumn v té jeskyni a vydá se za Belialem a Gracem. Protože to bylo přesně to, co by udělal i Savich, nemohl nic moc jiného říct, kromě varování, aby se nepodíval na Beliala, ale to Ethan už ví. A Ethan také ví, co a proč dělá. Vyzná se v divočině a ví, co je v sázce. Savich se rozhodl, že požádá Autumn, aby vyřídila Ethanovi, aby byl opatrný.

Přikývla a znovu se odvrátila.

O chvíli později se vrátila. *Máma se na mě dívá, protože ví, že spolu mluvíme, nechce tomu sice věřit, ale prostě musí. Ethan mi řekl, abych vám vyřídila, že má plán, ale že mi nepoví, o co jde. Bojím se, Dillone. Co se stane?*

Co jí má odpovědět? A pak ho to napadlo.

Lacey a já se pokusíme vylákat Beliala a Grace z divočiny a vrátit se rychle do Georgie. Vyřiď Ethanovi, že znovu navštívíme paní Backmanovou. Řekni mu, že usekneme hadovi hlavu. Buď statečná, Autumn. Budu tady, když se mnou budeš chtít mluvit.

Usmála se na něj, a v tom úsměvu byla spousta naděje a důvěry – v něj.

Když o hodinu později, už za soumraku, dorazil velící důstojník Beau Chumley ve vrtulníku, byli už na místě tamní šerif a tři jeho pomocníci a také bílý van okresního forenzního týmu. První slova, která mu Savich adresoval, byla: „Můžeš nás tam vzít, Beau?

Potřebujeme se dostat do Bricker’s Bowl a zatknout paní Shepherd Backmanovou.“ Podíval se na členy forenzního týmu, kteří vypadali pochmurně a odevzdaně, a byl rád, že nedělá jejich práci.

47

DIVOČINA TITUS HITCH
TITUSVILLE, VIRGINIE

Ethan vysekal tolik křoví, aby se mohl protáhnout po úzké skalní římse pod převis a do jeskyně, kterou pojmenoval Locksleyho hrad; když mu bylo sedm let, četl Robina Hooda a s otcem prozkoumával kraj. Jeskyně byla dobře skrytá, protože všude před ní zasázel keře a doufal, že ji turisté nenajdou, a ono to fungovalo; stejně doufal, že se dovnitř nedostane zvěř, a to nefungovalo. Skoro každý rok v jeskyni přezimoval medvěd, ale teď je srpen a jeskyně je skoro prázdná. Bylo tu cítit medvěda, ale nebylo to nepříjemné, jen trochu olejnatý pach. Jeskyně byla malá, opravdu ničím pozoruhodná, a vůbec nenaznačovala, že za ní, dál v hoře, je několik velkolepých prostor se stropy tak vysokými, že nebylo možné dohlédnout až nahoru.

Vrátil se cestou mezi křovím a zavedl dovnitř Autumn a Joannu. Pak stáhl větve zpátky k sobě a zakryl všechny stopy po vchodu.

Shodil ze zad batoh a pozoroval obličeje Joanny a Autumn ve slabém světle jejich dočasného útočiště. „Vypadá to tu celkem nudně, ale jak se chodba noří hloub do hory, začíná to být docela působivé. Jednou vás sem vezmu znovu a prozkoumáme to. Teď vám předvedu, jaké speciality jsem vzal s sebou.“ Ukázal na napěchovaný batoh, který hodil na zem v jeskyni. „Nikdy nevíme, kdy se nějaký turista dostane do potíží, a tak my všichni, kdo to tu máme na starosti, jsme na to připravení. Můj batoh je vlastně balíček pro přežití – je tu voda, půl tuctu energetických tyčinek, věci pro lékařskou první pomoc, dva skvělé supermoderní spací pytle, které váží pár deka a udrží vás v teple i při dvaceti pod nulou. To sice není náš problém, i když dneska v noci bude chladno, dost chladno na to, abyste je ocenily.“ Sáhl do batohu a vytáhl plastický sáček. „A to nejdůležitější, káva a dva hrnečky.“

„Ale nemáme –“

„Prosím o trochu důvěry,“ řekl Ethan a vytáhl další malý balíček a otevřel ho. Na světlo světa se dostalo něco, co vypadalo jako

kovový disk; rozložením vznikl válec, jiný kus kovu Ethan zasunul do nosiče po straně a za několik málo okamžiků před ně postavil malý hrnec.

Joanna ho bez dlouhého přemýšlení objala. „To je úžasné, prostě –“

Vzpamatovala se, rychle couvla a uslyšela, jak Autumn říká: „Já sice kafe nepiju, ale taky si myslím, že jsi kouzelník, Ethane.“

Všichni se rozesmáli. Bylo příjemné smát se a cítit v sobě trochu úlevu. Dalo se zapomenout na strach, i když jen na minutku nebo dvě.

Ethan se ohlédl na hromadu polen, která zde loni nechal. Nad nimi bylo dvacet pět značek, vyškrábaných do kamene, které představovaly roky od doby, kdy jeskyni našel.

Rozhodl se nezapálit oheň, protože nechtěl, aby Belial a Grace ucítili kouř. Vystačil si s malým Colemanovým vařičem, právě jen tak velkým, aby na něj postavil hrnec.

Joanna vařila vodu, Autumn rozložila spací pytle a Ethan překontroloval zbraně.

Podíval se na tři spací pytle v úhledné řadě vedle sebe a řekl: „Vezmi si, Autumn, tady je tvoje večeře. Jez pomalu, dostaneš jen dvě tyčinky, ano?“

Bylo ticho a v divočině byla záhy skoro tma. Stromy byly tak husté, že brzy padla noc. Autumn usnula v jednom ze spacáků s dlaněmi pod hlavou.

Když se Ethan usadil vedle Joanny a natáhl si nohy vedle jejích, opřel se zády o stěnu jeskyně a zeptal se jí: „Joanno, přemýšlela jste o tom, jak to, že vás a Autumn Belial a Grace našli tady v Titusvillu?“

Zavrtěla hlavou, povzdechla a opřela se o stěnu. „Jistě, přemýšlela jsem o tom. Opravdu nevím. Ethane, ale co vím bez pochyby, je to, že nás najdou. A vy to víte taky.“

Přikývl. „Když před chvílí Autumn mluvila se Savichem, řekl jí, že pojede znovu navštívit paní Backmanovou, prý useknout hadovi hlavu.“

„To je dobré pojmenování pro tu starou čarodějnici.“

„Myslí si snad, že to paní Backmanová je ten stopař, a ne Belial a Grace, že je nějak ovládá? Myslíte si, že to je možné?“

„Napadlo mě to, ale když o tom přemýšlím, je to tak mimo všeho, co mi dává smysl, že mě z toho bolí hlava.“

„To, co o nich dosud víme, je dost pozoruhodné. Popravdě řečeno, nevím, proč se nepokusili ovládnout svět. Co může jen sám Belial dokázat – proč ještě není prezidentem? Nebo diktátorem v nějaké malé zemi?“

„Já si myslím, že musí mít nějaký limit. Možná je schopný uhranout najednou jen pár lidí. Možná ta hypnóza vyvane za den, za dva. A možná je celá řada lidí, které uhranout nemůže – koneckonců jak Dillon, tak Autumn mu odolávají.“

Ethan uvažoval: „Limit – to zní rozumně, pokud ovšem v případě Beliala lze něco považovat za rozumné.“

„A v případě Grace. Ani nevíme, co dokáže on. Zajímavé je, že se Backmanovi nikdy nevystěhovali z Bricker’s Bowl, že nehledali větší působiště. Pan Backman sice odjížděl, ale vždycky se vracel zpátky, znovu a znovu. Vypadá to, jako by byli nějak k Bricker’s Bowl připoutaní, jako by se báli odejít, nebo nemohli.“ Ethan nalil každému další půl šálku kávy. „A to je všechno. Chutná vám?“

„Je to ta nejlepší káva, kterou jsem dneska měla.“

Zasmál se a zvedl šálek k přípitku. Na chvilku se odmlčel a pak řekl: „Chtěl jsem vám to už říct dřív, Joanno. Vaše pihy se mi opravdu líbí.“

Okamžitě zvedla dlaně k tvářím. „Pihy, to je prokletí mého života. A vám se opravdu líbí?“

„Jistě, líbí.“

„Na sluníčku jsou výraznější.“

Tmavě hnědé vlasy měla vyčesané vzhůru a sepnuté velkým skřipcem. Prameny hustých vlasů jí spadaly podél obličeje. Chtěl jí také říct, že se mu líbí její ústa a to, jak její úsměv naplňuje atmosféru radostí, ale na to opravdu nebyl vhodný čas. Moc si přál, aby ten čas byl. Nemohl si vzpomenout na nebezpečnější situaci a věděl, že nesmí selhat. Nemá na vybranou. Pozoroval ji, jak vytáhla skřipec z vlasů, urovnala je prsty, znovu stočila a zapnula sponu. Poznamenal: „Autumn je vaše kopie.“

„Cože? Ale ne, ona je krásná. Pořád si myslím, že je víc podobná mojí matce.“

„Rozhodně ne, je to váš obraz. Po svém otci nic nemá?“

„Někdy se na člověka zadívá s hlavou nakloněnou na stranu, jako by věděla, co hodláte říct, a jen čeká, až s tím začnete. Jako její otec.

A když se vzteká, zrudnou jí tváře do temně červené. A to má taky po otci.“

„Chcete mi vyprávět o Martinu Backmanovi?“ Polkla a zavrtěla hlavou.

Ethan bez dalších slov čekal, upíjel kávu, která byla tak zhoustlá kávovou sedlinou, jako by mu na jazyku rostly chloupky.

„Býval vysloveně alkoholik, to mi řekl, když jsme spolu začali chodit, ale kvůli mně pít přestal. Řekl mi, že když pil, měl v sobě nějaký blok, a ten ztratil. Nepil už sedm let. Obdivovala jsem ho, protože si uvědomil, v čem je problém, a postavil se tomu.

Byla jsem na návštěvě u přátel v Bostonu a tam jsem ho potkala. Zamilovala jsem se a provdala se za něj hned po promoci na Bryn Mawr; odstěhovala jsem se do velkého zkaženého Bostonu. Stal se ze mě fanoušek Patriotů a Red Socks – neubráníte se, abyste jim nefandil. A pak do našeho života přišla Autumn.“

„Co dělal váš manžel?“

„Martin pracoval v reklamě.“

„V televizní propagaci?“

„Ano, hlavně v televizi. Lidé, humor, absurdní situace. Byl v tom opravdu dobrý, měl intuici. Měl čich na to, co se lidem bude nebo nebude líbit, a obvykle se nemýlil. Nedlouho po naší svatbě ho udělali šéfem pobočky agentury v Bostonu – bylo mu jen dvacet osm let.“

„Myslíte, že v tom hrálo nějakou roli jeho nadání? Že znásobilo jeho schopnosti?“

„Možná máte pravdu. Někdy až děsilo, jak přesně věděl. Autumn byly čtyři roky, když ho jeho společnost chtěla přeložit do New Yorku – měli tam dělat velkou kampaň a to znamenalo peněz víc, než si dokážete představit.“

„Co se stalo?“

„Šel s několika lidmi z firmy někam v New Yorku slavit a bez přemýšlení vypil přípitek. A nepřestal pít, myslím, že nemohl. V hádce pak uhodil jednoho člověka židlí a ten člověk umřel. Doznal se k zabití a šel do vězení minimálně na devět let.“ Otřásla se s očima upřenýma na dno prázdného hrnku. „Zabili ho ve vězení, ve sprchách ho probodl vězeň, který se ukázal být příbuzný člověka, kterého Martin v tom baru zabil.

A víte, co bylo podivné, Ethane? Autumn věděla, že její otec zemřel, dřív, než jsem jí to řekla. Ne přímo že zemřel, ale že už s námi není. A věděla, že už s námi nikdy nebude. Vyprávěla mi, že spolu mluvili každý den, ale já jsem nechtěla uznat že to tak je, a i když jsem to v duchu věděla, i tak jsem to nechtěla. Nedokážu si vysvětlit, proč mi Martin nikdy o svém daru neřekl, nikdy mi nevyprávěl o své rodině, odmítal o nich jakoukoli zmínku. Samozřejmě že teď už rozumím.

Nechtěl, abych vůbec o něčem věděla, ani o tom jeho takzvaném daru, který děsí.“

Ethan ji vzal za sevřené pěsti a narovnal jí prsty. „Autumn není jako její otec. Je sama sebou a to, co dokáže, je zázrak.“

Trpce se usmála. „Jistě, je to opravdu zázrak.“

Přitáhl ji k sobě a objal ji. „Děkuji, že jste mi to vyprávěla. Je mi to moc líto. Jak je to dlouho, co šel do vězení?“

„Skoro tři roky, do Ossiningu. Nechtěl, abychom ho já a Autumn navštěvovaly. Psal mi každý týden, i když samozřejmě už určitě věděl, co s námi je, protože každý den mluvil s Autumn.

V době, kdy zemřel, už jsem si ani nepamatovala jeho úsměv, a mám pocit viny, protože jsem si ho možná ani nechtěla pamatovat.“ Povzdechla si. „Bylo to tak nesmyslné.“

Prsty jí uhladil obočí a přejel pihy na nose. „Chtěl jsem vám říct, že mi připadá, jako bych vás znal už dříve.“

Zavřela oči. „Hrála jsem v televizní reklamě na nový druh bramborových lupínků. Byla to možnost, jak si vydělat peníze navíc.“

„To jste byla vy, to děvče v pšeničném poli, jak ukusovala z toho velkého chipsu?“ Zasmála se. „Režisér to nechal nasvítit tak, aby vynikly moje pihy; řekl, že tak vypadám jako děvče odvedle. Víte, ty chipsy jsou docela dobré.“

„Vzpomínám si, že jsem si kvůli vám sáček koupil.“

Neměl to říkat, měl se držet věci, ale ne teď hned. Sklonil se a políbil ji na rty. Chutnala po ovsu a meruňkách z energetické tyčinky. „Je mi moc líto toho, co se ti stalo, Joanno, tobě a Autumn, ale dostaneme se z toho. Půjdu teď najít správné místo, kde počkám na Beliala. Noc je k tomu právě příhodná, nesvítí sice měsíc, ale je dost světla, abych viděl. Ty zůstaneš u Autumn, ano?“ Znovu ji políbil a vstal.

Joanna se pomalu zvedla a podívala se mu do obličeje. Očekával, že nebude s jeho plánem souhlasit, ale řekla klidným hlasem: „Ano, je načase. Jdu s tebou. Nechci opustit Autumn, ale bude tady v bezpečí. Doufám, že se neprobudí, je docela dobrý spáč.“

„Mami? Co se děje? Je tady Belial?“

48

BRICKER’S BOWL, GEORGIE

Světla auta vykreslila stromům u příjezdové cesty k Backmanům stíny a lehký vánek roztřásal listí.

Vzduch byl ztěžklý omamnou vůní jasmínu.

Uběhlo jen čtyřicet minut od chvíle, kdy odjeli od hořícího auta s dvěma mrtvými vrahy uvnitř. Savich a Lacey, se dvěma agenty z operačního týmu v Atlantě za sebou, uviděli rozlehlý dům, světla na schodišti a na vstupní verandě. Savich zastavil, dva agenti v toyotě zaparkovali vedle. Všichni čtyři kráčeli ke krytému vchodu. Stáli tam vedle sebe šerif Doggett a do něj zavěšená paní Backmanová, a dopadalo na ně světlo několika lamp, které visely z přístřešku. Dnes večer Shepherd vypadala nezlomně. Dnes večer připomínala velmi starou čarodějnici s bílými vlasy, rozcuchanými podél povadlého obličeje.

Šerif Doggett měl na sobě ještě stále uniformu a tvářil se odhodlaně. Ruku měl volně položenou na pistoli. Pomátl se ten člověk? Před ním stáli čtyři federální agenti. Savich cítil, jak se Lacey přisunula blíž. Slyšel, jak dva agenti zrychleně dýchají.

Šerif Doggett pomalu spustil ruku z pistole, držel ji volně podle těla a nechal je vychutnat silnou ironii: „Noo, pani Backmanová, neni todle roztomilý? Myslel sem si, že sme se těchle cizích čmuchalů zbavili.“

Savich řekl: „Ani jako, čmuchalové jsou tu zpátky. Nejlepší bude, šerife, když necháte tu pistoli na pokoji.“

„Vlezlý bídný šupáci,“ řekla Shepherd Backmanová. „Člověk se jich nemůže zbavit.“

Lacey řekla nenuceně a střídavě se dívala na něj a na ni: „Paní Backmanová, udělala jste chybu, když jste se nás pokusila zbavit. Ti muži, které jste poslala, aby nás zabili, jsou mrtví. Přišli jsme, abychom vás uvěznili za spiknutí s cílem zavraždit dva federální agenty.“

K Savichově překvapení se na tváři šerifa Doggetta nezračila povědomost o věci, ale čirý údiv. Stará žena rychle ustoupila zpátky. „Střelte je do obličeje, Nedly! Zabte je!“

„Cože? Já je nemůžu střelit, pani, nemůžu. Musíme se uklidnit, popřemejšlet vo tom…“

„Udělejte to!“

Savich viděl, jak se šerif otočil, aby se podíval na ženu, která měla tvář plnou vzteku a nepřátelství. Dívala se rovnou na šerifa a on na ni.

Lacey řekla: „Radši se dívejte na mě než na šerifa, paní Backmanová, a už mu nic neříkejte, nebo vás oba zastřelím. A pak spálím tenhle váš prokletý dům. Rozumíte mi?“

Agent Todd postoupil dopředu se zbraní v ruce.

„Zvládáme to,“ pronesl přes rameno Savich. „Všechno je pod kontrolou. Takže, paní Backmanová, myslím, že jste si neuvědomila, že my jsme čtyři, a všichni jsme federální agenti. Teď s námi pojedete do Atlanty. Pokus o zabití federálního agenta je, naprosto přirozeně, federální zločin. FBI nemá ráda, když se na její agenty střílí.“

Šerif Doggett si stoupl před ni a zakryl ji tak jejich pohledům. „To nemůžete udělat, agente. Pani Backmanová je vobčanka Bricker’s Bowl, naše přední vobčanka. Má tady kořeny. Nemůžete ji zatknout Ať už na vás střílel kdokoli, nemáte jedinej důkaz.“

Lacey se postavila před něj, strčila mu pistoli pod nos a velmi tichým hlasem řekla: „Poslyšte, Nede, jestli nechcete sdílet jednu celu s touhle nenávistnou starou čarodějnicí, navrhuju vám, abyste pustil pistoli na podlahu. Hned.“

Chtělo se mu skopnout ji z verandy a praštit ji do obličeje. Ale pochopil to smrtelně vážně, když se na ni podíval, a uvěřil jí. Vytáhl pistoli z pouzdra a upustil ji. Bouchla do dřevěné verandy, odrazila se a zůstala ležet asi deset centimetrů od jeho boty.

„A teď ustupte o šest kroků zpátky. Já vám je budu počítat. Jděte!“

Šerif Doggett ustupoval, dokud mu Lacey neřekla, aby se zastavil. Zády se opíral o vchodové dveře.

Agent Todd vystoupil na verandu a zvedl šerifovu pistoli, Dirty Harry’s Magnum, takovou, kterou by sám rád vlastnil. Tázavě se obrátil na Saviche a ten mu řekl: „Jestli se šerif bude odteď chovat

slušně, nechal bych ho jít. Chci jen paní Backmanovou.“ Zeptal se jí: „Chcete si někam zavolat, paní?“

„Ano, mému právníkovi.“

Chtěl vědět: „Caldicotu Whistlerovi?“

Zle se na něj podívala a odbelhala se ve svých vyšívaných pantoflích. Šerif ustoupil stranou, aby mohla otevřít dveře. Rozrazila je tak prudce, až narazily na vnitřní stěnu. Savich nečekal, že bude mít takovou sílu. Sledoval ji, jak jde k telefonnímu aparátu, který stál na hezkém viktoriánském intarzovaném stolku. Zvedla sluchátko a vytáčela.

Žádný z agentů neslyšel, co říká; nikdo z nich nevstoupil do domu. Když se vrátila, Lacey se optala: „Volala jste právníkovi?“

„Ne,“ zněla odpověď. „Zavolala jsem někoho, kdo může být lepším pomocníkem než tahle ubohá náhražka.“

Savichovi bylo v tuhle chvíli jedno, jestli někomu telefonovala nebo použila telepatii, hlavně když to dostane Beliala a Grace pryč z Titusvillu, pryč od Ethana, Joanny a Autumn.

„Dobrý tah,“ řekl jí, „použít telefon tímhle způsobem.“ Otočila se na něj s hlavou zdviženou a zavrčela na něj mezi zuby: „Uvařím vás zaživa, vy ubohej fízle.“

Lacey došla až před ni: „Vážně, paní, to není ani trochu zdvořilé. Teď dostanete manžety.“ Uvolnila želízka z opasku a spoutala stařeně ruce.

Shepherd Backmanová obrátila obličej k obloze a zaječela. Při tom šíleném hrdelním zvuku měli husí kůži po těle. Agent Ruley a agent Todd zůstali stát, s očima na stařeně a se zbraněmi v rukou. Ani jeden nebyl schopen slova.

49

DIVOČINA TITUS HITCH
TITUSVILLE, VIRGINIE

Autumn se posadila. „Mami? Klidně mi řekni, jestli je Zatracený tady.“

Joanna vtiskla pistoli Ethanovi do ruky a pospíšila si kleknout vedle své dcery. Pohladila ji po vlasech. „Belial tu není, všechno je v pořádku. Jsi v bezpečí.“

Autumn se podívala z jednoho na druhého a její oči se dívaly příliš dospěle; byly plné porozumění, které tam nebývalo. „Jdete s Ethanem po Belialovi, mami?“

Joanna se zadívala do krásných modrých oči své dcery. Jsou jako její? Ethan si to myslel. Urovnala jí rozcuchané vlasy. Potřebovalo by to hřeben. „Ethan chce jít sám, ale ty i já víme, že to je moc nebezpečné. Stačil by jeden pohled. Chci být vedle něj a chránit ho.“

„Tvoje máma zůstane tady s tebou, Autumn.“

Autumn se na něj podívala, zase s tím vědoucím výrazem v očích. Pomalu řekla: „Máma má pravdu, Ethane. Budu tady v bezpečí. Jděte s mámou a sledujte je. Já se nebudu bát, slibuju.“

„Bylo by to pro ni moc nebezpečné,“ odmítl. „Joanno, musíš tu zůstat a chránit Autumn.“

Autumn se na něj podívala a v jejím pohledu četl zřetelně: *To je ale pitomost, co jsi právě řekl, a to jsi dospělý.*

„Nelíbí se mi to,“ trval na svém Ethan.

„Nemůžeš mi zabránit, abych šla za tebou, takže stejně dobře můžeme jít spolu.“ řekla Joanna medově sladkým hlasem, protože věděla, že vyhraje. Jak ji mohlo napadnout vzít na sebe riziko, že umře jako vítěz? Viděl, jak pevně objala Autumn a řekla jí do vlasů: „Zůstaneš tady a počkáš na nás, ano? Slibuju, že se vrátíme.“

„Buďte opatrní,“ kázala jim Autumn a ohlédla se po svých teniskách, které ležely vedle stříbřitého spacího pytle.

Když byli venku z jeskyně, zakryli Ethan a Joanna vchod do jeskyně keři tak, aby nezůstaly stopy, že tudy prošli. Ethan řekl: „I kdyby Belial náhodou dorazil až sem i kdyby ji vystopoval až sem, nepozná, kde přesně je, protože ve tmě nemůže vchod do jeskyně najít.“

Joanna v duchu zatoužila, aby to byla pravda. Poznala, že to řekl proto, aby přesvědčil ji i sebe. „Je už moc tma na to, abys je stopoval. Jak je najdeme?“

„Jak dobře se vyznáš v lese, Joanno? V noci?“

„V noci je zatraceně těžké vyplížit se z tábora na záchod. Ale jsem v tom docela dobrá. Nemotám se kolem a nezakopávám o keře a porost. Jsem jako stín nebo duch.“

Usmál se.

„Vážně, dokážu se tě držet, Ethane. Kam máme namířeno?“

„Říkal jsem ti, že tuhle divočinu znám. Vím, že po Autumn jdou, ale i kdyby ji dokázali vystopovat až do téhle oblasti, nemyslím, že by se pokusili přijít si pro ni dnes v noci. Je velká tma a oni neznají terén, jakékoli světlo by je prozradilo. A jestli je to pravda a oni nejsou odsud až tak daleko, mám docela dobrou představu, kde by se zastavili na noc.“ Bez dalších slov Ethan vykročil směrem ke srázu, kterému se předtím vyhnuli, aby se dostali ke vchodu do jeskyně.

„Opatrně, Joanno. Teď, když je tma, je mnohem nebezpečnější sestupovat než jít nahoru. Odteď nemluv.“ Jak sestupovali dolů po klikaté úzké pěšině, zvedl suchou větev. Když procházeli mezi roztroušenými kameny, zaklepal do nich větví, aby ji upozornil. Ani jeden z nich neklopýtl, protože Ethan měl skvělé noční vidění a Joanna šla těsně za ním v jeho stopách.

Na úpatí svahu tekl úzký potok, který se vléval do řeky Sweet Onion; teď na konci léta byl skoro vyschlý. Ethan rozhodl, že ho překročí právě tady, aby se dostali pryč z mýtiny a slabého odlesku vody.

Snadno přešli přes hladké černé kameny na dně potoka, které sem položil někdo, kdo putoval divočinou před dlouhým časem. Na tomhle místě nebyl potok širší než necelý metr. Když se dostali na druhou stranu, Ethan se otočil a podal jí ruku, aby ji pomohl do příkrého úbočí. Usmála se na něj a zavrtěla hlavou. Zašeptal: „Opatrně, je to tady trochu obtížné.“

Joanna se přece jen jednou smekla. Zachytil ji za zápěstí a vytáhl nahoru. Kývl na ni když se dostali na vrchol.

Vedl ji porostem tak hustým, že ani nevěděla, kudy jdou, ale Ethanovi se podařilo postupovat dál a nenadělat při tom moc hluku. Zastavil se a přitáhl ji hodně blízko, aby jí mohl pošeptat: „Chvíli teď před námi bude krajina rovná a otevřená. Půjdeme, kde jsou husté stromy, tak pozor na větve.“

Ethan znal terén tak dokonale, že rozeznával jednotlivé stromy, i když se pohybovali v naprosté tmě. Světleji bylo jen na chvíli, když konečně stromy prořídly a oni uviděli nad hlavou několik hvězd. Znovu se naklonil k Joanně. „Na půl kilometru kolem nás není žádná stezka, pak vede divočinou patnáctikilometrová Appalačská. Ta je dobře značená. Vsadím se, že Belial a Grace jsou blízko ní. Jestli Autumn sledují, je to jediná cesta, kterou by sem dorazili. Předpokládám, že se pokoušeli projít tím hustým porostem, ale vzdali to. Zůstanou v otevřeném terénu, možná v nějakém kempu před námi nebo blízko něj. Jestli zahlédneš nějaký pohyb nebo stín, řekni mi to. Počítám s tím, že dříve nebo později použijí dost velkou baterku, a na tak dlouho, aby je to prozradilo.“

Ethan ji vedl po okraji několika prázdných mýtin. Dostali se k místu s roztroušenými balvany, které skoro blokovaly cestu. Ethan neřekl ani slovo, jen ji vzal za ruku a provedl ji kolem nich. Když jí řekl, že vidí ve tmě, Joanna mu věřila. Držela se těsně za ním, téměř kopírovala jeho stopy. Najednou se zastavil a ona narazila do jeho zad. Kývl na ni a ukázal dopředu.

Naklonila se, aby viděla – co? Prohledávala očima okolí. Zahlédla světlo, jen záblesk, ale bylo tam, napravo od nich, asi dvanáct metrů, ne víc. Pak světlo zhaslo.

Mám vás, věděl Ethan a položil si prst na rty.

Šli velkým obloukem. Každou chvíli se zastavil a poslouchal. Joanna nic neviděla ani neslyšela. Nic neříkala. Cítila, jak jí bije srdce, a zadržovala dech. Po pravdě řečeno, radši by se potýkala s párem černých medvědů než s Belialem a Gracem. Věděla, že jsou blízko; skoro je cítila. Také věděla, co s ní a s Ethanem dokáže udělat jediný pohled. Záblesk světla, který viděli, určitě znamenal, že jsou vzhůru. Vnímali, že Ethan je nablízku? Vnímali ji? Čekali na ně? Byl záblesk světla vábničkou?

Ethan zašeptal: „Zůstaň tady. Nehýbej se. A ani nedýchej.“

Viděla, jak vklouzl mezi dvě borovice a pak ho pohltila tma. Noc k zdála být černější než dno kouzelníkova kotle.

Čekala tak dlouho, až to nemohla vydržet. Udělala krok, ucítila ruku na zádech a málem vykřikla. Řekl s ústy u jejího spánku: „Spí, Joanno. Teď máme šanci.“

„Ale co to světlo?“

„Jeden z nich asi vstal, aby se protáhl. Počkáme ještě deset patnáct minut, jen abychom si byli jistí.“

Sedl si zády k dubu, Joanna vedle něj a čekali. Po minutě začala rozeznávat zvuky noci, zaslechla cvrčka, houkání sovy, slyšela šelestit drobné živočichy v porostu.

Čekali. Joanna byla ztuhlá zimou, ale neřekla ani slovo. Zrovna když ji napadlo, že jí začnou zuby cvakat zimou, Ethan vstal a pomohl jí na nohy. Oba se protáhli aby znovu rozhýbali svaly.

Následovala ho, s rukou na jeho zádech, a snažila se jít co nejtišeji, stejně jako on, porostem a pod větvemi a neklopýtnout o kameny a zpráchnivělou vegetaci. Před sebou viděla jen jeho obrys. Uslyšela nějaký zvuk pod nohama a náhle zastavila. Ethan se zastavil také. Bylo to malé zvířátko, vačice nebo lasička. Ethan ucítil závan kouře, lehké znečištění nočního vzduchu ze zapáleného ohně.

Byli velmi blízko. Když došli na okraj malé paseky, ani ne dva metry široké, Ethan uviděl, že malý ohýnek, který si Belial a Grace zapálili, skoro vyhasl. Nezahlédl žádný pohyb. Vedle ohniště ležely dva spací pytle. Všude bylo ticho, jako by se dívali na pohlednici noci. Zahoukala sova. Rychle se ozvala odpověď. Pak ještě jedna. Cítili na tvářích lehký a studený vzduch. Joanna se zachvěla. Přitiskla se Ethanoví na záda. Zašeptal: „Určitě ukradli spací pytle, jestli to jsou oni. Budeme si muset posvítit. Přitáhnu jeden spacák blíž k ohni, ano? Ty popadni ten druhý. Pamatuj, nesmíš váhat. I kdyby naše životy byly v ohrožení, je to teď, nebo nikdy.“ Chvíli se na ni díval. Věděl, že ona ho nevidí, ale on vidí ji. Dotkl se dlaní její tváře. Vypadala vyděšeně, ale odhodlaně. Už je toho dost. „Uděláme tohle a vrátíme se k Autumn.“

Přikývla a v ústech měla najednou sucho jako na poušti. Nikdy doopravdy nevěděla, jaké to je, když člověk chce někoho zabít, ale teď tomu rozuměla. Pocítila divokou potřebu zabít Beliala a dívat se,

jak z jeho šílených očí mizí život. Pak bude Autumn konečně v bezpečí. A Ethan, muž, kterého zná sotva týden, také. To je úžasné.

Upírala oči na spací pytel, vzdálený od ní sotva tři metry. Zdálo se jí, že vidí obrys hlavy, ale nedokázala určit, kdo to je. Ale nebylo to důležité.

Potichu se přibližovali, zbraně připravené; Ethan se od ní oddělil a blížil se k bližšímu spacáku.

Slyšel, že za ním něco zašramotilo, a ztuhl. Nemusel se ohlížet, aby pochopil. Odhodlaně zvedl remingtonku, otočil se s očima sklopenýma a vystřelil.

Zaslechl bolestivý výkřik malého děvčátka. Prudce zvedl hlavu a uviděl Autumn, jak stojí na okraji lesa pod stromy asi dva metry od něj; krvácela, na prsou měla ránu, která mokvala spoustou krve.

Joanna vykřikla jméno své dcery, ale obrátila se s pistolí a vypálila na spací pytel, znovu a znovu, až byl zásobník prázdný. Bylo ticho, nic se nehýbalo. *Autumn – ach, bože, ne, ne.*

„Ethane. Mami. Proč jste mě zabili?“

Byla mrtvá. Joanna uviděla velkou krvavou ránu v jejím těle.

V uších jí zněl hlas jejího umírajícího dítěte.

50

„Ethane, mami, to nejsem já. Já jsem tady.“

Ethan uviděl, jak holčička, kterou zasáhl, klesá pomalu na záda k zemi, sledoval, jak se mění – trvalo to sotva vteřinu –, jako by závan větru zvedl závoj a objevil se Grace. Ethan zatřásl hlavou, protože nechtěl věřit tomu, co vidí. Bylo to šílené, ale přesto pravda. Jeho život se dostal z normálních kolejí v okamžiku, kdy do něj vstoupili tihle dva. Grace ležel na zemi, zběsile si tiskl ruce na žaludek, skrz prsty mu protékala krev a tekutina a sténal bolestí.

Ethan zakřičel na Joannu: „Kde je Belial?“

„Zastřelila jsem ho ve spacím pytli,“ odpovídala Joanna a rozeběhla se k Autumn. „Je konečně mrtvý, díky bohu, je mrtvý. Vyprázdni la jsem do něj celý zásobník.“

„Ne, Joanno, to jsi neudělala.“

Obrátila se a dívala se mu rovnou do tváře.

„Ne!“ vykřikla Autumn a vrhla se na Beliala. Otočil se a popadl ji za malou paži. Podíval se na Ethana, jak zvedl pušku. „Vy to nechcete udělat, Šerife.“

Ethan ztuhl.

„Autumn, moje malá neteřinko, moje sladké srdíčko, teď je všechno v pořádku – ne, vlastně není, nemůžu ti lhát. Zabil Grace, tamten šerif zastřelil tvého strýčka, Autumn. Jen se na něj podívej, je to s ním zlé.“

Belial táhl Autumn k místu, kde ležel jeho bratr schoulený na boku s dlaněmi přitisknutými na břicho, mezi prsty se mu řinula krev a sténal bolestí. Zásah do břicha, šerif střelil Grace do břicha. Belial pochopil, že jestli ho nedostane rychle do nemocnice, Grace zemře. Jeho vnitřnosti se zkroutí, zezelenají a zčernají a celé tělo se bude rozkládat. Bude umírat s nářkem. Martin je mrtvý a teď taky Grace. On vždycky chránil je oba, vždycky splácel s krvavým úrokem každému, kdo je tyranizoval, protože byli jiní, protože byli zvláštní. Ale ti násilníci zbili jeho bratry jen jednou, protože Belial je pak

skoro zabil. A teď je Grace postřelený, ošklivě postřelený do břicha. Chtěl naříkat, skučet, ne modlit se, nikdy se nemodlil, protože máti mu řekla, že jeho modlitby by mohly probudit ďábla a pak by bylo opravdu všechno špatně.

Stál tam a díval se na bratra a zběsile uvažoval. Věděl, že malá Autumn je vyděšená, a nemohl se za to na ni zlobit, ale Grace leží na studené zemi, pláče a křičí. Co má *udělat*?

Grace lpěl očima na bratrovi a slzy mu tekly špinavými stružkami po hubených tvářích. „Beliale," zašeptal, „poslouchej mě, Beliale. Zab mě, zab mě. Není jiná možnost. Ježíši, já to nevydržím."

„Ne, ne, o to mě nemůžeš žádat, Grace. Ne!"

„Udělej to, Beliale. Cítím tu kulku v sobě, a cítím, že je hluboko. Vím, že neexistuje způsob, jak mě odsud dostat. Neměl jsem se pokoušet šerifa takhle oklamat. Bál se, že to jsi ty, a tak na mě vystřelil, aniž se podíval. Byla to moje chyba.

Mám tě rád, Beliale. Řekni matce, že se na ni budu seshora dívat. Řekni jí, že tam pro ni připravím přivítání a zvláštní místo. Vím, že umírám, Beliale. Udělej to, prosím, udělej to teď." Grace si přitáhl kolena k tělu, ruce přitisknuté na ránu, a odvrátil hlavu. Jeho sténání bylo to jediné, co v tichém nočním lese bylo slyšet. Belial řekl Ethanovi: „Dej mu smrtící ránu."

Ethan se otočil ke Graceovi, zvedl remingtonku a vystřelil. Kulka zasáhla Grace mezi oči. Jeho tělo se napjalo a pak se zhroutil. Zemřel s otevřenýma očima, s tváří zkroucenou bolestí a rukama se stále držel za břicho. „Ustup, šerife."

Ethan ustoupil o jediný krok. Zatracený stáhl Autumn s sebou, jak klesal na kolena vedle mrtvého bratra. Dotkl se jeho tváře, zavřel nevidoucí oči. „Je mi to líto, Grace. Tohle máti zabije a ona bude obviňovat mě, i když se stalo, jak jsi to chtěl ty. Nemohl jsem tě odvézt k doktorovi a ty to víš." Sklonil se a políbil bratra na tvář, mokrou od slz. Pak vstal, otřel si hřbetem ruky ústa a obrátil se k Ethanoví: „Zabil jsi mi bratra."

Autumn ho uhodila pěstmi a okřikla ho: „Neopovaž se ublížit Ethanovi nebo mámě! Ty netvore, neopovaž se!"

Belial ovládl svůj vražedný vztek. Šokovaný se zadíval dolů na malou holčičku, na svou vlastní krev. „Já nejsem netvor. Není pěkné, říkat takhle vlastnímu strýci."

„Já tě nenávidím. Radši bych, abys nebyl můj strýc. Radši bych, kdybys byl v pekle. Tam patříš.“

„Jsem tvůj strýček a mám tě rád.“ Autumn vzlykala a slzy jí tekly proudem po tvářích. Chvíli přemýšlel a pak pomalu řekl: „Když mi slíbíš, že se mnou půjdeš dobrovolně, nezabiju je, i když mi šerif zabil bratra. Když slíbíš, že tě já a moje matka budeme moct naučit, jak zacházet s tvým darem, nezabiju je. Slibuješ?“

Autumn se dívala na Grace a v duchu si opakovala: Ty *jsi mrtvý, jsi mrtvý, jsi mrtvý.* Ale Belial mrtvý není. On není jako ona, to není pravda, je to stvůra a ty se mohou podobat komukoli, na koho si vzpomenou, když se vnutí do vašich snů nebo se postaví před vás. Autumn věděla, že smrt je konec všeho, tak jako když navždy odešel její otec; a Grace tu teď už taky není, ale to znamená, že smrt je někdy dobrá. Ale co má udělat s Belialem?

Obrátila se na Ethana, pak na matku, a uviděla, že mají oba nehybné tváře, jako kdyby tam vůbec nebyli.

Slyšela Běhala, jak jí znovu tím hrubým starým hlasem říká: „Slibuju, že je nezabiju, Autumn. Ne, jestli uděláš, co chci.“

Belialova slova zněla ve vzduchu. Autumn se chtěla rozběhnout k matce a třást s ní, dokud by nepřišla k sobě; škubla rukou, aby mu utekla, ale Belial ji stiskl tím pevněji. Chtěla svou mámu, chtěla, aby zpívala, chovala ji a opakovala, že všechno bude v pořádku. Přikývla tomu starému muži, jehož oči byly tvrdé a něžné zároveň.

„Řekni to. Řekni ‚slibuju, strýčku Beliale‘.“

Bylo těžké to vyslovit, ale povedlo se, nakonec řekla: „Já – já slibuju.“ Snažila se vyslovit jeho jméno, ale prostě to nešlo. Nenáviděla to jméno, děsilo ji. Autumn sklonila hlavu a rozplakala se. Mezi vzlyky zašeptala: „Chci svou mámu zpátky.“

„Budeš ji mít, jen ne teď hned,“ sliboval. „Šerife, vykopeš hrob pro mého bratra.“

Ethan odpověděl: „Nemám lopatu.“

Autumn se k němu obrátila. Znělo to sice jako jeho hlas, ale zároveň byl jiný. Ten hlas byl mrtvý, bezcitný, prázdný jako bubliny v lívancích, které zkusila udělat mámě k narozeninám.

Belial rozhodl: „Tak budeš hrabat pomocí větví a holýma rukama. Ženská, ty mu pomůžeš. Makejte oba.“

Uvolnil stisk dětské ruky. Autumn se rozeběhla k matce, ale Joanna ji ignorovala, poklekla vedle Ethana a začala hrabat, vyhazovala plné hrsti hlíny a chomáče trávy a odhazovala je tak daleko, jak jen dokázala.

„Mami," zatahala ji Autumn za rukáv, ale Joanna si jí vůbec nevšímala. Autumn popadla Ethana za bundu, ale ten, podobně jako její matka, se choval, jako by tam vůbec nebyla. „Vrať se, vrať se," šeptala a pak nemohla ani šeptat, protože měla hlas utopený v slzách. Napřáhla pěsti a udeřila Ethana tak silně, jak uměla. Netrhl sebou, vůbec nereagoval a dál hrabal a přes rameno odhazoval plné hrsti hlíny. To, co viděla, bylo strašné, ale Autumn nemohla udělat nic, aby to zastavila. Jen poslouchat, jak hroudy hlíny dopadají do trávy. Na Grace se ani nepodívala; nemohla. Klekla si a začala vyhrabávat kusy hlíny.

„Přestaň! Pojď sem, Autumn," poničil Belial a odtáhl ji.

„Já jim pomůžu. Dovol mi jim pomoct. Nech mě taky hrabat."

„Ne."

Belial stáhl Autumn na zem vedle sebe a držel ji tam. Seděla vedle něj a zdálo se jí, že už celé hodiny; pozorovala, jak máma a Ethan vyhrabávají hrob pro Grace a nakonec, unavená tak, že jí mozek konečně vypnul, usnula.

Když byl hrob dostatečně hluboký, Belial zabalil Grace do spacího pytle a přikázal šerifovi, aby ho uložil na dno jámy. „A teď vylez."

Ethan vyšplhal z jámy a zůstal tiše stát vedle Graceova hrobu. Autumn spala s tváří položenou na sepjatých rukou. Zatracený si svlékl sako a přikryl ji. Pak přikázal: „Oba teď hrob zaházejte:"

Naházet plné hrsti hlíny na tělo mrtvého netrvalo tak dlouho jako hrob vyhrabat. Když to dokončili k Belialově spokojenosti, řekl jim, aby se postavili po stranách hrobu. „Šerife, ty a ta –" ohlédl se rychle na Autumn, a když viděl, že klidně spí, dořekl: „Ty a ta mrcha se budete za mého bratra modlit."

Ethan začal: „Pán je můj pastýř, nebudu chtít…" Po chvilce se k němu Joanna přidala.

Belial myslel na matku, na hrozný, srdcervoucí zármutek, který bude prožívat, a cítil, že se mu stahuje hrdlo. Modlil se, aby pochopila. Musí. Neměl na vybranou. Poslouchal plynulou,

vyrovnanou kadenci, vlastně monotónní, bez citu ve slovech. Ještě že znali všechna slova. Tak je to dobře.

Belial se poplácával po pažích. Bez saka mu začínala být zima, ale to bylo v pořádku, Autumn potřebuje teplo víc než on. Koneckonců, je to teprve malá holčička, tak malá a křehká, a je to jeho neteř. Je důležitá. Přál si, aby to pochopila. Ale na to je moc brzy a to dítě je ještě malé a příliš závislé na matce, která ho ovládá. Jednou to pochopí a pozná, že udělal správně. Belial ji zabalil do saka pečlivěji. Nechce, aby nastydla. Autumn se neprobudila – to je štěstí, pomyslel si Belial a usmál se nad tou ironií –, zatracené štěstí, a to je to, čím je on – zatracený – říkali mu to otec i matka. Úsměv se vytratil. Jak má vyprávět matce příběh, který neskončil dobře, jak má říct, že zemřel další z jejích synů a že zemřel vinou šerifa?

Moje chyba, řekl Grace. Ne, to nebyla jeho chyba, s tím se Belial nikdy nesmíří. Grace měl dar, byl dobrý a jeho duše je v nebi s Martinem. Je Martin v nebi? Doufal, že ano, ale byl tak dlouho pryč od své rodiny, skoro polovinu života, a máma nakonec řekla: *Nechte ho, ať si jde, vrátí se, až bude sám chtít.* Ale Martina zkazili, všechno to byla práce té potvory, která pak přivezla jen jeho urnu.

A teď je i Grace mrtvý a bude hnít v tom spacím pytli, přikrytý kupou těžké černé hlíny, protože dělal, co udělat musel. Tak docela to nevyšlo. Celé se to pokazilo a Grace je mrtvý. Navždycky bude odpočívat tady.

To není správné.

Belial cítil, jak v něm roste vztek, až se celý roztřásl. Bylo to tak silné, ta jeho potřeba zabít je oba, zlikvidovat je, jako by nikdy neexistovali. Ovšem s Autumn by byla potíž, kdyby porušil slovo, které jí dal. Nevěděl, co by udělala, a máti mu nařídila, že ji musí přivézt zpátky. Potřebovala Martinovu dceru. Podíval se na ně. Byli špinaví, pokrytí hlínou z Graceho hrobu. Měl za to, že nemůže z divočiny odejít a nechat je, jak vypadají.

„Odveď nás k nejbližší řece, šerife.“

Zatracený zvedl Autumn do náruče a šel za Ethanem a Joannou. Naštěstí pořád spala, protože ti dva to ubohé dítě unavili, jak ji vláčeli divočinou, a možná jí nedali dost jíst a pít, jak pospíchali, aby se dostali co nejdál od něho a Grace. Zdálo se, že šerif ví, kam jdou, i když je tma. Belialovi to imponovalo.

51

ATLANTA, GEORGIE
Čtvrtek ráno

Oranžová zář rozsvítila šedou ranní oblohu. Už takhle ráno byl na silnici čilý provoz, jezdily hlavně trucky a dodávky. Přihlásili se v malém hotýlku Hilton, protože byli vyčerpaní, ale spánek nepřicházel. Lacey se nakonec posadila. Pokoj byl plný nejasného ranního světla. Všimla si, že Dillon je vzhůru a zírá na strop.

„Dostali jsme Shepherd z přímého zapojení," řekla se zadostiučiněním. „Je za mřížemi a děsí spoluvězně svým lamentováním."

Obrátil k ní obličej. Zasmál se. „Když zaječela na jednoho strážného, bál jsem se, že ten dobrák omdlí."

„Vidíš? Dobře jsme udělali. Řekl jsi Ethanovi, že usekneme hadovi hlavu, a udělali jsme to." Políbila ho na ucho a pak se podívala oknem do světlé ranní oblohy. „No, myslím, že spát už nebudeme." Vytočila Oxovo číslo, sláva, dostala spojení. Pustila hlasitý poslech a Ox jim řekl, že se chystají vyrazit, protože už je dost vidět. Ale Oxův hlas zněl ustaraně.

„Ozvu se vám, až je najdeme nebo až budu vědět víc."

Pověděla mu, že Shepherd je ve vězení v Atlantě a pak: „Oxi, myslíme si, že Belial a Grace mají namířeno domů, do Bricker's Bowl. Prosím tě, zůstaň ve spojení."

Když vypnula mobil, Savich jí řekl: „Pokoušel jsem se zavolat Autumn, ale neodpovídá." Povzdechl si. Taková situace se mu nelíbila, a pokud Ox a jeho pomocníci o těch třech nic nevědí, musí se o ně obávat. A kromě toho, v divočině není žádný signál.

Lacey měla pravdu. Jedno vítězství je jisté. Vzpomněl si na to, jak všichni byli šokovaní, když poprvé uviděli, jak tu malou starou ženu vedou v poutech do vazby. Byl to její křik a kvílení, co se o ten šok postaralo. Podařilo se Shepherd účinně izolovat. Zbývají tedy Grace a Belial. Uvědomil si, že se ho pozvolna zmocňuje panika, a

přál si, aby ji mohl vymést z hlavy. Má, co chtěl. Vsadil by se, že stará známá Shepherd nějak ty dva kontaktovala.

Mají v Bricker's Bowl čtyři agenty, kteří hlídají dům a čekají, až se Belial a Grace vrátí. Jenže co když se nevrátí? Možná jsou Joanna a Ethan mrtví. Ne, to Savich nemohl přijmout, prostě nemohl. Musí to ukončit, dřív než se zblázní.

Povzdechl si: „Chtěl bych, aby se Autumn ozvala." Objal Lacey a usnuli unaveným spánkem.

Bylo skoro jedenáct, když se Savichův mobil ozval písničkou „Umbrella" od Rihanny.

Byl to Ollie Hamish. Stejně jako Lacey při hovoru s Oxem, i Savich zapnul hlasitý poslech.

„Savichi, všechno je v pořádku, tím musím začít. Lissy Smileyová a Victor Nesser nějak kápli na tvoji adresu. Jak víš, dáváme na váš dům pozor. Dane Carver a Jack Crowne je vyhmátli, když se motali kolem zadního vchodu dneska za svítání. Vlastně se sledovali navzájem. Podařilo se jim dostat se zpátky do auta a vypadnout odtud dřív, než je Dane a Jack mohli sbalit. Lissy visela z okénka vedle řidiče a pálila na ně, jak mohla. Victor cestou sestřelil pár poštovních schránek a rozmlátil dětské kolo. Ještě štěstí, že žádný z vašich sousedů ještě nebyl vzhůru a venku.

Jack mi povídal, že to byla divoká honička, do které se zapojilo půl tuctu místních policajtů. Zbyl po ní zraněný chodec a malý volkswagen převrácený na bok blízko Potomacu, ale oni se dostali na druhý břeh dřív, než jsme mohli uzavřít most. A pak projeli rovnou zavřenými vraty na Arlingtonský národní hřbitov."

Savich pevně sevřel mobil. Bylo těžké jen mlčet a čekat a poslouchat. Chtělo se mu rychle vytřást z Ollieho slova. Nakonec už to nemohl vydržet a znechuceně řekl: „Takže je nechytili. Lissy a Victor vyklouzli."

„Prozatím ano," přiznal Ollie. „Píchli zadní pneumatiku, jak jeli přes trávu a keře, vyvrátili několik náhrobků a napálili to do stromu. Ale Lissy a Victor se dostali ven dřív, než Dane a Jack doběhli do auta."

Savich konstatoval: „To znamená, že potřebují sehnat auto, takže nějaké ukradnou, bez ohledu na to, kolik lidí bude kolem."

„Jo, místní policie hlídkuje v ulicích na míli kolem Arlingtonského hřbitova, postavili zátarasy a kontrolují všechny domy. Víš, Savichi, Lissy ještě nemůže být na sto procent fit, a tak je určitě brzdí. Snad už je dostaneme."

Ale tím vším si Savich nebyl tak jistý. Je mnohem snadnější být vrahem než policistou – policisté musejí dodržovat zákony. Lissy a Victor můžou v pěti minutách ukrást auto a znovu vyjet, jestli chtějí udělat zmatek jen tak pro zábavu – a to oni přesně chtějí, o tom byl Savich přesvědčený. Nezajímalo je, co za nimi zůstane. Lissy zabije všechny v autě, pokud získá alespoň pár minut, než ta těla někdo objeví.

Dane, Jack a Ollie to věděli taky.

Savich si uvědomil: „Jsem to ale kus pitomce. Měl jsem Seana a Graciellu někam z domu odstěhovat, ale nenapadlo mě, že by Lissy a Victor měli šanci se tak rychle vrátit. Měli jsme s Lacey namířeno do Titus Hitch, ale teď ne, když se ti dva motají ve Washingtonu. Vracíme se domů, Ollie, jak rychle to půjde."

Olliemu bylo jasné, že by udělal totéž: sakra, mazal by celou cestu domů, kdyby musel, aby zajistil, aby děti byly v bezpečí. Odpověděl: „Chápu. Poslyš, naši agenti budou dál sledovat váš dům v Georgetownu. Jděte na letiště, zavolám, až seženu rezervaci na první let do Washingtonu. A hele, lidi, Sean je v pořádku."

Když zaklapl telefon, uvědomil si teplý dech Lacey na krku. „To bylo jen taktak, Dillone, opravdu. Oni to nevzdají. Lissy nepřestane, dokud jí nenasadíme želízka nebo nebude mrtvá."

„Taky myslím. Popohání ji pomsta, nic než vztek a pomsta. A jestli Lissy přitlačí na pilu, a já bych řekl, že přitlačí, můžeme čekat ještě šílenější akce bez sebemenší rozvahy. To, co udělali dneska ráno – že se pokusili vloupat do našeho domu v Georgetownu, což je čirá pitomost –, mě děsí až k smrti."

„Musíme se snažit najít je dřív, než znovu zaútočí. Ale faktem je, že nevíme, kde právě teď jsou Ethan, Joanna a Autumn. Ale možná můžeme dostat Victora a Lissy."

„Může být," pomalu rozvažoval Savich, „že Victor je opravdu vyděšený, že chce najít úkryt a zalézt do něj. Ale Lissy ne, ta nikdy. Přesto, i když víme, že ona je ta alfa samice, vsadím se, že se vracejí

do Winnettu.“ Zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. „Ale víme to doopravdy?“

„Cítíš to pod kůží, viď?“

Přikývl, ona ho políbila a hodila mu boxerky. „Oblékat a jede se na letiště. Až dorazíme domů, budeme vědět líp, co se děje.“

Savich myslel na Autumn. Znovu se ji pokusil zkontaktovat, než nastoupili do letadla, ale neodpovídala.

52

GEORGETOWN, WASHINGTON, D. C.
Čtvrtek

Savich pevně objímal Seana a hladil mu prstem levé obočí. Cítil blažené ulehčení, že synek je v pořádku. Lacey chlapce lechtala na žebrech. Sean se řehtal a halekal na Astra, aby ho zachránil. Astro na ně skákal, štěkal jako pominutý a mával ocasem tak rychle, že bylo vidět jen jakousi čmouhu.

Savich se usmál na svou matku, která stála vedle s tácem čokoládových sušenek v rukou. Za ní stál kongresman Felix Monroe z Missouri, už deset let vdovec, a také se usmíval, když je pozoroval. Savich ho moc neznal, protože kongresman navštěvoval jeho matku teprve krátce; přišlo mu to komické, ale věděl, že to nesmí dát najevo. Znovu se podíval na matku a v jejích očích uviděl obavy, které se snažila před Seanem skrývat. *Dillone? Jste tam? Kde jste, Dillone?*

Dillon se obrátil na Lacey: „Vezmi si tohohle darebu a šoupni mu sušenku do pusy. Musím si zavolat.“

„Autumn?“ Přikývl.

„Díky bohu, Dillone. Koukej, miláčku, pojďme zlikvidovat pár babiččiných sušenek, co ty na to? Jak vidím, Felix se na ně taky jen třese.“

„Astro sušenky miluje,“ informoval Sean Felixe, kterého si od doby, kdy mu ukázal, jak funguje jeho iPod, dost považoval.

„Tvoje mamka má pravdu, já taky,“ souhlasil Felix. „Tvoje babička umí ty nejlepší, jaké jsem kdy jedl. Ale Astrovi nesmíš dávat čokoládu, Seane, byl by nemocný.“ A samozřejmě že první otázka z Seanovy pusy byla: „Proč?“ Savich tiše vyšel z obývacího pokoje, přes halu ke kuchyni a do sprchy v prvním poschodí matčina domu. Zavřel dveře a pak z jednoduchého důvodu zavřel oči; zbavil se tak všeho, co by ho vyrušovalo. *Autumn? Jsi v pořádku? A máma? Ethan?*

Pak ji uviděl, naprosto zřetelně, seděla zády přitisknutá ke stěně, vlasy měla stažené do rozcuchaného ohonu a na pobledlých tvářích měla uschlé pěšinky slz. Nezdála se být zraněná, ale hodně vyčerpaná. *Pověz mi, co se stalo.*

Zatracený poznal, že jsem vás zavolala, Dillone, když jsme byli u Ethana doma. Řekl mi, že zabije mámu a Ethana, jestli vás znovu zavolám, a tak jsem to až doteď nechtěla riskovat. Jsme někde v motelu. Já jsem teď v koupelně. Slyšela jsem, jak říkal Ethanoví a mámě, že se vrátíme tam, kam patřím. Ale já přece nepatřím na to strašné místo u babičky, že ne, Dillone?

Samozřejmě že ne. To nedovolím, Autumn. A nedovolí to ani Ethan a tvoje máma. Řekni, jak se ti povedlo se ke mně teď dostat?

Belial chtěl jít spát, a tak přivázal mamku a Ethana na židlích. Myslím, že se bál, kdyby je nechal je tak a šel spát, že by je už nikdy nemohl ovládat. Mě zamknul v koupelně a řekl mi, že zjistí, jestli jsem vás volala, ale já mu nevěřím. Nedozví se to, že ne, Dillone?

Ne, určitě ne. To je v pořádku. Naštěstí jsou Ethan a Joanna naživu. Dobře že Zatracený spí. Je tam Grace?

Ne, Dillone. Grace je mrtvý. Ethan ho zastřelil.

Víš, kde je ten motel? Viděla jsi název toho motelu?

Intenzivně přemýšlela. Pak viděl, jak jí stoupají do očí slzy.

Je toho na ni moc, a je to rychlé. Je to jen malé dítě, o něco starší než Sean, a on se jí vyptává, jako by byla dospělá. Ale znovu si všiml, že se holčička dívá přemýšlivě a soustředěně. Pocítil vůči ní silnou sympatii, možná obdiv. Je bystrá a má pevnou vůli. I když je malá, nevzdává se.

Jeli jste dlouho, Autumn?

Nevím, Dillone. Spala jsem, protože jsem byla moc unavená. Myslím, že celou cestu řídil Belial. Nevím, proč nenechal řídit Ethana nebo mamku. Možná že člověk nedokáže řídit auto, když je uhranutý.

To je možné. Pověz mi něco o té dálnici, co jste po ní jeli. Byla velká? Měla víc jízdních pruhů v obou směrech?

Jo, byla hodně velká, s milionem aut. Zatracený sjel na exit a koupil nám pár Wendyho hamburgerů, pak se podíval na motel na druhé straně silnice, ale zavrtěl hlavou a sjel na tuhle polní cestu. Zastavil u tohohle motelu.

Viděla jsi, jak se jmenuje to město?

Myslím, že ne.

Viděla jsi, jak se jmenuje ten motel?

Zamračila se a začala si nervózně hrát s prsty. Nevzpomínám si, snad jen nějaký starý znak – je oranžový a některá písmena chybí.

Kdyby jí tak dokázal pomoct si vzpomenout. *Autumn? Chci, abys zavřela oči a jen poslouchala můj hlas, ano? Neboj se o Ethana a mámu, neboj se ničeho, jen se zkus soustředit a poslouchej mě. Zkusíš to?*

Přikývla, pak sklonila hlavu k rameni a poslušně zavřela oči. Jsi hodná holčička. Udělej si pohodlí, tak, opři se o zeď, polož ruce na podlahu a dělej, jako bys ležela v bazénu.

Sláva bohu, dělala přesně to, co jí řekl. Viděl její malé ruce na rozlámaném linoleu vedle těla, dlaněmi nahoru. Viděl, že natáhla prsty. *Autumn?*

Ano, Dillone.

Takhle je to opravdu správně. A teď, jedla jsi hamburger. Bylo to v autě?

Ano. Belial šel dovnitř a přinesl zpátky sáčky s jídlem. Seděla jsem na předním sedadle vedle něj. Máma a Ethan byli vzadu. Jen tam tak seděli, jako by byli mrtví ale nebyli –

Viděl, jak popadá dech, a viděl, jak tuhne. *To bude v pořádku, miláčku, slibuju. Mamka i Ethan se z toho dostanou. Určitě, jen se teď ničeho neboj a poslouchej můj hlas. Tak je to správně. Jedla jsi, viď? Měla jsi hamburger s hořčici?*

Ne, Dillone, mám ráda kečup, spoustu kečupu. Vymačkala jsem z těch malých plastových balíčků pořádnou porci, víc, než mi obvykle máma dovolí. Vím, že to není zdravé, ale –

Trošku víc kečupu je v pořádku, mamka by se nezlobila. Byl ten hamburger dobrý?

Byl moc dobrý. Belial měl taky hamburger a pytlík hranolků, ale kečup si na ně nedal A máma a Ethan jen bez hnutí seděli a jedli. Chtěla jsem si s nimi povídat, ale když jsem se na ně otočila, ani se na mne nepodívali.

Já vím, maličká, já vím. A teď, Autumn. Belial znovu nastartoval, že? A jel pryč od dálnice.

Ani se nepohnula, jen přikývla. *Jo. Vezl nás po té úzké cestě, ale jen kousek. Pak se usmál, zajel na tohle hrbolaté parkoviště a zastavil vedle kanceláře. Má strašný úsměv, Dillone.*

Já vím. Viděl jsem ho. V jakém autě jsi, Autumn? Zatajil dech, vypálil to zčistajasna, opravdu nemohl očekávat, že to bude vědět, dokonce ne ani v –

Je to bílá dodávka. Donutil Ethana, aby ji někomu ukradl z příjezdové cesty, nedaleko Titus Hitch.

Dobře, seděla jsi na předním sedadle před nějakým motelem. Viděla jsi ten nápis? Jo.

Popiš mi ho.

Je to dost staré, opravdu moc ošklivá oranžová barva a ten nápis nevisí úplně rovně.

A teď to jméno, podívej se na to jméno. Dokážeš ho přečíst?

Jsou to dvě slova, a nikdy jsem je neviděla. Neumím je přečíst.

Představ si je v hlavě a ukaž mi je.

Jak ho to napadlo? A pak ten oranžový nápis uviděl, nemohl tomu ani uvěřit, ale byl tu, jasný a zářící. Měla pravdu, občas nějaké písmeno chybělo.

LIZ RD’S HIDEA AY.

On sem jde, Dillone! Zjistí to a zabije mámu –

Ne, nezabije. Zvedni hlavu, Autumn. Tak je to dobře. Všechno je v pořádku. Jdi si umýt ruce do umyvadla. Myj si je, dokud nevstoupí dovnitř a neuvidí tě. Šla jsi přece do koupelny, že ano? Jsi hodná, miláčku. Jdi.

53

O čtvrt hodiny později, když šli s Lacey do auta, uslyšel Savich Seana, jak falešně zpívá z plných plic dvojhlas s babičkou. Dalo se to rozpoznat – byla to písnička Bobbyho Darrina „Beyond the Sea“, závěrečná melodie filmu *Hledá se Nemo*, jedné z neoblíbenějších Seanových pohádek. I když měl naspěch a skoro běžel, Savich se otočil a musel se pousmát, protože uslyšel, jak se k nim přidal Felixův baryton.

Nastartoval porsche. Zrovna couval na ulici, když se ozval krásný hlas Céline Dion „Nature Boy.“

Ohlásil se: „Tady Savich.“

„Ollie, Savichi. Lizard’s Hideaway je v Tennessee, asi padesát kilometrů od Chattanoogy, napravo od dálnice sedmdesát pět. Co chceš dělat?“

Dobrá otázka. „Bylo by moc nebezpečné poslat do motelu partu místních policajtů; mohli by se postřílet navzájem nebo ublížit Autumn. Myslím, že Belial jede domů do Bricker’s Bowl.“ Savich věděl, že on je tím nejvhodnějším člověkem, který může Beliala dostat.

„Ollie, co kdybys zavolal pár agentů z operační skupiny v Chattanooze, aby Beliala sledovali, ale zdůrazni, že je nesmí zpozorovat a že se nemají pokoušet ho dostat. Půjde to?“

„Jasně. A co to auto, co s ním –“

„Bílá dodávka; registrační značku neznám.“

Ollie zapřemýšlel. „Dobře, tak zburcujeme dálniční policii. Až tu dodávku identifikujeme, budeme mít dost agentů, aby se za ní pustili.“

„Dobrá. Zavolej mi, jakmile je najdete. Chci o nich pořád vědět, jasné?“

„Žádný problém.“ Savich slyšel, že se Ollie zhluboka nadechl. Věděl, že to, co přijde, bude o Lissy a Victorovi, a taky věděl, že to neuslyší rád.

„Mám novinku o Victorovi a Lissy. Dane mi volal, že paní, co bydlí tři bloky od Arlingtonského hřbitova, volala na 911, že má v domě hysterického kluka od sousedů který k ní přiběhl a ječel, že jeho rodiče leží na podlaze v kuchyni a že všude je krev.

Vypadá to, že oba přežijí, ale s matkou to není jisté, čeká ji operace. Pochopitelně že jejich dodávka je pryč, je to červené Chevy Cobalt z roku 2007. Ten kluk říká že to auto je parádní a nablýskané. Jeho máma mu říkala květinka.“ Olliemu selhal hlas. „Tohle se nemělo stát, krucifix. Musíme je dostat, Savichi.“

„Díky, Ollie. Alespoň máme popis a poznávací značku. Zase se ohlas.“ A Savich zaklapl mobil a pověděl Lacey, co se stalo.

„Květinka,“ opakovala a zavrtěla hlavou. „Díkybohu že ten kluk nebude sirotek. Naštěstí se ho Lissy nepokusila zabít taky.“

Savich si pomyslel, že spíš to bylo tak, že dítě bylo v poschodí a Lissy prostě nevěděla, že tam je. Nechtělo se mu věřit, že by se v ní našla špetka soucitu. V duchu se modlil, aby to matka přežila.

„Lissy a Victor to nevzdají, Lacey.“ Uhodil pěstí do volantu. „A je to moje chyba, ta rodina, nikoho jiného.“ A věděl, že musí udělat jedno z nejzávažnějších rozhodnutí, které kdy udělal, i když ne hned teď. Teď se nedalo dělat nic jiného než čekat.

O čtyři hodiny později zazpívala Céline tu svou „Nature Boy“ znovu.

Savich a Lacey byli na uzavřeném oddělení v pátém poschodí Hooverovy věže. Když Savich zavěsil, řekl Lacey: „To byl agent Cully Gwyn. Lissy viděli v K-martu severně od Winnettu v Severní Karolíně. Cully s kolegou Berniem Bentonem hlídají Victorův byt ve Winnettu. Chtějí vědět, co mají dělat.“

„Ty víš, co dělat,“ řekla Lacey.

A Savich udělal to rozhodnutí.

54

Když se Ethan probral, jeden úděsný okamžik nevěděl, kdo je. Věděl jen, že není tam, kde byl, a že je na nějakém jiném místě, někde, kde to nezná.

Vracela se mu paměť. Je Ethan Merriweather a je – pryč. Pocítil závan strachu, pak se donutil přemýšlet a vzpomínat. Strašně ho bolela hlava a bušilo v ní tak, že se nemohl skoro soustředit, ale dokázal to a vzpomněl si. Vzpomněl si, že stál na tábořišti v divočině Titus Hitch, že se otáčel a rychle zvedal remingtonku, aby zastřelil Beliala, ale nebylo to dostatečně rychle a Zatracený ho dostal. Kolik času od té doby uplynulo? Co s ním Belial udělal? Něco v něm to nechtělo vědět.

Viděl, jak se slunce prodírá kolem okrajů závěsu. To by znamenalo, že je den, ale kolik hodin? Věděl, že spal a že přišel zase k sobě. Tak co to znamená? Belial ho nedokázal ovládat déle než jen určitý počet hodin? Přemohl tu hypnózu, spánek nebo co to bylo?

Joanna a Autumn. Určitě jsou v pořádku, když je v pořádku on; určitě nezranil Joannu, ale mohl by. Belial mu mohl přikázat, aby udělal cokoli, a on by to byl udělal podle svých možností co nejrychleji a co nejlépe. Dokonce i vraždil. V tu chvíli si uvědomil, že je připoutaný k židli, s rukama za zády a skoro zdřevěnělý. Zkusil uzly. Byly pevné. Zaťal zuby, aby překonal bolest hlavy, a prohlížel si pokoj.

Laciný prádelník, ošklivě hnědé závěsy, ošuntělé a špinavé, které zakrývaly pár oken. Hnědě natřené dveře vypadaly, že by je dokázalo vykopnout dítě. Byl tam cítit osvěžovač vzduchu. Motel. Je v laciném motelu. Kde?

Za sebou rozeznal pomalé, klidné dýchání. Nejdřív si to neuměl vysvětlit – je to Joanna a je zřejmě přivázaná k židli za ním; ještě spí nebo je v bezvědomí.

„Joanno?“

Ticho. Vzepřel se rukama, ale uzly držely.

Nalevo od sebe uslyšel pohyb, rychle se tam ohlédl a skoro zasténal řezavou bolestí v hlavě. Belial stál ani ne dvacet centimetrů od něj. Zdál se být vyšší, než si Ethan pamatoval, když stál zády ke zdi u Ethana v pokoji pro hosty, se střelnou ránou v rameni a se zavázanýma očima, aby se mu do nich nemohl nikdo podívat. Ethan strnul a rychle se podíval dolů.

„Ale, už ses probudil, že jo? Ne, neuhranu tě, ale mohl bych, a hodně rychle, to víš.“

„Ethane!“ Autumn se k němu rozeběhla a skočila mu kolem krku. „Probudil ses. Už jsi zpátky, Ethane?“

„Ano, miláčku, jsem zpátky.“

„Ale možná ne nadlouho, šerife,“ upozornil ho Belial.

Ethan se rychle zeptal: „Kde to jsme?“

„Ty jsi v hezoučkém motelu a přivázaný na židli. Ta ženská je přivázaná na židli za tebou. Ještě spí. Nedělej si o ni starosti; dostane se z toho, až na to bude připravená. Je zajímavé, že ty ses probudil první. Obvykle jsou to ženské, kdo se probere dřív. Grace vždycky říká –“ Zatracený se zarazil, polkl a pak ještě jednou. Promnul si rameno, kam ho Ethan střelil.

„Potřebuješ vyměnit obvaz, Beliale, nebo umřeš na gangrénu. Určitě to ještě hodně bolí, ne? A co ta ruka, kam tě trefila Joanna?“

„Jsem na tom pořád líp, než budeš ty, až to skončí.“

„Viděla jsem, jak polykal spoustu aspirinů,“ prozradila Autumn.

Zatracený popošel k Joanně a lehce ji popleskal po tvářích. „No tak, ty mrcho podívej se na mě.“

Autumn odskočila od Ethana a vrhla se na Beliala. „Neopovaž se říkat mámě mrcho! Moje máma není žádná mrcha. A neopovaž se ji znovu uhodit, slyšíš? Jsi netvor, jsi šílený. Nech Ethana být. A mou mámu taky nech být!“

„Ale, ale, Autumn, dítě, uklidni se,“ Belialův hlas klesl a zjemněl, ale Ethanovi to připadalo ještě podivnější, a Autumn očividně taky. Ethan slyšel, jak do Beliala buší a jak ztěžka oddychuje, až ji Belial musel držet. „Uklidni se, Autumn, nebo šerifa uhranu hned teď.“ Ticho.

Pak uslyšel vyhrožovat její dětský hlas: „Znovu ho neuhraneš! Ne, nebo ti uteču, schovám se, a ty už mě nikdy nenajdeš.“

„Vždycky tě dokážu najít.“

„Tak se schovám jinde a pak zase jinde a jinde, dokud neumřeš. A ty umřeš brzy, protože jsi starý. Neopovaž se Ethana znovu uhranout!“

Další pauza, pak se ozval Belial: „Všechno, co musím, děvenko, je svázat tě. Nevyhrožuj mi.“

Ethan se trochu na židli pootočil, aby na ně viděl. Autumn se v hlase stupňoval strach, vztek, a taky hysterie. Začala ztěžka dýchat a pak se rozplakala, ošklivými, zuřivými vzlyky.

Zatracený nebyl hluchý; slyšel to taky. V jeho hlase Ethan rozeznal beznaděj, když řekl: „Přestaň tak strašně dýchat, přestaň. A taky přestaň brečet.“ Autumn spustila ještě víc.

„No tak, dobrá, dobrá. Jestli se šerif nepokusí o nějakou pitomost, nechám ho být, ale jen tak dlouho, jak dlouho budeš dělat, co budu chtít.“ Autumn přestala plakat. Začala povzlykávat.

„Slibuješ?“

„Jo, slibuju. Ale koukej držet slovo, nebo ti uteču a schovám se.“ Ethan pochopil, že to poslední, co Belial potřebuje, je hysterické dítě. Autumn naposled vzlykla, ale znělo to – znělo to, jako když se do toho nutí. I když mu bolest vystřelovala do mozku, Ethan se musel usmát. Je to neuvěřitelný prcek. „Šerife?“

Byl to Zatracený a stál hned vedle, vpravo od Ethana. „Bolí tě hlava?“

„Jo.“

„Dej mu nějaký aspirin, Beliale.“

„Je ať trpí, nemám –“

Autumn předvedla znovu zrychlený dech a jeden patetický vzlyk a Zatracený si povzdechl: „Tak dobře, Autumn. Jen buď zticha, ano?“

„Ani se nehnu,“ slíbila mu a pohladila Ethana po ruce.

To děvčátko si s tím člověkem zahrává. Dobře. Objala Ethana kolem krku a on jí opatrně pošeptal: „Máš navrch, maličká, ale buď opatrná, ano? Belial není hlupák.“

Poznal, že přikývla. Když se Belial vrátil, narovnala se a řekla: „Musíš mu rozvázat ruce, aby si mohl vzít ten aspirin.“

Ethan zasténal. Na rozdíl od Autumn to nehrál.

Cítil, jak Zatracený škube provazem, jak mu rozplétal uzly na zápěstí. Brzy měl ruce volné, ale ne že by se něco změnilo, pořád je necítil. Pomalu si dal ruce před sebe a začal třít jednu o druhou a pak

je protřepal. Pomaličku začaly brnět a začal v nich zase mít cit. V prstech mu tepala krev a bolely, ale tím se tolik netrápil, protože se mu zdálo, že mu bolestí rozskočí hlava.

„Ani nepomysli na to, že bys mé mohl doběhnout, šerife. Příště tě nenechám naživu. Tady máš aspirin."

Doběhnout ho? Jak by mohl, když má svázané nohy? Ethan si vzal tabletu a nasucho ji spolkl. Podíval se na hodinky – jedenáct dopoledne. Jenže kolikátého?

„Co je za den?"

„Čtvrtek."

Dobře. Spal maximálně čtyři hodiny. Zavřel oči a zůstal klidně sedět; čekal, až aspirin začne působit.

Autumn zkusila: „Chci, abys rozvázal taky mámu."

Chvíli bylo ticho, pak se ozval Belialův hlas, tentokrát rozzlobeně: „Ne, ta potvora zůstane –"

Autumn na něj zavřískla: „Moje máma není žádná potvora! Neopovažuj se jí tak ještě někdy říkat!" Znělo to prudce a nezvladatelně. Skočila na něj a znovu a znovu do něj bušila. Ethan zaslechl, jak Belial tiše kleje a pak říká: „Tak dobrá, rozvážu ji. Uklidni se, přestaň bláznit, slyšíš?"

Bláznit?

Autumn ještě jednou vzlykla a uslzeně řekla: „Rozvaž mámu."

Ethana napadlo, že by mohla jít k filmu.

Zatracený se pokusil mluvit neoblomně, ale Ethana neoklamal. „Možná ji rozvážu, ale jestli se o něco pokusí, bude hned zase zpátky. A myslím to vážně."

„Tak ji rozvaž."

Zaslechl, že Joanna zasténala.

„Ne, abys ji uhranul, Beliale!"

Ethan řekl, pořád se zavřenýma očima: „Dej jí taky aspirin, Beliale; bude ho moc potřebovat"

O chvilku později slyšel Autumn: „Tumáš, mami, tedy je aspirin. Přinesu ti trochu vody, abys ho nemusela polykat nasucho jako chudák Ethan." Joanna si nechala dát aspirin na jazyk a sklenici vody k ústům. „Rozvaž ji, Beliale." Ten, už celý utrápený, jí ruce rozvázal.

„Mami, budu ti třít ruce. Že už je to lepší, že jo? Ethane? Už je ti líp?"

„Ano.“ souhlasil a kupodivu to byla pravda. „Joanno?“

„Tady jsem, Ethane,“ Ethan vnímal, že se židle pohnula, a poznal, že Joanna Autumn zvedla a chová ji.

Slyšel, jak k nim Zatracený jde. Nedíval se na něj nahoru, protože to by bylo opravdu hloupé. Díval se dolů na Belialovy boty. Na muže měl malou nohu. „Máš strašně špinavé boty, Beliale.“

„Jo? No, měl bys vidět ty svoje, šerife, a taky té… ženské.“ Ethan tušil, že Autumn už už otvírala pusu, aby ho okřikla. Zatracený se zachránil v poslední vteřině. „Co bude dál, Beliale?“

55

„No, vydáme se na cestu, až budeš ty a ta ženská moct chodit.“

„Kam půjdeme?“

Chvíli bylo ticho. „Půjdeme někam jinam, šerife, na moc zvláštní místo, kde bude Autumn v bezpečí, a tam počkáme, až přijde máti.“

Čekat na jeho matku? Ale Ethan si nebyl jistý, jestli přijde – Savich mu řekl, že má s Shepherd Backmanovou něco do činění. Intenzivně se zamyslel, co asi Savich s tou starou ženou udělal.

Joanna zkusila: „A kde to bude?“

„Zavři klapačku, ženská, do toho ti nic není. Autumn, pojď dolů z jejího klína, je čas jít.“

„Musím jít do koupelny,“ oznámila Joanna.

„Já taky,“ přidal se Ethan.

„Dobře, ale pospěšte si. Žádné hlouposti, nebo vás pošlu zpátky.“

Za deset minut byli zpátky na silnici a Ethan řídil. „Jsme na dálnici sedmdesát pět,“ řekl. „Myslím, že se za Chattanoogou napojuje na jedenaosmdesátku. Kam –?“

„Hleď si řízení, chlape, a zmlkni. Já ti řeknu, kam jet.“

Rozhodl se to nezkoušet. V hlavě už mu jen slabě tepalo. Podíval se na Joannu, která seděla na předním sedadle vedle něj. Poznal, že ji hlava nejspíš ještě bolí, protože seděla tiše a dívala se jen před sebe, ruce pevně stisknuté. Natáhl ruku a stiskl její. Za chvíli stisknutí opětovala. Ještě pořád držel její ruku, když přejeli do Georgie.

Ethan si dodal odvahu a podíval se do zpětného zrcátka; bál se, že se setká s Belialovýma očima, ale přesto se podíval. Měl opravdu děsivé oči. Belial si všiml Ethanova pohledu a usmál se. Nic se nestalo. Možná ho Zatracený teď neuhrane, protože kdyby ano, Ethan by mohl s autem havarovat. O tom bude muset popřemýšlet. Zeptal se: „Autumn, jsi v pořádku?“

„Samozřejmě že je v pořádku. Usnula,“ okřikl ho Zatracený. „Zmlkni a koukej řídit, nebo už pro mě ani ty, ani ta mrcha nebudete užiteční.“

Ethan řekl laskavě: „Měl by sis dát pozor, Beliale, co říkáš o Joanně. Autumn se může najednou probudit. Rád se podívám, jak by vyváděla tentokrát.“

„Udělá, co jí řeknu. Uvidíš, že naši rodinu začne respektovat a mít ji ráda, jako my máme rádi ji. Dlouho jsme na ni čekali a máme pro ni úžasné překvapení. A teď ztichni, šerife.“

„Chtěl jsem ti jen poděkovat za Egg McMuffin a kafe tam v Chattanooze.“

Belial zabručel: „Nechtěl jsem, aby moje neteř měla hlad. Trvalo ti pěkně dlouho, než jsi to snědl. A už na mě nemluv.“

Ethan věděl, že jediný důvod, proč jsou s Joannou ještě naživu, je, že Autumn nedělá to, co jí Belial řekne. O čem to mluvil – úžasné překvapení pro Autumn? Ethan usoudil, že by nebylo moudré ptát se.

Byly skoro dvě hodiny, když Belial promluvil: „Tady odboč, šerife.“

Ethan odbočil z dálnice do neznáma. Jel ještě dalších asi třicet kilometrů po staré místní silnici. Provoz nebyl hustý, několik dodávek a jeden volkswagen, na každém kilometru nějaké stavení, většinou staré domy s různou úrovní podlah, schované za skupinkami stromů.

Konečně Belial Ethanovi nařídil, aby znovu odbočil na úzkou jednoproudou prašnou cestu, která se spíš podobala široké vyježděné stezce, a pak ho navedl k hustému lesíku borovic, javorů a dubů.

Ethan zadoufal, že možná pozná, kam jedou, ale mýlil se. Prohodil: „Copak nejedeme na tu starou tabákovou farmu?“

Uviděl na Belialově tváři překvapení, ale ten se rychle vzpamatoval. „Co tam o tom víš?“

„Vím toho docela dost o Dětech soumraku. A stejně tolik ví FBI.“ No, zase tolik toho nevěděl, protože Savich neměl příležitost mu toho víc říct, ale to Zatracený nemohl tušit. „Vím, že sekta sídlí na staré tabákové farmě.“ Ethan přestal, protože nechtěl Belialovi říct všechno, co věděl – nebylo toho tak moc. „Tak dobrá, Beliale tam tedy nejedeme?“

„Ne, tam nejedeme, my… zmlkni, šerife, a koukej na cestu.“

„Hele, docela by mě zajímalo, jestli lidi čtou tu vaši stránku na webu. Tak získáváte nové členy? A mají Děti soumraku pobočky v Evropě? Co třeba v Transylvánii?“

Slyšel, jak Zatracený potichu kleje, zaslechl Savichovo jméno a musel se usmát

„Buď zticha, šerife, nebo tě uhranu, slyšíš? Autumn spí, nebude o tom vědět.“

„Když řídím? Copak nesjedu z cesty, když mě uhraneš? Možná se Autumn zraní. Neměl by ses o to pokoušet, Beliale.“

Belial zavrčel: „Sklapni, šerife. Jeď pomalu, cesta je hrozně rozbitá.“

Na cestě se brzo objevily kameny a díry a kaluže bláta, mezi kterými se rozbíhaly stopy pneumatik. Borovice, javory a duby jako živý baldachýn se tísnily po obou stranách tak blízko, že jejich větve dodávku škrábaly. Cesta se zatáčela nahoru a klikatila se zprava doleva a zpátky, ale pořád vzhůru.

Šerif šlápl na brzdu, když dojeli ke starým omšelým železným vratům, která na místě držely dva mohutné dřevěné sloupy. Po obou stranách byl les tak hustý, že nebylo možné vrata objet. *Kde to jsou?*

„Ženská, vylez a jdi otevřít.“

Joanna vytáhla ruku z Ethanový a vystoupila z dodávky. Došla k vratům a otevřela je.

Belial na ni zavolal otevřeným zadním okénkem: „Zůstaň tady, a až projedeme, zase zavři.“

Ethan vjel za vrata a pozoroval ve zpětném zrcátku, jak zavírá.

K čemu jsou dobrá vrata, když nebyla vůbec zamčená? Jestli to nemělo zabránit vstupu, tak proč – na stromech je určitě kamera nebo poplachové zařízení. Pokaždé, když se vrata otevřou, ať už je na druhém konci téhle cesty kdokoliv, tak ví, že někdo přijíždí.

Cesta se klikatila dál vzhůru a pak prostě končila před hustým hájkem borovic. Byli v podhůří, mezi kopci zarostlými stromy.

„Výstup, šerife.“

Ethan vystoupil z dodávky, vzduch kolem byl tichý a klidný, jasné denní světlo začínalo slábnout. Stále bylo horko. Určitě je kolem sedmé.

Joanna se otočila a uviděla, že Belial budí Autumn.

Holčička se zdála být omámená. Joanna se na něj utrhla: „Ty jsi jí dal nějaké prášky, ty nestvůro?“

„Jen něco na spaní, co jsem koupil v K-martu, když šerif tankoval. Je v pořádku. Zmlkni. Jestli jí některý z vás zkusí říct, jak

jsme se sem dostali, vyložím vás, kde budeme. A už sklapni. Vy dva půjdete napřed. Autumn zůstane se mnou.“

Autumn zaprotestovala: „Ne, chci jít s mámou.“

„Zůstaneš se mnou. Rozumíš?“

Autumn se nad tím zamyslela a pak přikývla.

„Šerife, jdi rovnou dopředu a nezkoušej žádnou blbost.“ Belial vzal Autumn za ruku.

Šli po úzké pěšině, která zatáčela mezi stromy, a najednou byli na velkém prostranství, nebylo přírodní, ale vymýcené lidskýma rukama.

„A jsme tady,“ řekl Zatracený spokojeně. „Konečně jsme tady, Autumn. Tohle místo je mnohem zvláštnější, než si umíš představit. Sem patříš.“

Ethan a Joanna si prohlíželi velkou starou třípatrovou stodolu, ze které oprýskávala šedivá barva, ztrouchnivělá prkna visela na hřebících. Zdálo se, že je opuštěná už alespoň půl století.

Ethan pronesl: „Řekl bych, že tabáková farma je jen pláštík, že jo, Beliale? Možná že tady vaše sekta někdy byla, ale už není. Tahle pěkná stará stodola je určitě centrála sekty.“

56

„Ano, tohle je Soumrak," potvrdil Belial s vlastnickou vážností v hlase. „Vychutnej si svoje rouhání, šerife. Hele, co to děláš? Proč se ohlížíš zpátky do lesa? Možná doufáš, že nás někdo sledoval."

Ethan odporoval: „Jen se mi zdálo, že něco slyším, to je všechno. Možná nějaké zvíře. Nedokážu si představit, že by někdo věděl, kde jsme."

Zatracený chvíli poslouchal a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nikdo to neví. Ty si myslíš, že mi utečete, ale to ne. Pravda je, že když někdo z vás odejde, nebudete o tom ani vědět." Zasmál se, spokojený sám se sebou. „Vzpomínáš si, šerife, jak jsi zastavil pro benzin? Jak jsem tě nechal natankovat? Jen co jsme odjeli od McDonalda, věděl jsem, že jsem znovu zahlédl auto, které se nás drželo moc dlouho. Řeknu ti, šerife, nemohl jsem tomu uvěřit, ale stejné auto parkovalo stranou od benzínky, u stojanu se vzduchem a hadice s vodou, seděli v něm tři pitomci v oblecích a pokoušeli se chovat nenuceně. Jednoduše jsem došel dozadu k jejich autu, nechal jsem jednoho maníka stáhnout okénko a uhranul jsem ho. Ti ostatní sáhli po zbraních, ale dostal jsem i ty. Nepomohlo ani to, že měli opravdu hodně tmavé brýle." Smál se. „Asi jim někdo nařídil, aby nás zkusili sledovat, že jo? No, nevyšlo to. Rád bych věděl, co se těm třem blbcům stalo. Možná že chlapík od pokladny měl podezření, když tak dlouho neodjížděli, a zavolal policajty. Nechceš mi říct, jak nás ti idioti našli?"

„Nemám představu."

Belial se obrátil k Joanně: „A co ty, ty to víš?"

Odpověděla vyrovnaně: „Ne, ale FBI zjevně o téhle sektě ví, Beliale, a taky ví, kde má sídlo. Takže na tvém místě bych si dělala starosti. Přijdou, Beliale, oni přijdou."

Ethanovi došlo, že Joanna s ním táhne za jeden provaz. Vlasy měla rozcuchané kolem obličeje, pihy na jejím nose byly zřetelnější, na sobě měla špinavé džíny a zmačkanou, potrhanou košili, ale nevzdala to. Představil si, že vypadá stejně hrozně jako ona. Vlastně, když o tom teď přemýšlel, zdála se mu báječná.

Zatracený se podíval dolů na Autumn a usmál se. Jeho hlas zněl jemně a obdivně. „Já vím, že jsi to nějak dokázala, Autumn, a zavolala jsi toho agenta z motelu, když jsi byla v koupelně. Ale on nepřijede, nemá ani ponětí, kde jsme, a proto jsem zařídil, aby sis pěkně dlouho schrupla. A jestli ho zavoláš teď, nebude mu to nic platné, protože nevíš, kde jsme."

Autumn se na něj upřeně zadívala. Pak řekla: „Potřebuješ se oholit. Máš všechny vousy bílé. Jsi starý."

V tom okamžiku se Ethan rozhodl, že udělá cokoli, aby to děvčátko zůstalo v jeho životě natrvalo. Chce ji vidět vyrůstat, s Joannou –

Belial na ni zůstal chvíli koukat, pak zaklonil hlavu a smál se. „Ještě jsi neviděla někoho skutečně starého, Autumn, ale počkej. A teď, jestli vy dva chcete zůstat při vědomí, jděte ke stodole." Joanna se ani nepohnula. „Chci, aby Autumn byla se mnou."

„Chci být s mámou," potvrdila Autumn.

Zatracený se na ni podíval a pak pustil její ruku. Autumn se rozeběhla k matce. Joanna ji objala a políbila jednou do vlasů a jednou na čelo.

Když došli ke stodole, Belial je předešel k velkým dvoukřídlým vratům, tak ztrouchnivělým, že se Ethan podivil, že ještě vůbec stojí. Belial vrata pootevřel jen tak, aby se mohl protáhnout dovnitř. Pak vystrčil hlavu zpět: „Pojďte za mnou."

Když si zvykli na přítmí vevnitř, rozeznali shnilé balíky sena, roztroušené kolem, zrezivělé součásti traktoru se válely na dřevěných prknech podlahy, a celek, ke kterému původně patřily – starý traktor John Deere –, trčel v temném koutě a chyběly mu dvě pneumatiky. Vzduch byl těžký a zatuchlý. Aspoň tu nebylo takové horko jako venku. Ethanovi zapraskaly pod nohama kostřičky nějakých živočichů.

Uvědomil si, že ta přehlídka tlení a ty zrezivělé součásti stroje – že to všechno je zinscenované. Bylo to tak, jak se někdo domníval, že by opuštěná stodola měla vypadat, včetně toho traktoru.

Pozorovali Beliala, který odstrčil stranou několik balíků sena a dvě stará sedadla z auta – jejich potahy byly už dlouho zteřelé – a shrnul stranou stébla z podlahy,

aby vyčistil tak asi metrový prostor. Shýbl se a zatáhl za rezavou starou kliku, která téměř nevystupovala nad povrch, a v podlaze se objevil otvor. Zatracený ustoupil zpět, usmál se a mávl k otvoru rukou. Joanna a Ethan se podívali dolů do temnoty.

Belial sáhl někam do tmy a stiskl několik tlačítek. Ozvala se tři krátká pípnutí a tmavá díra se najednou zaplnila světlem; pořád se ale nedalo nic rozeznat, kromě dřevěných schodů dolů. Belial k nim kývl. „Vy dva pomalu sejděte po schodech. Až se dostanete dolů, počkáte na Autumn a mě. Nezapomeňte, že ji mám, tak se o nic nepokoušejte."

Joanna a Ethan sestoupili po schodech dolů. Byly z tvrdé borovice a bylo jich třicet; Ethan je spočítal.

Schody končily v malé čtvercové místnosti s bíle natřenými stěnami a čistou dřevěnou podlahou. Stál tam jediný stolek s telefonním aparátem, jinak nic.

Slyšeli zaklapnout padací dveře nad sebou a ozvalo se hučení klimatizace. Vzduch byl chladný. Aby stačil pro tohle místo, musel tu být hodně velký generátor, pomyslel si Ethan.

Belial kolem nich přešel k telefonu, zvedl sluchátko a řekl: „Opatrovník je tu."

Joanna tázavě zvedla obočí směrem k Ethanoví.

Na vzdálenějším konci malého pokoje se na protější stěně tiše odsunul panel. Belial na ně kývl, aby vstoupili.

Joanna šla první, Ethan těsně za ní. Děti soumraku toho mají víc než jen starou polorozpadlou stodolu, napadlo Ethana. Zůstali stát a prohlíželi si veliký prostor, prázdný a bílý, tak bílý, až přecházel zrak; žádná jiná barva tu bělost nerušila. Sál byl možná dvanáct na dvanáct metrů velký a podlaha byla stejně bělostná jako stěny a strop. Další výpravná divadelní kulisa, opakoval si Ethan, tentokrát bezpochyby měla představovat čistotu a nevinnost, snad kousek nebe? Anebo spíš to byla další kulisa, která měla členy sekty přesvědčit, že zde je posvátné místo.

Bílými dveřmi v jedné stěně vešel mladý černoch. Měl na sobě bílou plátěnou košili a volné bílé kalhoty, v pase měl uvázaný tenký provaz. Byl bosý.

„Zdravím, Kjelli," řekl Zatracený. „Vedu ji."

57

WINNETT, SEVERNÍ KAROLÍNA

Když černá helikoptéra FBI přistála na malé přistávací dráze tři kilometry severně od Winnettu, bylo pozdě odpoledne. Hory se rozkládaly sevřené kolem, a přesto bylo horko a vlhko; když Savich vystoupil z helikoptéry, napadlo ho, že by se chtěl svléct a najít sprchu. Pomohl Lacey ven a oba se na chvíli zastavili, protože dokonce i horký závan větru od vrtule byl lepší než nehybný, mrtvý vzduch.

Ruku v ruce se předklonili a běželi k malé plechové budově vzdálené asi deset metrů. Pak se otočili a sledovali, jak vrtulník odlétá. Pilot Curly Hames jim zamával. Rozeběhli se do stínu budovy, kde stála zaparkovaná auta – tmavě zelené Chevy Malibu vedle odstaveného trucku a prorezavělého SUV. Klíčky byly v zapalování. Savich smířlivě přehodnotil interiér a nastartoval. Lacey začichala: „To auto voní novotou; to je od šéfa operační skupiny super. Takže, jedeme navštívit Cullyho v benzince na Market Street, asi půl kilometru od bytu Victora Nessera na Pulitzer Prize Road. Pak se vrátíme do Victorova bytu, setkáme se tam s Berniem Bentonem a počkáme, až se ukáže Lissy s Victorem.“ Zakřenila se. „Hloupé jméno. Zdá se, že zdejší rodák Marvin Hemlick získal Pulitzerovu cenu zhruba před čtyřiceti lety za to, že popsal historii zdejšího Ku Klux Klanu. Nicméně, když jsem naposledy mluvila s Cullym, řekl mi, že spolu s Berniem Victorův byt hlídají, ale že se nic neděje a čas v tomhle vedru teče pomalu jako melasa, a on a Bernie začínají být naštvaní.“

Vytáhla mobil a zmáčkla číslo na Cullyho. Ozvala se hlasová schránka. Lacey se zamračila, znovu navolila číslo, a byla tam zase jen schránka. „Proč to nezvedá? Řekla jsem mu, že zavoláme hned, jak dorazíme. Cully je proslulý svou netrpělivostí, jeho boty jsou vždycky o něco napřed. Co asi dělá?“

„Máš mobil na Bernieho?“ zeptal se Savich, když zvládl odbočení doleva na Market Street.

Zavrtěla hlavou. „Jedeme na benzínku Chevron, uvidíme, jestli tam Cully je. Možná má mobil vypnutý.“ *V což věříme oba*, řekla si v duchu, a zapnula bezpečnostní pás. I ten voněl nově. „Za minutku jsme tam; drž se dobře, lásko.“

Všimla si, jak jí projížděli, že krajina je docela příjemná – zalesněné kopce se pomalu zvedaly k vyšším horám a brzy viděli horský řetěz za nimi. Borovice a duby pokrývaly svahy a bylo jich dobře na tisícovku domů, odhadovala Lacey, a ještě by pořád neubylo.

Savich zpomalil, když projížděl centrem malého Winnettu. Střed města, který tvořily tři bloky domů, byl pravoúhle uspořádaný na rovině; lidé z městečka ji museli už dávno vytvořit buldozerem. Domy z červených cihel a dřeva se nahrnuly podél Market Street a tam, kde nebyly domy, tam se tísnily stromy. Vypadalo to opravdu hezky, ale v pozdním odpoledni bylo už takové horko, že si Savich dokázal představit, že kdyby plivl na chodník, slina by se vypařila.

Střed města byl tichý, mrtvý, venku se poflakoval jen párek povalečů. *Čas oběda*, připomněl si Savich, a taky čas úniku před tyranizujícím horkem, možná díky hadicím na zadních dvorcích.

Vpravo na rohu se objevila tabule se znakem Chevronu. Na příjezdové cestě ke Quik Martu stál stařík, ruce složené na prsou a pozoroval, jak jakýsi mladík tankuje bílý kabriolet Mustang. Stálo tam několik aut do opravy, ale agent Cully Gwyn nikde.

Savich nečekal. „Pojedeme do ulice Pulitzer Prize a mrkneme se na dům, kde má Victor byt. Možná jsou tam a hlídají, možná zapomněli na čas nebo tak.“

Lacey neřekla ani slovo, ale nelíbilo se jí to. Byla napjatá a nervózní. Zapnula navigátor v mobilu a melodický ženský hlas jim poradil, aby po půl kilometru odbočili vpravo. O minutu později vjeli do Victorovy ulice v sousedství malých domků ve farmářském stylu, posazených dál od silnice ve velkých zahradách, s borovicemi a duby přitulenými k domům. Obyvatelé byli rádi, že tu hodně prší, protože jinak by město nikdy tak dlouho neoddávalo lesním požárům.

Pulitzer Prize Road byla nečekaně dlouhá. Konečné se domy začaly vytrácet a na samém konci ulice, na okraji městečka, stál dům,

kde měl Victor byt. Nebyla to velká budova – dvojpodlažní cihlová stavba, ve které bylo možná šest apartmánů. Ale dvůr byl velký a zarostlý, podobně jako jiné dvory, a ke dveřím vedla přes něj cesta z červených cihel. Za apartmány byl už jen jeden dům; tráva kolem něj byla přerostlá a měl zabedněná okna, zřejmě nebyl obývaný. Za opuštěným domem se rozbíhala úzká, dvouproudá cesta, která mizela v hustém borovém a dubovém lesíku. Všechno to vypadalo bez života.

„Jestli si to místní neohlídají," rozhlížela se kolem Lacey, „les to město pohltí. Všude jsou samé borovice a duby. Vypadají, jako by cestu polykaly."

„Mně by se teď docela líbilo sedět pod dubem," namítl Savich s pohledem na odpolední slunce, zářivé a vysoko na bezmračné obloze, „co se dá dělat, když na teploměru je čtyřicet a vlhkost padesátiprocentní? Víš, v čem je potíž – že je tady dole sluníčko moc nízko."

„Mohli bychom se připojit tamhle k tomu zlatému retrívrovi, jak spí pod tou borovicí. Všichni se určitě mačkají kolem klimatizací."

„Jestli Cully a Bernie hlídají ty apartmány zblízka, možná budou uvnitř toho prázdného domu," odhadoval Savich. „Vidíš někoho? Nebo auto? Nebo vůbec něco?"

Bedlivě se rozhlíželi, ale neviděli nic, kromě pražícího slunce. Stromy stály nehnuté, ani závan proudícího vzduchu.

Savich otočil auto a namířil zpátky do města. Zaparkoval několik bloků od apartmánů, mezi toyotu SUV a truck. Vraceli se zpátky k domu a pistole si přidržovali u boku, aby nevyvolali paniku, kdyby se s někým míjeli. Nebylo nutné někoho obtěžovat. Neobjevila se jedna živá duše, ani Cully a Bernie. Možná jsou dobře schovaní, napadlo Saviche, ale určitě by je poznali, když nic jiného, tak zářivé vlasy Lacey. Není to v pořádku. Savich to cítil.

Byl by přísahal, že vzduch se chvěje horkem. Všiml si, že vlasy Lacey se vlhkem víc zvlnily. Otočila se na něj: „Proč nedají nějak najevo, kde jsou?"

Savich neodpověděl: Co taky měl říct? Otevřel vstupní dveře do domu s apartmány a vstoupil do maličké haly, kde byla jedna palma a šest poštovních schránek natřených na bílo. Teplota klesla o dobrých pět stupňů.

„Je to, jako bych umřela a šoupli mě do lednice," libovala si Lacey. Zamávala rukama a užívala si.

Podívali se na poštovní schránky, i když věděli, že Victor žije v apartmánu 403, ale proč je tady takové číslo, když dům má jen dvě poschodí? „Pojďme nahoru," řekl. „Ale dávej pozor."

Na schodišti nikoho nepotkali. Savich si to vysvětlil tak, že hodně lidí je doma a sedí u oběda. Slyšeli, jak se nějaké děti hádají, jestli se budou dívat na Star Trek, nebo Batmana, ale neslyšeli žádné dospělé hlasy.

Chodba byla široká a temná, dveře do bytů měly různý nátěr. Byt Victora Nessera byl až na samém konci chodby ve druhém poschodí. Dveře do jeho bytu byly jasně zelené s velkým mosazným číslem – 403.

Lacey došla ke dveřím, zaklepala a chvíli čekala, SIG připravený. „Pane Nessere? Jsem Clorie Smithová z týdeníku Winnett Herald. Přišla jsem vám nabídnout měsíční předplatné se čtyřmi výtisky zdarma." Žádná odpověď.

Znovu zaklepala: „Pane Nessere?" Ani zvuk, nic se v apartmánu neozvalo. Savich přitiskl ucho ke dveřím.

Zprvu nic neslyšel, a tak přitiskl ucho těsněji. Zaslechl tlumený zvuk – že by lidský hlas? Nečekal, pokynul Lacey, aby ustoupila, a vykopl dveře. Rozlétly se a bouchly vevnitř o stěnu. Vstoupili dovnitř se zbraněmi v rukou a zjistili, že jsou v malé předsíni, po pravé ruce mají obývací pokoj spojený s jídelním koutem a kuchyní. Prázdno.

Přiškrcený hlas se ozval znovu: „Tady!"

Znělo to z ložnice. Savich se vydal tím směrem, ale ten člověk vykřikl znovu: „Ne! Nechoďte sem! Je tady bomba a nástražný drát!"

58

Savich strnul, Lacey za ním. Znovu zavolal: „Dobrá, nehýbeme se. Cully, jsi to ty? Jaká bomba?“

„Ještě chvíli, potřebuju dostat tu izolační pásku z pusy. Sakra, je to těžké mluvit bez rtů. Dobrá, poslyšte, ten mladík – Victor Nesser – viděl jsem, jak natahuje šňůru napříč dveří do ložnice, na úrovni podlahy. Myslím, že mu nevadilo, že ho vidím, sázel na to, že vás uvidím přicházet, ale nebudu vám o ní moct říct. Naštěstí se mi nakonec povedlo stáhnout tu izolaci z úst, jinak jsme byli všichni mrtví.“

Savich si klekl a uviděl natažený drát, asi šest milimetrů nad úrovní podlahy. Zavolal: „Překročíme to. Jsi v pořádku?“

„Jo, to jsem. Jen se cítím blbě. Jsem tady, z druhé strany postele. Jak jsem řekl, konečně jsem dostal tu pásku z úst, ale ještě jsem spoutaný. Victor mě taky na ten drát připojil.“

„Dobře, tak se nehýbej,“ nařídil Savich a pomalu postupoval k posteli. Cully ho upozornil: „Tu bombu odsud vidím. Je u prádelníku.“

„Vidím,“ hlásila Lacey. „Jen se nehýbej, Cully. Savich a já to prohlédneme.“ Cully se pustil do povídání: „Ta holka – Lissy Smileyová – smála se, opravdu si to vychutnávala a řičela nadšením, že v ten moment, až nějaký stupidní federál o ten drát zakopne, vybouchne celý dům – třicet metrů vysoko vyletí do vzduchu, povídala. Pak zaječela, natřásala se a vrtěla zadkem jako Madonna a povídala něco o tom, že tebe, Savichi, a tu tvoji malou rudovlasou kočku pošle rovnou do nebes, abyste si tam střihli duet.“ Cully se nadechl. „Obvykle si nepamatuju, co lidi říkaj, ale tohle bylo moc.“

Lacey zavtipkovala: „To jsem opravdu ráda, že se ti podařilo zbavit se té izolačky přes pusu. Ani jeden z nás se ještě do nebes nechystá, i když spolu umíme moc pěkně zpívat.“

„Aspoň synek si to myslí,“ upřesnil Savich.

Cully Gwyn se ulehčené zasmál. „Věděl jsem, že sem dorazíte, když mě nenajdete na stanici Chevron a když neberu telefon. Ještě mi řekněte, prosím, že jste mluvili s Berniem.“

„Ne, to ne,“ řekl Savich. „Nemáme na něj číslo. Tak teď, Cully, nebudu se snažit tě z toho dostat, dokud nezjistím, jak to s tou bombou vypadá.“

Lacey si dřepla vedle starožitného borového prádelníku, byl to jedinečný Goodwill. „Dobrá, nejdříve jen obhlédnout očima. Máme tu velkou černou kovovou krabici, velikostí a tvarem odpovídá malému kufříku. Vede z toho jeden drát přes podlahu ke dveřím a druhý k tobě, Cully, takže se ani o fous nepohni.“

Cully zaprosil: „Tady ve Winnettu není parta přes bomby, není se čemu divit. Prosím vás, řekněte mi, že vy dva se v bombách vyznáte.“

„Přestaň funět, Cully,“ okřikl ho Savich. „Bude to v pohodě. Lacey byla v kurzu v Quanticu. Dozvěděla se toho dost, aby ten krám nespustila. Jak se Victorovi a Lissy podařilo tě dostat?“

„Byli jsme s Berniem blízko toho prázdného domu tady v ulici, toho, co je opuštěný teprve pár měsíců, jak nám řekli, ale ta mizerná tráva už se chystá ten barák spolknout, roste tady moc rychle. Usadili jsme se pod stromy kousek za domem, dost blízko, abysme viděli na Victorův byt, ale zase ne tak blízko, aby se poplašili, kdyby se ukázali.“ Povzdechl si. „Bernie si potřeboval zajít na pány, a tak šel dovnitř do domu, zadním vchodem. Z toho baráku jsem nespustil oči. Přísahám, že jsem neslyšel ani hlásek, ani zdání, že se něco hnulo. V jednu chvíli jsem myslel na to, proč to Berniemu trvá tak dlouho, a v druhou jsem měl hlaveň pistole u ucha a ta holka se chechtala a povídala mi, že jsem byl ten nejsnadnější federál, jakého kdy dostala. Nedalo se tomu uvěřit, Savichi. Nemám páru, jak na mě mohla kápnout. Neslyšel jsem ani vzdech.“

„Zřejmě šli po vás a pozorovali vás už nějakou dobu a čekali na příležitost. Když Bernie zašel do domu, nebyl nikdo, kdo by ti kryl záda.“ *Propána*, řekl si Savich v duchu, to to bylo opravdu tak jednoduché.

Cully si znovu povzdechl. „Zkusil jsem ji dostat, otočil jsem se a namířil loktem na její obličej, ale uskočila zpátky a zamávala na mě pistolí, a že jestli ještě něco zkusím, na místě mě zastřelí. Pak se objevil Victor a povídal, že půjdeme k němu do bytu, že má hlad a že

se musí podívat, jestli ty boloňské špagety, co má v ledničce, jsou ještě k jídlu.

Jenže do toho baráku, kde byl Bernie, šla první Lissy. Nic jsem neslyšel, ani že by Bernie zakřičel, prostě nic. A když vyšla, vyfoukla a práskla bublinu žvejkačky. Povídám jí, co udělala s Berniem, ale jen si mě přeměřila a dloubla mě pořádně pažbou do žeber. ‚To máš za to, žes mě chtěl praštit do ksichtu,' povídala.

Kolem nikdo nebyl a věřte mi, že jsem se díval pořádně. Postrčili mě k apartmánům a pak mě tady Victor uvázal v ložnici a ona mě držela v šachu pistolí. Díval jsem se na Victora, jak instaluje tu bombu. Zeptal jsem se ho, kde je Bernie, a Lissy se zase jen smála a povídala, abych zmlknul."

„Měl jsi parádní kliku, že tě neodpráskla hned, jak ses ji pokusil praštit," konejšila ho Lacey. „Ona to tak totiž dělá, Cully."

„Ale jo, já vím. Ale myslím, že chtěla sehrát velké představení; doufala, že sem vy dva dorazíte. Pořád se jen smála, jestli půjde potom rozpoznat, která část těla komu patřila."

„Doporučuju ti, Cully, abys na to zapomněl," poradil mu Savich. „Tak, a teď tě nemůžu rozvázat, dokud Lacey nezlikviduje tu bombu. Nehýbej se."

Savich si přidřepl vedle Lacey. Odklopila víko černé krabice. „Jo, je to určitě sestavené podomácku, nic profesionálního – ještě že tak – hezky a jednoduše. Victor to nejspíš našel na internetu nebo v knížce, což je pro nás dost dobře. Dillone, půjč mi svůj vojenský nůž."

Beze slova jí ho podal.

Lacey se podívala na dva dráty, červený a zelený, zamotané do sebe, které vedly k časovému spínači. Proč je tu spínač? Chtěli odpálit i vchodové dveře?

Lacey si zastínila dlaněmi malý displej a uviděla 00:34. Nadechla se a přinutila se ke klidu.

„Pánové, máme tady spínač a nezbývá moc času, než ten krám vybouchne."

Savich se jí přes rameno podíval na displej.

Třicet vteřin, dvacet devět. Vybavil si zřetelně svého syna, jak si hraje s basketbalovým míčem, a pak Lacey, jak se nad ním sklání a přetahuje mu tričko přes hlavu.

Osmnáct vteřin, sedmnáct.

Sledoval, jak Lacey rozmotává dráty a sleduje každý zvlášť, kam vedou.

Třináct vteřin, dvanáct.

Čas se natěsnal do jednoho okamžiku, a přesto Savich vnímal každou tikající vteřinu jako samostatný celek, jako nekonečno času a každá vteřina se nějak propadala do té následující. Neuměl odhadnout, kolik lidí je v téhle chvíli uvnitř budovy a kolik jich kvůli Victorovi a Lissy zemře. Přemýšlel o těch dětech, které slyšeli, jak se hádají. Slyšel, jak Cully potichu mluví – možná se modlil, ale ani se nepohnul, a to bylo dobře, protože měl drát připojený na izolační pásku kolem kotníků.

Sedm vteřin, šest.

Už není čas.

Chtěl říct Lacey, jak moc ji miluje, a tak otevřel ústa –

„Tak do toho," řekla Lacey a on uviděl, jak přeřízla zelený drát.

Zastavilo se mu srdce a přestal dýchat.

Natáhl ruku a setřel potůček potu, který jí stékal po tváři. „Dokázalas to, miláčku, dokázala."

Cully vykřikl: „Dobrá práce, Lacey. Hele, už si můžu strhnout tu izolačku –"

Ozvalo se hlasité třesknutí.

Lacey řekla: „Nezapomeň, cos chtěl, Cully. A co bude teď?"

59

PEAS REDGE, GEORGIE

Kjell byl vysoký dobrých sto osmdesát centimetrů, hřmotný, ale příjemného vzhledu. Vyholená hlava se mu leskla v chladném bílém světle. Měl brýle.

Hluboko se před Belialem uklonil a řekl s úsečným britským akcentem: „Nevěděli jsme jestli přijdeš, Opatrovníku. Vidím, že jsi přivedl tu holčičku. Ale co ten muž a ta žena?“

„To je šerif a matka toho dítěte.“

„Opatrovníku, dosud nikdy jsme sem nepřivedli lidi zvenčí. Je to nebezpečné. Víš určitě, že vás nikdo nesledoval?“

„Velmi určitě.“

„Ale proč jsi je přivedl? Proč jsi nás jich nezbavil?“ Belial vysvětlil: „Nemohl jsem je uhranout kvůli tomu dítěti. Potřeboval jsem jí sem dostat. Nespouštěj z šerifa oči, Kjelli. Je nebezpečný. Jak jsem řekl, nikdo nás nesledoval, to jsem si pojistil. Soumrak zůstane utajený. Kjelli, musím se okamžitě setkat s Otcem. Mám pro něj novinky, které mu musím říct.“

„Kde je Grace?“

„Musím se setkat s Otcem,“ zopakoval Belial. „Odveď je k Mistrovi. Vem si na starost šerifa.“

Kjell se trošku uklonil a vytáhl ze svých širokých kalhot revolver. „To dítě, Opatrovníku, si nás zamiluje, uvidíš.“

Zatracený se naposledy podíval na Joannu a Ethana a usmál se na Autumn. „Všechno bude dobré,“ řekl jí a prošel dveřmi, kterými vstoupil Kjell. Dveře se za ním nezvučně zavřely. Autumn stála naprosto tiše a vzhlédla ke Kjellovi.

Ten je vyzval: „Šerife, postavte se s tou ženou zády ke stěně.“ Pak si klekl před děvčátkem. Zvedl ruku a dotkl se její tváře. Autumn se ani nepohnula, jen se mu upřeně dívala do očí. „Co umíš?“ zeptala se.

„Jsem student,“ odpověděl s úsměvem.

„Co studuješ?“

„Všichni, kdo jsme tady, jsme studenti. Studujeme s Otcem a Mistrem. Zkoumáme zázraky mysli, které se datují o mnoho staletí nazpátek. Pozorujeme a učíme se.“

„Je to tady úžasné místo, Autumn. A taky bráním Soumrak před každým, kdo by nám chtěl škodit.“

Vstal a obrátil se k Ethanoví a Joanně.

Ethan se zeptal: „Belial je Opatrovník. Jaká je tvoje hodnost, Kjelli?“

„Moje? Já jsem pravá ruka Mistra.“

„Nemůžu říct, že se mi ta bílá všude líbí.“

Kjell vysvětlil: „Bílá je esencí světla, je to mír a vyrovnanost, je to život ve zbožnosti. To je hodně, Šerife. Chápu, že vy dva jste malověrní a nejste schopni porozumět něčemu tak mimořádnému, jako jsme my.“ Ethan řekl: „Jsme malověrní, kteří vás zničí, Kjelli.“ Kjell se zasmál: „Sněte své ubohé malé sny, Šerife. Teď půjdete všichni za mnou. Uvidíme, co si Mistr bude přát s vámi udělat.“ Joanna se zeptala: „Kde jsou všichni členové vaší sekty? Říkáš jim věřící?“

„Stoupenci jsou zde, ale vy je neuvidíte. Nepřejeme si, aby byli rušeni vnější korupcí. Víc nepotřebujete vědět. Setkáte se s Mistrem.“

60

PEAS RIDGE, GEORGIE

Vstoupili do široké chodby s bílými stěnami, strop tu byl níž než ve velké hale a jediným zvukem bylo kromě ozvěny jejich kroků bučeni klimatizace. Vždy po několika desítkách centimetrů byly zarámované fotografie, na každé bylo nebe, každá vyvolávala dojem míjejícího času. Ethana napadlo, že některé prozrazují skutečný talent: velkolepý západ slunce, krvavá záplava s vyhasínajícím sluncem v pozadí; byly to okamžiky, které se sám pokoušel zachytit

Kjell kráčel neslyšně za nimi, vpředu šla Joanna s dcerou přitisknutou k jejímu boku, Autumn pevně objímala matku. Ethan cítil, že mu hlaveň pistole míří na zátylek

Míjeli dveře se skleněnými tabulemi a mosaznými klikami, které většinou měly zatažené závěsy. Ethan zahlédl záblesk, jak se jeden za závěsů pohnul, i letmo uviděl tvář krásné mladé ženy, než zase zmizela. Jedna z věřících? Nebo někdo jiný? Varovali je, aby zůstali ve svých pokojích a nemohli se tak setkat s příchozími zvenčí? Nebo jen představení nechtěli, aby věděli, co se děje?

Chodby zatáčely doprava a doleva. Vznikal dojem, že je to rozsáhlý prostor. Ušli dalších šest metrů a pak se Kjell zastavil a řekl: „Zaklepejte na tyhle dveře, šerife“

Ethan zaklepal.

„Vstupte.“

„Otevřete ty dveře, šerife.“

Tyhle mohutné dveře nebyly prosklené. Ethan je otevřel a vstoupil do knihovny která měla na všech čtyřech stěnách police s knihami až vysoko do stropu. Byla asi šest metrů velká a místo proti černé stěně zaujímal velký mahagonový stůl. Za stolem stál muž v bílé tunice, kterou měl v pase přepásanou řetězem ze zlatých článků Byl to příjemně vypadající padesátník, vysoký, štíhlý, s výrazně

modrýma očima, které se soustředily na vstupující. V ruce držel malou pistoli.

Joanna mu chtěla říct, že vypadá směšně, ale popravdě nevypadal. Podobal se biblickému prorokovi. Všimla si, že na opasku má podivný přívěsek. Nestála ale tak blízko, aby mohla rozeznat, co to je.

Ethan prolomil ticho: „Předpokládám, že jste Caldicot Whistler?“

„Ano.“ Whistler elegantně držel pistoli v ruce, a byla to úhledná ruka umělce s dlouhými prsty. Pokud se Ethan nemýlil, byl to kolt pětačtyřicítka, typ 1911 poloautomat, a byl namířený na něj, ne na Joannu s Autumn, a za to byl tomu muži vděčný.

„Belial mi řekl, že je přivedeš, Kjelli. Zůstaň nablízku. Bude tě zase zapotřebí.“

Kjell se Whistlerovi lehce uklonil, odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Whistler popošel zpoza stolu, ale nepřiblížil se k Ethanoví natolik, aby se mohl o něco pokusit. Prozíravý člověk. Dlouho si prohlížel Autumn a pak řekl: „Tak tohle je to dítě.“

Autumn se k Joanně přitiskla ještě blíž.

„Jmenuje se Autumn Backmanová,“ řekla Joanna.

Whistler ji ignoroval. „Nevěděl jsem, jestli se to Belialovi podaří. Je velmi mocný, ale zřejmě se tentokrát dostal do potíží, a proto jste tu s ním i vy dva.“

Ethan se zeptal: „Řekl vám Belial, že Grace je mrtvý?“

Whistler zbledl. „Ano,“ zašeptal. „Belial mi tu tragickou novinu řekl. A jste to vy, kdo to způsobil, šerife. Zabil jste velkého člověka a myslíte si, že se mi budete vysmívat?“

„Pokud jsem ho zabil, nic o tom nevím, protože Belial mě a Joannu uhranul.“

Whistler na okamžik zavřel oči a pak se na Ethana podíval zpříma. „Belial byl tak rozrušený, že spěchal s tou novinou rovnou za Otcem. Věděl jsem, že Zatracený byl postřelen nějakým agentem FBI do ramene, ale tohle – to je příliš hrozné.“

Joanna vykřikla: „Co je hrozné, to je vražda nevinného člověka a únos dítěte.“

„Zmlkni, ženo, nevíš, o čem mluvíš. Ne, tohle je nesnesitelné. Grace byl neuvěřitelně mocný. Byl jedinečný; nikdy předtím nebylo

takové nadání zaznamenáno.“ Mávl štíhlou bílou rukou ke knihám v policích.

„Jak jste se vůbec mohl dostat tak blízko, abyste ho zastřelil?“

„Řekl jsem už, že si nic nepamatuju.“

Whistlerovi ztuhly rysy ve tváři. „Na tom nezáleží.“ Zvedl pistoli.

Joanna ho upozornila: „Tohle dítě se na vás dívá, Whistlere. Co bude dál, jestli Ethana zastřelíte? Co si o vás pak pomyslí ten, komu říkáte Otec?“

Whistler pomalu spustil ruku se zbraní. „Budete naživu, šerife, dokud se to Otci bude hodit. Měl byste si to zapamatovat.“ Zmlkl a pokýval hlavou: „Je těžké uvěřit, že Grace je mrtvý. Je to pro nás veliká ztráta. Věřícím bude chybět A Otec bude zdrcený.“

Ethan poznamenal: „I mocní umírají, jak víte.“

Whistler si jednoho po druhém prohlédl a nakonec se zadíval na Autumn. „Belial věděl, že tě budu chtít vidět a mluvit s tebou. Obávám se, že nezaplníš prázdné místo po svém strýci; to nemůže nikdo. Je škoda, dítě, že nikdy nepoznáš oddanost svého strýce, jeho loajálnost vůči jeho rodině a jeho nekonečnou shovívavost vůči našim lidem. Vkládal do tebe velké naděje, ale teď už nikdy neuvidí, co se z tebe stane. Věřil, že až se čas naplní, dosáhneš moci, která všechny ohromí, stejně jako to věděl o té své. Zemřel kvůli tobě.“

Ethan se ohradil: „Ne, Whistlere, zemřel, protože se ji pokusil unést a nás zabít. Ať už byl jakýkoli, byl to zločinec.“

„Bude pro mě velkým potěšením vás zastřelit, šerife.“

Ethan se rozhodl o něco pokusit, bez ohledu na to, že u toho je Autumn. Zářivě se na Whistlera usmál: „Vaše pracovna vypadá profesorsky. To je vaše role tady? Učit lidi, kteří se vám upíšou?“

„Stejně jako všichni věřící jsem i já student. Učím se stejně jako oni, prosím Boha o sílu stejně jako oni. Kromě toho, jsem finančním poradcem Soumraku.“

„Postavit tenhle podzemní bunkr určitě stálo pěkný balík peněz.“

„Samozřejmě, ale pro nás je velice snadné přijít k penězům, šerife. Ani když teď postrádáme Grace, to nebude problém. Belial prostě půjde do banky a vrátí se s takovou sumou, jaká bude k dispozici. Jakmile je k nám někdo přijat, chudý nebo bohatý, přestávají mít peníze význam.“

Joanna řekla pomalu: „Chcete říct, že lidé vás pomocí vašeho blogu kontaktují a vy s nimi promluvíte? Vy rozhodujete, jestli jsou hodni toho, aby byli pohřbeni v téhle bílé kryptě? A oni opravdu přijdou?“

To, co řekla, Whistlera rozlítilo, to nemohlo Ethanoví uniknout, a tak dál zůstával ve střehu. Whistler se podíval na Autumn, a když viděl, že ho pozoruje, řekl: „Samozřejmě že je předtím prověříme. Svá tajemství bereme vážně. Ti, kteří se stanou svědky Belialových a Graceových darů, jsou fascinovaní. Velmi dychtivě přijmou naše pravidla. Přicházejí, aby se dozvěděli všechno o těch, kteří tu byli před námi, v pevné víře, že se jim podaří pochopit tyto dary od Boha. A když vidí neomezené bohatství a příslib duševní síly, je těžké mezi nimi vybírat a vyloučit ty méně vhodné.“

Ethan se zeptal: „Vy je také dokážete okouzlit, Caldicote? Máte dar?“

„Mně se dostane toho, co mi oprávněně patří…“

„… ve správný čas?“ dopověděla Joanna.

Namířil zbraň na ni. Ethan se skoro už chtěl na Whistlera vrhnout, ale ten rychle ustoupil. „Stůjte, šerife. Zastřelím vás. Věřte mi.“

„Ovšem že vám věřím, Caldicote. Víte, myslím, že byste mohl být Ježíšovým obrazem, ovšem až na tu pistoli a modré oči.“

„Ach ano, Ježíš. Myslím, že to byl hodný člověk, ale já mám raději proroka Corintha. On je tou alfou a omegou, on je tím, koho uctíváme.“

Ethan zvedl obočí: „Corintha?“

„Měl velkolepou moc, ne takovou, jakou měl Grace, ale přesto pozoruhodnou. Možná že Corinth neměl laskavost Ježíše a Grace, ale byl to čistý člověk, člověk s nekonečnou moudrostí, člověk, který dokázal ovládat lidi kolem sebe takhle.“

Luskl jim prsty ve vzduchu.

„Nikdy jsem o prorokovi Corinthovi neslyšela,“ namítla Joanna.

Ani se na ni nepodíval. „Jsi žena. Proč bys měla vědět o důležitých věcech?“

„Já jsem o něm taky neslyšel,“ přidal se Ethan. „To tenhle Corinth měl nějakou duševní schopnost, kterou omračoval lidi?“

„Corinth uměl číst tajemství lidem z myšlenek, poznal, co opravdu chtějí a jak s nimi manipulovat, aby dosáhl všeho, co si přál. Byl mocný a obávali se ho; nikdo se ho neodvážil dotknout. Všichni tady se snažíme pochopit zdroj jeho síly a síly těch, kteří mezi nám takový dar mají. Kéž by Corinth byl tady s námi, ale není. Stejně jako ubohý Grace Corinth už není naživu.“

„Kde prováděl všechny ty manipulace s lidmi?“ vyzvídala Joanna.

„Corinth byl důvěrníkem Medicejů – nejprve Cosima, pak Piera a nakonec Lorenza. Byl jejich přítelem i rádcem. Píše se, že po smrti Lorenza v roce čtrnáct set devadesát dva odešel z Itálie. Jeho smrt znamenala konec zlatých časů Florencie. Pak přišla válka a konflikty.“

Ethan zapochyboval: „A vy myslíte, že se všechno rozpadlo proto, že Corinth už tam nefungoval jako vlivná síla ve prospěch trůnu?“

„Samozřejmě. Je psáno, že zemřel a že jeho čas skončil.“

„Kde se to všechno píše?“ nedala pokoj Joanna.

„Už nevyslovuj žádné další hloupé otázky, ženo.“

Joanna se ptala dál, bez výrazu zájmu v obličeji. „Dobrá. Máme si to vyložit tak, že se chcete změnit v takového Corintha? Peas Ridge v Georgii – no, to není zrovna Florencie, že ne? Kdo je váš Lorenzo?“

Zdálo se, že Whistler vybuchne.

„Já jsem o něm taky nikdy neslyšela,“ hlesla Autumn.

Zvukem jejího hlasu se Whistler uklidnil. Usmál se na ni dolů. „Uslyšíš, dítě, uslyšíš. Mnozí, včetně Otce, věří, že Corinth nezemřel. Otec věří, že Corinth odešel z Florencie do Španělska, že se připojil k sektě spiritistů, kteří se patrně dostali do sporu s Torquemadou. Říkali si *Niños del Atardecer* – Děti soumraku. Torquemada je vyvraždil. Velmi podrobně to popsal. On je nazýval *adoradores del diablo* – uctívači ďábla.

Je podivné, že Torquemada nezmínil zajetí Corintha, když psal o likvidaci členů sekty ve Španělsku, protože ten šílenec psal o všem.

Otec věří, že jeho neuvěřitelná rodina pochází od Corintha.“ Whistler pokrčil rameny. „Kdo ví? Je to působivá myšlenka.“

Ethan připomněl: „Myslím, že jste řekl, že Corinth byl cudný člověk.“

„To byl. Není psáno, že by měl rodinu, ale kdoví?“

„Takže si o sobě myslíte, že oživujete tuhle skupinu ze Španělska z patnáctého století? A kdo je ten Otec, kterého pořád připomínáte?“

Whistler přikývl. „Poznáte ho, jestli on to bude chtít, šerife.“ Znovu se podíval na Autumn a jeho hlas zjihl: „Udělali jsme zde v Soumraku velký pokrok. Tady je místo míru a hledání. Je to místo, kde budeš šťastná, dítě.“

Autumn na to neodpověděla. Zatím moc šťastně nevypadala.

Ethan rychle navázal: „Kolik je tu teď stoupenců, Caldicote?“

„V současnosti jich tu máme dvanáct. Jeden je ze Španělska. Samozřejmě že všichni, kteří jsou Soumraku oddáni, přísahají mlčenlivost, stejně jako Děti soumraku před dávnou dobou. Ale to je nezachránilo. Torquemada se o nich doslechl, pochytal je a zničil. To se nám nestane. Už jsme se poučili, že musíme být opatrní a musíme svá tajemství dobře střežit. O tomhle místě ví jen velmi málo lidí, a tak to taky zůstane.“

„Jak si můžete být jistí, že po tom, až od vás odejdou, neřeknou o tomhle místě dalším?“

Whistler pokrčil rameny. „Někteří bezpochyby ano. Ale nemají z toho žádný prospěch. Všichni souhlasí, že je sem přivedeme se zavázanýma očima a stejně tak odcházejí. A vždycky v noci. Nevědí, kde jsou. A kdyby to náhodou zjistili a byli tak nerozumní, aby se sem pokusili někoho přivést zpátky, pak vědí, že naše reakce bude – nesmiřitelná.“

Joannu napadlo: „Co tady všichni dělají?“

„Všichni, kteří přicházejí, jsou svědky neuvěřitelných sil. Snaží se porozumět a zjistit, jestli oni sami v sobě mohou stejné síly rozvinout.“

„Už jste našli nového Beliala?“ zeptal se Ethan.

„Ne, dosud ne, ale ještě je brzy. Dnes se k našemu společenství připojí Autumn stane se jednou z nás. Bude trvat nějakou dobu, než najdeme další obdařené darem ty, kteří stanou vedle Beliala a Otce. Nakonec budeme mnohem mocnější, než si váš ubohý rozum dokáže představit. Možná ten chlapec ze Španělska má pravdu a Corinth se znovu objeví.“

Ethan si nevšiml telefonu na Caldicotově stolu, dokud nezazvonil. Whistler ho zvedl a poslouchal. Když ho položil, řekl jim:

„Je čas, abyste se vrátili do Sněmovní síně s Kjellem. Autumn, ty zůstaneš se mnou tady.“

Autumn začala vyvádět. Křičela: „Ne, nebudu bez mámy, nebudu bez Ethana! Nebudu!“

Vypadalo to, že Caldicot vybuchne. Pak stiskl knoflík po straně stolu.

Rozhodli se, pomyslel si Ethan, a věděl, jaké rozhodnutí to je. Musí být připravený.

Za chvíli nato se objevil Kjell. Odvedl je všechny zpátky na chodbu. „Brzy se zase setkáme, dítě,“ zavolal Caldicot na Autumn.

Obrátila se a řekla: „Já si vůbec nemyslím, že se podobáte Ježíši. Ježíš nebyl šílenec.“

61

WINNETT, SEVERNÍ KAROLÍNA

Z černé kovové krabice se ozvalo další prásknutí a v malé místnosti to znělo jako výstřel. Ani jeden z nich nedýchal.

Lacey se shýbla a zkoumala nefunkční bombu a vybavení. Vzhlédla. „Byl to jeden z drátů, jiskří. Odpojím to od toho balíčku dynamitu úplně.“ Zvedla drát, dotkla se ho prstem na konci a ucítila horko, přidržela ho proto, dokud nevychladl, a pak ho položila na podlahu. „Myslím, že od toho byl ten zvuk. Jsem si jistá, že už tam nezbylo nic, co by nás poslalo do nebes.“ Zvedla ty dva odpojené dráty.

Jakmile Savich uvolnil Cullymu kotníky, ten vyskočil a dupal, aby se mu do nohou vrátil cit. Když už unesl svou vlastní váhu, přišel, aby se podíval na neškodnou schránku bomby. „Díky, Lacey. Nevíš, kdy bude v Quanticu další kurz na bomby?“

Lacey se rozesmála, pak se podívala dolů na zbytky bomby. „Ať už je to udělané podomácku nebo profesionálně – všechno to nahání hrůzu. Ještě pořád mám srdce až v krku.“

Cully řekl: „Věděl jsem, že jestli nedostanu tu pásku z úst, bude všechno v háji. Slyšel jsem, jak jste vykopli přední dveře, a můžu vám říct, že nikdy v životě jsem tak usilovně nežvýkal a nehýbal čelistmi jako teď. Aspoň vím, že ta izolačka rozhodně nechutná jako kuře. Ale kruci, musíme najít Bernieho.“

Bernie je nejspíš mrtvý, pomyslel si Savich, Lissy ho potichu zavraždila a nacpala do komory. Za necelou minutu vyrazili z bytu Victora Nessera a pádili k opuštěnému domu.

Bernie nikde v domě nebyl, ani mrtvý, ani živý, a nikde nenašli stopy krve. Je to jedna z těch špatných z dobrých zpráv, honilo se Savichovi hlavou. Jestli Bernie není mrtvý, znamená to, že je rukojmí, to věděli všichni tři.

„Musíme myslet pozitivně,“ pronesl Cully. „Dokud bude rukojmí, má šanci. Kruci, to ale nezní uspokojivě. Proč se nemohl

vyčurat za tím dubem, u kterého jsme stáli? Ale to ne, on si musel hrát na slušňáka a jít dovnitř na záchod.“ Cully praštil pěstí do zdi haly a prorazil tenký obkladový panel. „No jasně, Bernieho uspali, svázali a šoupli do komory. Mě nechali s bombou, vrátili se sem, vytáhli Bernieho a někam ho odvezli. Kam?“

Savich řekl věcně: „Vzali ho na místo, odkud mohli pozorovat výbuch. Rozhodně nechtěli přijít o to, jak se my tři staneme minulostí. Pokud jde o ostatní nájemníky, o ty se nestarali. Takže, Cully, musíš se soustředit a vzpomenout si. Naznačili nějak Lissy a Victor, co hodlají dělat, až od tebe odejdou? Cokoli o tom, kam mají namířeno nebo kde se schovávali, než přišli za tebou?“

Cully se opřel o odlupující se tapetu v malém obývacím pokoji a zavřel oči. Konečně řekl: „Dohadovali se, když mé Victor svazoval izolačkou, jako bych tam vůbec nebyl, byli si úplně jistí, že vyletím do povětří a vy dva se mnou – kdyby jim přálo štěstí. Lissy si začala prozpěvovat ‚Budu šťastná‘, znovu a znovu, dokud jí Victor neřekl, aby ztichla.“

Lacey mu skočila do řeči: „Na chvilku tě přeruším, Cully. Jak mohli vědět, že já a Dillon za vámi přijedeme do Winnettu?“

Cully se zatvářil nechápavě, pak potřásl hlavou a povzdechl si. „Jestli mě a Bernieho sledovali – a to určitě ano –, zřejmě byli tak blízko, aby mě slyšeli s vámi telefonovat, a prostě usoudili, že sem přijedete.“

Lacey přikývla: „Dobrá, tak dál. Co si ještě pamatuješ?“

„Než ode mě odešli, sklonila se a dala mi pusu. Nejen tak, byl to pořádný francouzák. Skoro mě to vyřídilo. A ona se smála. Pak odkráčeli. Jak dalece můžu říct, Victor nechal všechny věci v tom bytě, nevzal si ani ň. Možná že už si předtím odnesl, co chtěl.

Jak odcházeli, slyšel jsem Victorův hlas, ale nerozeznal jsem, co říká; ale Lissy pak řekla hodně nahlas, jako kdyby se hádali: ‚Toho parchanta, co ji zabil, sejmu, nebo mi to máma nikdy nevodpustí.‘ A víte, co pak? Rozbrečela se a vzlykala jako o závod. Bylo to zvláštní. Slyšel jsem, že ji Victor chlácholí a utěšuje. Pak odešli a Lissy zaječela těsně před tím, než zavřeli dveře: ‚Bum – prásk!‘ A pak se bláznivě rozesmála, hned potom, co si předtím skoro vybrečela oči. Je pomatenější než šílenec, lidičky. A víte co? Já si myslím, že to Victor ví.“

Cully se odmlčel, zdálo se, že se snaží tomu přijít na kloub: „Víte, nejsem si úplně jistý, ale jednu chvíli to vypadalo, jako že Victor buzeruje ji, a hned nato, že se bojí, že se na něj vrhne. Ale když došlo na toho francouzáka, poznal jsem, že je naštvanej, opravdu našňupnutej.“

Savich namítl: „Ale nic neudělal. Řekl něco?“

„Ne, otočil se jinam, jako by ho to nezajímalo. A pak se Lissy rozběhla se smíchem za ním. O kom říkala, že ho zabije? To jste nebyli vy; měl jsem za to, že vás chtěla zlikvidovat ve Victorově bytě.“

„Mluvila o Buzzovi Rileym,“ objasnil Savich, „o hlídači v bance v Georgetownu, kterou se pokusili vyloupit. To byl on, kdo mi zachránil život tím, že zabil Lissyinu matku, Jennifer Smileyovou. Buzz je v bezpečí; odjel na dlouhou opožděnou dovolenou do Karibiku. Lissy nejspíš vandrovala do Victora, aby se tam vydali.“

Lacey přikývla: „I kdyby o tom přemýšleli, nemůžou to nijak uskutečnit. Victor to ví. Musejí počkat, až se Buzz vrátí domů.“

„Zabití Buzze má Lissy rozhodně v plánu akcí. Lacey má pravdu, musejí prostě čekat, až se vrátí.“ Savich se odmlčel. Zadíval se do dlaní a přemýšlel.

Lacey, která znala svého manžela stejně dobře jako sebe, věděla, že má čekat. Lehce položila ruku Cullymu na předloktí, když chtěl promluvit.

Savich se na ně podíval. „Myslím, že Victor a Lissy zůstali tak blízko, aby viděli, jak dům vybuchne. Zřejmě nás sledovali, jak s Lacey vcházíme dovnitř, a pak viděli nás tři, jak o pár minut nato běžíme sem a hledáme Bernieho.“

Lacey namítla: „Ale nepokusili se nás zastřelit, když jsme vyběhli z domu. Byli jsme všichni v nekrytém prostoru, sice jsme běželi, ale i tak jsme byli snadný cíl.“

„Určitě jsme vyběhli rychleji, než čekali,“ uvažoval Savich. „Vzpomeňte si, vystartovali jsme vzápětí. Možná se ještě zabývali Berniem.

Přinejmenším musíme počítat s tím, že Victor a Lissy jsou ještě pořád venku a čekají na nás, až budeme vycházet předními dveřmi, a pokusí se nás odstřelit všechny.“

„To je chytrý nápad,“ řekla Lacey. Došla k čelnímu oknu obývacího pokoje a zkoumala okolní les. „Jsme na úplném kraji města, stromy a kopce jsou všude kolem. Mohou být kdekoliv. Opravdu si myslíš, že na nás čekají, Dillone?“

„Jo, já bych,“ zaváhal, „taky hlídal a čekal.“

Cully zvažoval: „Jsou jen dva. Myslíš, že se rozdělili – jeden hlídá vzadu a druhý přední vchod?“

„Zní to rozumně,“ přikývl Savich.

Lacey uzavřela: „Souhlas. A co teď uděláme?“

Savich vytáhl mobil: „Povoláme kavalerii.“

62

PEAS RIDGE, GEORGIE

Kjell je vedl zpátky do jednacího sálu a držel Ethanovi pistoli na krku.

Dveře se tiše otevřely.

„Jděte dovnitř, šerife, paní Backmanová.“

V posledním okamžiku se Kjell pokusil zadržet Autumn, ale ta uhnula stranou a běžela za Ethanem.

Kjell zůstal stát, viditelně nevěděl, co dělat. Pak zavolal přes rameno: „Opatrovníku, potřebuju tvoji pomoc.“

Belial se objevil za ním. Vypadal vyčerpaně, oči měl zarudlé od pláče.

„Uhraň je, Opatrovníku.“

„Ne!“ Autumn se hbitě otočila a postavila se proti Belialovi, s rozpřaženýma rukama se pokoušela krýt matku a Ethana. „Ne, ne, Beliale, neopovaž se je uhranout!“

Belial ji popadl a zvedl do náruče. „Zmlkni, Autumn. Budeš zticha.“

Autumn se mu zakousla do paže.

Když Belial zasténal, řekl mu Kjell: „Vrať ji její mámě dřív, než ti tu ruku ukousne.“

Zatracený postavil zuřící Autumn na podlahu. Běžela k matce, objala ji v pase a schovala si tvář na jejím břiše. Hlasitě se rozplakala a její vzlyky zněly – jako předstírané.

Kjell si zkřížil paže na prsou a sotva se podíval po někom z dospělých, jeho pozornost, jeho skutečný zájem byla Autumn. Belial si tiskl prsty místo na paži, kam ho kousla. Prsty měl zakrvácené. Navztekaně se podíval na ty tři a ztěžka oddychoval. „Už je toho dost. Je čas.“

Autumn vykřikla: „Ne!“ Rozeběhla se k Belialovi a pěstmi ho uhodila do břicha. Zatracený ji popadl za zápěstí a upřeně se na ni

dolů zadíval; a pak se stalo něco velice zvláštního. Belial nepromluvil a zdálo se, že není schopen pohybu. Náhle obrátil oči v sloup a zhroutil se na podlahu.

Kjell se v mžiku ocitl vedle něj, klekl si a zatřásl jím: „Opatrovníku, prober se!“ Ohlédl se po Autumn. „Co jsi mu udělala? Co?“

Kjell si uvědomil nebezpečí příliš pozdě. Vyskočil na nohy, zvedl pistoli, ale Ethan už na něj zaútočil. Vykopl mu zbraň z ruky.

Ethan nevěděl, jestli je Kjell vycvičený k souboji – a byl. Ale Ethan uměl karate a pár těch nejzáludnějších triků, které pochytil při pouličních bitkách na Filipínách. Párkrát dostal nakládačku, než pochopil, že jediná cesta k přežití je být záludný. S tímhle ponaučením a se vztekem, který pociťoval, na Kjella zaútočil. Joanna si přitáhla Autumn k sobě a rukou jí zakryla oči, aby neviděla násilí, ale věděla, že Autumn slyší údery pěstí, prudký dech a krátká ticha, která byla nejhorší, a že pozná i to, že Ethan přerazil Kjellovi nos a rozbil mu brýle. Z poraněného nosu vytryskla krev a potřísnila bílou zeď.

Joanna sledovala Kjella, kterému krev zalila tvář, jak prudkým kopnutím zasáhl protivníka do ledvin, viděla, jak Ethan zavrávoral zpátky a upadl, ale pak se překulil na nohy. Zběsile na Kjella zaútočil, pěstí do čelisti a kopnutím do žaludku, druhou pěstí do poraněného nosu. Kjell, do té chvíle naprosto tichý, přepadl na záda a sténal.

Joanně se téměř zastavilo srdce, když se Kjell napůl vztyčil a strhl Ethana dolů na bílou podlahu. Převalovali se ze strany na stranu, supěli a zasazovali si rány do hlavy, každý z nich se snažil získat převahu.

A pak bylo po boji. Ethan, v tu chvíli nahoře, se napřímil a hranou ruky zasáhl Kjella rovnou do zlomeného nosu, až se kolem rozlétly kapky krve. Kjell nevydal ani hlásek. Zvrátil oči a znehybněl. Ethan zatřepal rukou a otřel si zkrvavené klouby.

Joanně vyschlo v ústech tak, že ani nemohla promluvit. Nakonec se jí podařilo zašeptat: „Je mrtvý?“

„Ano.“ Ethan se pomalu postavil na nohy a zadíval se na ležícího mladého muže. Co mu Caldicot Whistler slíbil, aby ho Kjell poslechl? Velké bohatství? Moc? Zabil Kjell ty lidi, které pak Autumn viděla

pohřbívat? Teď už na ničem nezáleželo. Byl mrtvý. Ethan zvedl Kjellovu zbraň a zastrčil si ji za opasek.

Belial zasténal a posadil se. Oběma rukama se popadl za hlavu a začal se kolébat dopředu a dozadu. Podíval se na Ethana, pak na Joannu, díval se na ně upřeně, ale o Autumn pohledem ani nezavadil. Sevřel si čelo a šeptal: „Takhle to nemůže být, takhle ne“, a zvrátil se na bok a začal vzlykat.

Ethan se zeptal: „Autumn, co jsi Belialovi udělala?“

Autumn byla smrtelně bledá. Ethan si klekl a přitáhl ji k sobě. „Mrzí mě to, miláčku. Vím, že je to těžké, ale potřebuju, abys zrovna teď dávala pozor, ano? Je to strašně důležité. Pověz mi, co jsi udělala Belialovi.“

„Nic jsem neudělala, Ethane, jen jsem –“

Dveře se najednou zase zavřely.

Ethan pochopil, že nemají moc času. „Musíme se odsud dostat. Vrátíme se cestou, kterou jsme přišli.“

„Ethane“

Obrátil se na Joannu a viděl, že se dívá někam dolů na zeď. Uslyšel syčet plyn, který unikal z malého bílého průduchu, ani ne patnáct centimetrů nad podlahou. Tiše zaklel. „Musíme se odsud dostat.“

Zvedl Autumn do náruče a rozeběhl se na místo, kudy poprvé do bílé místnosti vstoupili. Joanna běžela za ním. I když viděl obrys zasunovacích dveří, nevěděl, jak je otevřít.

„Něco tady musí být,“ řekla Joanna. „Musí.“ Ethan si klekl před Autumn: „Budeme osahávat tuhle zeď a hledat tlačítko nebo cokoliv jiného. Dýchej opravdu zlehka; zkus nevdechnout ten plyn.“

Cestu ven nemohli najít. Ethan se do dveří opřel ramenem, ale byly pevné. Cítil plyn, vnímal ho na pokožce. Strhl ze sebe košili, běžel zpátky k průduchu ve zdi a nacpal košili tak dobře, jak to šlo, mezi tenká žebra. Ale aby to bylo k něčemu dobré, musel by ji tam držet.

Joanna si klekla vedle něj, stáhla si halenku a rozepnula podprsenku. „Dej pryč tu košili.“ Jak cpala podprsenku do žebroví průduchu, Ethan zavolal na Autumn: „Jdi k té vzdálenější zdi a přetáhni si tričko přes nos a pusu!“

Joanna si zula tenisky a stáhla ponožky. Udělal totéž. Pěchovali ponožky do průduchu a pokoušeli se zadržovat dech.

Ethan si uvědomil, že objektivně vzato takhle plyn nezastaví, a bylo to tak „Je mi to líto, Joanno, ale takhle to nezastavíme. Musíme najít cestu ven. Určitě tady nějaký mechanismus je.“

„Ano, něco tady musí být,“ opakovala Joanna. „Něco tady být musí.“

Ale nebylo. Ethan najednou cítil, jak se s ním točí svět, a na chvíli se mu zdálo, jako by vyrůstal z podlahy. Ztratil vědomí.

63

WINNETT, SEVERNÍ KAROLÍNA

Uplynulo osm minut, než Savichův telefon zazvonil.

„Savich.“ Za chvíli přikývl. „Dobře.“ A vypnul mobil.

Řekl Cullymu a Lacey: „Kavalerie je tu. Velitel policie a jeden každý pomocník, který je ve Winnettu na výplatní listině, jsou na pozicích. Nemohou sice pokrýt celý les, ale zablokovali Pulitzer Prize Road na obou koncích. Vytvořili velký kruh a neukazují se tam, kde jsou velké mezery mezi stromy, ale drží se na dohled.

Velitel mi řekl, že poslal několik střelců na střechu domu, kde je Victorův byt, prošli zadem a nahoru po schodech. Velitel mě ujistil, že všichni udělají všechno pro to, aby Victor a Lissy nepoznali, že tam jsou. Neslyšeli jsme žádná auta, takže oni nejspíš taky ne. Hledají Victorovo auto nebo nějaké auto, které je schované, protože nevíme, v jakém autě teď Lissy a Victor jezdí.“ Cully uvažoval: „Nejspíš ho ukryli mezi stromy vedle cesty.“

„Nebude to odsud daleko. Snad ho velitel najde. Pak je dostaneme.“

„Takže nejlepší možná zpráva je, že Lissy a Victor nemají ani ponětí, že jsou obklíčeni,“ zaradovala se Lacey.

Cully uhodil pěstí do zdi. „Tohle nesnáším, opravdu ne. Co když je Bernie mrtvý?“ Podíval se Savichovi do očí. „Hádám, že to nevíš. Bernieho manželka, Jessie, je moje sestra. Mají dvě děti, jsou to moji synovci.“

Lacey se dotkla prsty jeho předloktí. „Bude jejich rukojmím do té doby, dokud nás nevyřídí a nepláchnou z Winnettu, Cully. Je naživu, alespoň pro teď.“ Přikývl, ale bylo znát, že tomu moc naděje nedává.

„Dillone, je načase zjistit, jestli se rozdělili a jestli jeden z nich čeká vzadu, až vyjdeme z kuchyňských dveří. Zezadu od domu je to na kraj lesa asi devět metrů a sousední dům je dobrých patnáct. Na druhé straně je les všude. No, a protože by nebylo chytré vyjít zadními dveřmi, chci vyklouznout z okna ložnice, kde je spousta

dubů. Super krytí.“ Lacey viděla, jak se Savich tváří, a rychle dodala: „Já jsem nejmenší, můžu oknem proklouznout tak, aby mě neviděli. Víš, že umím uskočit a zmizet nejlíp ze všech. Vklouznu mezi stromy a najdu cestu zpátky –“ Savich řekl krátce: „V žádném případě. Sotva jsi doléčila tu slezinu, Lacey.“

„Ale jdi, Dillone, od operace už je to celá doba. Je mi dobře. A ty víš, že mi je dobře. Přestaň si hrát na pana Ochránce.“

„Zapomeň na to, ještě nejsi tak dobrá, abys utíkala lesem. Chci, abyste ty a Cully zůstali tady a pořádně hlídali, co se venku děje. Podívej se na to takhle, máme tady zázemí. Já jsem možná přebytečný. Neboj se, vrátím se brzy. Mimochodem, je to dobře vymyšlený plán.“ A než na něj Lacey stačila skočit nebo alespoň zakřičet, Savich rychle přeběhl od předního okna chodbou k ložnici.

Ještě slyšel, jak za ním Lacey křičí: „A kdo vlastně slezinu potřebuje?“

64

Victor Nesser hodil dalekohled na zem. „Kde jsou?“

Lissy popoběhla, dalekohled zvedla a podívala se. „V tom baráku se pořád nic nehejbá, ani není vidět vobličej ve vokně. I když nemohli najít našeho kámoše federálního poliše tady – vsadim se, že si zavolali celou jejich vyšetřovací partu, Victore, a proto jsou pořád ještě vevnitř.“

Victor se zeptal: „Tak proč tu eště ten vyšetřovací mančaft neni? Proč něco nedělaj?“

„Vzpomínám si, je to forenzní parta, tak tomu říkají v telce,“ řekla Lissy. „Máš pravdu, už to trvá dlouho.“ Podala mu dalekohled.

„Jo, ale jak víš, todle je balíkov. Kde by se tady vzala forenzní parta? Že by snad v bowlingovým centru, v Bonanze, nebo dole u O’Malleyho v Dairy Queen? Proč jim trvá tak dlouho dát to dohromady? Proč už z toho baráku nevylezou?“

Lissy popleskala Victora po tváři. „Vylezou, baby, určitě vylezou. Jsou pitomí. Nic nevědí. Každou chvíli vyklušou předním vchodem a my je rozstřílíme na kvadrilion kousků.“ Najednou se zamračila a uhodila ho do ruky. „Že si ale udělal prima bombu, Victore. Nejdřív si nedokázal zastavit to auto vochranky ve Washingtonu a teď si nedokázal narafičit bombu tak, aby vopravdu bouchla. To seš teda ale expert.“

„Mělo to bouchnout,“ řekl Victor a třel si ruku. „Udělal jsem to přesně podle návodu; viděla si, jak to dělám. Hele a už mě netluč, Lissy, nasírá mě to.“

„Pořád eště,“ řekla a ohlédla se na Bernieho, „máme tudle pana federálního a to něco znamená.“

Victor se natáhl a dal Berniemu pořádnou ránu do paže. „Hele, paličáku, prober se. Ty víš, proč tvoji kámoši nevylezli ven a nehledaj nás?“

Bernie byl vzhůru, už nějakou dobu byl vzhůru a snažil se zvládat silnou bolest hlavy po ráně do zátylku. Vlastně si pro sebe liboval.

Victorova bomba nevybuchla, což znamenalo, že Savich a Lacey ji zlikvidovali. Cully je ještě naživu a o tom chtěl Bernie přemýšlet. Doufal, že řeknou něco užitečného, když bude předstírat bezvědomí, ale pak do něj Victor uhodil. „No tak, dubová palice, votevři svoje modrý vočička!“

„Nemá modrý voči, Victore, má hnědý.“

„Jo? Jak to víš, Lissy?“

„Je vysokej a tmavej; modrý voči k němu nepasujou.“ Bernie otevřel hnědé oči a podíval se nahoru na Victora. Nemusel předstírat že je omráčený. „Co?“

„Hele, co se to snažíš markýrovat? Nebo seš eště zpitomělej?“ Lissy ho šťouchla pěstí do břicha. Sotva zareagoval.

„Vidíš? Eště je zpitomělej. Vzala jsem ho tak bytelně, že ten jeho policajtskej mozeček je eště celej roztřesenej.“ Naklonila se k němu, zašeptala mu do ucha a přitom mu přejížděla dlaní po břiše. „Hele, pane agente, líbí se mi dotýkat se tvýho břicha. Žádnej špek, pořádně namakaný svaly. Podíváme se.“ Lissy mu vyhrnula košili z kalhot a bez ohledu na knoflíky ji trhnutím rozevřela. „Týjo, Victore, podívej na to naše svlečený bengo.“ Sjela mu rukou po břiše a Bernie v rostoucím zmatku cítil, jak mu její prsty zajely pod slipy. Zkusil sebou trhnout, pak zakašlal a hlasitě vydechl.

Victor vyletěl, když její ruku uviděl. „Co to děláš, Lissy? Nech toho, slyšíš? Ani ho neznáš. Přestaň!“

Lissy se smála a vytáhla ruku z kalhot. „Takhle se probouzej‘ benga, Victore. Jediný, co musíš udělat, je šáhnout jim na mozek.“ Znovu se zasmála. „Hele, ale to platí na všechny chlapy, ne? Pokud můžu říct, tenhle náš poliš má kurva dobrej mozek.“

Victor se na ni díval, jako by ji nenáviděl, a pak nakopl kamínek na zemi. „Proč jim to trvá tak dlouho, než vylezou z toho baráku? Zapomeň na nějakou forenzní vymyšlenost. V žádným pádě nemůžou vědět, že sme tady; musej si myslet, že sme pryč. Tak kde sou?“ Jenže Victorovi v tuhle chvíli vůbec nešlo o to, co dělají federální agenti, protože pořád ještě se mu vařila krev nad tím, co udělala Lissy i ona se skutečně dotkla jiného muže, ona skutečně hladila toho všivého policajta a přímo před jeho očima. Třásly se mu ruce. Chtěl ji ranit; chtěl toho agenta zabít. Zopakoval: „Měli už vyjít ven. Proč už tady nejsou?“

Bernie slyšel tu úpornost v hlasu Victora Nessera, poznal, že je rozčilený až k zuřivosti tím, co Lissy udělala. Musí to trochu zklidnit. Řekl věcně: „Protože nejsem v domě, hledají všude stopy. Jsou důkladní, proto to trvá.“ *A taky vědí, že vy dva jste ještě tady. Došlo jim to, a tak sedí na místě a čekají, až se ukážou místní policisti*. Jenže Bernie neslyšel žádné sirény, nic z toho, co očekával. *Že by přijeli potichu?*

„Náš fešák má pravdu,“ řekla Lissy. „Bylo dost času, aby se sem dostaly všechny benga, celá armáda, ale nepřišel nikdo, aby jim zachránil prdel. Myslim, že pořád ještě čmuchaj kolem a hledaj stopy. Nelámej si s tim hlavu, Victore, ty šašci nevěděj, že sme tady. Sou debilní.“ Uvědomila si stálou bolest v břiše a poškrábala se podél řádky ošklivých kovových svorek, které ještě měla v kůži. V duchu znovu viděla Saviche, jak leží na mramorové podlaze banky. Vykopl tak rychle a zasáhl ji takovou silou, že ani neviděla jeho nohu, jen ucítila strašlivou bolest, která se jí usadila v zádech a vyrazila jí úplně dech. Vzpomněla si, jak tam ležela s tou palčivostí v břiše a nemohla dýchat.

„Dostaneme je.“ Victor viděl, že má bolesti, a uhodil se pěstí do stehna, jednou, podruhé. „Jen sme eště neměli čas.“

Lissy odpověděla: „Mohla sem je zastřelit všechny tři, když vyběhli ven, mohla jsem jim rozstřílet palice. Ale to ty si řikal, čekej, čekej, čekej.“ Zamračila se. „Škoda že tu rudovlasou ženskou naláduju kulkama. Ty její vlasy jsou cool; chtěla bych vědět, jak to, že je má právě takový. Musí to bejt Savichova ženská. Co myslíš, spějí spolu? Hele, krasavče? Savich a ta rudovlasá čubka, píchaj spolu?“

„Nevím,“ odpověděl Bernie a doufal, že to znělo pravdivě.

Victor řekl: „Koukej, Lissy, musíš se soustředit. Nenechal sem tě, abys je postřílela, protože to bylo moc velký riziko. Proč riskovat? Kdybys minula jen jednoho z nich, byli bysme teď v pěkným srabu. Ne, takhle je to lepší. Počkáme si. Až vylezou z těch předních dveří, nebudou nic čekat, a my je sejmeme, sejmeme je všechny, protože budeme připravený. Bude to, jako dyš sme sundavali plechovky vod coly ze špalků u vás na dvoře, pamatuješ? Nezapomeň, že tady máme jejich parťáka, a možná že na to přijdou. Je to důležitej agent FBI, velká šajba. Když na to přijde, je to naše výhra.“

Lissy se najednou zeptala: „Počkej, co dyš je napadlo, že sme tady a čekáme na ně? Co dyš vylezou zadníma dveřma?“

Victor odpověděl klidně: „Neni důvod, aby šli zadem. Vzadu nic neni, jen hafo stromů. Proč by to dělali? Nenapadlo je vůbec nic. Přestaň si dělat vrásky a hlídej předek baráku.“

Bernie se modlil, aby Lissy poslechla.

Lissy vyskočila: „Vyletím z kůže, jestli tady musim čekat eště jedinou minutu. Du ven to vomrknout. Můžu to vobejít skrz les a dostanu se akorát k zadnim dveřím.“ Kopla špičkou boty do Bernieho. „Ty si myslíš, že pořád hledaj stopy? Hrabou se v prachu, aby našli v kuchyni stopy? A možná užívaj ty komický věcičky, co svítí modře a ukazujou krvavý fleky? To to trvá tak dlouho? Po něčem jdou, Victore. Hele, když vyjdu zadem, možná je načapám celý překvapený a stačim je sejmout dřív, než jim docvakne, že tam sem. Možná že si promluvím s tou zrzkou vo jejích vlasech. Myslím, že musí užívat nějakej zvláštní vlasovej prostředek.“ A do pytle, pomyslel si Bernie a nechal oči zavřené. „Otevři oči, miláčku, rozluč se.“

Bernie oči otevřel a řekl té krásné puberťačce se svěžím obličejem: „Nashle.“ Smála a poslala Victorovi vzdušný polibek, pak se znovu podívala Berniemu na břicho a řekla: „Dobře ho hlídej, Victore, nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat štít.“ Pleskla se přes ústa a zasmála se. „Jestli bude večer ještě naživu, možná si s ním trochu zašpásuju. Znáš to, votestuju ten jeho mozek.“

Victor na to neodpověděl, dokud Lissy nezmizela mezi stromy. Pak se sklonil k muži, který ležel spoutaný u jeho nohou, a přiložil pistoli Berniemu k ústům a hlavní mu rozevřel rty. „Ty se Lissy nikdy nedotkneš,“ řekl. Berniemu se málem zvedl žaludek, protože hlaveň měl skoro vzadu v krku. Nemohl dělat vůbec nic. Myslel na Jessie a své synky.

Victor se vzpamatoval. Pomalu vytáhl Berniemu pistoli z úst, pokrčil rameny a posadil se zády ke stromu.

Bernie v duchu děkoval pánubohu, že to nebyla Lissy, kdo se vytočil, protože ta by ho zastřelila bez přemýšlení. Znovu zkusil zápěstí. Sám se neosvobodí, protože má ruce a nohy svázané příliš pevně. Victor držel zbraň na klíně, což znamenalo, že Bernie je asi

půl vteřiny daleko od smrti. Opravdu nemohl nic dělat, jen modlit se – a to taky dělal.

Modlil se, aby si Savich, Lacey a Cully uvědomili, co se děje, modlil se, aby se tahle šílená Lolita nevrátila do domu zadem a se zběsilým smíchem do nich nevyprázdnila zásobník.

Victor řekl rozvažujícím tónem, aniž odvrátil oči od průčelí domu: „Víš, že sem sám nikoho nezastřelil? Proto sem místo tety řídil tu dodávku. Řek sem jí, že to nechci. Před pár dněma sem střelil policajtku z dálniční hlídky do prsou. Lissy na mě ječela, že jí mám střelit mezi voči, aby nás nemohla prásknout, ale vona se na mě dívala, chápeš? A tak sem střelil do země vedle její hlavy. Vopravdu sem si nemyslel, že je živá; všude na prsou měla krev.“ Victor si opřel hlavu o strom a zavřel oči. „Myslím, že Lissy měla pravdu, ta policajtka je naživu a napráskala nás, řekla jim přesně, co sme zač. Bylo to všechno v rádiu v autě, celý jedno vysílání vo nás.“

Obrátil se a podíval se na Bernieho: „Ale ty, brácho, ty mi začínáš balit Lissy, a to mě nasírá. Možná že kdybych tě zabil, neměl bych z toho špatnej pocit.“

65

PEAS RIDGE, GEORGIE

Když se Ethanovi podařilo otevřít oči, ležel na zádech na měkké, světle modré rohoži a díval se do bílého stropu. Pokusil se posadit. Byl v docela velkém pokoji, ve velké posteli se světle modrým přehozem, se stolkem, který vypadal jako starožitnost, a vestavěnými policemi plnými knih a něčeho, co vypadalo jako časopisy. Na stole byla lampa s dlouhým ramenem a vedle počítač. Viděl i dveře, které zřejmě vedly do koupelny.

Pokoj připomínal prvotřídní hotel. Závěsy na dveřích byly rozhrnuté.

Přešel ke dveřím. Byly zamčené, ale podíval se přes skleněnou výplň. Viděl jen okno dál v chodbě, docela daleko od něj.

Byl v pokoji jednoho z členů. *Žádné ponížení těla na tomto místě,* pomyslel si a dotkl se rámu jedné z fotografií na stěně, tentokrát noční oblohy s hvězdami.

Cítil se omámený a trochu mu bylo nevolno z plynu. Kde jsou Joanna a Autumn? *Možná ve vlastním pokoji*, napadlo ho. Natáhl se na pohodlnou postel a zadíval se na bílý strop.

Kdo ho sem přinesl? Whistler? Museli tu být i ti, kteří pro něj pracovali. Musí být připravený, až přijdou.

Ležel klidně a tiše docela dlouho, dokud nevolnost a malátnost za pár minut nepominuly. Ethan si uvědomil, že má hlad. Vytáhl z kapsy kalhot starou zabalenou mentolku, rozbalil ji a strčil na jazyk. Zavřel oči.

Neměl co dělat, jen čekat.

Zaslechl klíč v zámku a dveře se otevřely. Stál tam Whistler s napřaženou rukou a v ní držel pistoli. „Jak vidím, jste už vzhůru, šerife, a tak to má být," řekl. „Dosud nikdy jsme plyn nepoužili. Teď vidím, že to je prozíravé opatření. Nemohli jsme dovolit, abyste prošli vnějšími dveřmi."

„Sledoval jste nás celou dobu?"

„To je další bezpečnostní opatření. Viděl jsem, jak jste přemohl mého ubohého Kjella. Měl jsem ho rád.“ Whistler pokračoval přemítavě: „Po pravdě řečeno, myslel jsem si, že je neporazitelný. Viděl jsem ho bojovat v jeho škole bojových umění v Soulu; nikdy neprohrál. Zjevně jsem jeho dovednosti přecenil, protože vy jste ho zabil. Už jste nás stál hodné, šerife, a doufám, že vás uvidím za to zaplatit.“

„Kde jsou Joanna a Autumn?“

„Jsou v pohodlném pokoji. Teď je čas, šerife. Chtěl jste se seznámit s Otcem. Teď máte příležitost.“

66

WINNETT, SEVERNÍ KAROLÍNA

Savich otevřel okno v ložnici a vylezl ven. Běžel sehnutý k hustým dubům a borovicím a pak se vydal kolem domu k zadní části. Když byl na místě, klekl si a podíval se přes velký, trávou zarostlý dvůr. Dobře, Lacey a Cully jsou ještě pořád v zchátralém obývacím pokoji v přední části domu. Zašel hlouběji mezi stromy a každých pár kroků se zastavoval a poslouchal. Překvapilo ho, že se půda před ním svažuje. Uvědomil si, že Lissy a Victor se v žádném případě nemohli zašít tady; moc by toho odsud neviděli. Kdyby vyšplhali na strom, možná by dohlédli na průčelí apartmánového domu, kde Victor bydlel, ale byli by moc na očích. Ne, oni byli na stanovišti někde výš, aby měli rozhled na celý dům. Rozhodně si nemohl být jistý tím, co Lissy Smileyová udělá. Jeden z těch dvou může být tady v lese za domem, kdyby došli k závěru, že to je perfektní způsob, jak je překvapit.

Savich si bedlivě prohlížel obrysy stromů, hru světla a stínů, tvary větví a číhal na jakýkoliv pohyb, na cokoliv.

Zarazil se, když uslyšel slabé třesknutí. Bylo to snad zvíře? Pak uslyšel, jak nějaký člověk sténá, nic víc, jen tiché bolestné sténání. Další sten, tentokrát silnější. Ať to byl kdokoli, měl potíže. Jestli to byl Bernie, znamená to, že Lissy a Victor jsou někde blízko.

Savich čekal ještě chvíli a poslouchal. Tak rychle a tiše, jak dokázal, se vydal mezi stromy směrem k onomu sténání.

Bylo podivné ticho, neozval se ani hlas ptáka nebo jiného zvířete. Všechna stvoření poslouchala, stejně jako on.

Vražedné vlhké vedro se k večeru trochu zmírnilo, ale přesto z něj lil pot. Na chvíli se zastavil a poslouchal, ale nic neslyšel. Že by odhadl špatně směr, odkud se ozývalo sténání?

Mezi stromy uviděl Savich před sebou malou mýtinu a uprostřed ní muže v uniformě pomocníka, ležel na boku s tváří odvrácenou od

Saviche. Nedalo se poznat, jestli je živý. Udělala to Lissy nebo Victor a to znamenalo, že jsou někde blízko, možná čekají na něj nebo na někoho jiného, až vystoupí z lesa. Pak bude beznadějně na mušce. Savich nechtěl vyjít na mýtinu, ale věděl, že nemá na výběr. Jestli je pomocník naživu, nemůže ho tam nechat ležet bezmocného. Přikrčený doběhl k muži a klekl si vedle něj. Muž byl v bezvědomí. Byl mladý, ne víc než dvacet dva let, Čerstvý absolvent policejní akademie. Měl střelnou ránu v rameni. Savich neslyšel výstřel, jen ten tichý praskavý zvuk. To, co slyšel, byl tlumič, a střelec musel být blízko.

Jestli to byla Lissy, vrtalo mu hlavou, proč ho nestřelila mezi oči. Přitiskl prsty zraněnému na krk. Byl tam tep, celkem pravidelný. Savich silné přitlačil dlaně na ránu, aby zpomalil krvácení. Co se dá použít jako tlakový obvaz? Odtrhl kus rukávu ze své košile a pevně obvázal mužovo rameno. Pak znovu stlačil ránu.

V tom okamžiku poznal, že někdo je blízko, ale nemohl s tím nic dělat, rozhodně ne se zakrvácenýma rukama. Uslyšel znovu ten třaskavý zvuk a ve stejném okamžiku ucítil vlnu mrazivého chladu v noze. A uslyšel Lissy, jak vzrušené vysokým hlasem říká: „Ahoj, agente Savichi. Helemese, helemese!“

Savich málem upadl, ale přenesl váhu na druhou nohu a dál tiskl ránu na pomocníkově rameni. Ani se neohlédl. Zavolal přes rameno: „Ahoj, Lissy, co že ti to trvalo tak dlouho? Kde jsi sehnala tlumič?“

„Ale, nebyla jsem daleko. Šmírovala sem, jak pečuješ vo toho policejního čápka tady. Můj tlumič – to je ta nejsuprovější věc. Dostala sem jí včera vod vopravdu úžasně nablblýho dealera se zbraněma v Tumis Springs; dostal za něj dvě kila. Měl tam napsaný tři, ale udělali sme dohodu.“

„Hádám, že po tobě nechtěl průkaz.“

„To je jistý. Nebyl dnešní.“

Ten ochotný dealer poznal, že je šílená, a nechtěl přijít o krk. Pomalu, aby nezmírnil tlak na ránu, se otočil a uviděl Lissy Smileyovou, jak stojí necelé dva metry od něj ve stínu borovice. Zeširoka se na něj smála. Řekl: „Přiznávám, že jsi mě překvapila, Lissy. Proč jsi toho pomocníka rovnou nezastřelila?“

„Pravda je, že sem ho nevodbouchla, protože sem chtěla, aby někdo z jeho parťáků zaslech, jak fňuká a kňourá, a přišel mu

helfnout. Ale von se rovnou složil a vydal pár nanicovatejch stenů. Nikdo nepřišel. Není to roztomilý? Už sem se sbírala, že ho ťuknu doprostřed čela a vrátím se k Victorovi, ale pak si přiběhnul ty, agent Savich, velkej hrdinnej bengo, abys mu zachránil ten jeho mizernej život protože komu záleží na tom, jestli je naživu nebo ne?“

„Záleželo by někomu na tom, kdybys umřela ty?“

Zahlédl v jejích pěkných očích chvilkový zmatek. Představila si sebe, jak leží na zemi místo toho pomocníka, ze kterého krvácí život?

„Mojí mámě by na tom záleželo, kdybych umřela, ale je mrtvá, takže je to jedno.“

„Tenhle kluk má taky mámu.“

Třásla se a mávla k němu zbraní; hysterie jí zvučela v hlasu. „Sklapni, slyšíš? Ty ses vodpovědnej za to, že mi máma umřela, ty parchantě, tak sklapni, rozumíš?“

Čekal, že ho zabije, ale místo toho se trochu uklidnila a škodolibě se na něj dívala. Uvědomil si, že se mu chce pošklebovat a vychutnat si svoje vítězství, a že mu tak poskytuje drahocenný čas. Řekla: „Hele, doufám, že tě ta noha dost hodně bolí, protože vidím až vodsud, jak ti teče krev. Nezabila jsem tě, protože je eště pár věcí, co ti mám říct. Chceš vědět, proč sem tě střelila do nohy? Protože tou si mě nakopnul. Teď mě kopnout nemůžeš.

Ne, nehejbej se ani sebou neškubej. Zabiju tě, jestli zkusíš šáhnout po pistoli. Zůstaneš pěkně, kde seš. Vidim tvoji pistoli hned vedle pomocníka. Hoď ji sem ke mně, nebo ti ustřelím hlavu. Hned!“

Nechtěl povolit tlak na rameno zraněného. Viděl, že mu krev prosakuje z rány na straně nohy, ale nebylo to nic hrozného. Řekl: „Lissy, nechci, aby tenhle člověk umřel. Nemůžu tu ránu přestat stlačovat.“

Zasmála se a pak zakřičela: „Hodíš mi sem tu pistoli, nebo tě střelim do ksichtu a pak pošlu druhou kulku do čela tomu idiotskýmu pomocníkovi a ulevim mu v jeho trápení.“

Savich zvedl svůj SIG a hodil ho směrem k ní. Dopadl necelý metr od levé pomocníkovy boty, moc daleko na to, aby na něj dosáhla, ale zdálo se, že Lissy si toho nevšimla. Znovu přitlačil oběma rukama na ránu a uvědomil si při tom, že za chvíli bude potřebovat tlakovat svoje vlastní zranění.

Zazpívala radostným vzrušením: „Dostala jsem tě, dostala jsem tě. Teď je to mezi námi dvouma. Chceš si promluvit vo umírání, agente? Proč ne? Nemůžu se dočkat, až budeš pomalu umírat.“

„Jo, dostala jsi mě,“ promluvil Savich klidným hlasem. Nutil se do klidu. „Víš, Lissy, tenhle pomocník se sem jen tak náhodou nezatoulal. Všude kolem nás jsou další. Jeden po tobě možná jde právě teď. A je pravda, že ty a Victor tady dneska řádíte naposled. Řekl bych, že pro tebe by tu byl jeden způsob, jak z toho ven, ale možná taky, že ne.“

„Jakej způsob? No tak, vyžvejkni se, ty parchantě.“ Rozhlédla se kolem a pak se zase soustředila zpátky na něj.

„Vím, že už držíte Bernieho Bentona jako rukojmí, že jo?“

„Jo, čapli sme ho.“

„Pravda je, že Benton je jen malá ryba a nemá pro FBI skoro žádný význam. Prostě to není ten pravý. Já mám vliv, Lissy, to vědí všichni. Řekl bych, že nejlepší věc, kterou můžeš udělat, je vzít jako rukojmí mě. Potřebuješ mě, Lissy, jinak je po tobě a po Victorovi.“

Zasmála se, sevřela zbraň oběma rukama a namířila ji rovnou na jeho hrudník, ale viděl, že její oči už jsou soustředěnější a střízlivější. „No, možná jsi na to teď kápnul a možná ne. Řeknu ti, co dál, ty a já si uděláme pěknej vejlet zpátky k Victorovi a uvidíme, jestli se mu bude pozdávat, že tě můžeme použít.“ Ohlédla se na bezvědomého pomocníka. „Ty sis kvůli tomu srabovi dokonce utrhnul rukáv. Povim ti, že sem ani nemohla uvěřit, dyš sem ho viděla, jak chce bejt cool, jak čmuchá kolem a šťourá puškou v každým blbým křoví a vobchází každej strom. Střelila sem ho rychle, ani neměl čas se podělat. A pak, helemese, co sem urvala – samotnýho velkýho šéfika.“ Pozorně si ho chvíli prohlížela, jak dál tiskl pomocníkovi ránu. Rozeznal v jejím mladém hlasu zmatek, když pomalu řekla: „Ty bys přiběhnul, i kdybych střelila jen zvíře, že jo? Tomu nerozumím. Voní se přece zabíjej pořád.“

„Totiž, Lissy,“ odpověděl, „zvíře zabíjí jen pro potravu, ne pro zábavu. A lidi nenechávají druhého ležet na zemi a vykrvácet. Možná kromě Jeffa, pokud si jeho jméno pamatuju dobře. Tvoje matka chtěla, aby ti pomohl, ale on utekl, ne?“

Lissy vykřikla: „Ten vyblitej hajzl! Nestačily mu nohy, jak rychle utíkal! Jsem ráda, že je mrtvej, ráda!“ Šílený výraz se jí najednou

vytratil z očí a pokrčila rameny. Pohodila hlavou. „Vidíš, Jeff je mrtvej a nikomu ho neni líto.“ Dívala se na něj, jako by se chystala ho zastřelit.

Řekl: „Dovolím se tě zeptat, Lissy, přiběhla bys k Victorovi, kdyby ho někdo postřelil? Nebo bys utekla, aby sis zachránila vlastní krk, jako to Jeff udělal tobě?“

„Je jistý, že bych utíkala k Victorovi, ale to je něco jinýho. Von neni nějakej cizí člověk, co sem přišel, aby mě dostal, jako ty a tydle nablblý benga. Victor mě miluje. Udělal by pro mě cokoli. Znám ho. Je to moje druhá polovina. Promejšlí věci do detailu, vopravdu pořádně, víš?“ Odmlčela se a na chvilku vypadala nezvykle zranitelně. „Máma říkala, v prvý řadě se musíš postarat vo číslo jedna, nebo číslo jedna umře, a co pak záleží na číslu dvě nebo tři nebo každým jiným? Máma vždycky říkala, že Victor je moc měkkej. Někdy je měkkej, ale ne dycky.“ Zatřásla hlavou, jako kdyby se znovu soustřeďovala, a zaryla špičkou tenisky do směsi listí u nohou. Očima blýskla po pomocníkovi. „Chtěla jsem vědět, co tady v lese dělá tendle malej blbeček. Ty si věděl, že sme tady někde, a zavolal si benga, že jo?“

Nohou mu projela palčivá bolest a téměř zasténal. Nikdy předtím ho do nohy nestřelili. Bylo to, jako by měl ve svalu hluboko zabodnutý ostrý nůž a ten se otáčel, milosrdný chlad už dávno zmizel, a on s tím nemohl nic udělat.

Savich řekl: „Dostala jsi mě, Lissy. Můžeme se vydat za Victorem a zjistit, co si myslí o tom, vzít mě jako rukojmí? Víš, ten druhý agent vlastně nestojí vůbec za nic můžete ho nechat jít, žádná škoda. Je teď s Victorem, že jo?“

„No jistě, že je s Victorem. Já sem se rozhodla, že pudu na vobhlídku. A hlídala sem zadní dveře toho rozpadlýho baráku fest a modlila se, aby některej z vás už vypadnul ven, ale nikdo nešel.“

Znovu se rozzlobila a zamračila se na něj, pistolí pořád mířila na jeho prsa. „Že ty si myslíš, že se z toho nějak dostaneš, že jo, hochu? Možná že si nevypálil tu ránu co zabila mojí mámu, ale hodil si pistoli tomu zkurvenýmu poldovi z vochranky a ten ji zastřelil. Viděla sem ji umřít!“ Ruce se jí zase třásly a Savich čekal, připravený. „Toho zabiju taky. Zajímalo by mě, jestli můj hošánek Bernie má někoho, komu bude líto, až umře?“

„Ano, má, ženu a dvě děti.“

„No tak, ouvej, děťátka nebudou mít dneska večer pohádku od taťky. Je to jeden z vás, co ste přišli, abyste mě dostali. Je to nepřítel. Jeho žena nebude tesknit dlouho. Máma mi řekla, že si pěkně užívala, když táta zatáh voponu.“

Podrbala se dlaní na hrudníku. „Hele, teď mi zrovna kvůli tobě neni do tance. Nemám tam štychy, dali mi tam svorky. Nevim, jak je vyndat. Victor se na ně nerad kouká.“ Zapátrala v jeho obličeji, pak pokrčila rameny. „Tak dobrá, velkej bosíku, dostal si svejch deset minut. Zjistíme, co si vo tobě jako vo našem rukojmím myslí Victor. Sundej ruce tomu pomocníkovi z ramene a zvedni se.“ Savich pomalu zvedl ruce. Měl dost času a krvácení zastavil.

Má šanci.

67

Savich se podíval koutkem oka na svůj revolver, pak se podíval na ni a zvažoval, jakou šanci má skočit po zbrani, zvednout ji a vypálit. Sečetl pro a proti a uvědomil si, že tudy cesta nevede. Nemůže se spolehnout na svou nohu.

Požádal ji: „Necháš mě stáhnout si nohu? Nechceš přece, abych úplně vykrvácel, že ne? Jak bych vás mohl dostat do bezpečí?“

Skousla spodní ret. „Dobře, vem si svůj pásek, to bude stačit.“

Savich si stáhl opasek a utáhl ho pevně kolem stehna. Věděl, že má štěstí, kulka prošla dovnitř a ven, potrhala svalstvo, ale nebylo to zase tak hluboké. Měl by větší smůlu, kdyby střela zůstala vevnitř. Zkusil si stoupnout a vydržel to. Bolest mu v noze silně tepala. Na tom nezáleží, musí nohu rozhýbat, aby fungovala.

„Teď se jde zpátky k Victorovi. Musíme dát vo tobě řeč. Pak se rozloučíme s miláčkem Berniem, co má ty dvě ubohý děti. A potom musíme dostat svoje peníze. Myslim, že se s Victorem vydáme na západ, možná do Montany. Co myslíš?“

„Ty a Victor nemáte ty peníze u sebe?“

„Máma většinu peněz schovala v našem baráku ve Fort Pesselu. Když jsme tam s Victorem šli, byli poliši všude po domě, takže jsme se tam nemohli dostat“ Viděl, že se jí ruka při té vzpomínce třese. „To nevadí. Až se postarám vo tebe, vrátíme se tam a vememe si je. Nebude to problém – všichni ti pitomci se budou hlemejždit tady dole a budou nás hledat. A my budeme v prachu. Nevíš, jak dlouho se jede do Montany?“

„Tři čtyři dny.“

Přikývla. „Taky sem si to tak myslela. Nechci jet rychle, jen tak, abysme si prohlídli všechny turistický zajímavosti. A teď di krok zpátky.“

Ustoupil a noha to vydržela. Stoupl na ni větší vahou, pohnul s ní, napnul svaly.

„Ustup vo šest kroků.“

Couvl. Pohybovat se šlo.

Pozoroval, jak Lissy zvedá jeho SIG a schovává ho za široký opasek s velkou tyrkysovou sponou. Mávla na něj pistolí. Pomalu a opatrně se vydal na cestu, Lissy těch šest kroků za ním a nedala mu šanci, že by na ni dosáhl.

Modlil se, aby nikoho nepotkali. Nechtěl vidět umírat někoho dalšího.

Věděl, že Lacey už určitě něco plánuje. Je pryč už moc dlouho.

„Deš hrozně pomalu. Pohni!“ Kulhal mezi stromy rychleji.

„Víš, Bernie má vopravdu moc pěkný tělo, ale je starej, určitě třicet. Myslím, že ty si eště lepší. Dívala jsem se na tebe, když jsi mačkal pomocníkovi to rameno, a tvoje svaly se mi vopravdu líběj. Taky si silnější než Bernie, prostě maník, co už ztloukl pár chlapů na hromadu. Mám ráda silný a přitažlivý chlapy. Když mi bylo třináct, znala sem jednoho maníka na motorce, bylo mu dvacet a byl silnější než aligátor, vopravdu dobrej, a tak sexy, že ho všechny holky chtěly.“ Přestala, zamračila se při té vzpomínce a potřásla hlavou. „Měla jsem s nim sex jednou, ale pak ujel. Victorovi bylo vosumnáct, a tak jsem ho vzala náhradou, připravila ho vo panictví a myslela při tom na toho motorkáře.

Až tě usadím a svážu, uvidíme. Hele, seš ženatej? Máš manželku, co tě bude postrádat tak nejvejš pět minut? Máš prcky?“

„Ne, nejsem ženatý.“

„Ta rudovlasá holka, to je tvůj parťák? Pícháš ji?“

„Proč?“

„Chci si s ní promluvit, než jí vodstřelím. Vopravdu se mi líbí, co si dělá s vlasama. Přemejšlim, že bych šla do červený, a nechala si udělat pár kudrlin, jako má vona.“ Prohrábla si vlasy. „Myslíš, že mi řekne, jak si udělat to, co má vona?“

„Nejspíš ne, až si uvědomí, že ji chceš zabít. Myslím, proč by měla?“ Lissy Smileyová je blázen a je jí šestnáct. Namáhavě kulhal, podařila se mu i grimasa velké bolesti, kterou vlastně nemusel moc hrát.

„Sázím, že mi lžeš. Pícháš ji, že jo?“

„Ne. Ani se mi nelíbí.“

„Jo takhle,“ řekla Lissy a zasmála se, „vona je lesba?“

Savich neodpověděl; poslouchal. Něco zaslechl, kroky. Byla to Lacey? Další pomocník? Řekl rychle, aby odpoutal její pozornost:

„Pokud jde o její vlasy, myslím, že si je asi barví. Ale obočí má taky nějak tmavočervené, takže možná ne.“

Lissy se znovu zasmála, bláznivě vysokým hlasem. „Určitě se jí na to zeptám. Tak, miláčku, pohni. Musíme se dostat zpátky k Victorovi. Hele, je dobrá s pistolí?“

„Dost dobrá.“ Noha docela bolela, ale měl to pod kontrolou. Dokázal by unést váhu na levé noze a kopnout pravou? Nevěděl. Věděl, že kdyby to zkusil a nevyšlo to, byl by mrtvý.

Začal kulhat působivěji.

„Počkej, drahouši. Zastav na chvíli. Myslim, že sem něco zaslechla. Možná je to ta tvoje malá parťačka s červeným hárem. To by bylo dobrý.“

68

PEAS RIDGE, GEORGIE

Když se za ním zavřely dveře, Ethan se otočil, ale Caldicot za ním nevešel.

Ethan se podíval přes rameno a uviděl, že na velikém, krásně vyřezávaném pozlaceném křesle, které by slušelo královně Viktorii, sedí starý muž. Vypadal křehce a nehmotně, s řídkými chomáči bílých vlasů na hlavě a vrásčitou tváří. Koneckonců by byl vypadal jako milý stařík, kdyby neměl sevřená ústa, malá a uštěpačná. Když si Ethan odmyslel slabý hlas, viděl ve starci desetiletí a desetiletí malichernosti a zloby vůči jiným. Jak se díval na Ethana, jeho oči byly temné inteligencí a mocí. Možná že tělo měl staré, ale jeho mysl byla svěží. Měl na sobě dlouhou bílou tuniku, na hubeném těle opásanou zlatým páskem, podobně jako Whistler.

„Dobrý večer, šerife Merriweathere. Za minutku budete v pořádku. Ten plyn je zvláštní směs, která působí velmi rychle a stejně rychle vyprchá. Caldicot mi řekl o oblečení, kterým jste se vy a Joanna pokoušeli ten plyn zadržet. Velmi nápadité.

Caldicot byl okouzlen, ovšem samozřejmě ne tím, že jste zabil ubohého Kjella. A navíc jste zranil Beliala. Leží u mne v pracovně na podlaze a vzlyká. Je k neutišení. Co mu Autumn udělala, šerife?“

„Nevím.“

„Určitě máte nějakou představu. Jste s tím dítětem a jeho matkou celý týden. Já to musím vědět, šerife.“

„Kde jsou Joanna a Autumn?“

„Teď jsou obě v pořádku. Co to dítě Belialovi udělalo?“

„Kdo jste, Whistlerův otec?“ Ethan měl šílenou potřebu se rozesmát.

Starý muž neodpověděl, dál se na něj díval, jako by se pokoušel něco odhalit

Ethan zopakoval: „Kdo jste?“

„Já, šerife Merriweathere? Inu, já jsem Otec, ale samozřejmě nejsem Whistlerův příbuzný. Tohle je můj dům a všichni, kdo tu přebývají bez ohledu na to, jak dlouho, jsou moje děti. Plní má přání a na oplátku se jim dostává ponaučení o silách, které jsou mimo jejich vůli.“

„Takže Whistler to tu neřídí?“

„Něco vám řeknu, šerife. Zdá se, že jeden druhého potřebujeme, a tak vám odpovím na všechny vaše otázky a vy pak nebudete mít důvod nepovědět mi o všem, co chci vědět já. Caldicot to tu neřídí. Caldicot je můj dobrý první pobočník. Líbilo se mu jméno Mistr, a tak jsem mu ho dal. Někdy, když si neuvědomuje, že se dívám, naparuje se, jako by tady byl ten nejdůležitější, ale není. Dovoluju mu tu jeho malou nafoukanost, protože tu funguje jako jakýsi finanční čaroděj, jako požehnání, protože mě tyhle věci nudí. Oslovuje naše stoupence z celého světa, a když se mu zdají být toho hodni, přivede je sem.“

Zvedl pokroucenou ruku a ukázal na Ethana tenkým prstem. Měl dlouhé nehty, stočené dovnitř. Jeho starý hlas se roztřásl vztekem. „Odpověděl jsem na vaše otázky, šerife. Teď mi povíte, co Autumn udělala Belialovi. Potřebuji to vědět.“

„Řekl jsem vám, že nevím, co udělala. Pamatuju si jen, že se na něj dívala, a to bylo všechno.“

„Nevěřím vám. To všechno – smrt Kjella, můj ubohý Grace zabitý vaší rukou, moje manželka, která mi volala, zoufalá, protože ji uvěznili, a to všechno je vaše vina, šerife. Ale Belial, my nemůžeme být bez Beliala!“

Ethan pronesl pomalu: „Takže, jestli nakonec to není ta nejlepší možnost – vy jste určitě Theodore Backman.“

Starý muž mu vznešeně přikývl. „Samozřejmě. Autumn je má vnučka. Ztratil jsem dva ze svých tří synů, šerife. Nepřijdu také o svou vnučku. Zdá se, že má víc síly než Belial, už v jejím věku. Patří ke mně, k mojí rodině, k Soumraku. Její dar přitáhne stoupence z celého světa. Budou ji mít ve vážnosti. Pod mým vedením, kdo ví, čím se stane, jakou moc bude mít.“

Ethan uvažoval: „Vaše žena říkala, že jste zemřel před časem v Las Vegas, když vás přepadli na ulici. Takže se to tak nestalo. Byla to

všechno jen smyšlenka, abyste mohl nerušeně založit tuhle sektu. Zdá se mi, že jste to mohl udělat i bez umírání.“

„Neměl jsem jinou možnost. Musel jsem zemřít. Gangsteři, kteří provozovali kasina, se rozhodli, že mi už nechtějí nechat žádné peníze, že jsem jim je ukradl, i když jsem hrál podle jejich pravidel. Ten lupič byl vrah, kterého poslali, aby mě zlikvidoval, ale byl jsem to já, kdo zabil. Kvůli těm parazitům jsem byl nucen přetrhat všechna pouta k Bricker’s Bowl.“ Stařec si povzdechl.

Ethan pokračoval: „Takže tehdy jste se rozhodl otevřít tohle tady? Děti soumraku? Zajímalo by mě, pane Backmane, proč je tu všechno bílé? A ty tuniky – chcete, aby ve vás viděli proroka? Nebo něco víc než to?“

„Mluvíte tak jednoduše, šerife, tak jednoznačně. Nic o tom nevíte. Tohle všechno byl velký počin. Tehdy už jsem nebyl mladý člověk, už tehdy.“

„A Caldicot? Co z toho má?“

Theodore pokrčil rameny. „Shepherd a já jsme Caldicota našli jednoho dne v nákupním středisku v Huntersvillu, na takovém odlehlém místě, které jsme si vybrali, protože jsme museli být opatrní. Caldicot tam prodával auta, věřil byste? Pokusil se nás ošidit. Obdivoval jsem jeho schopnosti a dali jsme se do řeči.

O dva měsíce později jsme koupili starou tabákovou farmu asi o třicet kilometrů dál a použili k tomu jméno jeho matky. Chvíli to fungovalo, ale pak jsem se začal bát, že mne vrazi najdou. Rozhodli jsme se postavit tenhle můj nádherný chrám. Jak víte, peníze nehrají v mém rozhodování žádnou roli. Víte, že moje rodina je velmi zvláštní. Viděl jste, co dokázali udělat Grace a Belial.“ Theodorovi se zkřivila tvář a začal přerývaně a rychle dýchat. Skoro se zvedl z křesla a křičel na Ethana: „Můj ubohý Grace, moje ubohá Shepherd! Co jste to udělal mojí rodině?“ Theodorova hubená hruď se zdvihala. Na chvíli si Ethan myslel, že je nemocný.

Po chvíli se starý muž zase usadil na svém trůnu. „Caldicot si už dříve myslel, že občas dokáže číst lidem myšlenky. Když viděl, co umí Belial a Grace, samozřejmě užasl. Je to ctižádostivý člověk a já jsem ho přesvědčil, že může dosáhnout, čeho chce, když se ke mně přidá.

A to také udělal. Whistler má Harvard. Přivádí k nám oddané, dychtící lidi, kteří touží, abych je učil.“

„Caldicot mi řekl, že jste dosud nenašli další takhle nadané lidi.“

„Ne, dosud ne, ale zítra Caldicot odjíždí do Denveru, aby se setkal s mužem, který praktikuje předpovídání budoucnosti. Uvidíme.“

Ethan se ptal dál. „Tak mi řekněte, proč lidé přicházejí do téhle velké bílé betonové hrobky?“

Theodore mávl žilnatou rukou. „Dost! Rozhlédněte se, šerife! Moje svatyně je velkolepá. Mám ohromný majetek a moje děti ho mohou využívat do té míry, jak chtějí. Proč by nechtěly zůstat se mnou?“

Ethan se rozhlédl po velkém, čistě bílém pokoji s nádhernými impresionistickými obrazy na stěnách. Je to Degas? A pod nohama starého muže ležel nádherný starožitný perský koberec.

Tento pokoj byl skvostný, až na ten směšný stupínek se zlatým trůnem uprostřed. „Stavěl jste pod zemí, abyste se ukryl před mafií?“

Theodore přiznal: „Částečně. Bál jsem se, že nebudu mít dvakrát stejné štěstí. A byly tu i jiné důvody. Když vás málem zabijí proto, že jste, jaký jste, šerife, přemýšlíte, co to znamená. Přenechal jsem ten byznys hromadění pozemského majetku svým synům, a tak jsem se osvobodil pro čtení a kontemplaci, přemýšlel jsem o darech, které nám Backmanům byly dány, a o historii těch, kteří jsou jako my. Došel jsem k závěru, že to, že mě málem utloukli k smrti, mělo účel – totiž, že mám úkol, že mám poslání, abych hledal nám podobné a založil daleko od zabijáků naši vlastní komunitu, komunitu vyvolených.“

„Komunitu vyvolených?“ Ethan zvedl obočí. „Nezdá se mi, že by Caldicot měl nějaké výjimečné síly. A všichni ti lidé tady, učí se tady něčemu, nebo jsou jen využíváni? Nashromáždil jste tolik peněz a moci tím, že jste využíval své syny, že můžete přesvědčit tyhle lidi, aby nedělali nic, alespoň po nějaký čas. Jak dlouho tady lidé zůstávají, pane Backmane? Jak dlouho trvá, než si uvědomí, že tu pro ně nic není?“

„Už jste skončil, šerife? Váš sarkasmus se mě nedotýká. Tady jsem se rozhodl být. Jsem tu v bezpečí, a mohu odcházet a přicházet,

jak se mi zlíbí. Ta stará stodola leží necelého půl kilometru od polní cesty, po které toho moc nejezdí.“

„Jestli každý odsud může volně odejít, jak to, že Autumn viděla vaši rodinu pohřbívat nějaké mrtvé na vašem hřbitově?“

V očích starého muže se na chvíli zablesklo cosi jako lítost, ale pak to pominulo. „Dva z našich návštěvníků – pro nás bezcenní, což bylo výjimečné Caldicotovo pochybení – vyhrožovali, že nás odhalí, pokud jim nezaplatíme. Bylo to těžké rozhodnutí, nedošel jsem k němu snadno, ale nebyli pro Soumrak nijak zvlášť důležití. Musel jsem chránit své tajemství, bez ohledu na to jak. Kjell je bohužel musel odstranit. Byla to pro mne těžká zkouška, šerife.“

„A jak Belial a Grace našli Autumn?“

„Tohle byla pro Caldicota snadná záležitost. Je to chytrý člověk. Dozvěděl se, že Joanna žije v Bostonu. Všechno, co musel udělat, bylo najít nekrolog mého ubohého Martina a tam bylo uvedeno její dívčí jméno. S tím a také s tím, co nám Autumn a ona řekly, stačilo jen několik dobře zvolených telefonních hovorů, abychom vypátrali její rodinu a přátele a její vazbu na Titusville ve Virginii.

Tak, šerife, odpověděl jsem vám na vaše otázky. Mám pro vás nabídku. Odejdete odsud živý a ta žena s vámi, pokud bude chtít, když přesvědčíte Autumn, aby zůstala u své rodiny. Nebude strádat, slibuji vám, že tu najde štěstí. Bude se svou rodinou a já vždycky chráním, co je moje.“

69

Najednou Theodore složil na chvíli hlavu do dlaní a zašeptal mezi prsty: „Ale nemohu chránit ubohého Beliala.“ Zvedl hlavu. „Můj prvorozený nemá bystrý mozek. Bylo od něj ztřeštěné vydat se za vámi do divočiny Titus Hitch. Měl počkat na lepší příležitost. Ale nepředvídal neúspěch – on a Grace nikdy předtím neselhali, ať jsme je požádali o cokoli. A najednou je Grace mrtvý. Ti dva si byli velmi blízcí svým myšlením i svým vnímáním.“ Theodore zvedl hlavu. „Vzal jste mi kus rodiny, šerife; dlužíte mi Autumn, aby mi nahradila to, o co jste mě připravil.“

Ethan se na starého vypočítavého muže usmál. „Bojíte se, že Belial už nikdy nebude moci nikoho uhranout, že je to tak, Theo?“

Theodore uhodil pěstí do opěradla svého zlatého trůnu. „Budete mě oslovovat Otče nebo pane Backmane!“

Povzdechl, pak se napřímil, a jak připadalo Ethanovi, pokusil se vypadat spíš jako monarcha než patetický stařec. Sevřel ruce v pěst, až mu žíly výrazně vystouply pod pergamenovou kůží.

Řekl s pýchou v hlase: „Ať se stane cokoli, je to moje vnučka, která mu to udělala. Bez pokynu od někoho jiného, bez výcviku, bez toho, že by tomu rozuměla, tahle malá sedmiletá holčička to jednoduše načerpala sama ze sebe. Zničila jeho sílu? Vymazala ji z něj navždycky? Doufám, že ne. Ale tohle dítě je úžasné. Belial byl proti ní bezmocný. Ona je dcera svého otce, je to má vlastní vnučka. Ano, Martin, další tragédie. Přál bych si vědět, co by dokázal, kdyby zůstal s námi v Bricker’s Bowl.“

„Proč odešel, pane Backmane?“

„Byl ještě chlapec a nechápal, že my, Backmanovi, se s naším nadáním chováme, jak chceme my, že nejsme vázáni běžnými konvencemi. Sváděli jsme spolu neustálý souboj. Jednou večer mi řekl, že jsem šílený a že jsem ho zneužíval, a já jsem ztratil trpělivost a uhodil jsem ho. Nikdy by mě nenapadlo, že odejde, ale odešel, a byla to jeho volba. Tak mi zbyli Grace a Belial, a teď už jen Belial.

Doufám, že mu Autumn dokáže pomoci. To, co vzala, může vrátit. Musí tady zůstat, šerife. Chcete žít? Chcete, aby žila její matka? Jestli ano, musíte to dítě přesvědčit, aby tady zůstalo, s dědou a strýcem.“

„Poslouchejte mě, pane, musíte,“ řekl Ethan, „Vy si myslíte, že její matka a já ji dokážeme přesvědčit, aby zůstala. Ale Autumn tady nechce být, a až se s vámi setká, vážně pochybuju, že vám skočí kolem krku. Miluje svoji matku, a jestli ublížíte jí nebo mně, nikdy vám nebude věřit a najde si způsob, jak odejít nebo jak vás odstranit. Musíte ji nechat odejít.“

Theodorův hlas byl řezavý. „Poslouchejte vy mě, šerife. Ztratil jsem příliš mnoho, než abych ji nechal odejít. Ne, šerife. To dítě Soumrak neopustí.“

Ethan se zasmál. „Soumrak? Nikde tady oblohu nevidím. Být na tomhle místě je jako být zaživa pohřbený.“

Theodore uhodil pěstí do opěradla svého trůnu. „Budete zticha! Jste obyčejný, šerife, a ničemu nerozumíte. Nechal jsem si Autumn přivézt a vy ji přesvědčíte. Řeknete jí, že když se mnou nezůstane, zemřete. Rozumíte? Jsem její dědeček. Přijme to. Jestli si vážíte svého života, pomůžete nám, aby se s tím smířila.“

Stařec pomalu vytáhl z rukávu své tuniky pistoli a pak stiskl tlačítko na opěradle křesla.

Ethan uslyšel, že se za ním otevřely dveře. Otočil se a uviděl Whistlera, jak vchází do místnosti a drží Autumn za paži a tlačí před sebou Joannu. Autumn se snažila vyškubnout a pokoušela se dostat k matce, ale nedovolil jí to.

Caldicot stiskl paži děvčátka ještě silněji. Proč s ním pořád zápasí? Cožpak si neuvědomila, jak důležitá je pro všechny jejich budoucí plány? Nechápe, jaké štěstí má, jakou neuvěřitelnou sílu má, sílu, kterou by se naučili všichni využívat. Kdyby on uměl udělat to, co udělala Belialovi – děkoval by za takový dar. „Přestaň se se mnou prát,“ houkl na ni dolů a zatřásl jí paží.

„Nech ji být, ty bastarde!“ Joanna na něj zaútočila, ale měla ruce svázané za zády, a tak do něj mohla jen vrazit ramenem.

Caldicot chtěl ženu odstrčit, ale udělal to tak tvrdě, až upadla na zem. Rozkřikl se na dítě: „Podívej se, tamhle je tvůj dědeček! Tvůj dědeček! Otec tvého táty! Vzpamatuj se!“

Autumn se ztratil život z očí, zorničky jí ztuhly. Ztichla a na tváři neměla žádný výraz.

Caldicot ji popadl za obě ruce a zatřásl jí. „Co to děláš? Kruci, co to děláš? Kam se to díváš?“

Joanna se na něj vrhla.

Ethan vykřikl: „Nech ji být!“

Caldicot ženu udeřil po tváři a srazil ji zpátky. Uviděl, že se k němu blíží šerif, a popadl Autumn kolem těla a přitiskl ji zády k sobě. Zvedl pravou ruku a Ethan uviděl osmatřicítku s krátkou hlavní. „Zůstaň zpátky, šerife, nebo tě zastřelím! Nebojí, to je jedno.“

„Caldicote, neubližuj jí!“ nařídil Theodore. „Přiveď mi ji. Pak si můžeš odvést matku a šerifa. Podívej se na její oči – její oči jsou jako Belialovy, hoří v ní síla.“

Dívala se jinam, pryč od nich ode všech, a viděla něco, co on vidět nemohl. „Co to děláš, dítě? Co to děláš?“

70

WINNETT, SEVERNÍ KAROLÍNA

Victor něco zaslechl, jako zašustění listí pod nohou někoho, kdo se snaží jít velice tiše. Lissy? Zvedl zbraň a otočil se po zvuku.

Bernie pozoroval, jak se Victor napřímil a pomalu zvedl na nohy a pistolí sledoval okolí. Bernie neslyšel nic.

Byl to zástupce? Nebo se vrací Lissy? Nemohl dělat vůbec nic než čekat a prát se s páskou na rukou.

Zpoza stromů uslyšel vzrušený hlas Lissy: „Hele, Victore. Koukej, co se mi povedlo!“

Nebyla sama. Bernie tomu nemohl uvěřit. Dillon Savich se zraněnou nohou, kolem které si utáhl opasek, kulhal před Lissy.

Zatancovala na místě. „Ten macho mi řek‘, že všechny poliši v tomhle ubohým městečku jsou na druhý straně v lese a čekaj‘, až vyjdeme ven. Všichni kromě jednoho. Jo, jeden mladej pomocník do mě málem vrazil, než jsem ho sejmula. Pak se přižene tady zvláštní agent Savich, aby ho zachránil. Vidíš, co jsem udělala, Victore? Střelila sem ho do nohy.“

Victor zíral na Saviche, kterého vůbec neznal, kromě jeho fotografie v novinách. Lissy ještě pořád stepovala na místě, jak byla vzrušená.

Victor řekl: „Jaký to má smysl, dotáhnout sem všechny místní benga. Myslim, že asi našli naše auto. Bude pro nás pěkně těžký dostat se votaď.“

Lissy zamávala pistolí kolem sebe. „Velká akce, banda venkovskej tupců, asi stejně blbejch jako ten, co jsem ho střelila.“ Zachichotala se. „Víš, že když zvednu vobličej k vobloze a natáhnu vzduch nosem, opravdu benga cejtim?“ Zapíchla revolver Savichovi do zad. „Todle je můj výstavní policajt. Jen se mu podívej na nohu, už mě nemůže nakopnout. Sedni si, hezoune, vedle Bernieho, co má

dvě ubohý dětičky.“ Lissy si začala třít hrudník. Když si všimla, že ji Savich sleduje, nechala toho.

Jsou možná sto metrů od policejní linie, uvažoval Savich, mezi hustými stromy, které ohraničovaly oblast, na vyvýšeném místě. On a Lissy procházeli pomalu nekonečným bludištěm dubů, bylo to dobrých pět set metrů lesa, k téhle malé propadlině, která ležela na prudkém svahu. Mezi stromy mohl dohlédnout k domu s Victorovým bytem a k průčelí opuštěného domu, kde nechal Lacey a Cullyho.

Zeptal se Bernieho: „Jsi v pořádku?“

„Jo. Ale jo, jsem v pořádku, jen si připadám jako pitomec.“

„Kušuj,“ řekl Victor, „nechci, abyste se vy dva vybavovali, pochopili? Dřepni si vedle něj a vo nic se nepokoušej.“ Victor namířil pistoli přímo na Saviche, který se pomalu usazoval u kmene dubu a natáhl si poraněnou nohu před sebe. Uvolnil opasek a zkoumal zranění. Přestalo krvácet. Stáhl pásek dolů.

„Proč si ho sem přitáhla, Lissy? Proč si mu prostě neprohnala kulku hlavou tam, kde si ho vobjevila?“

„Ten pašák tady mi povídal, že má větší slovo než ubohej Bernie se dvouma malejma děckama, a povídal, že potřebujeme rukojmí, kterýho benga poslechnou, a že von je ten jedinej, kterej nás votad dostane. Co si vo tom myslíš?“

Victor se podíval ze Saviche na Bernieho, pak zpátky na Lissy. „Mně se to nelíbí, ale musím přiznat, že má asi vopravdu větší vliv. Možná nás z toho dostane.“

Sklonila hlavu na stranu a pohladila si čelist dlouhými štíhlými prsty. „Až nás dostane pryč, pak bys to asi měl bejt ty, kdo mu pošle kulku mezi voči, Victore. Myslim, že potřebuješ trénink. Vzpomeň si, žes neměl kuráž na to, abys zabil tu policajtku na dálnici, i když jsem ti řekla, abys ji vzal doprostřed čela.“

Victorova pěst vyrazila tak rychle, že Lissy neměla šanci. Zasáhl ji do čelisti. Zavrávorala zpátky a upadla. Savich se napůl zvedl, bolest mu projela nohou a Lissy zakřičela: „Sedni si zpátky, nebo to napálim do Bernieho! Rozumíš, ty jeden Speciální agente? Bude mrtvej a bude to tvoje vina!“

Ležela na boku a mířila na Bernieho.

Savich se usadil na zem, tentokrát blíž k Berniemu, snad dostatečné blízko, aby mu stáhl izolační pásku ze zápěstí.

Lissy tekly slzy po tvářích. Victor se k ní sehnul, prsty ji lehce hladil po vlasech a jeho hlas byl měkký a vemlouvavý. „Nemělas to říkat, Lissy; nechtěj, abych si připadal míň jako chlap. Koukej, co si mě donutila udělat.“ Třela si čelist a nespouštěla oči ze Saviche. „Tys mě uhodil, Victore. Máš kliku, žes mi nezlomil čelist.“

„No, hele, to bude dobrý, nebudeš muset jít znovu do špitálu. Nevadí, co řekneš, nevadí, jak moc se mi budeš posmívat, jenom nechci, abys musela zpátky do špitálu.“

„Budu mít parádního modráka.“

„Nebude to tak hrozný, myslím,“ řekl Victor. Ohlédl se po Savichovi. „Tys vopravdu přivedla tohodle agenta FBI jako rukojmí? A čekáš, že ho pak zabiju? Moh‘ bych ho zabít, moh‘, kdybych chtěl. Nezdá se bejt drsnej, když tu takhle leží. Uvidíme, až nás dostane pryč.“ Podal jí ruku a pomohl jí vstát.

Lissy si dál mnula čelist. „Dokázal bys ho prásknout mezi voči? Já bych se mohla postarat vo Bernieho. Pak bysme byli volný a mohli vypadnout z tohodle balíkova. Vobstaráme si auto. Chci jet do Montany.“

„Montana je docela dobrá. Nevím, jak dlouho to tam autem trvá.“

„Uděláme to za pět dní, nelámej si hlavu.“ Lissy zpozorovala, že Bernie se potichu domlouvá se Savichem. „Kušuj, nebo vás sejmu. Victore, než nás superagent dostane votaď, mám nápad. Podej mi jeho mobil. Chci se mrknout na zrychlenou volbu.“

Victor přitiskl hlaveň revolveru Savichovi na krk a vytáhl mu mobil z kapsy košile. Pak vyskočil, couvl o dva kroky a podal telefon Lissy. Rychle prošla paměť. „To je ale trefa! Hned první číslo, nějaká Lacey.“

„Co to je za méno? Kdopak to asi je?“

„Nejspíš nějaká hovadská přezdívka,“ usoudila Lissy. „Zavoláme a uvidíme, kdo je ta Lacey.“

Bernie se rychle podíval po Savichovi, ale ten byl naprosto klidný. Telefon zazvonil jednou a pak se ozval ženský hlas: „Prosím?“

„Hele, to je Lacey?“

„Jo, já jsem Lacey. Kdo to chce vědět?“

„Hezkej ksichtík, to si ty? Tady je Lissy Smileyová. Mám tu dva důležitý federální agenty. Zvláštního agenta Saviche a zvláštního

agenta Bernieho se dvouma skoro sirotečkama. Ty jsi Savichův parťák, že jo? A máš ty červený vlasy?“

„To jsem já.“

„Hele, vopravdu s nim nespíš? Povídal, že se mu ani moc nelíbíš. Přesto, proč ses mu nepokusila dostat do kalhot?“

„Proč mi voláš, Lissy?“

„Chci vědět, jakou barvu na vlasy si mám koupit, abych měla vodstín jako ty. A je to trvča?“

„Je mi líto, jak vypadám, taková jsem.“

„Tak to je zlý, že jo? Volám ti, abych tě varovala, nezůstávej v tom zbořeným baráku, nebo budeš mít krev všude po těch parádních vlasech. Chci ti říct, že jestli ty benga něco zkusej, tydle dva zařvou. A jo, ten velkej maník je teď naše rukojmí. Doprovodí nás votaď.“ A Lissy zaklapla Savichův mobil a hodila mu ho zpátky. Zachytil ho a zastrčil do kapsy košile. Pravou ruku měl jen centimetry od Bernieho zápěstí, a ani Victor, ani Lissy si toho nejspíš nevšimli.

V tu chvíli se mu ozvala Autumn.

71

SAVICH JI USLYŠEL volat, hlasitěji než kdy předtím. Měla bledý obličej a oči zoufalé. Lapala po dechu.

Co se děje, Autumn? Je něco špatně?

Je to můj dědeček, Dillone, je naživu a je tady, a já si myslím, že chce zabít mámu a Ethana!

Prrr, počkej chvíli. Kde jsi?

Je to dům, je pod zemí a všechno je bílé a opravdu moc, moc ošklivé.

Autumn, poslouchej mě. Já sám mám teď obrovský problém –

Ukažte.

Podíval se na Bernieho, svázaného a sedícího u stromu, potom na Victora a Lissy a na jejich zbraně, namířené na něj. Může Autumn vidět to, co vidi on, stejné jako on viděl ten znak na motelu? Je schopná vidět jeho očima?

„Co to děláš?“ křikla na něj Lissy a vykročila k němu. „Ať děláš, co děláš, okamžitě přestaň, nebo donutím Victora, aby tě provrtal hned teď!“

Savich si neuvědomoval, že by se pohnul. Co udělal, že je to vyplatilo? Klidně a přirozeně řekl: „Nechápu, o čem mluvíš, Lissy.“

„Měl jsi divný voči, pak jsi zíral na Victora a na mě, vypadal si jako nějakej divnej patron, jako by ses díval skrz nás. Cos to dělal?“

Savich se usmál. „No, věc se má tak, a je to naprostá pravda, že je jedna malá holčička, která se na vás dívala mýma očima.“

Victor se otočil dokola a houkl: „Jaká malá holčička? Kde je? Není tu žádná malá holčička! O čem to mluvíš?“

Ať už ti dva viděli na jeho tváři cokoli, zamávalo to s nimi. Pokračoval: „Jmenuje se Autumn a myslím, že žije v Georgii.“

Lissy na něj vyvřískla: „Ty prolhanej –“

Victor ji popadl za ruku a zatřásl jí. „Lissy, ne, dělá to schválně, chce nás vynervovat, abysme začali dělat chyby. Koukni, vůbec se nehejbá, je to dobrý. Ať řekne cokoli, nic to neznamená. Jen nám nahání strach. Musíme se rozhodnout, co s nim, jestli ho použijeme

jako rukojmí, nebo ho vodpráskneme. Jde o to, že nás nemůžou zastřelit, když ho budeme mít před sebou jako štít.“

Zavřískla. „Ne! Von něco udělá; zabije nás. Nenechá se využít, nenechá! Já už chci, aby zhebnul, Victore, hned! Řek‘ si, že to můžeš udělat, když budeš chtít. Tak teď je čas přitvrdit.“ Vyměnila si s ním pistole. „Vem si mojí. Má tlumič, nikdo tak neuslyší výstřely. Zastřel je voba, Victore. Dokaž mi, že to dokážeš udělat.“

Victor držel pistoli přímo před sebou a mířil na Saviche. Tvář měl bledou, celé tělo v křeči. Vypadal k smrti vystrašený. Z toho, že je má zabít? „No tak, Victore, voddělej je voba, rovnou mezi voči.“ Savich uslyšel Autumn zakřičet *Ne!* a Victor se zapotácel a padal na kamenitou zem, kroutil se a uhýbal, jako by ho někdo skutečně tloukl. Stejně najednou přestal a seděl, celý vyděšený a díval se na Saviche. Vykřikl: „Utíkej, Lissy!“, a vběhl do lesa. *Autumn, to jsi udělala ty?*

„Vzdej to, Lissy!“

Lissy v šoku otevřela doširoka oči. Savich poznal, že si myslí, že je tu Autumn, ale nebyla to Autumn. Byla to Lacey a mířila pistolí Lissy přímo do zad. Cully se objevil za ní a vypálil pět rychlých ran za Victorem. Uslyšeli bolestný výkřik, jak ho jedna kulka zasáhla. Pak se Cully vydal za Victorem. Lacey řekla: „Otoč se, Lissy. Velmi pomalu, nechci tě zabít. Hned hoď pistoli na zem.“ Lissy se ohlédla přes rameno a zírala na ženu s divoce rudými vlasy. „Krásný vlasy,“ řekla. A začala zuřivě pálit směrem k Lacey.

Ta klopýtla a upadla, ale zvedla se na kolena a opětovala střelbu. Dostala ji, uslyšela bolestný výkřik, ale nevěděla, jak vážně ji zranila. Směrem k nim padly další výstřely.

„Zůstaň dole, Lacey,“ zakřičel Savich. Dokulhal k ní, napůl si k ní klekl a přitáhl si ji k sobě. „Bude lepší, když budeš v pořádku, slyšíš?“

„Jo, je mi dobře. Dillone, tvoje noha!“

„Není to tak zlé. Můžu se na ni postavit. Rozvaž Bernieho a vy dva se pak vydejte za Victorem. Budete se možná muset rozdělit, abyste ho našli. Lacey, Lissy mi vzala pistoli.“

Lacey mu beze slova podala svoji. Donutil se k pohybu, a šlo to, neohrabané, ale celkem dobře, a dal se za Lissy do klusu. Lacey za ním zašeptala: „Bude lepší, když budeš opatrný.“

Savich brzy před sebou uviděl Lissy, jak se proplétá mezi stromy. Rána od Lacey ji brzdila. Otočila se, uviděla ho a vypálila. Kulka mu zasvištěla kolem hlavy, a tak uskočil za strom. Noha na sebe upozornila, a čekal, že v ni začne škubat.

Slyšel střelbu a přál si, aby Cully a Lacey konečně Victora dostali. Před ním se zabělala Lissyina blůza, a tak vypálil. Vykřikla. Otočil se a běžel k ní a levou nohu vláčel za sebou. Zavolal: „Lissy! Je konec, zastav se, slyšíš?“

Slyšel ji smát se tím šíleným smíchem, plným bolesti. Pochopil, že se zase dala na útěk, i když měla dvě střely v těle. Lissy zavolala: „Nikdy mé nedostaneš, ty parchantě. Zabiju tě a pak zabiju každýho poliše, kterýho si s sebou přiveď!“

Klopýtal za ní. Další kulka se zasekla do stromu asi deset centimetrů od jeho ramene.

No tak, zpropadená noho, ještě kousek. Pohyb!

Noha ho určitě slyšela, protože zasprintoval a rychle se dostával dál do lesa. Určitě krvácí a brzy bude muset zpomalit.

Uviděl, že se Lissy opírá o dubový kmen a lapá po dechu, celá shrbená. Bílou košili jí barvila krev a stékala jí na boku na džíny. Držela jeho revolver v jedné ruce a druhou si tiskla k hrudi. Krev jí prosakovala mezi prsty. „Lissy, je konec. Zahoď tu pistoli. Jsi zraněná, musíme sehnat pomoc.“ Podívala se k místu, kde se kryl, a vystřelila. Výstřel šel mimo a odštípl malou větev z dubu nalevo od něj. Pálila znovu a znovu, i když věděl, že ho nevidí. Zůstal stát tiše, dobře skrytý za stromem, mimo její palebné pole. Proklínala ho a za jejím vztekem slyšel bolest. Kulka odloupla kůru napravo od něj a lízla mu tvář. Další pitomá jizva. Kolik nábojů je ještě v tom jeho SIG? Savich věděl, že dívka nepřestane střílet. Bylo toho moc, pomyslel si; už toho bylo moc. Vyšel zpoza stromu. „Zahoď tu zbraň, Lissy!“

Neposlechla. Zakřičela zpátky: „Nenávidím tě! Zabiju tě!“ Rozeběhla se přímo k němu, vykřikovala nadávky, z ruky jí odkapávala krev a zamířila mu jeho pistoli na prsa.

Savich natáhl kohoutek. Kulka ji zasáhla mezi oči. Síla výstřelu ji nadzvedla a odhodila zpátky. Lissy byla mrtvá dřív, než dopadla na zem.

Dokulhal k ní a díval se na její krásné oči, které už vůbec nebyly šílené, na ty krásné oči, které už ho neviděly a už nikdy nic neuvidí. Prsty ještě pořád svíraly jeho zbraň. Vytáhl ji a schoval za opasek.

Musel se dostat zpátky k Lacey. Otočil se na podpatku a kulhal zpátky tak rychle, jak jen mohl.

72

Lacey stála nad Victorem Nesserem, zprudka oddechovala a moc dobře věděla o škubavé bolesti tam, kde kdysi mívala slezinu; podpatkem mu stála na prsou. Vystřelila po něm z dámského koltu, který nosila v pouzdru nad kotníkem, čtyřikrát nebo pětkrát, ale minula, protože kolt byl přesný jen na krátké vzdálenosti. Pak mu zamířila na nohy a trefila kotník. Kulhal a hnal se dál, a tak ho zkusila složit ze vzdálenosti něco málo přes půl druhého metru znovu, s adrenalinem na nejvyšším stupni. Teď tu ležel na zádech a těžce dýchal, ale ani se nepohnul. Kotník ho určitě bolel. Oslovila ho a snažila se popadnout dech. „Je po všem, Victore. Ať tě ani nenapadne škubat sebou. Hele, schytal jsi to z obou konců, do hlavy i do nohy."

Victor se nepohnul, jen ležel a sténal. Lacey zakřičela přes rameno: „Cully, mám ho. Jsme tady. Victor nikam neuteče."

Victor pevně zavřel oči. Slyšel ten ženský hlas, cítil tlak její boty na prsou a kurevskou bolest v roztříštěném kotníku, která mu vystřelovala až do břicha. Cítil taky ostrou bolest na straně hlavy, olízl si rty a byla to krev. Bál se dotknout kotníku, bál se toho, co pocítí. Radši by chodil s půlkou hlavy ustřelenou, než aby nemohl chodit vůbec. A stejně nemohl nic dělat. A co bylo horší, věděl, že nemůže pomoct Lissy.

Kde je Lissy? Zabila Saviche? To si nemyslel; nedoufal, že by toho chlapa mohla zabít. A tahle rudovlasá agentka byla jeho parťák.

Kdo je Autumn? Co mu udělala? Pamatoval si, jak se bezmocně kutálel po zemi a trhal sebou a zvedal se. Autumn je malá holka? Ne, to není možné, přece tam nikdo nebyl. Je to všechno lež, to něco udělal Savich, ale co udělal a jak? Cítil, jak mu začíná být zima a jak se mu strach začíná zakusovat do mozku.

Kdyby byl Saviche zastřelil hned, když bezmocně ležel vedle Bernieho, kdyby je byl zastřelil oba, bylo by to skončené, bylo by po všem. A Lissy by věděla, že se na něj může vždycky spolehnout. Samozřejmě že je Lissy mohla zastřelit sama, ale chtěla si s nimi

pohrávat a s ním taky. To byla velká chyba, největší chyba, jakou kdy udělali. Jejich poslední chyba.

Victor si vzpomněl, jak to bylo úplně na začátku, na jeho roky s rodiči, kdy otec vytloukal z matky duši, kdykoli ho napadlo, a jak se pak s mámou vrátili do Jordánska, aby ji tam tloukl ještě víc. Žije ještě? A teta Jennifer a ty roky, kdy mu ta šílená ženská říkala, kdy má jíst, kdy si čistit zuby, s kým smí promluvit a jak ho zabije, jestli se někdy dotkne její krásné třináctileté dcery, té jediné lidské bytosti, kterou kdy miloval a která se narodila téhle pomatené ženské. Pořád ještě cítil špičku řeznického nože, který mu držela u krku, když na něj ječela. Teta Jennifer si myslela, že Lissy obtěžuje. Byla to fraška, ale vůbec se nebránil, neřekl jí, že to byla Lissy se svými čerstvě vypučelými prsy, a že za ním sama přišla do jeho malé ložnice pod střechou… Lissy matku zastavila, vytrhla jí nůž, ale o hodinu později ho teta Jennifer praštila kladivem, i když už věděla, že to byla Lissy – ovšem že to věděla. Myslel si tenkrát, že umře, ale neumřel.

Victor věděl, že nemá žádnou budoucnost. Usoudil, že to věděl od okamžiku, kdy mu Lissy vlezla do postele. A teď je Lissy možná mrtvá. Není možné, aby tentokrát polišům nějak unikla. Je po všem, úplně po všem.

Pramínky krve se mu na tváři mísily se slzami, ne slzami bolesti z roztříštěného kotníku, ale z toho, že už nikdy Lissy neuvidí. Nemyslel, že chce nějakou budoucnost. Otevřel oči a podíval se na agentku, která stála nad ním s malým revolverem v ruce a mířila na jeho zakrvácený obličej.

Cully se objevil za ní, pomalu odložil zbraň a podíval se na něj. Bez známky vzrušení mu řekl: „Pamatuješ si na mě, Victore? Jsem ten chlap, co jsi ho svázal na podlaze vaší ložnice a chtěl mu vystřelit mozek z hlavy. Vzpomínáš si na toho tátu a na tu mámu, co jste je zastřelili v jejich kuchyni v Alexandrii? Zastřelili jste dva lidi kvůli pitomýmu autu. Kolik lidí jste s Lissy bezdůvodně zabili? Jste oba vzteklí, Victore. A oba jste šílení.“

Victor odporoval: „Já nejsem šílenec.“

„Ale jo,“ řekl Cully. „Chceš to všechno hodit na tu puberťačku, kterou jsi v třinácti přeříz‘?“

Lacey položila lehce dlaň Cullymu na rameno a cítila, jak se chvěje vzteky.

„Lissy jsem nikdy nepřeříz‘! Slyšíte, tak to nikdy nebylo. Vona mě potřebovala, jenom mě. Vždycky říkala, že mě zná, vod chvíle, kdy jsem k nim přišel, říkala, že mě zná až na dno mojí duše. Chcete jí zabít! Chcete jí vidět mrtvou!“

Cully nakopl Victora do boku, ale Victor si toho snad ani nevšiml. Pak na něj agent zakřičel: „Je načase, abys poslouchal, ty syčáku. Buď rád, žes nezastřelil Bernieho, protože to bych tě zabil sám.“

Lacey viděla, že Cully se pořád třese zuřivostí, a vyrovnaným hlasem řekla: „Ale protože jsi nezabil ani Bernieho, ani agenta Saviche, Cully a já tě dostaneme do nemocnice. Dokonce ti pomůžeme, protože máš kotník na mraky. Chceš kapesník, aby sis utřel krev z obličeje? A, tady máme Bernieho. Dostali jsme ho, Bernie, žádný problém“

Bernie otevřel ústa, ale Cully ho přestihl. „Jen mě mrzí, že já jsem nebyl ten první, kdo tě našel,“ řekl a znovu Victora kopl. „A vsadím se, že Bernie si přeje totéž. To bys z toho nevyšel jen s takovou směšnou ránou na noze.“

Victor se na ně podíval očima zaplavenýma bolestí. „Měl jste bejt mrtvej. Všichni ste měli bejt mrtvý, kdyby nebyla ta holka Autumn. Kdo to je? Tady přece nebyla žádná malá holka.“

„Máš pravdu, Autumn tady nebyla,“ přikývla Lacey. „Ale to teď opravdu není tvůj problém, Victore.“

Victor se pokusil zvednout, sykl bolestí a upadl na bok. Slyšeli, jak šeptá: „Lissy chtěla ject do Montany. Řek‘ bych, že to už se nestane.“

Cully a Bernie ho zvedli pod rameny, každý z jedné strany. Plakal a sténal a za ním na kamenité zemi zůstávala krvavá šmouha. Lacey nezajímalo, co říkal; měla moc starostí o Dillona. Lissy možná ještě pořád někde byla, a to byla chyba Lacey. Měla ji sejmout, měla, ale nedokázala střelit to děvče zezadu. Na chvíli si dovolila podívat se jinam a Lissy byla tak rychlá, ztratila se, úplně nečekaně, a pak po ní Lacey vypálila, ale jen ji zranila, možná ani ne vážně. Není pro to omluva. Parádně selhala a všechny ohrozila. Neudělala svou práci.

Kdyby nebylo Autumn, Victor by byl Dillona zabil. „Autumn,“ zašeptala a jen nezřetelně vnímala, že Victor kleje a brečí, obojí najednou, „děkuju ti za naše životy.“

„Lacey, člověče, jsi v pořádku?“

Savich se belhal mezi stromy. Byl skoro celý. Docela dobrý. Zeširoka se na něj usmála.

Victor strnul. Zaječel: „Kde je Lissy? Co si udělal Lissy?“ Savich se podíval na mladíkovu zpustošenou tvář a na tu sžíravou obavu v jeho očích. Řekl: „Je po ní, Victore.“

Victor zvedl obličej k tmavnoucí obloze. „Lissy! Panebože, Lissy, ty nesmíš umřít, nesmíš!“ Plakal jako zatracená duše v pekle.

73

PEAS RIDGE, GEORGIE

Whistler se na ni podíval dolů a Ethan využil šanci. Vrhl se na Whistlera a přitlačil ho ke zdi. Ten upustil pistoli na podlahu.

„Autumn, rozvaž mě!“

Holčička si klekla vedle matky a začala se potýkat s uzly. Joanna musela sledovat, jak si Ethan s Whistlerem vyměňují údery, než byla konečně volná. Vyskočila a přitáhla si Autumn za sebe. Chtěla pomoct Ethanoví, ale viděla, že bojuje. Nepotřebuje ji.

Whistler byl sice silnější, než Ethan čekal, ale neměl ve skutečnosti vůbec šanci. Ethan měl na své straně vztek, tak velký vztek, až to v něm rozeznělo ty nejprimitivnější části jeho já. Chtěl krev. Překvapil Whistlera, když ho kopl do prsou a podařilo se mu sevřít mu hlavu rukama. Udeřil jí o bílou stěnu. Nepřestal, ani když uviděl stopy krve na té zářivé bílé a uslyšel, jak Whistler sténá.

„Ne!“ Theodore Backman se zvedl na vysokém pódiu a padl na kolena. „Ne!“ zakřičel znovu a ukázal dlouhým prstem na ty dva. Obrátil pohled na svou vnučku, na tu zázračnou dívenku, od které očekával, že bude budoucností jeho rodiny. Cítil palčivou bolest na prsou a pomalu klesl na bok. Sykavě vdechoval vzduch, jak se snažil popadnout dech.

Ethan naposledy uhodil Whistlerovi hlavou o zeď a pustil ho. Ten se svezl po stěně a jeho krev na ni malovala bizarní vzory, jako by je kreslil zašpiněnými prsty.

Ethan stál nad ním, lapal po dechu a pokoušel se ovládnout svůj vztek. Obrátil se ke starci, který ležel na nádherném koberci. Byl při vědomí a upřeně se na Ethana díval. „Zabil jste Caldicota?“

„Pochybuju.“ Neřekl, jestli se o tom přesvědčil, a otočil se k Joanně a Autumn. „Jste v pořádku?“

Autumn přikývla a Joanna dceru ještě pevněji objala a pohladila ji po vlasech. „Už je to dobré, baby, teď už ano. Jsme v pořádku, Ethane. A ty?“

Theodore Backman se na podlaze posadil a s otevřenou náručí zavolal na holčičku: „Autumn! Moje drahá vnučko, se mnou dosáhneš na hvězdy, podrobíš si nebe. Pojď ke mně, dítě, pojď k dědečkovi.“ Pomalu se ohlédl ke dveřím. Všichni se na ně podívali a viděli, jak se otvírají. Ve dveřích stál Belial a v očích měl záblesky nesmírného vzteku. Theodore vykřikl: „Beliale, synu. Rychle, šerif a Joanna!“ Ale Ethan se na něj nepodíval. Sklonil hlavu a vyrazil na Beliala a vší silou mu vrazil do žaludku; Belial proletěl otevřenými dveřmi a tvrdě narazil na stěnu chodby. Zatracený zasténal bolestí a obvaz na jeho rameni se zbarvil krví, ale loktem udeřil Ethana zezadu do hlavy a srazil ho k zemi.

Joanna na Beliala zaútočila podobně jako předtím Ethan, hlavou proti jeho hrudi. Zatracený ji popadl za krk a zdvihl ji, ale Joanna se na něj nepodívala. „To nevadí.“ Belial ji tvrdě udeřil do čelisti. Upadla.

Belial vběhl zpátky do místnosti, právě když se na něj vrhla Autumn. Ječela na něj a bušila mu pěstmi do žaludku. Popadl ji a zatřásl s ní.

Autumn vzhlédla a upřeně se na něj zadívala. Zakňučel někde hluboko v krku a padal dozadu. Uhodil hlavou o stěnu a pomalu se sesunul k zemi a nehýbal se.

„Mami!“ Autumn vběhla do chodby, klekla vedle matky a zatřásla jí rameny, lehčeji pleskala po tvářích a plakala a žebronila, aby se probudila.

Ethan byl v okamžiku u nich. Zvedl Joannu v náručí a houpal ji. Když se otočili, uviděli, jak Theodor Backman vrávorá směrem k nim. Křičel a jeho hlas se rozléhal prostorem jako hlas Mojžíše volajícího z hory: „Zklamala jsi mě, Autumn. Nejsi hodna, abys nosila moje jméno. Jsi stejná jako tvoje obyčejná matka, nejsi k užitku. Zříkám se tě, jako jsem se zřekl tvého otce!“

Pozvedl zbraň a vystřelil.

Rána zasáhla Autumn do prsou.

74

MĚSTSKÁ NEMOCNICE V PALMERTONU
TŘICET KILOMETRŮ OD PEAS RIDGE

Byl zázrak, že přežila přepravu, řekla Joanna Savichovi, ale přežila ji. Přežila i dvouhodinovou operaci a stále byla naživu, když se příští ráno Savich a Lacey dostali do nemocnice, Savich šel o berlích. Ignoroval, že ho tahaly nové stehy na stehně, a ignoroval i stálou bolest, když šlo o její život.

Ethan namluvil nemocničnímu personálu, že jsou s Joannou manželé, a Savichovi to řekl po telefonu, než vrtulník FBI dosedl na Ricketts Field, asi osm kilometrů od nemocnice, takže nikdo nic nenamítal proti tomu, že zůstává s Joannou u Autumn na jednotce intenzivní péče.

Ethan jim prokázal dobrou službu a nechal je vrtulníkem zdravotnické záchranky vyzvednout na mýtině u stodoly. Když helikoptéra přistála, řekl Lacey vyrovnaným, až lhostejným hlasem, že šéfka policie v Peas Ridge a jejích šest zástupců přijeli a zabývají se Theodorem a Belialem Backmanovými a Caldicotem Whistlerem, kteří jsou ještě naživu. Vyprávěl jí o Kjellovi, o lidech, kteří zůstali schovaní, když došlo k boji, a o těch, kteří se odtud nedostali dost rychle. A řekl jí, aby hledali čerstvý hrob.

Savich a Lacey se dívali na Autumn mezi plentami kóje na JIPce, na její velice bledý obličej, na neuvěřitelně slabá zápěstí připojená k přístrojům a na kyslíkovou masku na obličeji. Vypadala děsivě křehce a Savich se toho bál. Pořád s ní v duchu mluvil, znovu a znovu ji přesvědčoval, že to překoná, že ji seznámí se Seanem a že bude jeho velká sestra a bude ho komandovat. Řekl jí, že chce vidět její úsměv, jen kvůli němu, a vyprávěl jí o Astrovi, jak mu – až bude zase v pořádku – budou se Seanem házet pamlsky a jak jí pes olízne nos, když si nedá pozor.

Neslyšel ale ani její šepot, ani nevnímal její stín. Zoufale chtěl, aby ho slyšela Cítil, že musí mluvit dál, protože nic jiného dělat

nemohl. A znovu a znovu se podivoval, jak tak malé stvoření mohlo přežít přímý zásah do prsou.

Jak jim řekla jedna sestra z oddělení, bylo dobrým znamením, že dýchala sama a už nepotřebovala respirátor.

Její hrudní chirurg, doktorka Maddoxová, osvěžená několika hodinami spánku, vyšla za Joannou a Ethanem ven z kóje a představila se. „Nechci vám lhát, bylo to na poslední chvíli, ale ustála operaci jako šampión“ – byla to lež, ale doktorka Maddoxová jim nedokázala říct, že ji skoro ztratili. „Je to statečné malé děvčátko.“

Šerif a dva agenti FBI, pomyslela si. Konečně ať si rozeberou mezi sebou, jak se mohlo sedmileté dítě samo postřelit pistolí. Moc nevnímala rozrušené řeči, které o tom slyšela. Nebyl na to čas. Útěšlivě pohladila Joannu po rameni a potřásla Ethanoví rukou. „Vy dva tu můžete zůstat, ale musím požádat tady agenty, aby návštěvu zkrátili. Potřebujeme klid. Zkuste si nedělat velké starosti, nikdo z vás, nikomu by to neprospělo. Je v dobrých rukou. Budu tady v nemocnici, když mě bude potřebovat.“

„Je tak malá,“ zašeptala Lacey. „Zdá se být menší než Sean.“ Lacey se se vzlykem obrátila na Saviche a ten ji pohladil po zádech a zadržel slzy, které se mu objevily v očích. Polkl. Vzpomněl si, jak mu otec říkával, že všichni si myslí, že chlapi musejí být silní, všechno vydržet a nehroutit se, a že podle něj je to blbost. Ta vzpomínka ho skoro pobavila. Řekl Joanně a Ethanovi: „Už jsem ji volal víckrát, než můžu spočítat. Ona – tam není.“

Joanně se třásl hlas. „Nebo se na to necítí dost silná. Tak by to mohlo být – určitě je to tak. Jedna sestřička nám řekla, že má před sebou dlouhou cestu, než bude zase v pořádku…“ Selhal jí hlas.

Joanna a Ethan se vrátili zpátky do kóje a usadili se na židlích vedle úzké postele. Savich a Lacey stáli v nohách postele za nimi. Vstoupila stejná sestra, Elaine Amosová. Dívali se na ni, jak měří Autumn tep. „Cítím tady,“ dotkla se prsty tam, kde měla srdce, „že to dokáže. My všichni tady jí chceme pomoct to překonat Co se vám stalo s nohou?“

Lacey řekla věcně: „Střelili ho.“ Viděla, jak Elaine vykulila oči, ale bylo jí to jedno. Jestli je tohle špitál jaksepatří, je ten klep už stejně mezi lidmi, teď, když si to přihasili dva agenti FBI a jeden z nich na berlích. Kdyby tak věděli. Chtěla se Autumn letmo dotknout,

pocítit teplo malého dětského tělíčka, ale Joanna měla hlavu blízko hlavy své dcery a lehounce Autumn hladila po tvářích.

Elaine řekla: „Lidi, nechte mě s ní chvíli o samotě, ano?“ Poslední pusa, poslední dotek a všichni čtyři vyšli z kóje, jen Joanna se ještě ohlédla po svém dítěti, jehož tvář byla tak bledá, jako by byla bez života.

Ethan si odkašlal: „Měl bys vědět, Savichi, že Theodore Backman zemřel brzy po převozu do nemocnice, byl to masivní infarkt.“ Uhodil pěstí do dlaně. „Vyřešil to snadno ten perverzní dědek. Belial, podle toho, co jsem slyšel naposled, nereaguje – je katatonický, jak tady říkají. Převezli ho na hlídaný pokoj na psychiatrii, kde ho máme v izolaci a pod stálým dozorem. Co se týká paní Backmanové, ta je o šest pokojů na chodbě dál, nepříčetně řádí a lamentuje jako vzteklá. A Caldicot, ten psychopat, je pořád ve věznici velitelky Parkesové v Peas Ridge.“ Na chvíli se odmlčel, otočil se zpátky a mezi roztaženými závěsy sledoval ošetřovatelku, jak se nad holčičkou sklání a něco dělá s přístroji. Řekl, s očima pořád na Autumn: „Velitelka Parkesová našla čerstvý hrob, asi sto padesát metrů za stodolou. Jsem rád, že to vyšlo. Aspoň se teď ti dva, které tam našli, dostanou domů.“

Savichův mobil se rozezněl. Tentokrát to byl Eric Hummer „Milwaukee Blues“. *Právě teď*, bouřila se v duchu Lacey a zatoužila, aby mohla Savichovi vyrvat mobil z ruky a vyhodit ho oknem ven. Ale samozřejmě nemohla. Zatracená služba, pomyslela si.

Savich po pár minutách mobil zavřel. Obrátil se k těm třem před JIPkou. „Ethane a Joanno, jak víte, letěli jsme sem s Lacey rovnou ze Severní Karolíny. Ale musíme se vrátit do Washingtonu. Doktor Maitland říká, že noviny šílí, přiznal, že dostává stovky otázek, a doktor Mueller, i když chápe situaci kolem Autumn, nás žádá, abychom se vrátili, dokud se všechno nevyjasní. Nechci odjet –“

Ethan si přitáhl Joannu k boku a stiskl ji. „My budeme tady. Díky za všechno, co jste pro nás udělali.“

Lacey se dotkla nejdřív jeho ramene a pak Joannina. *Mlčí, modlí se*, řekl si Savich. Podíval se jí do obličeje a na bolest v jejích očích. Řekl rozhodně: „Všichni mě poslouchejte. Elaine nám řekla, že to dokáže. Slíbila nám zázrak.“

EPILOG

MĚSTSKÁ NEMOCNICE V PALMERTONU
TŘICET KILOMETRŮ OD PEAS RIDGE
O pět dní později

Savich stál ve dveřích soukromého pokoje ve druhém poschodí, kde ležela Autumn. Zrovna s Lacey přijeli do Palmertonu po pěti dnech obav. Slunce proudilo řadou oken a rozzářilo žluté stěny. Ještě pořád byla připojená na přístrojích, ale už neměla kyslíkové hadičky v nose a na tvářích bylo vidět trochu barvy. Na nemocniční posteli se zdála být maličká, vyhublá. Ale žila; dokáže to. Brzy bude zase v úplném pořádku.

Spala a klidně a stejnoměrné dýchala. Savich se díval na Joannu, která se shýbla a políbila ji na tvář, pak ji Ethan políbil na čelo. Vyšli ruku v ruce z pokoje, byli pobledlí a vyčerpaní, v očích měli ještě stíny starosti a nedostatku spánku, ale oba se usmívali.

Ethan si potřásl rukou se Savichem a objal Lacey. „Autumn teď bude chvíli spát, ale Joanna a já už meleme z posledního. Co takhle zajit si na kávu – a pro tebe čaj, Savichi – do nemocniční kavárny? Není až tak špatná a drží nás na nohou posledních pět dní. Mně se líbí plechovka. Že je na ní orlí hlava?“

Stěny v palmertonské nemocniční kavárně byly zlatožluté, židle a stolky byly střídavě modré a zelené. Člověku to nedalo, aby se necítil trochu líp, když vešel.

Joanna řekla: „Jsme moc rádi, že jste, lidičky, zpátky. I když jsme telefonovali každý den, je prima vás zase vidět a mít vás tady.“ Zhluboka se nadechla. „Je to – těžké.“ Usmála se na Ethana a stiskla mu ruku.

Ethan řekl: „Lepší se ze dne na den. Bylo jen pár malých vedlejších účinků, horečka, která nás vyděsila k smrti, ale rychle to přešlo. Doktorka Maddoxová dnes ráno vyšla z jejího pokoje a zářila radostí a poskočila si.“ Aniž by o tom přemýšlel, naklonil se k Joanně

a přitiskl čelo na její. „Jsme hrozně moc šťastní," řekl a políbil ji na tvář.

Joanna se na něj zářivě usmála. „Bylo to pět dlouhých dní, ale už jsou za námi. Měli byste slyšet, jak sestra Elaine vypráví o tom svém zázraku."

Ethan řekl: „Viděli jsme v televizi pár šotů o Victoru Nesserovi. Co je s ním?"

Lacey odpověděla: „Mediální šílenství s Victorem a Lissy se pořád drží, teď většinou v bulváru a v několika talk-show na kabelovce. Vyrojilo se víc spekulací než faktů a právní analytici mají prime time v televizi. Za poslední dny nebylo nic nového a polovina z toho je opakovaná, naštěstí."

Joanna si vzpomněla. „Viděli jsme rozhovor s tím strážcem z bankovní ostrahy, Buzzem Rileym, na jedné z největších stanic. To bylo něco, je to velmi vtipný člověk."

Savich s ní souhlasil. „Buzz nám po vysílání volal. Byl bez sebe nadšením, říkal, že se vždycky chtěl dostat do televize, a chtěl vědět, jestli ho zavolají z Hollywoodu."

Joanna se rozesmála. Sice to znělo trochu chraplavě, ale přece to byl smích, nebyly v něm žádné starosti. „Víte, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ho angažovali do příští Smrtonosné pasti, třeba jako Willisova nového parťáka?"

Ethan vyzvídal: „Určitě na tebe pěje chválu, Savichi, za to, co jsi udělal v georgetownské bance."

„Buzz je strašně rád, že je zase doma. Říkal, že sluníčko a vodu má rád, ale když nikdo nepozná, jestli je opálený nebo ne, zas ho to tak moc nebere," zhodnotil to Savich a s úsměvem potřásl hlavou.

Ethan vstal a zvedl dlaň. „Tak fajn, lidičky, nemluvte zatím o tom pašákovi, dokud se nevrátím s nějakým pitím."

Lacey si všimla, že Joanna Ethana sleduje celou cestu k pultu, který stál u zadní stěny kavárny. Tam se otočil a široce se na ně zasmál a trošku na Joannu zamával.

Savich si uvědomil, jak je pro Joannu těžké odpoutat se očima od Ethana, ale nakonec se k nim obrátila. „Dillone, nejdřív mi pověz, co tvoje noha?"

Odpověděl stejně, jako odpovídával vždycky, když byl zraněný – pokrčil rameny a řekl, že je to v pořádku.

„Tak dobře," nespokojila se s tím Joanna, „je mi jasné, že nejsi ten pravý, koho se mám zeptat. Takže, Lacey, co jeho noha?"

Lacey shrnula věcně. „Stehy budou za pár dní venku. Svaly nejsou tak moc poškozené, takže kulhá každý den trochu míň a bere míň prášků proti bolesti. Doktor říká, že koncem týdne by mohl začít s mírným cvičením."

„Jak se má Sean?"

„Viděl tátu belhat se o berlích. Protože si Savich z toho dělal legraci, Sean se netrápil, ani se toho nebál. Řekl, že je to cool. Když Dillon odložil berle a začal chodit o holi, našel si Sean dlouhou hůlku a snažil se chodit jako on. Před pár dny si odbyl křest s novináři. Tři z nich nás přepadli v Danby Parku, když jsme si házeli frisbee. Jen si představte Dillona, jak sedí pod stromem, a mě, jak házím talíř Seanovi, ten ho pak hází Astrovi a zubí se na novináře přes rameno a všichni ti lidičky s jejich mikrofony a kamerami ho obklopí a čekají na něco parádního." Usmála se. „Obávám se, že Sean je komediant. Jako Buzz, strašně se mu to líbilo. Je přirozený, stejně jako Buzz."

„Chtěl jsem ho popadnout a odbelhat se pryč," vmísil se Savich, „ale abych byl upřímný, chovali se k němu skvěle. Nevidíte často, že by se tlupa zuřivých lovců novinek dala takhle okouzlit, ale Sean to dokázal. Ten večer byl na většině velkých stanic, a dokonce na jedné z těch největších."

„Většina lidí z JIPky to viděla," pochlubila se Joanna. „Byl skvělý. Nemůžu se dočkat, až se setká s Autumn."

Zatímco Lacey vyprávěla další historky o Seanovi, Savich přemýšlel. Uvědomil si, že vlastně až teď mu došlo, že Autumn přežije. Zase to bude ona. Ale to ostatní, ten její neuvěřitelný dar – od té doby, co ji postřelili, se každý den snažil si ji v duchu vybavit, ale nepodařilo se to. Ani ona se mu neozvala. Bylo by dobré si s Autumn popovídat, přemýšlel dál, bez ohledu na to, kde by byla, jen zjistit, jak se má a co ten den dělala.

Poví Autumn o svém daru Seanovi? Kdo ví? Koneckonců, Sean je jeho syn. Ale je tu teď otázka, a on na to nechtěl ani pomyslet, jestli bude mít tu schopnost i dál?

Přerušil své myšlenky: „Ten večer, co byl Sean v televizi, bylo prostě nemožné dostat ho do postele. Vznášel se v oblacích, a tak jsem ho musel stáhnout dolů. Jeho babička – moje matka – mi v tom

moc nepomohla. Cpala ho čokoládovými sušenkami, které donesla, a tvrdila mu, že je druhý Matt Damon.“ Savich se zašklebil. „Vsadil bych se, že mu všechna ta pozornost chybí, dokud my se nevrátíme domů, má tam teď jen Graciellu. Chápu ovšem, že jeho nejlepší kamarádka, Marty, co bydlí hned vedle, si s ním moc neužije. Řekla mu, že se moc naparuje a že v televizi by měli mluvit spíš o ní, protože ona je jeho nejlepší kamarádka už celou věčnost, a že je otravný.“

Ethan se vrátil se třemi plechovkami kávy a jedním šálkem čaje, čtyřmi bagetami a tuctem balení sýra a másla. Zubil se. „Ambrózie pro tepny.“

Joanna se smála a mazala si tlustou vrstvu sýra na svou bagetu. „Věříte, že dneska je to poprvé za celý týden, kdy vím, že mám hlad?“ S chutí si ukousla. „Jé, to chutná skoro stejně báječně jako ty, Ethane…“ Zmlkla a začervenala se.

Ethan se na ni usmál. Bylo to tak prosté, tak logické.

Joanna si odkašlala: „Já se pořád červenám. To je moje prokletí, vedle těch pih. Dillone, ty jsi vyprávěl něco o Victoru Nesserovi?“

„No, vlastně ani ne.“

„Koho to zajímá?“ pospíšila si Lacey a šťouchla ho do boku. „Pověz Joanně, co bude s Victorem dál.“

Savich se napil báječného čaje Lipton a řekl: „Martin Cutler, vážený člověk z L. A., si vzal Victorův případ pro bono. Vyhlásil před tuctem kamer a padesáti novináři, že dá dohromady tým a – ehm, ehm – dělá to pro veřejné blaho, ne kvůli publicitě.

Tvrdí, že Victor byl pro Lissy jen loutka, otrok, kterého ovládala, a že dělal jen to k čemu ho donutila. Vraždila Lissy.

Taky prohlásil, že FBI s Victorem zacházela brutálně, dokonce jsme ho postřelili do nohy jen tak, z legrace, potom, co jsme ho zatkli, a ten chudák mladík bude až do smrti kulhat.“

„Skutečností je,“ pokračoval Savich, „že je otázka, jestli Victor půjde před soud, až žalobci předloží všechny důkazy tomu Victorovu hvězdnému týmu. Myslím, že Victor by si radši nechal vytrhnout jazyk, než by riskoval, že bude souzen ve Virginii, kde mají trest smrti. Tam Lissy postřelila ty rodiče kvůli autu. Matka zemřela.“

Lacey si ulomila kousek bagety a řekla: „Včera jsme slyšeli, že Victor odmítá jídlo, odmítá s někým mluvit, a dokonce odmítá

návštěvu svého právníka. Myslím si, že drží smutek za Lissy. Ať už mezi nimi bylo cokoli, bez ohledu na to, jak moc to bylo pokřivené a perverzní, bylo to silné a hluboké. Byla středem jeho života. Myslím si, že bez ní neví, co dělat nebo jak myslet a jak se chovat. A byl Victor středem jejího života? Možná ano. Dillon navrhl, aby ho hlídali, aby nespáchal sebevraždu.“

„Jeden můj kamarád z protidrogového,“ poznamenal Ethan, „mi říkal, že Lissy Smileyovou pohřbili včera vedle její matky ve Fort Pesselu ve Virginii. Říkal, že Lissy měla fotky všude v televizi, od doby, kdy jí bylo deset let a vypadala jako andílek. Média mě nikdy nezapomenou překvapit. Jdou po zločinci hlava nehlava, dokud není zatčený. Pak otočí o sto osmdesát a fňukají, že to nebyla jeho vina, vytáhnou všechny hrozné věci, které se staly v jeho dětství, a jak ho společnost odvrhla, bla, bla, bla.“

Savich poslouchal a žvýkal bagetu. Díval se přes malý stolek na Ethana a Joannu, jak sedí těsně vedle sebe, dotýkají se rukama a řeč jejich těl křičí důvěrností. Viděl by to i slepý a celé se to seběhlo za pár posledních týdnů. Díval se na dva lidi, kteří vyhráli nad smrtí a spolu se svým dítětem dostali šanci. Jistě, říkal si, Autumn je teď jejich dítě. Rád by věděl, kdy si Joanna a Ethan uvědomili, že jejich budoucnost je společná. Věděl jen to, že až odejdou z nemocnice a Autumn si povedou mezi sebou, budou rodina. Vrátí se zpátky do Titusvillu a nastěhují se k Velkému Louiemu, Lule a Mackiemu? Obrátil se na Ethana: „Kdo se stará o tvoje zvířecí kamarády?“

„Faydeen, moje dispečerka, se k nim nastěhovala hned, jak nás Belial odvezl. Povídala, že Lula převzala velení. Dokonce ani můj černý labrador, Louie, se jí neprotiví. Faydeen hlásila, že Mackie, ten malý mazlík, jí spává na rameni, aby se vyhnul Lule. Říká mu, aby našel svoji kocouří hrdost a Lule se postavil, ale Mackie se jen přitulí blíž.“

Savich si v duchu představil nádhernou scénu. Pánská jízda pro Ethana v georgetownském fitnessu s bandou správných chlápků z protidrogového a z FBI, kteří s chutí vytlučou duši z kohokoli a pak se nacpou pizzami u Dizzy Dan’s. Zasmál se. Obrátily se na něj tři páry očí. Odkašlal si. „Jen si tak přemýšlím,“ ohradil se.

„O čem?“ nedala Joanna pokoj.

„Sorry, to nesmím prozradit, to je otázka národní bezpečnosti.“

Ethan se zasmál. „Já to z něj pozdějc dostanu, jo.“

„Víte, že strýček Tollie se konečně vrátil z Everglades? Mluvila jsem s ním, a on je teď na cestě sem.“ Joanna zavrtěla hlavou a podívala se na Ethana. „Kdyby strejda nebydlel v Titusvillu, nikdy bych sem nepřijela, nikdy bych nepotkala Ethana ani vás, lidičky, nebo – no, je dobře, že tu bydlí.“

Ethan si pohrával se lžičkou a řekl: „Víte, že poslední věc, na kterou si Autumn pamatuje, je ta jeskyně, do které jsme šli v divočině Titus Hitch? Všechno to byl pro ni takový šok, jako kdyby si pořád nemohla vzpomenout. Ptal jsem se jí, jestli tě volala, Savichi, a řekla, že to zkoušela, ale že tě nedokázala zastihnout.“

To byl šok. Savich se zeptal: „Nepamatuje si nic o tom, co udělala Victorovi a Belialovi?“

Ethan zavrtěl hlavou.

„To, co udělala, je neuvěřitelné. Zachránila život Lacey i mně.“

Joanna se zamyslela. „Je dost těžké říct to nahlas a ještě těžší přinutit se tomu uvěřit, přijmout to. Jak mohla něco takového dokázat?“

Ethan řekl: „Možná se to nikdy nedozvíme, ale řeknu vám, v té podzemní hrobce Theodora Backmana jsme s Joannou viděli, jak se změnila. Panečku, byla najednou tak silná, že jsme se vyděsili. Ztratila tuhle schopnost? Vyhaslo to? Možná jo.“

Lacey shrnula. „Jak jsi říkal, možná ještě není připravená si na to všechno vzpomenout.“

„Autumn bude zase svoje, ať to znamená cokoliv,“ zakončila Joanna. „A komu záleží na tom, jestli v její budoucnosti už nebude mít žádné zvláštní duševní nadání? Já mám svoje dítě zpátky.“

Savich stál ve dveřích a díval se, jak Ethan a Joanna hladí prsty Autumn po vlasech a lehce se dotýkají její tváře.

Uviděl, že otevřela oči, ty krásně modré oči, a že jsou jasné a zářivé, beze stopy po bolesti. Viděl, jak se usmála na matku a na Ethana. Joanna ji upozornila: „Dillon a Lacey jsou tu, miláčku.“

„Dillon je tady? Kde je?“

„Stojí ve dveřích.“

Autumn otočila hlavu, podívala se na něj a zářivě se na něj usmála. *Dillone*, zavolala na něj.